C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert-Kolo_casu_11-Nuz_Snu_1.PDB

PDB Name: jordan - nuz snu 1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.10.2007
Modification Date: 25.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU
KNIHA JEDENÁCTÁ
Nůž snů
Svazek 1
Robert Jordan

NÁVRAT®

THE WHEEL OF TIME
Book 11
KNIFE OF DREAMS
Volume 1

© Copyright by The Bandersnatch Group, Inc. - 2005
© Cover art by Darrell K. Sweet / via
Thomas Schlück Agency - 2006

© Translation by Dana Krejčová - 2006
© for the Czech edition by Radomír Suchánek - 2007

ISBN 978-80-7174-666-9

Věnováno památce Charlese St. George Sinklera Adamse
6. června 1976 - 13. dubna 2005

Sladkost vítězství a hořkost porážky jsou nožem snů.

Z knihy Mlha a ocel Madoca Comadrina

Prolog

Uhlíky padají do suché trávy

Slunce šplhalo k poledni a natahovalo stíny Galada a jeho tří ozbrojených společníků, kteří klusali po silnici vedoucí přes les. V lese rostly duby, kaliny, borovice a javory, jimž se nyní na jaře nalévaly pupeny. Galad se snažil na nic nemyslet, ale do duše se mu pořád vkrádaly maličkosti. Všude bylo až na dusot koňských kopyt ticho. Ani pták nezazpíval, ani veverka nezašvitořila. Na tuto roční dobu bylo příliš velké ticho, jako by les zadržoval dech. Silnice byla hlavní obchodní cestou už dávno před vznikem Amadicie a Tarabonu a z udusaného žlutého jílu místy vyčnívaly dlažební kameny. Žebřiňák tažený volem daleko před nimi byl jedinou známkou, že kromě nich tu jsou nějací lidé. Obchod se přesunul na sever, statky a vesnice se vytrácely a Aelgarovy slavné ztracené doly zůstávaly ztracené v horách začínajících o pár mil dál na jih. Na jihu se také sbírala černá mračna slibující odpoledne déšť, pokud je vítr neodežene jinam. Nad krajem lesa poletoval sem a tam červenokřídlý luňák a pátral po kořisti. I Galad sám byl na lovu, ale v srdci, ne v lese.

V dohledu se objevil statek, který Seanchané věnovali Eamonu Valdovi, a Galad přitáhl otěže a přál si, aby měl na hlavě přílbu a mohl zaměstnat ruce dotahováním podbradního řemínku. Místo toho si jen upravil opasek s mečem a předstíral, že se mu posunul. Nosit zbroj nemělo smysl. Pokud dopoledne proběhne podle očekávání, stejně by si musel kyrys a osníř sundat, a pokud to dopadne obráceně, zbroj by mu poskytla stejně chabou ochranu jako bílý kabát.

Budova - kdysi venkovský zámeček amadicijského krále - byla vlastně obrovský dřevěný palác s modrou střechou a červenými balkony a věžičkami v rozích, na kamenných základech připomínajících nízký kopec. Stáje, stodoly, čeledníky a dílny se krčily u země na rozlehlé mýtině obklopující zámeček, ale byly červenomodré a stejně nádherné. Byla vidět hrstka lidí přecházejících sem a tam, z téhle vzdálenosti jen mrňavé postavičky, a pod dohledem dospělých si hrály děti. Scéna působila normálně v nenormálním světě. Galadovi společníci seděli v sedlech, přílby a kyrysy vyleštěné, a pozorně ho sledovali. Koně netrpělivě podupávali, krátká jízda z tábora je ještě neunavila.

"Je zcela pochopitelné, pokud máš postranní úmysly, Damodrede," poznamenal po chvíli Trom. "Je to dost tvrdé obvinění, drzé, ale -"

"Žádné postranní úmysly nemám," skočil mu Galad rychle do řeči. Rozhodl se už včera. Ale byl vděčný, protože mu Trom poskytl úvod, jaký potřeboval. Když vyjel z tábora, prostě se objevili a beze slova se k němu přidali. Tenkrát nebylo co říkat. "Ale co vy tři? Hodně riskujete, když mě sem doprovázíte. A to riziko je zbytečné. Ať to dopadne jakkoliv, proti vám bude vzneseno obvinění. Tohle je moje věc a já vám dávám svolení jít si po svých." Znělo to příliš škrobeně, ale on nějak dnes ráno nemohl najít vhodná slova, ani si uvolnit krk.

Podsaditý muž zavrtěl hlavou. "Zákon je zákon. Aspoň můžu využít svou novou hodnost." Pod slunečním

kotoučem na prsou bílého kabátce se mu skvěly tři zlaté kapitánské uzly ve tvaru hvězdy. V Jeramelu zemřela spousta vojáků včetně tří kapitánů. Tenkrát se Seanchany bojovali, nedávali se s nimi dohromady.
"Ve službě Světlu jsem vykonal i pár temných věcí," poznamenal ponuře vyzáblý Byar a hluboko zapadlé oči se mu třpytily jako při osobní urážce, "temných jako bezměsíčná noc, a určitě jich několik dalších ještě vykonám, ale některé věci jsou příliš temné, než abychom je mohli dopustit." Tvářil se, že by si nejraději odplivl.
"Pravda pravdoucí," zamumlal mladý Bornhald a rukou v plechové rukavici si přejel přes ústa. Galad ho pořád ještě považoval za příliš mladého, i když byl jen o pár let mladší než on. Dain měl krví podlité oči, protože se večer dostal k pálence. "Jestli jsi, byť ve službě Světlu, udělal něco špatného, pak musíš udělat něco správného, abys nastolil rovnováhu." Byar trpce zavrčel. Nejspíš původně tohle říci nehodlal.
"Tak dobře," prohlásil Galad, "ale pokud se někdo z vás otočí, není to žádná hanba. Je to jen a jen moje věc."
Když však pobídl koně do klusu, potěšilo ho, že za ním docválali a připojili se k němu. Bílé pláště za nimi povlávaly. Pochopitelně by byl jel sám, ale díky jejich přítomnosti ho možná rovnou neoběsí. Ne že by čekal, že to přežije. Co se muselo udělat, muselo se udělat, bez ohledu na cenu, jakou za to zaplatí.
Na kamenné rampě stoupající k zámečku kopyta koní hlasitě dusala, takže se všichni na rozlehlém nádvoří dívali, jak přijíždějí: padesát dětí v lesklé plátové a kroužkové zbroji a kónických přilbách, většina na koních, vedle nichž se krčili amadicijští štolbové v tmavých kabátech a drželi koně u huby. Balkony byly prázdné, objevilo se jen pár sluhů předstírajících, že zametají. Kolem Rhadama Asunawy, stranou od ostatních, stálo šest tazatelů, velkých chlapů se šarlatovou pastýřskou holí za slunečním kotoučem na pláštích, jako tělesná stráž. Ruka Světla stála vždycky stranou od ostatních dětí, což zbytek dětí schvaloval. Šedovlasý Asunawa, vedle jehož žalostného obličeje vypadal Byar málem baculatý, byl jediný z přítomných dětí, kdo na sobě neměl zbroj, a jeho sněhobílý plášť zdobila jen šarlatová hůl, což byl další způsob, jak se vydělit od ostatních. Galad se jen podíval, kdo tu je, a dál upíral oči jen na jediného muže na nádvoří. Asunawa do toho možná byl nějak zapletený - to zatím nebylo jasné - ale pouze pan velicí kapitán mohl povolat hlavního inkvizitora k zodpovědnosti.
Eamon Valda nebyl zvlášť velký, měl však tvrdý, tmavý obličej a tvářil se, že od všech očekává okamžitou poslušnost. Přinejmenším měl právo ji očekávat. Stál zde rozkročený, hlavu zdviženou, každým coulem velitel, a bílozlatý hedvábný tabard pana velicího kapitána, přehozený přes zlacený kyrys, měl hustěji vyšívaný, než kdy míval Pedron Niall. Bílý plášť se slunečním kotoučem na každé straně prsou, vyšitým zlatou nití, měl také z hedvábí. Přilbu, již držel pod paží, měl zlacenou, se slunečním kotoučem na čele, a na levé ruce, na plechové rukavici, nosil těžký zlatý prsten s velkým žlutým safírem, do něhož byl vyřezán sluneční kotouč. Další dárek od Seanchanů.
Když Galad a jeho společníci sesedli a zasalutovali s pěstí přes prsa, Valda se zamračil. Podlézaví štolbové přiběhli převzít otěže.
"Proč nejsi na cestě do Nassadu, Trome?" Z Valdových slov čišel nesouhlas. "Ostatní kapitáni už budou v polovině cesty." On sám na schůzky se Seanchany jezdíval pozdě, snad aby dokázal, že dětem zůstala alespoň stopa nezávislosti - a že už byl připravený k odjezdu, bylo překvapivé; tato schůzka musela být vskutku důležitá - ale vždy zajistil, aby ostatní vysocí důstojníci přijeli včas, i když byla schůzka svolána tak brzy, že byla ještě tma. Zjevně nebylo vhodné na nové pány příliš tlačit. Seanchané dětem rozhodně silně nedůvěřovali.
Trom se netvářil znepokojeně, jak by se dalo čekat od muže, jenž svou hodnost drží teprve měsíc. "Naléhavá záležitost, můj pane velicí kapitáne," prohodil uhlazeně a odměřeně se poklonil, ani o kousek víc nebo míň, než se od něj žádalo. "Jedno dítě pod mým velením obvinilo jiné dítě ze zneužití své příbuzné a žádá o soud pod Světlem, což mu podle práva musíš zaručit či odmítnout ty."
"Zvláštní žádost, můj synu," ozval se Asunawa a naklonil hlavu na stranu dřív, než mohl promluvit Valda. Dokonce i veleinkvizitor mluvil smutně, jako by ho Tromova nevědomost bolela. Oči měl jako řeřavé uhlíky v ohřívadle. "O právo soudu mečů obvykle žádá obviněný, většinou v případě, když ví, že by ho důkazy usvědčily. V každém případě nebyl soud pod Světlem žádán téměř čtyři sta let. Sděl mi jméno obviněného a já tu věc v tichosti vyřídím." Jeho tón by zmrazil i temnou jeskyni v zimě, ačkoliv oči mu

stále hořely. "Jsme mezi cizinci a nesmíme dopustit, aby zjistili, že některé z dětí je schopné něčeho takového."
"Žádost byla určena mně, Asunawo," štěkl Valda. Mračil se s neskrývanou nenávistí. Ale možná jen neměl druhého muže rád. Přehodil si plášť přes rameno, aby ukázal meč, položil ruku na dlouhý jílec a narovnal se. Valda byl vždycky na vznešená gesta, a nyní zvýšil hlas, takže ho nejspíš slyšeli i všichni uvnitř, a místo řeči rovnou deklamoval.
"Podle mého názoru by bylo záhodno obnovit mnoho starých způsobů, a ten zákon stále platí. Bude platit vždy, jak bylo napsáno. Světlo zaručuje spravedlnost, protože Světlo je spravedlnost. Sděl svému muži, že může vznést svou výzvu, Trome, a čelit tomu, koho obvinil, meč proti meči. Pokud se obviněný pokusí odmítnout, vyhlašuji, že tím uznal svou vinu a na můj rozkaz bude na místě oběšen. Jeho majetek a hodnost propadnou vyzyvateli, jak praví zákon. Domluvil jsem." Znovu se zamračil na veleinkvizitora. Možná ho opravdu nenáviděl.
Trom se znovu formálně uklonil. "Sdělil jsi mu to sám, můj pane velicí kapitáne. Damodrede?"
Galada zamrazilo. Ne strachem, ale jak se cítil prázdný. Když si Dain v opilosti nechal uklouznout zmatené klevety, které se k němu dostaly, a když Byar váhavě potvrdil, že to nejsou jenom klevety, popadl Galada vztek, spalující žár, který ho málem dohnal k šílenství. Byl si jistý, že mu praskne hlava, pokud mu dřív nepukne srdce. Teď byl jako led, už nic necítil. Taky se formálně uklonil. Většina toho, co hodlal říci, byla v zákoně, jenže on přesto volil slova opatrně, aby tu, která mu byla tak drahá, co možná ušetřil hanby.
"Eamone Valdo, dítě Světla, povolávám tě k soudu pod Světlem za nezákonný útok na osobu Morgasy z Trakandů, královny Andoru, a za její vraždu." Nikdo mu nedokázal potvrdit, že žena, již považoval za svou matku, je mrtvá, ale musela být. Desítka mužů si byla jistá, že z pevnosti Světla zmizela předtím, než ji dobyli Seanchané, a stejně tolik dosvědčilo, že nesměla odejít o své vlastní vůli.
Valdu to obvinění nijak nepřekvapilo. Usmál se, jako by litoval, že je Galad tak hloupý, když vznáší podobná obvinění, a zároveň se politování mísilo s opovržením. Otevřel ústa, ale Asunawa ho opět předešel.
"To je směšné," prohlásil tónem spíš lítostivým než rozhněvaným. "Odveďte toho hlupáka, a zjistíme, který temný druh hodlá zdiskreditovat děti, k nimž patří." Mávl rukou a dva hromotluční tazatelé udělali krok směrem ke Galadovi, jeden s krutým úsměvem, druhý s bezvýraznou tváří člověka dělajícího svou práci.
Udělali však jen jeden krok. Tiché zašustění zaznělo po celém nádvoří, jak děti vytahovaly meče z pochev. Nejméně tucet mužů tasil meč úplně a držel ho volně u boku. Amadicijští pacholci se schoulili a snažili se být neviditelní. Kdyby se opovážili, nejradši by utekli. Asunawa se kolem sebe rozhlížel s nevěřícně zdviženým obočím a zatínal pěsti do pláště. Kupodivu i Valda se na okamžik zatvářil překvapeně. Očividně nečekal, že po jeho prohlášení děti dovolí zatčení. Ale rychle se vzpamatoval.
"Vidíš, Asunawo," poznamenal téměř vesele, "děti se řídí mými rozkazy a zákonem, nikoliv rozmary nějakého tazatele." Natáhl ruku s přílbou, aby mu ji někdo odebral. "Tvé nesmyslné obvinění popírám, mladý Galade, a tvou ohavnou lež ti házu pod nohy. Protože to je lež, nebo alespoň šílený souhlas s nějakými zlovolnými drby, které vyvolali temní druzi nebo další, kteří dětem přejí jenom zlé. V každém případě jsi mě sprostě očernil, takže přijímám tvou výzvu k soudu pod Světlem, při němž tě zabiju." To obřadu odpovídalo jen tak tak, ale odmítl obvinění a přijal výzvu. To bude stačit.
Uvědomil si, že stále drží přílbu v natažené ruce, a zamračil se na jedno z dětí, štíhlého Saldejce jménem Kasgar, a ten konečně přiběhl a přílbu mu odebral. Kasgar byl jenom podporučík a vypadal skoro jako kluk, i když měl velký zahnutý nos a husté, vzhůru zatočené kníry, ale pohyboval se zdráhavě. Valda si odepjal opasek s mečem a podal mu i ten, přičemž nakvašeně mluvil.
"Postarej se o to, Kasgare. Je to čepel s volavkou." Pak si sundal hedvábný plášť, nechal ho spadnout na dláždění, shodil i tabard a sáhl po řemenech od kyrysu. Zřejmě nehodlal zjišťovat, zda mu bude někdo ochoten pomoci. Tvářil se klidně, jen v očích měl hněv, který sliboval odplatu nejen Galadovi.
"Tvoje sestra se prý chce stát Aes Sedai, Damodrede. Asi vím, odkud přesně se to vzalo. Bývaly doby, kdybych tvé smrti litoval, ale dnes už ne. Tvou hlavu možná pošlu Bílé věži, aby ty čarodějnice viděly ovoce svých piklů."

Dain se tvářil ustaraně, když od Galada přebíral plášť a opasek s mečem. Přešlapoval, jako by si nebyl jistý, zda dělá správnou věc. No, dostal příležitost, a teď už bylo pozdě měnit názor. Byar položil Galadovi ruku na rameno a naklonil se k němu.
"Rád útočí na paže a nohy," vysvětloval tiše a vrhal pohled na Valdu. Podle toho, jak se mračil, se mezi nimi něco přihodilo. Pochopitelně on se mračil i normálně. "Rád nechá protivníka krvácet tak dlouho, až se ten nedokáže postavit nebo zvednout meč, než ho zabije. Je rychlejší než had, ale bude ti útočit na levou stranu, a bude totéž čekat od tebe."
Galad kývl. Mnoha pravákům připadalo snazší útočit na levou stranu soupeře, ale u mistra šermíře to byla zvláštní slabina. Gareth Bryne a Henre Haslin ho nechávali šermovat oběma rukama, aby se to odnaučil. Zvláštní, že Valda rád protahoval boj. Galada učili, že má vše ukončit co nejrychleji a nejčistěji.
"Děkuju," zabručel, a muž s propadlými tvářemi udělal kyselý obličej. Byar nebyl příjemný společník a zřejmě neměl v oblibě nikoho kromě mladého Bornhalda. Ze tří společníků byla jeho přítomnost pro Galada největším překvapením, nicméně tu byl a to se počítá.
Valda stál uprostřed nádvoří ve zlatem vyšívaném bílém kabátě a s pěstmi v bok. Otočil se kolem dokola. "Všichni ustupte ke zdi," rozkázal. Kopyta zacvakala na dlažbě, jak děti i pacholci poslechli. Asunawa a jeho tazatelé popadli své koně za otěže a veleinkvizitor byl očividně vzteky bez sebe.
"Udělejte nám místo. S mladým Damodredem se střetneme zde -"
"Odpusť mi, můj pane velicí kapitáne," ozval se Trom s lehkou úklonou, "ale poněvadž se účastníš soudu, nemůžeš být soudcem. Kromě veleinkvizitora, který se soudu nesmí účastnit ze zákona, tu mám po tobě nejvyšší hodnost já, takže s tvým dovolením…?" Valda se na něj zle zamračil, pak odkráčel a s rukama zkříženýma na prsou se postavil vedle Kasgara. Ostentativně podupával, jak byl netrpělivý.
Galad si povzdechl. Pokud všechno dopadne špatně, jak očekával, bude mít proti sobě jeho přítel nejmocnějšího muže mezi dětmi. Stejně by to tak nakonec zřejmě dopadlo, ale teď to bylo jisté.
"Dohlédni na ně," nakázal Bornhaldovi a kývl hlavou na tazatele sedící na koních u brány. Asunawu jeho pohůnci stále obklopovali jako tělesní strážci a všichni drželi ruce na mečích.
"Proč? Ani Asunawa teď nesmí zasáhnout. To by bylo proti zákonu."
Bylo těžké znovu si nepovzdechnout. Mladý Dain byl dítětem mnohem déle než on a jeho otec u sboru sloužil celý život, ale mladík zřejmě věděl méně o dětech, než se o nich dozvěděl Galad. Pro tazatele bylo zákonem to, co řekli. "Prostě na ně dávej pozor."
Trom se postavil doprostřed nádvoří s obnaženým mečem nad hlavou, čepel vodorovně, a na rozdíl od Valdy pronesl slova tak, jak byla napsána. "Pod Světlem jsme se tu shromáždili, abychom se stali svědky soudu pod Světlem, posvátného práva každého dítěte Světla. Světlo svítí na pravdu a tady Světlo osvítí spravedlnost. Ať nikdo nepromluví krom těch, kdo na to mají právo, a každý, kdo se pokusí zasáhnout, bude okamžitě sražen. Tady bude spravedlnost nalezena pod Světlem, silou paže a z vůle Světla. Bojovníci se setkají beze zbraně na místě, kde nyní stojím," pokračoval a spustil meč k boku, "a promluví si soukromě. Kéž jim Světlo pomůže nalézt slova, jimiž by ukončili toto krveprolití, protože pokud to neudělají, jedno z dětí bude dnes muset zemřít, jeho jméno bude vymazáno ze svitků a zapomenuto. Pod Světlem, tak se stane."
Když Trom odcházel stranou, Valda zamířil do středu nádvoří a šel krokem nazývaným Kočka přechází nádvoří, což je nafoukané loudání. Věděl, že prolití krve žádná slova nezabrání. Pro něj už boj začal.
Galad mu jenom vyšel vstříc. Byl téměř o hlavu vyšší než Valda, ale druhý muž se nesl, jako kdyby byl vyšší, a věřil ve své vítězství.
Tentokrát se usmíval opovržlivě. "Nemáš mi co říct, kluku? Není divu, vzhledem k tomu, že ti za minutku srazí mistr šermíř hlavu. Ale než tě zabiju, chci, aby byla jedna věc jasná. Když jsem tu holku naposledy viděl, byla živá a zdravá, a jestli je teď mrtvá, tak toho lituju." Usmál se ještě víc, vesele i opovržlivě. "Byla to ta nejlepší štětka, jakou jsem kdy měl, a doufám, že si na ní ještě zarajtuju."
Galada se zmocnil doruda rozžhavený vztek, ale podařilo se mu otočit se k Valdovi zády a odejít. Už v mysli přenášel vztek do plamenů, jak ho to jeho dva učitelé naučili. Muž, jenž bojuje ze vzteku, ve vzteku umírá. Než došel k mladému Bornhaldovi, podařilo se mu dosáhnout jednoty, jak to nazývali Gareth s Henrem. Vznášel se v prázdnotě a vytáhl z pochvy meč, který mu nabídl Bornhald. Lehce zakřivená čepel se stala součástí jeho těla.

"Co říkal?" zeptal se Dain. "Chvilku ses tvářil jako vrah."
Byar popadl Daina za ruku. "Neruš ho," napomenul mladíka.
Galad byl klidný. Jasně slyšel každé zavrzání sedla, každé dupnutí kopyta. Slyšel i mouchy o dva sáhy dál, jako by mu bzučely do ucha. Měl dojem, že dokonce vidí pohyb jejich křídel. Byl jedno s mouchami, s nádvořím, se dvěma muži uprostřed. Všichni byli jeho součástí, a sám sebe rušit nemohl.
Valda čekal na druhém konci nádvoří, než se Galad obrátí, a teprve pak tasil meč. Pohnul se rychle, meč se mu zablýskl v levé ruce a přeskočil do pravé. Znovu ho roztočil a pak ho pevně sevřel obouruč. Vykročil, znovu Kočka přecházející nádvoří.
Galad také zvedl meč a vyšel mu naproti, aniž by zaujal nějakou polohu, jak byl ovlivněný svým duševním rozpoložením. Nazývalo se prázdnota, a jen cvičené oko by poznalo, že prostě jenom nedává jednu nohu před druhou. Pouze cvičené oko by poznalo, že je dokonale vyrovnaný s každým stahem srdce. Valda svůj meč s volavkou nezískal po známosti. Pět mistrů šermířů sedělo v radě, aby posoudili jeho schopnosti, a jednomyslně mu ten titul přiřklo. Hlasování muselo být vždycky jednomyslné. Další způsob byl zabít nositele meče s volavkou v boji muž proti muži. Valda byl tenkrát mladší než Galad teď. Ale to nebylo důležité. Galad se nesoustředil na Valdovu smrt. Nesoustředil se na nic. Chtěl však Valdu zabít, i kdyby to znamenalo schovat meč, dobrovolně přivítat čepel s volavkou v těle, aby toho dosáhl. Klidně by to tak mohlo skončit.
Valda nemarnil čas manévrováním. V okamžiku, kdy byl na dosah, udeřil na Galadův krk sekem zvaným Sekání nízko visícího jablka, jako kdyby mu opravdu chtěl srazit hlavu. Existovalo několik možných reakcí, všechny mu intenzivním tréninkem vešly do krve, ale v koutku se vznášelo Byarovo varování i to, že ho právě na tohle upozornil sám Valda. Dvakrát. Galad si bez přemýšlení zvolil jinou cestu, ukročil trochu dopředu ve chvíli, kdy se Sekání nízko visícího jablka změnilo v Pohlazení leoparda. Valda překvapeně vykulil oči, když o kus minul Galadovo levé stehno, a vykulil je ještě víc, když mu po Roztínání hedvábí zůstal na pravém předloktí šrám, ale okamžitě provedl Vzlétající holubici tak rychle, že Galad musel uskočit, aby mu čepel neskončila v těle, a stěží útok odrazil Ledňáčkem kroužícím nad rybníkem.
Tancovali kolem sebe, prováděli jednotlivé figury a klouzali po dláždění. Ještěrka v trní se střetla s Trojitým bleskem. Lístek ve větru odrazil Úhoře mezi lekníny a Dva skákající zajíci potkali Kolibříka líbajícího medovou růži. Pohybovali se plavně sem a tam, jako by ukazovali, co umí. Galad zkoušel útok za útokem, ale Valda byl rychlý jako had. Tančící tetřev mu způsobil mělkou ránu na levém rameni a Luňák chytá holubici další, o něco hlubší, na levé paži. Řeka světla ho mohla stát celou ruku, kdyby neprovedl zoufale rychlý Déšť v prudkém větru. Sem a tam, čepele se neustále blýskaly a vzduchem se neslo řinčení oceli.
Galad netušil, jak dlouho bojují. Čas neexistoval, jenom tahle chvíle. Měl dojem, že se s Valdou pohybují jako pod vodou, a jejich pohyb zpomalují mořské proudy. Valdovi na obličeji vyrazil pot, ale dál se sebevědomě usmíval a šrám na předloktí, stále jediné zranění, jež mu Galad způsobil, mu zdánlivě nedělal sebemenší starosti. Galad cítil, jak se i jemu řine po obličeji pot a pálí ho v očích. A po ruce mu stékala krev. Ty rány ho nakonec zpomalí, možná už se tak stalo, a schytal ještě dvě do levého stehna, které byly obě mnohem vážnější. V holínce měl mokro a nevyhnul se slabému kulhání, jež se s časem zhoršovalo. Jestliže měl Valda zemřít, muselo k tomu dojít brzy.
Schválně se zhluboka nadechl, pak ještě jednou, ústy, a znovu. Ať si Valda myslí, že mu dochází dech. Provedl Navlékání nitě, míře na Valdovo levé rameno, ale ne tak rychle, jak by byl mohl. Druhý muž ho snadno odrazil Vzlétající vlaštovkou, načež přešel do Skákajícího lva. Tím si vysloužil třetí zásah do stehna. Neodvažoval se být rychlejší v obraně než v útoku.
Znovu zamířil na Valdovo rameno Navlékáním nitě, a pořád dokola, a celou dobu lapal otevřenými ústy po dechu. Jenom štěstí ho ochránilo před vážnějším zraněním. Nebo na tento boj možná skutečně svítilo Světlo.
Valdův úsměv se rozšířil. Byl přesvědčený, že je Galad na pokraji sil, vyčerpaný a v podstatě vyřízený. Když začal Navlékání nitě popáté a příliš pomalu, druhý muž vyrazil Vzlétající vlaštovkou už téměř ledabyle. Galad sebral všechny zbývající síly, změnil výpad a Kosení ječmene Valdovi přejelo těsně pod hrudním košem.

Chvíli to vypadalo, že si Valda ani neuvědomuje, že je zraněný. Udělal krok, začal něco, co mohly být Kameny padající z útesu, pak vytřeštil oči, zavrávoral a meč mu vypadl z ruky a zachrastil na dláždění ve chvíli, kdy klesl na kolena. Rukama si hmatal po dlouhé sečné ráně na trupu, jako kdyby se snažil udržet vnitřnosti v břiše, otevřel ústa a upřel skelný pohled na Galada. Ať už chtěl říci cokoliv, jenom mu ze rtů stekla krev na bradu. Přepadl na zem a zůstal ležet.
Galad automaticky otřepal krev z čepele, načež se sklonil a setřel poslední kapky o Valdův kabát. Bolest, kterou dosud ignoroval, nyní pocítil s plnou silou. Levé rameno a paže ho pálily. Stehno měl jako v ohni. Narovnat se vyžadovalo námahu. Možná byl unavenější, než si myslel. Jak dlouho vlastně bojovali? Myslel si, že bude cítit uspokojení nad tím, že pomstil svou matku, ale cítil jenom prázdnotu. Valdova smrt nestačila. Nic kromě toho, že by se Morgasa z Trakandů znovu vrátila do života, nemohlo stačit.
Najednou si uvědomil rytmické pleskání, a když vzhlédl, viděl, že se každé dítě poplácává po obrněném rameni místo potlesku. Každý voják kromě Asunawy a tazatelů. Ti nebyli nikde v dohledu.
Byar k němu přiběhl s koženou brašnou a opatrně roztáhl okraje díry v Galadově rukávu. "To potřebuje zašít," podotkl, "ale počká to." Klekl si ke Galadovi, vytáhl z brašny obvazy a začal mu obvazovat stehno. "Tohle chce taky zašít, ale zatím ti to zabrání vykrvácet, než se k tomu dostanu." Přicházeli ostatní, blahopřáli mu, nejdřív opěšalí muži, po nich i jezdci. Kromě Kasgara se na mrtvolu nikdo ani nepodíval. Mladík očistil Valdův meč o již zakrvácený kabát a vrátil ho do pochvy.
"Kam se poděl Asunawa?" zeptal se Galad.
"Zmizel, jakmile jsi Valdu naposledy sekl," hlásil znepokojeně Dain. "Určitě míří do tábora, aby přivedl tazatele."
"Jel na druhou stranu, k hranici," hlásil někdo jiný. Za hranicí ležel Nassad.
"Pánové kapitáni," uhádl Galad a Trom kývl.
"Žádné dítě nedovolí, aby tě za to, co se tady stalo, Damodrede, tazatelé zatkli. Pokud to nenařídí jeho kapitán. Myslím, že někteří z nich by to mohli udělat." Ozvalo se rozzlobené mumlání, muži popírali, že by něco takového strpěli, ale Trom je poněkud utišil zdviženou rukou. "Víte, že to je pravda," prohlásil. "Cokoliv jiného by byla vzpoura." To vyvolalo naprosté ticho. Mezi dětmi dosud nikdy ke vzpouře nedošlo. Bylo možné, že dosud se tomu nic tolik nepřiblížilo. "Napíšu ti propouštěcí dopis, Galade. Někdo by tě přesto mohl chtít zatknout, ale nejdřív tě bude muset najít, a ty budeš mít slušný náskok. Než Asunawa dostihne ostatní pány kapitány, potrvá to půl dne, a ať už s ním pojede kdokoliv, dřív než do západu slunce to sem nestihnou."
Galad rozzlobeně vrtěl hlavou. Trom měl pravdu, ale všechno bylo špatně. Hrozně špatně. "Napíšeš propouštěcí dopisy i pro tyhle muže? Víš, že Asunawa si najde důvod z něčeho obvinit i je. Napíšeš propouštěcí dopisy i těm dětem, které nechtějí pomáhat Seanchanům zabírat naše země ve jménu muže mrtvého déle než tisíc let?" Několik Taraboňanů si vyměnilo pohledy a kývlo, stejně jako další muži, a to nebyli všichni z Amadicie. "A co muži, kteří bránili pevnost Světla? Zlomí propouštěcí dopis jejich řetězy a zabrání Seanchanům, aby je dřeli jako zvířata?" Další rozzlobené vrčení. Ti vězni byli bolavým místem pro všechny děti.
Trom, s rukama zkříženýma na prsou, si ho prohlížel, jako by ho viděl poprvé v životě. "Co chceš tedy dělat?"
"Chci dětem najít někoho, kohokoliv, kdo bojuje proti Seanchanům, a spojit se s ním. Zajistit, aby děti Světla vyjely do Poslední bitvy, místo aby Seanchanům pomáhaly lovit Aiely a krást naše země."
"Kohokoliv?" zeptal se pronikavým hlasem Cairhieňan Doirellin. Kvůli hlasu si z Doirellina nikdo neutahoval. Ačkoliv byl malý, byl skoro tak široký jako vysoký, neměl na sobě ani ždibec tuku, a když si mezi všechny prsty dal ořechy a zaťal ruku v pěst, všechny ořechy rozlouskl. "To by mohlo znamenat Aes Sedai."
"Pokud chceš být u Tarmon Gai'donu, budeš muset bojovat po boku Aes Sedai," upozornil ho Galad tiše. Bornhald se znechuceně ušklíbl, a nebyl sám. Byar se skoro narovnal, než se zase sklonil ke své práci. Nikdo však nic nenamítal. Doirellin kývl, jako by se nad tím dosud nezamýšlel.
"Ty čarodějky nemám rád jako každý jiný muž," prohlásil nakonec Byar, aniž by zvedl hlavu od práce. Obvazy prosakovala krev. "Ale v Poučkách stojí, že abys mohl bojovat s krkavcem, musíš se spojit s

hadem, dokud není bitva vybojována." Ostatní muži přikyvovali. Krkavec znamenal Stín, ale všichni věděli, že je to i seanchanský císařský znak.
"Budu bojovat vedle čarodějnic," řekl hubený Taraboňan, "dokonce i vedle těch asha'manů, pokud budou proti Seanchanům. Nebo pokud přijdou do Poslední bitvy. A budu bojovat s každým, kdo řekne, že se mýlím." Mračil se, jako by hodlal začít hned.
"Zřejmě to nakonec bude podle tvého, můj pane velicí kapitáne," řekl Trom a uklonil se mnohem hlouběji než Valdovi. "Přinejmenším do určité míry. Kdo ví, co přinese další hodina, natož zítřek?"
Galad sám sebe překvapil, když se rozesmál. Od včerejška si byl jistý, že se už nikdy nezasměje. "To byl špatný vtip, Trome."
"Tak je zákon zapsán. A Valda učinil prohlášení. Kromě toho jsi měl odvahu říci, co si ostatní jenom mysleli a drželi jazyk za zuby, včetně mě. To, co chceš ty udělat s dětmi, je mnohem lepší plán než všechny, co jsem slyšel od smrti Pedrona Nialla."
"Stejně je to pořád špatný vtip." Ať říkal zákon cokoliv, od konce stoleté války ho všichni ignorovali.
"Uvidíme, co k tomu řeknou děti," podotkl Trom a zakřenil se, "až je požádáš, aby za námi šly do Tarmon Gai'donu, kde budou bojovat vedle čarodějnic."
Muži se znovu začali plácat po ramenou, a ještě hlasitěji než po jeho vítězství. Zprvu jich bylo pár, další se k nim připojili, až všichni včetně Troma dávali najevo souhlas. Všichni až na Kasgara. Saldejec se hluboce poklonil a oběma rukama podával Galadovi čepel s volavkou.
"Teď patří tobě, můj pane velicí kapitáne."
Galad si povzdechl. Doufal, že je ten nesmysl přejde, než se vrátí do tábora. Vracet se bylo už tak dost hloupé, natož aby přidávali podobné nápady. Nejspíš je okamžitě uvrhnou do řetězů, pokud je rovnou neutlučou k smrti. Vrátit se však musel. Byla to správná věc.
* * *
Bylo chladné jarní ráno a začínalo svítat, i když se slunce nad obzorem ještě neobjevilo. Rodel Ituralde zvedl zlatem pobíjený dalekohled a prohlížel si vesnici pod kopcem. Seděl na koni hluboko v srdci Tarabonu. Nenáviděl čekání na světlo. Dával pozor, aby se mu neblýskaly čočky, palcem držel konec dlouhé rourky a stínil si ho dlaní. V tuhle hodinu bývají hlídky nejméně ostražité, všichni jsou rádi, že tma, kdy by se mohl nepřítel přiblížit, se vytrácí, ale od cesty přes Almothskou pláň slyšel spoustu příběhů o aielských nájezdech uprostřed Tarabonu. Být on na hlídce, když hrozí aielský útok, nechal by si narůst další oči. Zvláštní, že se lidé neplašili jako rozkopnuté mraveniště. Zvláštní a hrozivé. Byla tu spousta ozbrojených mužů, Seanchanů a Taraboňanů, kteří jim sloužili, a hordy Seanchanů budujících statky i vesnice, ale dostat se až sem bylo snad až příliš snadné. Dnes to skončilo.
Za ním mezi stromy netrpělivě podupávali koně. Stovka Domanců mlčela, jen občas zavrzalo sedlo, jak si někdo poposedl, avšak Ituralde cítil, jak jsou všichni napjatí. Přál si, aby měl dvakrát tolik mužů. Pětkrát tolik. Zpočátku to bylo gesto dobré vůle, že sám pojede s oddílem tvořeným hlavně Taraboňany. Už si ale nebyl tak jistý, že to je správné rozhodnutí. V každém případě bylo pozdě bycha honit.
Serana stála v plochém, travnatém údolí mezi zalesněnými kopci na hranici mezi Elmorou a Amadicií. Od vesnice to bylo k lesu vždy nejméně míli, jenom stromy, kde byl on, rostly blíž a uprostřed bylo malé, rákosím obrostlé jezírko napájené dvěma potoky protékajícími mezi ním a vesnicí. Na takovém místě byl útok za denního světla sebevraždou. Vesnice byla velká už před příchodem Seanchanů, zastávka pro kupecké karavany směřující na východ, s asi tuctem hostinců a dvěma tucty ulic. Vesničané už vycházeli za denní prací, ženy nesly na hlavách koše a další zapalovaly ohně pod kotli s prádlem za domy. Muži odcházeli do dílen a občas spolu prohodili několik slov. Normální ráno. Už vybíhaly děti, hrály si s obručemi či po sobě házely fazolemi. Z dálky se tlumeně ozývalo bušení z kovárny a z komínů vycházel kouř.
Kam až oko dohlédlo, nikdo v Seraně se ani nepodíval na tři dvojice stráží s barevnými pruhy na kyrysech, přejíždějící na koních sem a tam asi čtvrt míle od vesnice. Jezero, o dost širší než vesnice, účinně chránilo čtvrtou stranu. Hlídky zřejmě byly přijímány jako každodenní záležitost, stejně jako seanchanský tábor, díky němuž byla Serana dvakrát větší než dřív.
Ituralde nepatrně zavrtěl hlavou. On by tábor těsně vedle vesnice nepostavil. Střechy seranských domů byly taškové, červené, zelené a modré, ale budovy samotné byly ze dřeva. Oheň se z vesnice mohl až

příliš snadno rozšířit do tábora, kde plátěné stany velké jako dům a nacpané zásobami počtem převyšovaly menší stany, ve kterých přespávali lidé, a velké hromady sudů, soudků a beden zabíraly dvakrát tolik prostoru jako všechny stany dohromady. Udržet zlodějské vesničany mimo prostě nešlo. Každá osada měla pár zlodějských strak, a i poměrně poctivé lidi mohla lákat blízkost takového bohatství. Umístění znamenalo, že vodu z jezera nebylo nutné tahat zbytečně daleko, a vojáci mimo službu to měli blízko na pivo a víno ve vesnici, ale ukazovalo to na velitele, jenž příliš nedbal na disciplínu. Nedostatek disciplíny však neznamenal, že se v táboře nic neděje. Vedle vojáků vypadali sedláci málem jako lenoši. Muži kontrolovali koně, praporečníci prohlíželi vojáky nastoupené v řadách, stovky dělníků vykládaly nebo nakládaly vozy, pacholci zapřahali spřežení. Každý den přijížděly do tábora z východu i západu karavany vozů a jiné odjížděly. Ituralde obdivoval seanchanskou výkonnost, s jakou zajišťovali, aby jejich vojáci měli, co potřebují, kdy to potřebují a kde to potřebují. Dračí spřísahanci tady v Tarabonu, ti nejzatrpklejší muži věřící, že jim Seanchané ukradli jejich sen, byli ochotní mu prozradit, co věděli, když už s ním odmítli vyjet. V táboře bylo všechno, holínky, meče, šípy, podkovy, čutory, a všeho bylo dost pro vybavení několika tisíc mužů. Tu ztrátu pocítí.

Odložil dalekohled, aby zahnal zelenou masařku, která mu bzučela před obličejem. Okamžitě ji nahradily další dvě. Tarabon byl plný much. To se vždycky objevují tak brzy? Až se vrátí do Arad Domanu, teprve se začnou líhnout. Tedy, pokud se vrátí. Ne, žádné pesimistické myšlenky. Až se vrátí. Tamsin by se jinak naštvala, a ji nebylo moudré příliš rozčilovat.

Většina mužů tam dole byli najatí dělníci, ne vojáci, a z nich byla jen asi stovka ze Seanchanu. Nicméně včera v poledne dorazila kumpanie tří set Taraboňanů v pruhované zbroji, což téměř zdvojnásobilo jejich počty, a on musel změnit plány. Další oddíl Taraboňanů se objevil při západu slunce, právě včas na večeři a uložit se, kam to jenom půjde. Svíčky a lampový olej byly pro vojáky přepychem. V táboře byla i jedna z těch žen na vodítku, damane. Ituralde by byl raději, kdyby mohl počkat, dokud neodejde - museli ji někam odvést, protože k čemu by jim byla damane v zásobovacím táboře? - ale dneska byl určený den a on si nemohl dovolit zavdat Taraboňanům příčinu myslet si, že se drží zpátky. Někteří by skočili po příležitosti jít si po svých. Věděl, že už moc dlouho za ním nepůjdou, ale potřeboval je ještě pár dní zdržet.

Přenesl pohled k západu, ale s dalekohledem se už ani neobtěžoval.

"Teď," zašeptal, a jako na jeho povel vycválaly z lesa dvě stovky mužů s kroužkovými závěsy přes obličej. A okamžitě se všichni zastavili, dováděli na místě, mávali kopími, a jejich velitel před nimi přejížděl sem a tam a divoce mával rukama ve snaze nastolit jakýs takýs pořádek.

Z této vzdálenosti by Ituralde nerozeznal jejich obličeje ani dalekohledem, ale uměl si představit, jak je Tornay Lanasiet vzteklý, že musí hrát takovou habaďůru. Spory Dračí spřísahanec se nemohl dočkat, až se bude moct pustit do Seanchanů. Jakýchkoliv Seanchanů. Bylo těžké přesvědčit ho, aby nezaútočil hned v den, kdy překročili hranici. Včera byl radostí bez sebe, že konečně může z kyrysu seškrábat ty nenáviděné pruhy svědčící o věrnosti Seanchanům. Naštěstí zatím poslouchal rozkazy do puntíku.

Když hlídka nejblíž k Lanasietovi obrátila koně a vyrazila k vesnici a seanchanskému táboru, Ituralde obrátil svou pozornost tím směrem a znovu zvedl dalekohled. Hlídky zjistí, že jejich varování je nadbytečné. Všechen pohyb už ustal. Někteří muži už ukazovali na jezdce na druhé straně vesnice, zatímco jiní jen civěli, vojáci i dělníci bok po boku. Poslední, co čekali, byli nájezdníci. Bez ohledu na aielské nájezdy, považovali Seanchané Tarabon za svůj a zabezpečený. Rychlý pohled na vesnici ukázal lidi stojící v ulicích a hledící na cizí vojáky. Ani oni nečekali nájezdníky. Ituralde si řekl, že Seanchané měli pravdu, což byl názor, o který se v nejbližší budoucnosti nehodlal dělit s žádným Taraboňanem.

U dobře vycvičených mužů však šok nikdy netrvá dlouho. V táboře se vojáci rozběhli ke koním, z nichž mnozí dosud nebyli nasedlaní, třebaže se pacholci okamžitě pustili do práce. Asi osmdesát seanchanských pěšáků s luky se seřadilo a klusem se rozběhlo přes Seranu. To lidi přesvědčilo, že opravdu něco hrozí, takže začali odchytávat menší děti a starší hnali k poměrnému bezpečí v domech. Ve chvilce byli v ulicích jenom běžící lučištníci v lakované zbroji a podivných přílbách.

Ituralde otočil dalekohled na Lanasieta. Ten už hnal své muže vpřed. "Počkej si," zavrčel Ituralde. "Počkej si na ně."

Znovu to vypadalo, jako kdyby Taraboňan zaslechl jeho rozkaz, a konečně zvedl ruku a zastavil svoje

muže. Byli stále asi půl míle od vesnice. Ten horkokrevný hňup měl být nejméně míli daleko na kraji lesa a stále ve zdánlivém zmatku, aby to vypadalo, že je bude snadné zahnat, ale půl míle bude muset stačit. Potlačil nutkání přetřít si prstem levé ucho. Bitva už začala a v bitvě musíte přesvědčit své podřízené, že máte naprosto chladnou hlavu a jste zcela nezaujatý. Nesmíte vypadat, že byste své údajné spojence nejraději třískal po hlavách. Z velitele se na muže přenášejí pocity a rozhněvaní muži se chovají hloupě, nechávají se zabít a prohrávají bitvy.
Sáhl si na půlměsíčnou mušku na tváři - muž má v takovýto den vypadat co nejlépe - a pomalu, odměřeně dýchal, dokud si nebyl jistý, že je uvnitř stejně klidný, jak se tvářil navenek, načež se znovu zadíval na tábor. Většina Taraboňanů už byla na koních, ale čekali, až se budou moci zařadit za dvacítku Seanchanů pod vedením vysokého chlapíka s tenkým chocholem na podivné přílbě, kteří přicválali do vesnice. Včerejší nově příchozí se drželi vzadu.
Ituralde studoval postavu v čele zástupu. Viděl ji v mezerách mezi domy. Jeden chochol označoval poručíka nebo možná podporučíka. To mohlo znamenat chlapce s chmýřím pod nosem na prvním postu nebo prošedivělého veterána, jenž vám při první chybě utrhne hlavu. Zvláštní, damane, označená stříbrným vodítkem, které ji spojovalo se ženou na jiném koni, hnala své zvíře stejně jako ostatní. Podle všech zpráv byly damane vězeňkyně, ale ona se tvářila stejně dychtivě jako druhá žena, sul'dam. Možná -
Najednou se mu zadrhl dech v hrdle a všechny myšlenky na damane ho opustily. Na ulici byli lidé, sedm či osm mužů a žen, kráčeli v hloučku před ženoucím se zástupem a zřejmě neslyšeli dusot kopyt za sebou. Seanchané neměli šanci zastavit, ani kdyby chtěli, a oni měli dobrý důvod nezastavovat, když je čekal nepřítel, ale vysokému chlapíkovi v čele se ruka na otěži ani nezachvěla, když ty lidi prostě přejel. Takže veterán. Ituralde odříkal modlitbu za mrtvé a odložil dalekohled. Na to, co mělo přijít, ho nepotřeboval.
Dvě stě kroků za vesnicí začal důstojník řadit svoje muže a lučištníci už měli nasazené šípy. Mával na Taraboňany za sebou a pozoroval Lanasieta dalekohledem. Od rourky se odrazilo sluneční světlo. Už vycházelo slunce. Taraboňané se hladce rozdělovali, hlavice kopí se blyštěly, skloněné pod stejným úhlem, disciplinovaní muži se řadili vedle lučištníků.
Důstojník se naklonil k sul'dam. Jestli ji teď s damane vypustí, mohlo by to skončit pohromou. Pochopitelně, tak to mohlo dopadnout i bez těch dvou. Poslední Taraboňané, kteří dorazili až teď, se stavěli do řady padesát kroků za ostatními, zaráželi kopí do země a vytahovali z pouzder jezdecké luky. Lanasiet, ať je navždy zatracen, popohnal muže do útoku.
Ituralde pootočil hlavu a promluvil, aby ho muži slyšeli. "Připravte se." Sedla zavrzala, muži zvedali otěže. Ituralde znovu odříkal modlitbu za mrtvé a zašeptal: "Teď."
Tři sta Taraboňanů jako jeden muž, seřazených v dlouhé řadě, jeho Taraboňanů, zvedlo luky a vystřelilo. Ituralde nepotřeboval dalekohled, aby viděl, že ze sul'dam, damane a důstojníka najednou trčí šípy. Málem je to smetlo ze sedla, jak do každého narazila desítka šípů. Ituraldemu se ten rozkaz nelíbil, jenže ty dvě ženy byly nejnebezpečnějšími protivníky v poli. Zbytek salvy vyřídil většinu lučištníků a očistil sedla, a muži ještě padali, když vyletěla druhá salva, odrovnala zbytek lučištníků a vyprázdnila další sedla. Taraboňané věrní Seanchanům byli přistiženi nepřipravení. Pokoušeli se bojovat. Ti ještě v sedlech se obraceli a sklápěli kopí proti útočníkům. Ostatní, snad zmatení iracionálností, jaká může vojáky v bitvě přemoci, odhazovali kopí a snažili se vytáhnout luky. Ale dopadla mezi ně třetí salva, šípy s ozuby, prorážející i kyrysy, a najednou si přeživší zřejmě konečně uvědomili, že jsou ještě naživu. Většina jejich druhů ležela na zemi nebo se pokoušela vstát se dvěma i třemi šípy v těle. Ti dosud v sedlech byli v menšině. Několik mužů otočilo koně, a vmžiku všichni prchali k jihu pronásledovaní posledním deštěm šípů.
"Zadržte," zamumlal Ituralde.
Hrstka lučištníků znovu vystřelila, ale většina se střelby moudře zdržela. Mohli zabít pár dalších nepřátel, než se dostanou mimo dostřel, ale tato skupina byla poražena, a oni budou zanedlouho počítat každý šíp. Nejlepší bylo, že se nikdo nepustil do pronásledování.
Totéž se nedalo říci o Lanasietovi. S vlajícími plášti se on a jeho dvě stě mužů vrhli za prchajícími. Ituralde si představoval, že je slyší ječet, jako lovce na stopě za prchající kořistí.

"Myslím, že Lanasieta už neuvidíme, můj pane," ozval se Jaalam a zastavil vzpírajícího se bělouše vedle Ituraldeho.
"Možná, můj mladý příteli. Snad se ještě vzpamatuje. V každém případě jsem si nemyslel, že by se Taraboňané vraceli do Arad Domanu s námi. Ty ano?"
"Ne, můj pane," odvětil vyšší muž, "ale myslel jsem, že mu jeho čest vydrží přes první boj."
Ituralde zvedl dalekohled. Lanasiet stále cválal. Úplně se zbláznil, těžko přijde k rozumu, jejž nemá. Třetina jeho mužů byla pryč stejně jistě, jako by je zabila damane. Ituralde počítal s několika dny. Bude muset znovu změnit plány, snad změnit i příští cíl.
Ituralde přestal myslet na Lanasieta a zadíval se na ulici, kde měli být přejetí lidé. Překvapeně zabručel. Žádná těla tam neležela. Přátelé a sousedé je museli odnést, i když se schylující se bitvou to bylo asi stejně pravděpodobné, jako že se sami zvedli a odešli.
"Je čas spálit všechny ty seanchanské zásoby," prohlásil. Schoval dalekohled do koženého pouzdra přivázaného k sedlu, nasadil si přílbu a pobídl koně z kopce. Jaalam a ostatní ho v zástupu následovali. Vyježděné koleje a rozryté břehy ukazovaly na brod přes potok. "Jaalame, ať muži upozorní vesničany, že si mají sbalit. Ať začnou s domy nejblíž u tábora." Oheň se mohl rozšířit libovolným směrem, záleželo na větru.
Pravdou bylo, že už zapálil důležitý oheň. Nebo aspoň dýchl do uhlíků. Bude-li na něj svítit Světlo, pokud se někdo nenechá přemoci nedočkavostí či se nepoddá zoufalství nad tím, jak pevně mají Seanchané Tarabon v rukou, pokud nikdo nenarazí na potíže, jež mohou zničit i nejlepší plán, pak po celém Tarabonu zasadí během dneška dvacet tisíc mužů podobné údery. A zítra to udělají zase. Teď mu stačilo pouze vrátit se přes čtyři sta mil Tarabonu, zbavit se tarabonských Dračích spřísahanců, posbírat své muže a přejet zpátky přes Almothskou planinu. Bude-li na něj světlo svítit, pak ten požár popálí Seanchany dost na to, aby za ním vyrazili s plnou silou. Doufal, že to bude velká síla. Tak vletí po hlavě do pasti, kterou jim nastražil, dřív než zjistí, že tam nějaká past je. A jestli ho nebudou sledovat, potom aspoň zbaví svou domovinu Taraboňanů a přivede domanské Dračí spřísahance k boji za krále místo proti němu. A pokud tu past uvidí…
Cestou z kopce se Ituralde usmál. Pokud ji uvidí, pak už měl připravený další plán a za ním další. Vždycky hleděl daleko dopředu a vždycky měl připravené plány pro každou eventualitu, jakou si uměl představit, kromě té, že se před ním z čista jasna zjeví Drak Znovuzrozený. Myslel si, že jeho plány by nakonec zvládly i něco takového.
* * *
Vznešená paní Suroth Sabelle Meldarath ležela v posteli a zírala do stropu. Měsíc zapadl a za okny s trojitými oblouky, vedoucími do palácových zahrad, byla tma, ale ona rozeznávala aspoň zdobené malované štuky. Svítat začne za pár hodin, ale ona ještě neusnula. Nespala většinu nocí od zmizení Tuon, usínala, když jí oči zavřelo vyčerpání, jakkoliv se je snažila udržet otevřené. Spánek přinášel noční můry, na jaké by ráda zapomněla. V Ebú Daru nikdy nebyla skutečná zima, ale v noci se přece jen trochu ochladilo, dost na to, aby jí to pomáhalo zůstat vzhůru, když ležela jenom pod tenkou hedvábnou pokrývkou. Otázka, která jí kazila spaní, byla prostá a jasná. Je Tuon naživu, nebo je mrtvá?
Útěk damane Atha'an Miere a vražda královny Tylin ukazovaly na druhou možnost. Za jednu noc došlo ke třem tak významným událostem, což nemohla být pouhá shoda okolností, a první dvě byly dost děsivé, aby naznačovaly, že se Tuon přihodilo to nejhorší. Někdo se snaží zasít strach mezi Rhyagelle, Ty, kteří přišli domů, snad aby narušil celý Návrat. A jak toho lépe dosáhnout než zabít Tuon? Horší bylo, že to musel udělat někdo z nich, protože Tuon dorazila pod závojem a nikdo z místních nevěděl, co je zač. Tylin byla určitě zabita s pomocí jediné síly, udělala to sul'dam se svou damane. Suroth napadlo, že vina padá na hlavy Aes Sedai, ale nakonec by někdo důležitý položil otázku, jak se mohla jedna z těch žen dostat do paláce plného damane ve městě přeplněném damane a uniknout odhalení. Přinejmenším jedna sul'dam musela sundat obojky damane Mořského národa. A dvě z jejích vlastních sul'dam zmizely přibližně v té době.
V každém případě bylo zjištěno, že zmizely, o dva dny později, a od noci, kdy zmizela Tuon, je zřejmě nikdo neviděl. Nevěřila, že do toho byly zapletené, i když byly v kotcích. Kupříkladu si neuměla představit, že Renna či Seta osvobozují damane. Měly určitě spoustu důvodů zmizet a hledat práci někde

daleko, u někoho, kdo neví o jejich ohavném tajemství, u někoho jako ta Egeanin Tamarath, která ukradla párek damane. To u někoho nově povýšeného mezi urozené bylo zvláštní. Zvláštní, ale ne důležité. Nejspíš pro ni jako pro prostého námořníka bylo napětí a složitosti života mezi šlechtou příliš. Nakonec ji najdou a zatknou.

Důležité, možná i nebezpečné, bylo to, že zmizely Renna se Setou, a nikdo netušil, kdy přesně odešly. Pokud by si jejich odchodu v kritické chvíli všimla nesprávná osoba a došla k nesprávným závěrům… Vtiskla si dlaně do očí a tiše vydechla. Znělo to skoro jako zaúpění.

I kdyby unikla podezření z vraždy Tuon, pokud tedy byla mrtvá, pak se bude muset osobně omluvit císařovně, kéž žije věčně. Za smrt uznané dědičky Křišťálového trůnu bude její omluva hodně dlouhá, a stejně bolestivá jako pokořující. Mohla by skončit její popravou nebo - což by bylo mnohem horší - by ji poslali na popravu jako majetek. Ne že by k tomu skutečně došlo, i když v jejích nočních můrách tomu tak bylo. Zajela rukou pod polštář a nahmátla obnaženou dýku. Čepel byla o málo delší než její dlaň, ale dost ostrá, aby otevřela žíly, nejlépe v teplé lázni. Pokud přijde čas na omluvu, nedožije se cesty do Seandaru. Zneuctění jejího jména by mohlo být menší, pokud lidé uvěří, že ten čin je sám o sobě omluvou. Nechá po sobě vysvětlující dopis. To by snad mohlo pomoci.

Přesto existovala naděje, že je Tuon naživu, a Suroth se té naděje držela zuby nehty. Zabít ji a propašovat tělo pryč mohl být tah nařízený ze Seanchanu některou z jejích přeživších sester, která prahla po trůnu, ale Tuon sama nejednou zařídila své zmizení. Na podporu tohoto dojmu odvedla Tuonina der'sul'dam před devíti dny všechny její sul'dam a damane na venkov na cvičení, a od té doby je nikdo neviděl. Cvičení damane netrvalo devět dní. A právě dneska - ne, včera už o několik hodin - Suroth zjistila, že kapitán Tuoniny osobní stráže také opustil před devíti dny město se značným oddílem svých mužů a dosud se nevrátil. To byla příliš velká shoda okolností, vlastně téměř důkaz. Téměř to stačilo na naději.

Každé z Tuoniných předchozích zmizení bylo ovšem součástí Tuonina tažení majícího za úkol získat schválení císařovny, kéž žije věčně, a být jmenována dědičkou. Pokaždé musela některá z jejích sester-soupeřek nucena či vyzvána učinit něco, co ji po Tuonině návratu v očích císařovny, kéž žije věčně, snížilo. K čemu jí byla tato strategie teď? Ať o tom přemýšlela Suroth sebeusilovněji, žádný vhodný cíl mimo Seanchan ji nenapadal. Zvážila i možnost, že cílem je ona sama, ale jenom krátce a jenom proto, že ji nenapadlo nic jiného. Tuon ji mohla zbavit pozice v Návratu třemi slovy. Stačilo jen sejmout závoj. Tady Dcera Devíti měsíců velící Návratu hovořila hlasem císařovny, kéž žije věčně. Pouhé podezření, že Suroth je Atha'an Shadar, jimž na této straně Arythského oceánu říkali Dračí spřísahanci, by stačilo, aby ji Tuon předala hledačům pravdy k výslechu. Ne, Tuon chtěla odrovnat někoho jiného. Pokud ještě žije. Musí žít. Suroth nechtěla zemřít. Pohladila dýku.

Nezáleželo jí na tom, koho se to týká, jenom že by ta osoba mohla být klíčem k místu, kde se Tuon nachází, ale to bylo nesmírně důležité. Už přes ohlášení dlouhé inspekce se mezi urozenými začínaly šířit klepy, že je mrtvá. Čím déle bude pryč, tím bude šepot hlasitější, a s ním poroste i tlak na Suroth, aby se vrátila do Seandaru a omluvila se. Může vzdorovat jenom tak dlouho, dokud ji nezačnou považovat za sei'mosiev všichni, kromě jejích vlastních sluhů a majetku. Oči bude mít přikované k zemi. Nízce urození, stejně jako vysoce urození, možná i obyčejní, s ní budou odmítat mluvit. Brzy nato se ocitne na lodi, ať si bude přát cokoliv.

Tuon bezpochyby nepotěší, že byla objevena, ale nebylo pravděpodobné, že by její nelibost sahala tak daleko, až by to Suroth dovedlo ke zneuctění, kdy by si musela podřezat zápěstí. Proto Tuon musí být nalezena. Každý hledač v Altaře po ní pátral - přinejmenším ti, o nichž Suroth věděla. Tuonini vlastní hledači nepatřili k těm známým, ale museli o to usilovat dvojnásobně. Pokud se jim nesvěřila. Ale za sedmnáct dní se vynořila jenom směšná povídačka, že Tuon vymáhá na zlatnících šperky, a to věděl i poslední voják. Možná…

Klenuté dveře do místnosti se začaly pomalu otevírat a Suroth pevně zavřela oči, aby si ochránila noční vidění před světlem z vedlejší místnosti. Jakmile byly dveře dost otevřené, proklouzla do ložnice světlovlasá žena v průsvitném šatu da'covale, potichu za sebou dveře zavřela a v místnosti se opět udělala tma. Suroth otevřela oči a viděla, jak se k její posteli krade stín. A v rohu se náhle zvedl další, obrovský stín, jak se tiše vzpřímil Almandaragal. Lopar mohl v okamžení přeskočit místnost a té hloupé ženě zlomit

vaz, ale Suroth stále svírala jílec dýky. Bylo moudré mít druhou linii obrany, i když ta první vypadá nedobytně. Krok před postelí se da'covale zastavila. V tichu pokoje nervózně dýchala.
"Sbíráš kuráž, Liandrin?" zeptala se Suroth drsně. Medové vlasy spletené do cůpků stačily, aby ji poznala.
Da'covale zakvičela a padla na kolena. Obličej vtiskla do koberce. Aspoň tolik se naučila. "Neublížila bych ti, vznešená paní," lhala. "Víš, že bych to neudělala." Supěla, téměř panicky lapala po dechu. Naučit se, kdy má mluvit a kdy mlčet, zřejmě nedokázala o nic líp než naučit se mluvit s příslušnou úctou. "Obě přece sloužíme Velikému pánu, vznešená paní. Copak jsem nedokázala, že jsem užitečná? Zbavila jsem se pro tebe Alwhin, ne? Řekla jsi, že chceš, aby zemřela, a já jsem ji odstranila, vznešená paní."
Suroth udělala obličej a posadila se. Pokrývka jí sklouzla do klína. Bylo tak snadné zapomenout, že tu da'covale je, dokonce i tahle da'covale, a nechat si uklouznout věci, které by si uklouznout neměla nechat. Alwhin nebyla nebezpečná, jen protivná, nemotorná v pozici Surothina hlasu. Tímto postem dosáhla všeho, oč v životě usilovala, a pravděpodobnost, že ho ohrozí byť jenom nepatrnou zradou, byla pramalá. Pravda, kdyby si srazila vaz při pádu ze schodů, pocítila by Suroth malou úlevu, ale podat jí jed, po němž jí vylezly oči z důlků a zmodrala tvář, bylo něco jiného. I když hledači pátrali po Tuon, tohle přilákalo jejich pozornost k domácnosti Suroth. Musela na tom trvat kvůli vraždě svého hlasu. S tím, že má v domácnosti naslouchače, se smířila. Jenomže hledači dělali víc, než že jen poslouchali, a mohli by odhalit, co muselo zůstat skryto.
Zakrýt hněv vyžadovalo překvapivě velkou námahu, a tak promluvila chladněji, než zamýšlela. "Doufám, že jsi mě neprobudila jen proto, abys zase žadonila, Liandrin."
"Ne, ne!" Ta hlupačka zvedla hlavu, a dokonce se na ni podívala! "Dorazil důstojník od generála Galgana, vznešená paní. Čeká, aby tě odvedl ke generálovi."
Suroth rozbolela hlava podrážděním. Ta žena zdržela doručení zprávy od Galgana a podívala se jí do očí? Pravda, byla tma, ale Suroth zatoužila uškrtit Liandrin vlastníma rukama. Druhá smrt hned po první by jen zvýšila zájem hledačů o její domácnost, kdyby se o ní dozvěděli, ale Elbar by se mohl těla snadno zbavit. V takových věcech se vyznal.
Až na to, že ji docela těšilo vlastnit bývalou Aes Sedai, která se k ní kdysi chovala tak povýšeně. Udělat z ní dokonalou da'covale v každém směru bude velkým potěšením. Přišel čas nechat tu ženu uvázat. Už se šířily protivné zvěsti, že má mezi svým služebnictvem neuvázanou marath'damane. Byl by to dvanáctidenní zázrak, kdyby sul'dam odhalily, že je nějakým způsobem odstíněná a nemůže usměrňovat, ale nepomohlo by to odpovědět na otázku, proč není na vodítku od samého začátku. Elbar bude muset najít mezi sul'dam nějaké Atha'an Shadar. To není nikdy snadné - kupodivu jen málo sul'dam se obrací k Velikému pánu - a ona už žádné sul'dam nevěřila, ale Atha'an Shadar se snad dá věřit víc než ostatním.
"Zapal dvě lampy a přines mi roucho a pantofle," rozkázala.
Liandrin odlezla ke stolku, na němž stála zakrytá miska s pískem na zlacené trojnožce a zasyčela, když na ni neopatrně sáhla. Rychle popadla kleště, zvedla víko, rozfoukala uhlíky a zapálila dvě stříbrné lampy. Upravila knoty, aby hořely a nekouřily. Podle jazyka si možná myslela, že je Suroth rovna, a nikoliv jejím majetkem, ale řemen ji naučil poslouchat rozkazy čile.
Obrátila se s jednou lampou v ruce, nadskočila a tlumeně vykřikla, když v rohu zahlédla Almandaragala, jak na ni upírá tmavé, hřebeny orámované oči. Člověk by si mohl myslet, že ho ještě nikdy neviděla! Byl děsivý na pohled, dva sáhy na výšku, téměř dva tisíce liber živé váhy, hladká červenohnědá kůže, tlapy se šesti drápy, které střídavě vysouval a zase zatahoval.
"Jenom klid," řekla Suroth loparovi, což byl známý příkaz, ale on rozevřel tlamu a předvedl ostré zuby, než se usadil na podlahu a položil si velkou kulatou hlavu na přední tlapy jako veliký pes. Oči však nezavřel. Loparové byli docela inteligentní a Almandaragal očividně nevěřil Liandrin o nic víc než ona.
Přes ustrašené pohledy na lopara si da'covale pospíšila do vysokého vyřezávaného šatníku pro modré sametové pantofle a bílé hedvábné roucho, složitě vyšívané zelenou, červenou a modrou nití. Podržela roucho Suroth, aby mohla strčit ruce do rukávů, avšak šerpu si musela Suroth uvázat sama, a taky natáhnout nohu, než si Liandrin vzpomněla, poklekla a nasunula jí pantofle. Pro její oči, že ale je ta ženská neschopná!
V matném světle se Suroth prohlédla ve zlaceném zrcadle u zdi. Oči měla zapadlé únavou a vlasy měla

volně spletené do copu na noc. Nepochybně potřebovala oholit hlavu. Dobře. Galganův posel si bude myslet, že truchlí kvůli Tuon, což vlastně byla pravda. Než se ale dozví generálovu zprávu, musela se postarat ještě o jednu maličkost.
"Zaběhni za Rosalou a popros ji, ať ti dá pořádný výprask, Liandrin," rozkázala.
Da'covale spadla brada a ohromeně vykulila oči. "Proč?" zakňučela. "Já jsem přece nic neudělala!"
Suroth si zavazovala šerpu, aby ji nemusela praštit. Musela by klopit oči celý měsíc, kdyby se zjistilo, že da'covale uhodila sama. Majetku rozhodně žádné vysvětlení nedlužila, ale jakmile bude Liandrin dokonale vycvičená, budou jí scházet tyhle chvilky, kdy jí máchala čumák v tom, jak hluboko klesla.
"Protože jsi zdržela generálovu zprávu. Protože si pořád říkáš ‚já' místo ‚Liandrin'. Protože se mi díváš do očí." Tohle úplně zasyčela, nemohla si pomoci. Liandrin se s každým slovem choulila stále víc, a nyní upřela oči na podlahu, jako by chtěla urážku napravit. "Protože moje rozkazy zpovídáš, místo abys je poslouchala. A nakonec - nakonec, ale pro tebe je to ze všeho nejdůležitější - protože chci, abys dostala výprask. Teď utíkej a vyřiď Rosale všechny důvody, které jsem ti sdělila, aby tě ztřískala pořádně."
"Liandrin slyší a poslouchá, vznešená paní," zafňukala da'covale a konečně něco udělala správně. Ke dveřím se vrhla tak rychle, že ztratila bílý pantofel. Byla příliš vyděšená, než aby se pro něj vrátila, nebo si toho možná ani nevšimla - což jí jen patřilo - rozrazila dveře a utekla. Poslat majetek pro disciplínu sice nemělo přinést uspokojení, ale přineslo. A jaké.
Suroth chvíli trvalo, než se ovládla. Tvářit se, že truchlí, byla jedna věc, tvářit se rozrušeně něco zcela jiného. Liandrin ji rozčílila, vzpomínky na noční můry ji vyváděly z míry, bála se o osud Tuon i o svůj vlastní, ale za da'covale se vydala, teprve když tvář naproti ní v zrcadle byla naprosto klidná.
Předpokoj před ložnicí byl nevkusně zdobený po ebúdarském způsobu, na modrém stropě byly namalované obláčky, stěny byly žluté a dlaždice žluté a zelené. I když nábytek nahradila svými vysokými paravány, na něž na všechny kromě dvou namalovali vyhlášení umělci ptáčky a květiny, nevkus to nenapravilo. Při pohledu na dveře, které Liandrin zjevně nechala otevřené, tiše zavrčela, ale prozatím nechala da'covale být a soustředila se na muže, jenž si prohlížel zástěnu s obrazem kori, velké skvrnité kočky ze Sen T'jore. Muž byl hubený, prošedivělý a na zbroji měl modré a žluté pruhy. Když zaslechl její tiché kroky, plavně se otočil a poklekl, i když byl jen obyčejný člověk. Na přílbě, již si držel pod paží, měl tři tenké modré chocholy, takže zpráva musela být důležitá. Pochopitelně musela být důležitá, když ji vyrušil v tuto hodinu. Dá mu svolení. Pro tentokrát.
"Generálpraporečník Mikhel Najirah, vznešená paní. Hlavní kapitán Galgan posílá pozdravy a dostal zprávu z Tarabonu."
Suroth proti své vůli pozvedla obočí. Z Tarabonu? Tarabon byl stejně bezpečný jako Seandar. Zacukaly jí prsty, jenomže za Alwhin si ještě nenašla náhradu. Musí s tím mužem mluvit sama. Podráždění jí zatvrdilo hlas a nenamáhala se to zakrýt. Klečí si tady, místo aby padl na tvář! "Jakou zprávu? Jestli jsem byla probuzena kvůli zprávám o Aielech, vůbec mě to nepotěší, generálpraporečníku."
Její tón na muže neměl nejmenší vliv. Dokonce zvedl zrak a téměř se jí podíval do očí. "O Aielech ne, vznešená paní," odpověděl klidně. "Hlavní kapitán Galgan by ti to rád sdělil osobně, abys mohla vyslechnout všechny podrobnosti."
Suroth se zadrhl dech v hrdle. Ať už se Najirah zdráhal prozradit jí obsah té zprávy, nebo dostal rozkaz, aby to nedělal, znělo to hrozivě. "Veď mě," rozkázala mu a bez čekání vyšla z místnosti. Cestou si pokud možno nevšímala dvojice gardistů smrtonošů, stojících jako sochy u jejích dveří. Ze "cti" nechat se hlídat těmito muži v červenozelené zbroji jí naskakovala husí kůže. Od zmizení Tuon se je snažila vůbec nevidět.
Chodba lemovaná zlacenými kandelábry, jejichž plameny se mihotaly v průvanu, jenž pohyboval nástěnnými koberci s vyobrazenými loděmi a mořem, byla prázdná až na několik olivrejovaných palácových sluhů, kteří spěchali za časně ranními úkoly a považovali hlubokou úklonu či pukrle za dostatečné. A vždycky se dívali přímo na ni! Snad by si měla promluvit s Beslanem. Ne, nový král Altary jí teď byl roven, přinejmenším podle zákona, a ona pochybovala, že by své sluhy přinutil chovat se správně. Cestou hleděla přímo před sebe. Tak se alespoň nemusela dívat na urážky sluhů.
Najirah ji rychle dohonil a podpatky mu cvakaly na příliš jasně modrých dlaždicích, když se k ní připojil. Vlastně doprovod nepotřebovala, věděla, kde musí Galgan být.
Místnost byla původně komnatou pro tanec, čtverec o stranách třicet kroků, s bizarními rybami a ptáky

dovádějícími často matoucím způsobem mezi oblaky a vlnami na stropě. Prvotní účel komnaty dnes připomínal pouze ten strop. Nyní zde stály stojací lampy se zrcadly a světle červené stěny lemovaly police plné hlášení v kožených pouzdrech. Úředníci v hnědých kabátech pobíhali uličkami mezi dlouhými, mapami pokrytými stoly, zabírajícími taneční plochu vyloženou zelenými dlaždicemi. Jeden mladý poručík, žena bez chocholu na červenožluté přílbě, kolem Suroth proběhla, aniž by padla na zem. Úředníci jí jen uhýbali z cesty. Galgan dával svým lidem příliš volnou ruku. Tvrdil, že to, co podle něho byla přehnaná obřadnost "v nevhodné době", brzdí v práci. Ona to nazývala nestoudností.
Lunal Galgan, vysoký muž v červeném rouchu bohatě vyšívaném barevnými ptáky, s hřebenem vlasů bílým jako padlý sníh a pevně spleteným, ale neúhledným copem spadajícím na záda, stál u stolu uprostřed místnosti v hloučku ostatních vysoce postavených důstojníků, z nichž někteří byli v kyrysech, jiní v róbách, a téměř stejně neupravených jako ona. Zřejmě nebyla první, komu poslal zprávu. Snažila se potlačit hněv. Galgan přišel s Tuon a Návratem, takže o něm věděla jen to, že jeho předkové byli mezi prvními, kdo podpořil Luthaira Pendraga, a že si získal skvělou pověst jako voják a generál. Inu, pověst a pravda byly občas totéž. Neměla ho ráda už od podívání.
Při jejím příchodu se Galgan obrátil, formálně jí položil ruce na ramena a políbil ji na obě tváře, takže musela jeho pozdrav opětovat, přičemž se snažila nekrčit nos nad jeho silnou pižmovou voňavkou, již používal. Galgan měl obličej natolik hladký, nakolik dovolovaly jeho vrásky, ale Suroth měla dojem, že v jeho modrých očích zahlédla ustaraný výraz. Muži a ženy za ním, většinou nízce urození či obyčejní, se otevřeně mračili.
Na stole před ní ležela velká mapa Tarabonu, kterou přidržovaly čtyři lampy. Samo o sobě to stačilo vyvolat starosti. Mapa byla pokrytá značkami. Červené klíny značily seanchanské oddíly na pochodu a červené hvězdičky oddíly na místě. U každé značky byl malý papírový praporek, na němž byl napsán počet vojáků a složení oddílu. Po celé mapě byla roztroušená černá kolečka znamenající střety a další bílá kolečka představující nepřátelské oddíly. Z těch mělo praporky s označením jen málo. Jak mohli být nějací nepřátelé v Tarabonu? Ten je přece stejně bezpečný jako…
"Co se stalo?" štěkla.
"Asi před třemi hodinami začali přilétat rakenové s hlášeními od generálporučíka Turana," začal Galgan konverzačním tónem. Kladl důraz na to, že hlášení nepodává on. Při řeči studoval mapu a na Suroth se vůbec nepodíval. "Nejsou úplná - každé přidá nějakou podrobnost, což se možná prozatím nezmění - ale z toho, co jsem viděl, vypadá situace takto. Od včerejšího rána bylo dobyto a vypáleno sedm velkých zásobovacích táborů a dva tucty menších táborů. Dvacet zásobovacích trénů bylo napadeno, vozy a náklad podpálili. Sedmnáct menších posádek bylo smeteno, jedenáct patrol se neohlásilo a došlo k dalším patnácti šarvátkám. Došlo také k několika útokům na naše osadníky. Padlých je jen hrstka, většinou mužů, kteří se snažili bránit svůj majetek, ale shořelo hodně vozů a zásob i několik zpola postavených domů, a všude byla doručena stejná zpráva. Opusťte Tarabon. Všechny útoky podnikly tlupy čítající mezi dvěma a zhruba pěti sty muži. Odhadujeme minimálně deset tisíc celkem, možná dvakrát tolik, téměř všechno byli Taraboňané. Aha, ano," dodal nedbale, "a většina z nich měla zbroj s pruhy."
Suroth by nejradši zaskřípala zuby. Galgan velel vojákům Návratu, ale ona velela Hailene, Předběžníkům, a díky tomu měla vyšší hodnost, třebaže on nosil vlasy ostříhané do hřebene a červeně nalakované nehty. Předpokládala, že nezačal tvrdit, že Předběžníci spadají pod Návrat, jenom proto, že kdyby ji nahradil, musel by převzít zodpovědnost za bezpečí Tuon. Za to by byla nutná omluva. "Nerada" byl příliš mírný výraz. Ona ho přímo nesnášela.
"Vzpoura?" zeptala se, hrdá na své sebeovládání. Uvnitř přímo hořela.
Galgan pomalu zavrtěl hlavou, až se mu bílý cop zakýval. "Ne. Všechny zprávy říkají, že naši Taraboňané bojovali dobře, a máme i několik úspěchů, získali jsme pár zajatců. Žádného z nich jsme nenašli na seznamech věrných Taraboňanů. V několika byli poznáni Dračí spřísahanci, o nichž jsme mysleli, že jsou v Arad Domanu. A několikrát bylo zmíněno jméno Rodel Ituralde, jako člověk, který za tím vším stojí a velí. Údajně je jedním z nejlepších generálů na této straně oceánu, a jestli tohle všechno naplánoval a provedl," mávl rukou nad mapou, "tak tomu věřím." Ten hlupák mluvil, jako kdyby ho obdivoval! "Nejde o vzpouru. Je to nájezd ve velkém měřítku. Ale nevyvázne s tolika muži, s kolika přišel."

Dračí spřísahanci. To označení bylo jako pěst sevřená na Surothině hrdle. "Jsou mezi nimi asha'mani?" "Ti muži, kteří usměrňují?" Galgan se zaškaredil a udělal znamení proti zlu, což si zřejmě ani neuvědomoval. "O nich se žádné zmínky nevyskytují," pronesl suše, "a já bych řekl, že by se už objevily."
Na Galgana by měla vypustit svůj vztek, ale ječení na dalšího vysoce urozeného by ji přinutilo sklopit zrak. A navíc by tím nic nezískala. Musela však svůj vztek nějak vypustit. Musela ho ze sebe dostat. Byla hrdá na to, co dokázala v Tarabonu, a teď ta země zřejmě sklouzla zpátky do chaosu, jaký tam po přistání našla. Za to mohl jediný člověk. "Ten Iruralde." Hlas měla jako led. "Chci jeho hlavu."
"Neboj se," zamumlal Galgan, sepjal ruce za zády a začal si prohlížet praporky. "Nepotrvá dlouho, než ho Turan zažene zpátky do Arad Domanu s ocasem staženým mezi nohama, a s trochou štěstí bude u některého z oddílů, jež pochytáme."
"Štěstí?" štěkla Suroth. "Já štěstí nevěřím!" Teď se nepokrytě zlobila a ani ji nenapadlo hněv znovu skrývat. Pátrala v mapě, jako kdyby tam dokázala najít Ituraldeho. "Jestli Turan honí stovku tlup, jak jsi říkal, bude potřebovat víc zvědů, aby je vypátral, a já chci, aby je zlikvidoval. Všechny do jedné. Zvlášť tu Ituraldeho. Generále Yulane, chci čtyři z každých pěti - ne, devět z deseti rakenů v Altaře a Amadicii přesunout do Tarabonu. Jestliže je Turan nenajde ani s nimi, může zkusit, zda mě neuklidní jeho vlastní hlava."
Yulan, tmavý mužík v modrém rouchu vyšívaném orly s černými hřebeny, se musel oblékat v příliš velkém spěchu, takže si nestačil jako obvykle přilepit paruku gumou, aby mu držela rovně. Byl kapitánem vzdušných sil Předběžníků, avšak vzdušný kapitán Návratu byl pouhým generálpraporečníkem, protože výše postavený muž zahynul během plavby, takže s ním Yulan nebude mít potíže.
"Moudrý tah, vznešená paní," podotkl, mračе se do mapy, "ale smím navrhnout, aby rakeni v Amadicii a ti přidělení generálpraporečníkovi Khirganovi zůstali. Rakeni jsou nejlepší způsob, jak objevit Aiely, a za dva dny jsme pořád ještě nenašli ty bělokabátníky. To znamená, že generál Turan bude mít -"
"Aielové představují s každým dnem menší problém," sdělila mu důrazně, "a několik zběhů není nic."
Souhlasně kývl a přidržel si paruku. Nakonec byl jen nízce urozený.
"Stane se, jak přikazuju!" prskla. Kletba na ty takzvané děti Světla! Ještě se nerozhodla, zda z Asunawy a těch pár tisíc, jež zůstaly, nadělá da'covale. Zůstali, ale jak dlouho potrvá, než rovněž zradí? A Asunawa zřejmě ze všech věcí nenávidí damane. Byl nevyrovnaný!
Galgan zcela nevzrušeně pokrčil rameny. Červeně nalakovaným nehtem jel po mapě, jako kdyby plánoval přesuny vojáků. "Dokud nebudeš chtít i to'raken, nemám námitky. Musíme pokračovat. Altara nám spadne do klína bez větší námahy a proti Illianu ještě nejsem připravený vytáhnout, takže musíme v Tarabonu rychle nastolit pořádek. Jestli lidem nezaručíme bezpečí, obrátí se proti nám."
Suroth už litovala svého výbuchu hněvu. On že nebude mít námitky? Ještě není připravený vytáhnout proti Illianu? V podstatě říkal, že nemusí poslouchat její rozkazy, jenom to nevyslovil nahlas, aby spolu s její autoritou nemusel převzít i její povinnosti.
"Čekám, že Turanovi bude odeslána tato zpráva, generále Galgane." Hlas měla vyrovnaný, ale dalo jí to práci. "Pošle mi hlavu Rodela Ituraldeho, i kdyby ho měl honit přes celý Arad Doman až do Morny. A pokud mi nepošle jeho hlavu, vezmu si jeho."
Galgan stiskl rty a zamračil se do mapy. "Turan občas potřebuje rozpálit," zamumlal, "a Arad Doman pro něj byl od začátku další cíl. Dobře. Tvá zpráva bude odeslána, Suroth."
Už s ním nemohla zůstat ve stejné místnosti. Beze slova odešla. Kdyby promluvila, tak by ječela. Vrazila zpátky do svých komnat, aniž se namáhala zakrýt svůj vztek. Smrtonoši si toho pochopitelně nevšímali. Jako kdyby byli vytesaní z kamene. Kvůli tomu za sebou práskla dveřmi. Třeba si všimnou tohohle! Cestou k posteli si skopla pantofle a roucho a šerpu hodila na zem. Musí najít Tuon. Musí. Kdyby jen dokázala rozluštit Tuoninu hádanku, zjistit, kde vlastně je. Kdyby jen -
Najednou se stěny její ložnice, strop, dokonce i podlaha, rozzářily stříbrným světlem. Jako kdyby se změnily ve světlo. Ohromeně zírala a pomalu se obracela, prohlížejíc si krabici světla kolem sebe, a ocitla se tváří v tvář ženě tvořené šlehajícími plameny, oděné šlehajícími plameny. Almandaragal stál a čekal příkaz k útoku.
"Jsem Semirhage," představila se ohnivá žena hlasem jako pohřební gong.

"Lehni, Almandaragale!" Rozkaz, který ho naučila jako malá, neboť ji těšilo, že před ní lopar lehá na břicho, okamžitě poslechla i sama. Políbila červenozeleně vzorovaný koberec a řekla: "Žiju, abych sloužila a poslouchala, veliká paní." V duchu nepochybovala, že ta žena je pravá. Kdo by se opovažoval přijmout tohle jméno? Nebo vypadat jako živý oheň?
"Myslím, že bys taky ráda vládla." Gong zněl nepatrně pobaveně, ale okamžitě ztvrdl. "Podívej se na mě! Nemám ráda, jak se vy Seanchané vyhýbáte pohledu do očí. Mám z toho dojem, že něco skrýváte. A ty přede mnou určitě nechceš nic skrývat, Suroth."
"Ovšemže ne, veliká paní." Suroth si sedla na paty. "Nikdy, veliká paní." Zvedla oči až k ženiným ústům, ale výš to nedokázala. To bude jistě stačit.
"Lepší," zamumlala Semirhage. "A teď, jak by se ti líbilo vládnout v těchto zemích? Několik úmrtí - Galgana a dalších - a mohla by ses s mnou pomocí prohlásit císařovnou. Není to důležité, ale okolnosti přinášejí příležitost, a ty bys určitě byla přístupnější, než zatím byla současná císařovna."
Suroth se sevřel žaludek. Lekla se, že bude zvracet. "Veliká paní," pronesla hluše, "trest za to je být předvedena před pravou císařovnu, kéž žije věčně, a nechat si stáhnout celou kůži z těla, přičemž je velký důraz kladen na tvé přežití. Potom -"
"Vynalézavé, byť primitivní," přerušila ji suše Semirhage. "Ale nesejde na tom. Císařovna Radhanan je mrtvá. Pozoruhodné, kolik krve se vejde do lidského těla. Dost, aby pokryla celý Křišťálový trůn. Přijmi mou nabídku, Suroth. Znovu ji neudělám. Jisté záležitosti zvládáš o něco lépe, ale ne o tolik, abych se namáhala dvakrát."
Suroth se přiměla znovu dýchat. "Pak je císařovnou Tuon, kéž žije věčně…" Tuon přijme nové jméno, které kromě císařské rodiny vysloví jenom málokdo. Císařovna je prostě císařovna, kéž žije věčně.
Suroth se objala a rozbrečela se, nemohla přestat. Almandaragal zvedl hlavu a tázavě zakňučel.
Semirhage se zasmála - znělo to jako hluboký gong. "Truchlíš pro Radhanan, Suroth, nebo se ti nelíbí, že se císařovnou stane Tuon?"
Suroth mezi vzlyky, které nedokázala ovládnout, vysvětlovala. Jako uznaná dědička se Tuon stala císařovnou ve chvíli, kdy zemřela její matka. Pouze pokud byla její matka úkladně zavražděna, musela to zařídit některá z jejích sester, což znamenalo, že Tuon sama je určitě mrtvá. Ale na ničem z toho nezáleželo. Bylo třeba vykonat obřady. Suroth se bude muset vrátit do Seandaru a omluvit se za smrt Tuon, za smrt nové císařovny, právě té ženě, která to zařídila. A která pochopitelně nemůže usednout na trůn, dokud nebude smrt Tuon ohlášena. Nedokázala si přiznat, že se raději dřív zabije. To byla nepředstavitelně velká hanba. Slova odumírala mezi vytím a vzlyky. Nechtěla zemřít. Dostala slib, že bude žít věčně!
Tentokrát ji smích Semirhage natolik šokoval, že zastavil slzy. Ohnivá hlava byla zvrácena dozadu a vycházelo z ní veselé dunění. Konečně se Semirhage vzpamatovala a ohnivými prsty si setřela ohnivé slzy.
"Vidím, že jsem to asi neřekla jasně. Radhanan je mrtvá, stejně jako její dcery, synové a polovina císařského dvora. Kromě Tuon neexistuje žádná císařská rodina. Neexistuje říše. Seandar je v rukou vzbouřenců a drancovníků, stejně jako desítka dalších měst. O trůn se pere nejméně padesát šlechticů s vojsky v poli. Od Aldaelských hor po Salaking zuří válka. Proto se můžeš klidně zbavit Tuon a prohlásit se císařovnou. Zařídila jsem, aby loď, která brzy dorazí, přivezla zprávu o té katastrofě." Znovu se zasmála a řekla cosi divného: "Ať vládne pán chaosu."
Suroth na ni jen zírala s otevřenou pusou. Říše… zničena? Semirhage zabila…? Úkladné vraždy nebyly mezi urozenými, nízkými i vysokými, neznámé, i v císařské rodině k nim docházelo, ale aby někdo takhle zasáhl císařskou rodinu, to bylo děsivé, nemyslitelné. Dokonce i pro Da'concion, Vyvolenou. Ale stát se císařovnou, dokonce i zde. Točila se jí hlava, jak by se nejradši hystericky rozesmála. Mohla dokončit cyklus, podrobit si tyto země a poslat vojska za moře znovu dobýt Seanchan. S námahou se trochu vzpamatovala.
"Veliká paní, jestli je Tuon naživu, pak… pak zabít ji bude velice obtížné." Musela ta slova doslova vyrazit. Zabít císařovnu… Už jenom pomyšlení na to bylo těžké. Stát se císařovnou. Měla pocit, že ji uletí hlava. "Bude s sebou mít své sul'dam a damane a smrtonoše." Obtížné? Zabít ji bude za daných okolností nemožné. Pokud nepřiměje Semirhage, aby to udělala sama. Šest damane mohlo být nebezpečných i pro ni. Kromě toho měli obyčejní lidé rčení: Mocní říkají níže postaveným, ať hrabou v

blátě, a sami mají ruce čisté. Náhodou to zaslechla a potrestala muže, který to vykládal, ale byla to pravda.
"Mysli, Suroth!" Gongy byly silné, velitelské. "Kapitán Musenge a ostatní by odešli ve stejnou noc, kdy odešly Tuon a její komorná, kdyby tušili, co má v plánu. Hledají ji. Musíš ji nejdřív najít, jenomže pokud to nepůjde, její smrtonoši pro ni budou menší ochranou, než se zdá. Každý voják ve tvém vojsku slyšel, že přinejmenším někteří členové gardy se zapletli s podvodnicí. Všichni mají pocit, že podvodnice a každý, kdo je s ní ve spojení, by měli být roztrhaní na kusy a ty kusy by se měly zasypat hnojem. Klid." Ohnivé rty předvedly pobavený úsměv. "Aby na říši nepadla hanba."
Bylo to možné. Oddíl smrtonošů bude snadné najít. Stačí jenom zjistit přesně, kolik jich s sebou Musenge vzal, a poslat Elbara s padesáti muži na každého smrtonoše. Ne, stovkou mužů, kvůli damane. A pak… "Veliká paní, chápeš, proč se zdráhám vyhlásit cokoliv, dokud si nebudu jistá, že je Tuon mrtvá?"
"Samozřejmě," pravila Semirhage. Gongy byly opět pobavené. "Ale nezapomeň, jestli se Tuon podaří vrátit se do bezpečí, nebude mi na tom záležet, takže neotálej."
"Nebudu, veliká paní. Chci se stát císařovnou, a kvůli tomu musím císařovnu zabít." Tentokrát už to vůbec nebylo těžké vyslovit.
* * *
Podle Pevařina mínění byly pokoje Tsutamy Rath křiklavé, ba přímo přehnaně výstřední, a její vlastní začátky v tátově řeznickém krámě v jejím názoru nehrály žádnou roli. Už jenom když tu musela sedět, vyvádělo ji to z míry. Pod římsou s pozlacenými vyřezávanými vlaštovkami v letu visely na stěnách dva velké, hedvábné nástěnné koberce. Na jednom byly jasně rudé krvavé růže, na druhém kalmové keře pokryté šarlatovými květy většími než dvě spojené ruce. Stoly a židle byly vybrané kousky, pokud vám nevadily řezby a zlacení stačící i pro trůn. I kandelábry byly silně pozlacené, i krbová římsa s běžícími koňmi nad krbem z mramoru s červenými proužky. Na několika stolcích stály kousky červeného porcelánu Mořského národa, velmi vzácné, čtyři vázy a šest mís, samy o sobě malé bohatství, stejně jako spousta nefritových a slonovinových řezeb, z nichž žádná nebyla zrovna malá, a jedna soška tančící ženy, na dlaň vysoká, která snad byla vyřezaná z rubínu. Zbytečná ukázka majetku. A navíc věděla, že kromě zlacených hodin na krbové římse jsou v Tsutamině ložnici další a ještě jedny v oblékárně. Troje hodiny! To už nebylo jen křiklavé, a nejen kvůli tomu zlatu a rubínům.
A přece se místnost k ženě sedící naproti ní a Javindhře hodila. "Křiklavá" ji dokonale vystihovalo. Tsutama byla ohromně krásná žena. Vlasy měla zachycené v jemné zlaté síťce, kolem hrdla a v uších ohnivé opály a na sobě vždy karmínové hedvábí, které jí obepínalo plné poprsí, dnes se zlatou vínkovou výšivkou na zdůraznění. Člověk by si skoro myslel, že chce přitahovat muže, pokud by ji neznal. Tsutama dávala svou nechuť k mužům najevo už dávno před svým vyhnanstvím. Raději by se slitovala nad vzteklým psem než nad mužem.
Tenkrát byla tvrdá jako kladivo, jenže když se vrátila do Věže, mnoho ji považovalo za zlomenou třtinu. Nějakou dobu. Pak každý, kdo v její blízkosti strávil nějaký čas, poznal, že její uhýbavý pohled rozhodně není nervózní. Vyhnanství ji změnilo, jenomže tam nezměkla. Ty oči patřily kočce na lovu, pátrající po nepřátelích či kořisti. Zbytek jejího obličeje nebyl ani tak vyrovnaný jako nehybný, neproniknutelná maska. Aspoň dokud ji člověk nedohnal k otevřenému hněvu. Ačkoliv hlas měla vždy klidný a hladký jako led. Protivná kombinace.
"Dnes ráno jsem zaslechla znepokojivé řeči o bitvě u Dumajských studní," pronesla znenadání. "Zatraceně znepokojivé." Měla ve zvyku dlouho mlčet, žádné jalové řečičky, a pak najednou něco nečekaně pronesla. Ve vyhnanství jí také zhrubl jazyk. Izolovaný statek, na němž byla zavřená, musel být… živý. "Včetně toho, že tři z mrtvých sester byly z našeho adžah. Mateřský mlíko v hrnku!" To vše pronášela vyrovnaným tónem. Ale probodla je obviňujícím pohledem.
Pevara to zvládla s přehledem. Každý přímý Tsutamin pohled vypadal obviňujícně, a jakkoliv byla Pevara nervózní, věděla, že nesmí dopustit, aby si toho nejvyšší všimla. Ta ženská se na každou slabost vrhla jako ostříž. "Nechápu, proč by Katerine neuposlechla tvůj rozkaz nechat si to pro sebe, a nemůžu uvěřit, že by Tarna byla ochotná znevážit Elaidu." Alespoň ne veřejně. Tarna si své pocity ohledně Elaidy hlídala stejně, jako kočka hlídá myší díru. "Ale sestry dostávají zprávy od svých špehů. Nemůžeme

zabránit, aby se nedozvěděly, co se stalo. Překvapuje mě jen, že to trvalo tak dlouho."
"To je ovšem pravda," dodala Javindhra a uhladila si sukni. Byla to hranatá žena a kromě prstenu s Velkým hadem nenosila žádné šperky, i šaty měla nezdobené a tak tmavě rudé, až vypadaly černé. "Dříve nebo později vyjdou skutečnosti na povrch, i kdybychom se dřely až do krve." Rty tiskla tak pevně, až se zdálo, že do něčeho kouše, a mluvila téměř spokojeně. Zvláštní. Byla Elaidin mazlíček.
Tsutama na ni upřela svůj přísný pohled a Javindhra se po chvíli začervenala. Pravděpodobně aby měla důvod uhnout očima, pořádně se napila čaje. Z hrníčku z tepaného zlata s leopardy a jeleny, pochopitelně, jaká už teď Tsutama byla. Nejvyšší na ni dál upřeně zírala, ale Pevara nepoznala, zda se opravdu dívá na Javindhru, nebo do prázdna.
Když Katerine přinesla zprávu, že Galina padla u Dumajských studní, byla Tsutama povýšena na její místo aklamací. Jako přísedící měla velmi dobrou pověst, přinejmenším předtím, než se zapletla do těch nechutných událostí, které vedly až k jejímu pádu, a mnoho červených věřilo, že čas si žádá nejtvrdší nejvyšší, jakou najdou. Galinina smrt zvedla z Pevařiných ramenou těžké břemeno - nejvyšší, temná družka, ach, to byla agónie! - ale Tsutamou si nebyla jistá. Bylo teď na ní něco… divokého. Něco nepředvídatelného. Je vůbec duševně zdravá? Ale stejná otázka dnes platila na celou Bílou věž. Kolik sester si dokázalo zachovat zdravý rozum?
Jako kdyby Tsutama vycitila, nač myslí, a přenesla upřený pohled na ni. Pevara se sice nezačervenala, ani nenadskočila, jako tolik jiných kromě Javindhry, ale přistihla se, jak si přeje, aby tady byla Duhara, jen aby měla nejvyšší třetí přísedící, na niž by mohla zírat. Tuze ráda by věděla, kam se ta ženská poděla a proč, když před Tar Valonem táboří vzbouřenecké vojsko. Před týdnem Duhara prostě nasedla na loď, aniž by komukoliv cokoliv řekla, pokud Pevara věděla, a nikdo zřejmě ani netušil, zda odplula na jih, nebo na sever. V dnešní době Pevara podezírala všechny a všechno.
"Zavolala jsi nás sem kvůli něčemu v tom dopise, nejvyšší?" zeptala se nakonec. Klidně opětovala ten upřený pohled, ale už toužila po doušku ze zlatého šálku, a raději by v něm měla dobré víno než čaj. Schválně položila šálek na zdobenou opěrku křesla. Z pohledu druhé ženy měla pocit, jako kdyby jí po zádech běhali pavouci.
Po velmi dlouhé době Tsutama sklopila zrak k dopisu na klíně. Přidržovala ho, takže se nestočil do úzkého válečku. Pro zprávy posílané po holubech se používal velmi tenký papír a stránkou prosvítala malá písmenka, která ho celý pokrývala.
"Je to od Sashalle Anderly," pravila, čímž u Pevary vyvolala lítostivé nadskočení a u Javindhry zabručení, které mohlo znamenat cokoliv. Chudinka Sashalle. Tsutama však pokračovala bez viditelných známek soucitu. "Ta zatracená ženská je přesvědčená, že Galina uprchla, protože je adresovaný jí. Hodně z toho, co píše, jen potvrzuje, co už víme z jiných zdrojů včetně Toveine. Aniž by je jmenovala, v podstatě říká, že ‚velí většině sester ve městě Cairhien'."
"Jak může Sashalle velet kterékoliv sestře?" Javindhra zavrtěla hlavou a očividně takovou možnost popírala. "Nemohla se zbláznit?"
Pevara mlčela. Tsutama odpovídala, když chtěla, ne, když jste se zeptali. Předchozí dopis od Toveine, také určený Galině, se o Sashalle vůbec nezmiňoval, ani o druhých dvou, ale jí by celé téma pochopitelně připadalo nechutné. Pouhé pomyšlení na to bylo jako kousnout do shnilé švestky. Hlavně se snažila shodit vinu za celou událost na Elaidu, byť pouze nepřímo.
Tsutama zalétla pohledem k Javindhře, jako by po ní vrhla dýku, ale bez odmlky pokračovala. "Sashalle líčí zatracenou návštěvu Toveine v Cairhienu s dalšími sestrami a těmi prokletými asha'many, třebaže o tom zatraceném poutu očividně nic neví. Všechno jí připadá zvláštní, sestry ve společnosti asha'manů, zřejmě ‚napjaté, ale často přátelské'. Krev a zatracený popel! Takhle to podala, Světlo mě spal." Její tón, vhodný k debatě o ceně krajek, byl v ostrém protikladu s jejím upřeným pohledem a vyjadřováním, a neprozrazoval, co si o tom vlastně myslí. "Sashalle říká, že když odešli, vzali s sebou prokleté strážce patřící sestrám, o kterých si myslí, že jsou s tím klukem, takže je zatraceně jisté, že ho hledali a nejspíš už ho našli. Nemá tušení proč. Ale potvrzuje Toveinino tvrzení ohledně Logaina. Ten zatracený chlap už zřejmě není zkrocený."
"To není možné," zamumlala Javindhra potichu do čaje. Tsutama neměla ráda, když jí někdo odporoval. Pevara si svoje názory nechávala pro sebe a napila se. Zatím zřejmě nic z dopisu nestálo za debatu

kromě toho, jak může Sashalle čemukoliv "velet", a ona by radši myslela na cokoliv jiného než na osud, jaký Sashalle čeká. Čaj chutnal po borůvkách. Jak Tsutama získala borůvky tak brzy na jaře? Možná byly sušené.
"Přečtu vám zbytek," prohlásila Tsutama, rozvinula papír a podívala se až dolů, než začala. Sashalle byla očividně velmi důkladná. Co jim nejvyšší nechce říci? Tolik podezření.

"Zatím jsem se neozvala, protože jsem nepřišla na to, jak mám říci, co musím, ale teď vidím, že jediný způsob je prostě vylíčit fakta. Spolu se značným počtem dalších sester, které nechávám, aby se samy rozhodly, zda sdělí, co se teď chystám sdělit já, jsem složila přísahu věrnosti Draku Znovuzrozenému, která má trvání do vybojování Tarmon Gai'donu."

Javindhra hlasitě zalapala po dechu, oči vykulené, ale Pevara jen zašeptala: "Ta'veren." Muselo to být tohle. Ta'veren bylo její vysvětlení pro všechny znepokojivé zprávy z Cairhienu.
Tsutama četla dál.

"To, co dělám, dělám pro dobro červeného adžah a pro dobro Věže. Pokud nesouhlasíš, podvolím se tvé disciplině. Po Tarmon Gai'donu. Jak jsi možná slyšela, s Irgain Fatamed a Ronaille Vevanios jsme byly utišeny, když Drak Znovuzrozený u Dumajských studní uprchl. Vyléčil nás však muž jménem Damer Flinn, jeden z asha'manů, a všechny se zřejmě opět těšíme plné moci. Jakkoliv to vypadá nepravděpodobně, přísahám pod Světlem a na svou naději na spasení a znovuzrození, že to je čistá pravda. Těším se na návrat do Věže, kde znovu složím tři přísahy, abych znovu potvrdila svou oddanost svému adžah a Věži."

Znovu dopis složila a zakroutila hlavou. "Je toho víc, ale jde jen hlavně o zatracené opakování, že všechno dělá pro adžah a Věž." Záblesk v očích naznačoval, že Sashalle možná bude litovat, jestli Poslední bitvu přežije.
"Jestli byla Sashalle opravdu vyléčena," začala Pevara, ale nedokázala pokračovat. Zvlhčila si rty čajem, opět zvedla šálek a napila se. Ta možnost byla příliš nádherná, než aby se odvážila doufat, sněhová vločka, která se může na dotek rozplynout.
"To není možné," zavrčela Javindhra, třebaže ne příliš důrazně. Přesto se obracela na Pevaru, aby si nejvyšší nemyslela, že hovoří k ní. "Utišení nelze vyléčit. Zkrocení nelze vyléčit. To dřív budou ovce létat! Sashalle se musela zbláznit."
"Toveine se mohla zmýlit," pronesla Tsutama velmi silným hlasem, "i když, pokud ano, nechápu, proč ti prokletí asha'mani nechávají Logaina mezi sebou, natož aby jim velel, neumím si však představit, že by se Sashalle mohla zmýlit v sobě. A nepíše jako ženská, která proklatě přišla o rozum. Občas to, co je zatraceně nemožné, je zatraceně nemožné jenom do té doby, než to první žena dokáže. Tak. Utišení bylo vyléčeno. Mužem. Ty zatracené seanchanské kobylky uvazují každou ženu, která dokáže usměrňovat a kterou najdou, zřejmě včetně značného počtu sester. Před dvanácti dny… Víte, co se stalo, zatraceně stejně dobře jako já. Svět začal být nebezpečnější než kdykoliv od trollockých válek, možná od samotného Rozbití. Proto jsem se rozhodla, že pohneme s tím, co máme v plánu pro ty prokleté asha'many, Pevaro. Jsou nechutní a nebezpeční, ale Světlo mě spal, nemáme jinou možnost. S Javindhrou to zařídíte."
Pevara sebou trhla. Ne kvůli Seanchanům. To byli lidé, ať vlastnili jakékoliv podivné ter'angrialy, a nakonec budou poraženi. Ale zmínka o tom, co před dvanácti dny udělali Zaprodanci, u ní však vyvolala škleb, jakkoliv se snažila zachovat hladkou tvář. Tolik jediné síly použité na jednom místě, to nemohl zvládnout nikdo jiný. Pokud mohla, vyhýbala se pomyšlení na to, o co se pokoušeli. Nebo co dokázali, což bylo ještě horší. Když uslyšela návrh spojit se s asha'manem označeným za jejího, trhla sebou podruhé. Ale to bylo nevyhnutelné od chvíle, kdy Tarnin návrh předložila Tsutamě, zatímco zadržovala dech a připravovala se na výbuch, který určitě přijde. Dokonce použila argument, že včleněním mužů se zvýší počet propojených kruhů proti tak obludné ukázce jediné síly. Kupodivu, k žádnému výbuchu nedošlo, vlastně se téměř nic nestalo. Tsutama jenom řekla, že si to promyslí, a nechala si z knihovny

doručit důležité dokumenty o mužích a kruzích. Potřetí, nejsilněji, sebou trhla, že musí pracovat s Javindhrou, že se toho vůbec musí účastnit. Měla toho na talíři už tak dost, a kromě toho spolupráce s Javindhrou byla vždycky obtížná. Ta žena měla námitky vůči všemu, co navrhl kdokoliv kromě ní. Téměř všemu.
Javindhra důrazně odporovala spojení se s asha'many, děsila ji představa, že se červené sestry s někým spojí, natož s muži, kteří dokážou usměrňovat, ale teď jí to nejvyšší přikázala, takže musela držet zobák. Přesto si našla způsob, jak něco namítnout: "Elaida bude proti."
Tsutama na ni upřela oči a kostnatá žena slyšitelně polkla.
"Elaida se to nedozví, dokud nebude po všem, Javindhro. Ukrývám její tajemství - pohromu v Černé věži, u Dumajských studní - jak to jen jde, protože byla pozvednuta z červeného adžah, ale je amyrlin, ze všech adžah a žádného. To znamená, že už není červená, a tohle je záležitost adžah, ne její." Do hlasu se jí vloudil nebezpečný tón. A ani jednou nezaklela. To znamenalo, že je téměř vzteky bez sebe.
"Nesouhlasíš se mnou? Hodláš Elaidu informovat i přes mé výslovné přání?"
"Ne, nejvyšší," ujistila ji Javindhra rychle a zabořila tvář do šálku. Zvláštní, jako by ukrývala úsměv.
Pevara jenom zavrtěla hlavou. Muselo se to udělat, byla si tím jistá, a bylo také jasné, že o tom Elaida nesmí mít ani tušení. Tak proč se Javindhra usmívá? Příliš mnoho podezření.
"Jsem moc ráda, že se mnou obě souhlasíte," procedila Tsutama suše a opřela se v křesle. "Teď mě nechte."
Jenom odložily šálky a udělaly pukrle. V červeném adžah, když nejvyšší promluvila, všechny poslechly včetně přísedících. Jedinou výjimkou podle zákona adžah bylo hlasování ve sněmovně, i když některé ženy, které získaly titul, zajistily, že hlasování vždy dopadlo tak, jak si přály. Pevara si byla jistá, že Tsutama chce být jednou z těch žen. Zápas bude rozhodně nepříjemný. Jenom doufala, že bude dávat tolik, co brát.
Na chodbě venku Javindhra zamumlala něco o korespondenci a odspěchala po bílých dlaždicích s červeným plamenem Tar Valonu dřív, než se Pevara vzmohla na slovo. Ne že by hodlala něco říkat, ale stejně jako jsou broskve jed, ta ženská se bude v tomhle zdráhat a nechá celou práci na ní. Světlo, tohle bylo poslední, co potřebovala, v nejhorší možné chvíli.
Zastavila se ve svých pokojích jen na tak dlouho, aby si vzala šátek s dlouhými třásněmi a podívala se na hodiny - čtvrt hodiny do poledne. Skoro ji zklamalo, že její hodiny souhlasí s Tsutaminými, protože se hodiny často rozcházívaly - odešla z obydlí červených a spěchala hluboko do Věže, do dolních podlaží pro obyčejné lidi. Široké chodby byly osvětlené kandelábry se zrcadly, ale téměř prázdné, takže působily prostorně a bílé stěny s vlysy stroze. Průvan občas rozvlnil nástěnné koberce, což působilo trochu strašidelně, jako by hedvábí či vlna ožily. Těch pár lidí, jež potkala, byli sluhové s plamenem Tar Valonu na prsou, spěchající za prací a jenom se jí rychle klaněli. Oči měli sklopené. Když se adžah rozdělily do válčících táborů, naplnily Věž páchnoucí napětí a antagonismus, a nálada se odrazila i na služebnictvu. Přinejmenším je to vyděsilo.
Nebyla si jistá, ale měla pocit, že ve Věži zůstaly necelé dvě stovky sester a všechny se držely v obydlí svého adžah, pokud nemusely vyjít ven, takže ani nečekala, že nějakou sestru potká. Když po krátkých schodech nahoru vyplula Adelorna Bastine téměř přímo před ní, překvapilo ji to, až nadskočila. Adelorna, která zařídila, že štíhlost vypadala vznešeně, i když byla mrňavá, prošla kolem, aniž by vzala Pevaru na vědomí. Saldejka měla taky šátek - žádná sestra dnes nechodila mimo obydlí svého adžah bez šátku - a za ní šli její tři strážci. Malí i vysocí, širocí i hubení, měli meče a neustále sledovali okolí. Strážci nosili meče a očividně hlídali svým Aes Sedai záda i ve Věži. Bylo to až příliš běžné, ale Pevaře z toho bylo do pláče. Jenomže tady bylo příliš mnoho důvodů k pláči, než aby se spokojila pouze s jedním. Místo toho se rozhodla vyřešit, co půjde.
Tsutama rozkázala, aby se červené spojily s asha'many, rozkázala jim nechodit za Elaidou, ale zřejmě bude nejlepší začít u sester, které by mohly být ochotné ten nápad přijmout, aniž by ho musely dostat rozkazem, zvlášť když se povídalo, že asha'mani zabili tři červené sestry. Tarna Feir už o tom přemýšlela, takže byl na řadě velmi soukromý rozhovor s ní. Mohla by znát další s podobnými názory. Největší problém bude přijít s tím nápadem za asha'many. Těžko budou souhlasit jen proto, že už se sami spojili s jedenapadesáti sestrami. Světlo na světě, jedenapadesáti! Nanést téma bude vyžadovat sestru oplývající

velkou diplomacií i řečnickým uměním. A železnými nervy. Ještě si v hlavě probírala seznam jmen, když zahlédla ženu, za níž šla, již na určeném místě, jak si prohlíží nástěnný koberec.
Yukiri byla drobná, houževnatá, vznešená ve stříbrném hedvábí s tmavší krajkou u krku a na zápěstí a tvářila se vyrovnaně a navenek byla cele zaujatá kobercem. Pevara si vzpomínala, že ji nepatrně rozrušenou viděla pouze jedinkrát, a vyslýchat Talene bylo děsivé pro všechny přítomné. Yukiri byla pochopitelně sama, i když poslední dobou prý zase uvažovala o tom, že si pořídí strážce. Bezpochyby to vyvolala současná doba i jejich situace. I Pevaře by se jeden dva strážci hodili.
"Je to pravda, nebo je to jen tkalcova fantazie?" zeptala se a připojila se k menší ženě. Na nástěnném koberci byl výjev z dávné bitvy s trolloky, nebo alespoň měl být. Většina věcí byla vyrobena dávno po boji a tkalci obvykle znali věci pouze z doslechu. Tenhle koberec byl dost starý, aby potřeboval ochranu před rozpadnutím.
"Vím o kobercích asi tolik jako prase o kování, Pevaro." Přes veškerou svou eleganci Yukiri málokdy opomněla nezdůraznit svůj venkovský původ. Stříbrošedé třásně na šátku se jí zhouply, jak si ho přitáhla. "Jdeš pozdě, tak to zkraťme. Cítím se jako slepice, kterou pozoruje liška. Marris se dnes ráno zlomila a já jí sama složila přísahu poslušnosti, ale stejně jako u ostatních, její ‚další' je mimo Věž. Myslím, že se vzbouřenkyněmi." Odmlčela se, protože se objevily dvě služky s velkým proutěným košem na prádlo, plným poskládaného povlečení.
Pevara si povzdechla. Začátek vypadal tak povzbudivě. Taky děsivě, ale vypadalo to na dobrý začátek. Talene znala jméno jen jedné další černé sestry, která byla ve Věži přítomna, ale jakmile byla unesena Atuan - Pevara by to ráda považovala za zatčení, ale nemohla, když zřejmě porušily polovinu věžových zákonů a spoustu pevně zakořeněných zvyků navrch - jakmile měly Atuan, donutily ji prozradit jména, která znala: Karale Sanghir, domanská šedá, Marris Thornhill, andorská hnědá. Pouze Karale z nich měla strážce, i když se ukázalo, že také on je temný druh. Naštěstí se mu brzy poté, co zjistil, že ho jeho Aes Sedai zradila, podařilo polknout ve sklepě, kam ho během výslechu Karale zavřely, jed. Zvláštní, že to považuje za štěstí, ale hůl přísah fungovala jen na ty, kdo dokázali usměrňovat, a na hlídání zajatců jich bylo příliš málo.
Byl to skvělý začátek, i když nebezpečný, ale teď se dostaly do slepé uličky, dokud se jedna z obou jmenovaných sester nevrátí do Věže, a zase musely hledat nesrovnalosti mezi tím, co sestry tvrdily, že dělaly, a tím, co se dalo dokázat, že dělaly doopravdy, což bylo těžké, protože většina sester byla uhýbavá téměř ve všem. Pochopitelně Talene a ostatní tři jim sdělí všechno, co vědí - přísaha poslušnosti se o to postará - ale jakákoliv zpráva důležitější než "vezmi tohle a dej to tam" bude v šifře známé jen ženě, která zprávu poslala, a příjemkyni. Některé zprávy dokonce chránilo tkanivo, takže inkoust zmizel, pokud pečeť nezlomila správná ruka. Na to stačilo tak málo jediné síly, že se tkanivo dalo lehce přehlédnout, a navíc se zřejmě nedalo nijak obejít. Jestli nebyly ve slepé uličce, pak se jejich úspěchy zmenšily do tenkého pramínku. A neustále hrozilo nebezpečí, že se o nich černé sestry dozvědí a začnou honit ony je. A budou z nich neviditelní lovci, jako teď byly neviditelnou kořistí.
Přesto měly čtyři jména plus čtyři sestry, které přiznaly, že jsou temné družky, třebaže Marris začne stejně rychle jako ostatní tři tvrdit, že Stín odvrhla, lituje svých hříchů a opět přijala Světlo. To stačilo přesvědčit každého. Černé adžah údajně věděly o všem, co se dělo v Elaidině pracovně, ale mohlo by to stát za riziko. Pevara odmítala věřit Taleninu tvrzení, že Elaida je temná družka. Nakonec ona ten hon spustila. Amyrlin mohla pohnout celou Věží. Možná odhalení, že černé adžah skutečně existuje, by mohlo dokázat to, co se očividně nedařilo vzbouřenkyním se svým vojskem - donutit adžah prskat na sebe jako cizí kočky a znovu je spojit. Rány Věže volaly po zoufalém léku.
Služky prošly a Pevara už to chtěla navrhnout, když Yukiri znovu promluvila.
"Včera v noci dostala Talene rozkaz objevit se dnes v noci před jejich ‚svrchovanou radou'." Znechuceně přitom zkřivila rty. "Zřejmě k tomu dochází, jen když se ti má dostat pocty nebo velmi důležitého úkolu. Nebo když tě chtějí vyslechnout." Skoro se zašklebila. Podle toho, co o černém adžah zjistily, vyslýchat někoho bylo stejně nechutné jako neuvěřitelné. Přinutit ženu vstoupit do kruhu proti své vůli? Vést kruh, aby způsobil bolest? Pevaře se kroutil žaludek. "Talene si nemyslí, že ji chtějí poctít nebo jí dát úkol," pokračovala Yukiri, "takže prosila, aby se mohla schovat. Saerin ji strčila do pokoje ve sklepě. Talene se možná mýlí, ale já souhlasím se Saerin. Risknout to by bylo jako pustit psa do kurníku a doufat v

nejlepší."
Pevara zírala na koberec zvedající se jim nad hlavy. Ozbrojení muži se rozmachovali meči a sekerami, bodali oštěpy a halapartnami do obrovských postav s kančími a vlčími čenichy a kozlími a beraními rohy. Tkalci trolloky viděli. Nebo přesné kresby. Po boku trolloků bojovali i lidé. Temní druzi. Občas se při boji proti Stínu musela prolít krev. A bylo zapotřebí zoufalých léků.
"Ať Talene na tu schůzku jde," prohlásila Pevara. "Půjdeme všechny. Nebudou nás čekat. Můžeme je zabít nebo zajmout a zničit černé jediným úderem. Ta jejich svrchovaná rada musí znát jména všech členek. Můžeme zničit celé černé adžah."
Yukiri zvedla třásně Pevařina šátku a zamračila se na ně. "Ano, červené. Měla jsem dojem, že když jsem se nedívala, změnily se v zelené. Bude jich celkem třináct, víš. I když některé členky té ‚rady' nebudou ve Věži, přivedou si sestry do počtu."
"Já vím," prskla Pevara netrpělivě. Talene byla pramenem informací, z nichž většina nebyla k ničemu a zbytek byl příliš děsivý. "Vezmeme všechny. Můžeme rozkázat Zerah a ostatním, aby bojovaly po našem boku, a dokonce i Talene a té její bandě. Udělají, co se jim řekne." Na začátku jí ta přísaha poslušnosti vadila, ale s časem si člověk zvykne na cokoliv.
"Takže nás devatenáct proti nim třinácti," zahloubala se Yukiri a mluvila příliš trpělivě. I z toho, jak si upravovala šátek, vyzařovala trpělivost. "Plus všechny, které budou mít na hlídce, aby zajistily, že je nikdo nevyruší. Zloději si na svoje měšce dávají největší pozor." To znělo protivně jako staré rčení.
"Nejlepší bude brát to tak, že nás bude stejně, a ony budou mít pravděpodobně navrch. Kolik z nás zemře na oplátku za zabití nebo zajetí kolika z nich? A důležitější je, kolik jich unikne? Nezapomínej, že si při schůzkách zakrývají obličeje. Jestli unikne jediná, nebudeme vědět, kdo to je, ona však bude znát nás, a brzy se to dozví celé černé adžah. Mně to připadá nějako sekání hlavy slepici, ale spíš jako pranice s panterem potmě."
Pevara otevřela ústa a zase je zavřela, aniž by něco řekla. Yukiri měla pravdu. Nakonec by si to sama přepočítala a došla ke stejnému závěru. Ale chtěla zaútočit na kohokoliv, na cokoliv, a nebylo divu. Hlava jejího adžah je nejspíš šílená. Dostala za úkol zařídit pro červené adžah, které se podle pradávného zvyku s nikým nespojovalo, aby se spojilo s muži, a nejen tak s nějakými muži, ale přímo s asha'many. A hon na temné druhy ve Věži narazil na kamennou zeď. Zaútočit? Chtěla hryzat díry do cihel.
Usoudila, že jejich schůzka skončila - přišla sem jen zjistit, jak to pokračuje s Marris, což byla, jak se ukázalo nakonec, trpká žeň - ale Yukiri ji uchopila za ruku. "Pojď kousek se mnou. Jsme tu už příliš dlouho, a já se chci na něco zeptat." Dneska, když přísedící z různých adžah stály příliš dlouho vedle sebe, klepy o piklech vyrůstaly jako houby po dešti. Z nějakého důvodu povídání tolik klepů nevyvolávalo. Nedávalo to smysl, ale bylo to tak.
Yukiri chvíli trvalo, než svou otázku vyslovila. Dlaždice přešly z modrých a zelených do žlutých a hnědých, jak procházely chodbami stáčejícími se Věží o pět poschodí níž, aniž by kohokoliv potkaly, než promluvila. "Mají červené zprávy o někom, kdo šel s Toveine?"
Pevara málem zakopla. Měla to čekat. Toveine nebyla jediná, kdo z Cairhienu posílá zprávy. "Od Toveine samotné," řekla a odříkala skoro doslova všechno, co stálo v dopise. Jen si pro sebe nechala obvinění proti Elaidě, a taky jak dlouho trvalo, než dopis dorazil. Doufala, že to první je stále věc adžah a to druhé by vyžadovalo delší vysvětlování.
"Nám se ozvala Akoure Vayet." Yukiri ušla několik kroků a zamumlala: "Krev a zatracený popel!"
Pevara ohromeně zvedla obočí. Yukiri často mluvila zemitě, ale nikdy ne sprostě. Všimla si, že ani ona neřekla, kdy dorazil dopis od Akoure. Dostaly šedé z Cairhienu další dopisy od sester, jež přísahaly věrnost Draku Znovuzrozenému? Nemohla se zeptat. Na tomto honu se musely spolehnout jedna na druhou, ale záležitosti adžah byly stále záležitostmi adžah. "Co s tou informací hodláte udělat?"
"Budeme mlčet pro dobro Věže. Vědí to jen přísedící a hlava našeho adžah. Evanellein je kvůli tomu pro svržení Elaidy, ale to teď nesmíme dovolit. Když je Věž rozdělená a je nutné vyřídit tu věc se Seanchany a asha'many, možná na to nikdy nedojde." Nebyla tím nadšená.
Pevara potlačila podráždění. Neměla Elaidu ráda, ale amyrlin nemusí mít člověk rád. Štolu nosilo mnoho velmi nepříjemných žen, a přece Věži prospěly. Dalo se ale to, že Elaida poslala padesát jednu sestru do

zajetí, nazývat prospěchem Věže? A Dumajské studny, kde čtyři sestry zemřely a více než třicet skončilo v jiném zajetí u ta'veren? Na tom nezáleží. Elaida byla červená - bývala červená - a od poslední červené, která získala štolu a hůl, uplynula už příliš dlouhá doba. Všechny ukvapené činy a špatně zvážená rozhodnutí byla věcí minulosti od chvíle, kdy se objevily vzbouřenkyně, a záchrana Věže před černými adžah její neúspěchy napraví.
Tak to pochopitelně neřekla. "Ona začala hon, Yukiri. Zaslouží si ho dokončit. Světlo, na všechno, co jsme doposud odkryly, jsme narazily náhodou, a teď trčíme na místě. Potřebujeme za sebou autoritu amyrlinina stolce, jestli máme pokročit dál."
"Já nevím," zabručela druhá žena váhajíc. "Všechny čtyři tvrdily, že černé vědí o všem, co se v Elaidině pracovně jen šustne." Kousla se do rtu a zneklidněně pokrčila rameny. "Možná bychom se s ní mohly sejít o samotě, mimo její pracovnu -"
"Tady jste. Hledala jsem vás všude."
Pevara se klidně otočila, ale Yukiri nadskočila a zamumlala něco téměř kousavého. Jestliže v tom bude pokračovat, skončí jako Doesine. Nebo Tsutama.
Seaine k nim spěchala a třásně na šátku se jí houpaly. Nad Yukiriným zamračeným pohledem zvedla husté černé obočí. Jako bílá, logická ve všem a velmi často slepá ke světu kolem nich. Půlku času si zřejmě vůbec neuvědomovala, že jim hrozí velké nebezpečí.
"Ty jsi nás hledala?" Yukiri málem vrčela a dala si pěsti v bok. Přes malou postavu se jí dařilo zuřivě se tyčit. Bezpochyby za to částečně mohlo to, že se polekala, ale stále byla přesvědčená, že na Seaine by se mělo dohlížet kvůli jejímu vlastnímu bezpečí, ať už si Saerin myslí cokoliv, ta teď si tu takhle pobíhá sama.
"Vás, Saerin, kohokoliv," odpověděla Seaine klidně. Její dřívější obavy, že by černé adžah mohly zjistit, jakou prací ji Elaida pověřila, docela zmizely. V modrých očích měla hřejivý pohled, ale jinak se vrátila k typickému chování bílé, ženy oplývající ledovou vyrovnaností. "Mám naléhavé zprávy," pokračovala, jako by o nic nešlo. "Ta méně důležitá je, že jsem dneska ráno viděla dopis od Ayako Norsoni, který dorazil před několika dny z Cairhienu. S Toveine a všemi ostatními ji zajali asha'mani a…" Naklonila hlavu na stranu a střídavě si je prohlížela. "Nejste vůbec překvapené. Takže jste taky četly dopisy. Teď už se s tím nedá nic dělat."
Pevara si vyměnila pohled s Yukiri a řekla: "Tohle je ta méně důležitá zpráva, Seaine?"
Bílá přísedící se zatvářila ustaraně, stiskla rty a přimhouřila oči. Ruce zaťala do šátku. "Pro nás ano. Právě jsem přišla od Elaidy. Chce vědět, jak se mi daří." Seaine se zhluboka nadechla. "Odhalit důkaz, že Alviarin vede zrádnou korespondenci s Drakem Znovuzrozeným. Zpočátku byla velmi opatrná, mluvila nepřímo, takže není divu, že jsem nepochopila, co vlastně chce."
"Myslím, že ta liška chodí po mém hrobě," zamumlala Yukiri.
Pevara kývla. Nápad zajít za Elaidou se vypařil jako rosa v létě. Jejich jedinou jistotou, že Elaida sama není černá adžah, bylo, že je sama nechala hledat, ale když nic takového neudělala… Aspoň o nich černé adžah dosud nic nevědí. Aspoň to. Ale jak dlouho to ještě vydrží?
"Po mém taky," dodala tiše.
* * *
Alviarin proplouvala chodbami dolní Věže a navenek zachovávala vyrovnaný klid, ale dalo jí to spoustu práce. Na zdi se lepila tma, třebaže všechny kandelábry svítily, a stíny tančily tam, kde žádné stíny být neměly. Určitě to zapracovala jenom její představivost, ale koutkem oka je pořád viděla. Chodby byly téměř prázdné, ačkoliv právě skončila druhá večeře. Většina sester si poslední dobou nechávala nosit jídlo na pokoje, ale ty tvrdší a vzdorovitější občas zavítaly do jídelen a hrstka stále jídala dole. Alviarin nehodlala riskovat, že ji sestry uvidí rozrušenou či uspěchanou. Odmítala připustit, aby si o ní myslely, že se tu kradmě plíží. Vlastně nechtěla, aby ji vůbec někdo viděl. Navenek byla klidná, ale v jejím nitru to vřelo.
Náhle si uvědomila, že si tře místo na čele, kde se jí dotkl Shaidar Haran. Kde si ji sám Veliký pán poznačil za svůj majetek. Při tom pomyšlení se téměř přestávala ovládat, hladkou tvář zachovávala jen čirou silou vůle, a zlehka si přidržovala bílé sukně, aby nějak zaměstnala ruce. Veliký pán si ji poznačil. Lepší bude nemyslet na to. Ale jak by se tomu mohla vyhnout? Veliký pán… Navenek působila zcela

ovládaně, ale uvnitř cítila ponížení, nenávist a téměř bezmeznou hrůzu. Na vnějším zachování klidu však záleželo. A bylo tu semínko naděje. Na tom taky záleželo. Zvláštní, považovat to za naději, ale hodlala se držet zuby nehty všeho, co by jí mohlo zachránit život.
Zastavila se před nástěnným kobercem, na kterém byla vyobrazená žena se složitou korunou, klečící před nějakou dávno mrtvou amyrlin, a předstírala, že si obraz prohlíží. Rychle se rozhlédla kolem sebe. Kromě ní byla chodba prázdná jako opuštěná hrobka. Sáhla na kraj koberce, a vzápětí pokračovala v chůzi a v pěsti svírala složenou zprávu. Zázrak, že se k ní dostala tak rychle. Papír jako by ji pálil na dlani, ale tady si zprávu přečíst nemohla. Klidně a neochotně odkráčela do obydlí bílých adžah. Klidně a nevzrušeně, alespoň navenek. Veliký pán si ji poznačil. Ostatní sestry na ni budou zírat.
Bílé bylo nejmenší adžah a v současnosti byla ve Věži jenom necelá dvacítka sester, ale všechny zřejmě byly venku na chodbě. Chůze po prostých bílých dlaždicích byla jako cesta trestající uličkou.
Seaine a Ferane mířily i přes časnou hodinu pryč, šátky přehozené přes lokty, a Seaine se soucitně usmála. Alviarin by přísedící nejradši uškrtila, jak pořád strká nos, kam nemá. Ferane s ní žádný soucit neměla. Mračila se vztekleji, než by sestra měla. Alviarin se jenom snažila ženě s měděnou pletí vyhýbat, aniž by to bylo příliš nápadné. Byla malá a statná, s mírným, kulatým obličejem a šmouhou od inkoustu na nose, a rozhodně nevypadala jako typická Domanka, nicméně byla první kasuistkou a měla vzteklou domanskou povahu. Byla docela schopná donutit ostatní k pokání za sebemenší přestupek, zvláště sestru, která "zneuctila" sebe i bílé.
Adžah ostře cítilo hanbu, že byla zbavena štoly kronikářky. Mnoho jich také zlobila ztráta vlivu. Většina sester se zlobně mračila, některé dokonce tak nízko postavené, že by na její rozkaz měly vyskočit. Ostatní se k ní schválně obracely zády.
Prošla mezi zamračenými a obrácenými sestrami naprosto klidně, beze spěchu, a přece cítila, jak jí začínají hořet tváře. Snažila se ponořit do uklidňujícího ovzduší obydlí bílých. Prosté bílé stěny lemované stříbřenými stojacími zrcadly, zdobené jen několika nástěnnými koberci se zasněženými horami, stinnými lesy a bambusovými háji, skrze něž prosvítalo slunce. Od chvíle, kdy získala šátek, používala tyto obrazy, aby jí v čase stresu pomáhaly nalézt klid. Veliký pán si ji poznačil. Zaťala pěsti do sukní, aby udržela ruce u boků. Zpráva ji přímo pálila v ruce. Zcela klidný, odměřený krok.
Dvě sestry, které minula, si jí nevšímaly prostě proto, že ji neviděly. Astrelle a Tesan se bavily o zkaženém jídle. Spíš se hádaly, tváře klidné, ale oči žhoucí a hlasy na pokraji křiku. Byly ze všech věcí aritmetičky, jako by se logika dala vecpat do čísel, a zřejmě se nemohly shodnout v tom, jak ta čísla využít.
"Při počtech s Raduninou standardní odchylkou je to jedenáctkrát víc, než by mělo být," hučela Astrelle. "Navíc to musí znamenat zásah Stínu -"
Tesan ji přerušila a zavrtěla hlavou, až jí korálky v copáncích zachřestily "Stín, ano, ale Radunin odečet je zastaralý. Musíš použít Covanenino první pravidlo mediánů a udělat zvláštní výpočty pro hnijící maso a shnilé. Správná odpověď je, jak jsem říkala, třináct a devět. Sice jsem to ještě nepoužila na mouku, fazole a čočku, ale intuitivně mi to připadá správné -"
Astrelle se nafoukla, a poněvadž byla kyprá a měla pořádné poprsí, uměla se nafouknout velmi působivě. "Covanenino první pravidlo?" téměř vyštěkla. "To zatím nebylo pořádně dokázáno. Správné a ověřené metody jsou vždycky lepší než lajdácké…"
Alviarin se málem usmála. Takže si někdo konečně všiml, že Veliký pán sáhl na Věž. Ale stejně jim to nijak nepomůže a na věci to nic nezmění. Možná se usmála, ale hned toho nechala, když kdosi promluvil. "Taky by ses škaredila, Rameso, kdybys každé ráno před snídaní dostala řemenem," prohlásila Norine příliš hlasitě a očividně chtěla, aby ji Alviarin nepřeslechla. Ramesa, vysoká, hubená, se stříbrnými zvonečky našitými na rukávech bíle vyšívaných šatů, se zatvářila překvapeně, že ji Norine oslovila, a nejspíš i překvapená byla. Norine měla jen málo kamarádek, spíš žádnou. Ale pokračovala a oči upírala na Alviarin, aby se ujistila, že ji slyšela. "Není racionální nazývat pokání soukromé a předstírat, že se nic nestalo, když ho uvalila amyrlin. Ale její racionálnost má podle mého názoru vážné mezery."
Naštěstí už Alviarin zbývalo jen pár kroků. Pečlivě zavřela dveře na závoru. Ne že by ji někdo rušil, ale nepřežila tak dlouho, aby se nenaučila zbytečně neriskovat, pokud to nebylo nezbytně nutné. Lampy byly zapálené a v bílém mramorovém krbu hořel oheň, aby zahnal chlad časně jarního podvečera. Aspoň že

sluhové plnili své povinnosti. Ale i sluhové to věděli.
Po tvářích se jí řinuly slzy ponížení. Nejradši by Silvianu zabila, ale to by znamenalo, že ji bude každé ráno řemenem vyplácet jiná správkyně novicek, dokud Elaida nepovolí. Akorát že Elaida nepovolí nikdy. Zabít ji by bylo lepší, ale takové zabití bylo nutné pečlivě zvážit. Příliš mnoho nečekaných úmrtí by vyvolalo otázky, možná nebezpečné otázky.
Přesto proti Elaidě dělala, co mohla. Katerininy zprávy o bitvě se šířily mezi černými adžah, a už se dostaly i k ostatním. Zaslechla sestry, které nepatřily k černým, jak podrobně rozebírají události u Dumajských studní, a jestli se podrobnosti během vyprávění nafukovaly, tím lépe. Brzy se Bílou věží ponesou i zprávy z Černé věže a také se tak nafouknou. Škoda že nic z toho nebude stačit, aby to Elaidu znemožnilo a zbavilo stolce, s těmi prokletými vzbouřenkyněmi prakticky na mostech, ale Dumajské studny a pohroma v Andoru jí visí nad hlavou a zabrání jí odčinit, co Alviarin udělala. Dostala rozkaz rozbít Bílou věž zevnitř. Zasít nešváry a chaos do každého rohu Věže. Trochu ji to bolelo, ještě dnes, ale větší věrnost cítila k Velikému pánu. Sama Elaida způsobila první rozkol ve Věži, ale jí se podařilo rozbít polovinu Věže tak, že už se to nedá napravit.
Náhle si uvědomila, že si zase sahá na čelo, a hned dala ruku dolů. Neměla tam žádnou značku, nic k vidění. Pokaždé, když se podívala do zrcadla, se o tom mimoděk ujišťovala. Ale občas měla dojem, že jí lidé civí na čelo, že vidí něco, co jí unikalo. To bylo pochopitelně nemožné, iracionální, ale neustále jí to táhlo hlavou, ačkoliv se snažila zapomenout. Rukou, v níž držela zprávu z koberce, si otřela slzy, další dvě vyzvednuté zprávy vytáhla z opasku a zamířila k psacímu stolu u zdi.
Byl to jednoduchý stůl, nezdobený, jako všechen její nábytek, některé kousky mohly být i průměrné výroby. Nezáleželo na tom, dokud nábytek plnil svoji povinnost. Hodila tři zprávy na stůl vedle malé misky z tepané mědi, z váčku u pasu vytáhla klíč, odemkla mosazí okovanou truhlu na podlaze vedle stolu a probírala se malými, v kůži vázanými knihami, až našla tři, které potřebovala. Všechny knihy byly chráněné, takže inkoust na stránkách zmizí, pokud na knihu sáhne kdokoliv kromě ní. Používala příliš mnoho šifer, než aby si je všechny pamatovala. Ztratit tyto knihy by bylo bolestné, nahradit je namáhavé, a proto je měla v pevné truhle pod zámkem. Velmi dobrým zámkem. Dobrý zámek nebyl maličkost.
Rychle stáhla tenké proužky papíru ovinuté kolem zprávy ukryté za kobercem, přidržela je u plamene a hodila do misky, kde shořely. Byly to jenom směrnice, kde má být zpráva uložena, jedna pro každou ženu v řetězci, a proužky navíc jen zakrývaly, kolika rukama musí zpráva dojít, aby dorazila k příjemci. Příliš mnoho opatrnosti. Dokonce i sestry jí blízké jí nevěřily. Jen tři členky svrchované rady věděly, kdo je, a ona by se bez toho klidně obešla, kdyby to bylo možné. Opatrnosti není nikdy nazbyt, zvláště teď.
Zpráva, když ji rozluštila a začala psát na jiný papír, odpovídala tomu, co čekala od včerejší noci, když se neobjevila Talene. Ta ženská opustila obydlí zelených brzy zvečera se sedlovými brašnami a malou truhličkou. Neměla služku, a tak si je nesla sama. Nikdo zřejmě netušil, kam se poděla. Otázkou bylo, zda zpanikařila, když obdržela předvolání od svrchované rady, nebo zda v tom bylo něco víc. Alviarin usoudila, že v tom bude něco víc. Talene se dívala na Yukiri a Doesine, jako kdyby hledala… radu, snad. Alviarin si byla jistá, že si to jen nepředstavovala. Nebo ano? Velmi malé semínko naděje. Musí v tom být něco víc. Potřebovala hrozbu pro černé, jinak jí Veliký pán odejme svou ochranu.
Rozzlobeně sundala ruku z čela.
Ani ji nenapadlo použít malý ter'angrial, který měla schovaný, aby zavolala Mesaanu. Například by ji ta ženská chtěla určitě zabít, i přes ochranu Velikého pána. A pokud by o tu ochranu přišla, udělala by to okamžitě a bez váhání. Viděla Mesaaninu tvář, věděla o jejím ponížení. To by žádná žena nenechala jenom tak, a Vyvolená zvlášť. Každou noc snila o tom, že Mesaanu zabije, často o tom snila i ve dne, přemýšlela, jak toho úspěšně dosáhnout, ale muselo to počkat, než ji najde tak, aniž by tušila, že ji Alviarin našla. Mezitím potřebovala další důkazy. Bylo možné, že Mesaana ani Shaidar Haran nebudou Talenin útěk považovat za důkaz. Přísedící už zpanikařily a uprchly dřív, byť to bylo vzácné, a předpokládat, že o tom Mesaana či Veliký pán nevědí, bylo nebezpečné.
Přiložila zašifrovanou zprávu i rozšifrovanou kopii u plamene a počkala, až jí oba papírky dohoří až k prstům, než hodila zbytek na popel do misky. Hladkým černým kamenem, který používala jako těžítko, popel rozmačkala a promíchala. Pochybovala, že někdo dokáže vyvolat obsah zprávy z popela, ale přesto…

Zůstala stát a dešifrovala druhé dvě zprávy. Zjistila, že Yukiri i Doesine spí v pokojích chráněných před vniknutím. Na tom nebylo nic překvapivého - málokterá sestra dnes ve Věži spala bez ochran - ale to znamenalo, že unést je bude složité. Únos byl vždy nejsnazší, když ho uprostřed noci provedly sestry dotyčné z jejího vlastního adžah. Nakonec by se mohlo ukázat, že ty pohledy jsou jenom náhoda, nebo si je prostě představovala. Potřebovala si promyslet možnosti.

S povzdechem vytáhla z truhly další knížky a opatrně se posadila na husím peřím vycpávanou podušku na židli u psacího stolu, ale ne dost opatrně, aby sebou při dosedu neškubla. Potlačila fňukání. Zprvu si myslela, že ponížení ze Silvianina řemene je horší než bolest, ale bolest už nemizela. Zadek měla jednu modřinu vedle druhé. A zítra k nim správkyně novicek přidá další. A pozítří a popozítří… Neutěšený výhled na dny, kdy bude řvát při výprasku, kdy se bude nutit, aby se podívala do oči sestrám, které věděly všechno o návštěvách v Silvianině pracovně.

Snažíc se zahnat podobné představy, namočila pero s ocelovým hrotem a začala na tenké papírky psát šifrované rozkazy. Talene musí být pochopitelně nalezena a přivedena zpět. Kvůli trestu a popravě, pokud prostě zpanikařila, a pokud ne, pokud nějak přišla na způsob, jak zradit přísahy… Alviarin se držela této naděje a psala rozkazy, aby byly Yukiri a Doesine bez přestání sledovány. Objeví se způsob, jak je chytit. A i kdyby to byla jenom shoda náhod a představivost, z toho, co řeknou, se určitě bude dát něco vytvořit. Povede prameny kruhu. Něco z toho vytvoří.

Zuřivě psala a nevnímala, že si volnou rukou sahá na čelo a hledá značku.

* * *

Odpolední slunce svítilo přes vysoké stromy na hřebeni nad vysokým shaidským táborem a z větví se nesl ptačí zpěv. Červenky a sojky poletovaly kolem jako barevné šmouhy a Galina se usmála. Ráno pršelo a vzduch pod řídkými obláčky byl dosud chladný. Její bílá kobyla s klenutým krkem a živým krokem nejspíš patřila nějaké šlechtičně nebo aspoň bohaté obchodnici. Nikdo jiný než sestra by si takové zvíře nemohl dovolit. Vyjížďky na koni ji těšily. Kobylu pojmenovala Rychlá, poněvadž ji jednou rychle odnese ke svobodě. A také ji těšily chvíle samoty, kdy mohla přemýšlet o tom, co bude dělat, až bude svobodná. Plánovala, jak vše oplatí těm, jež ji zklamaly, počínajíc Elaidou. Přemýšlet o tom, o ovoci, jaké tyto plány přinesou, ji těšilo ze všeho nejvíc.

Aspoň ji ty vyjížďky těšily, pokud se jí podařilo zapomenout, že tato výsada je také známkou toho, že Theravě patří, stejně jako šaty z bílého hedvábí i ohnivé opály na opasku a náhrdelníku. Úsměv se změnil v úšklebek. Ozdoby pro mazlíčka, jenž se směl bavit sám, když zrovna nemusel bavit majitelku. A ona si tyto značky z drahokamů nemohla sundat ani tady. Někdo by ji mohl vidět. Jezdila sem, aby se dostala pryč od Aielů, ale ti se vyskytovali i v lese. Therava by se o tom mohla dozvědět. Bylo těžké si to přiznat, ale té moudré s ostrým pohledem se k smrti bála. Theravy měla plné sny, a nikdy nebyly příjemné. Často se probouzela zbrocená potem a vzlykající. Probuzení z těch nočních můr bylo vždycky úlevou, ať už se jí potom podařilo usnout, nebo ne.

Nikdy nedostala rozkaz, že nesmí během vyjížděk utéci, rozkaz, který by byla musela uposlechnout, a to vyvolávalo další hořkost. Therava věděla, že se vrátí, ať s ní nakládala sebehůř, v naději, že z ní moudrá jednoho dne třeba sejme tu prokletou přísahu poslušnosti. Zase bude moci usměrňovat, kdykoliv a jak se jí zachce. Sevanna ji občas přinutila usměrňovat, aby prováděla přízemní práce nebo jenom aby ukázala, že jí může přikazovat, ale k tomu docházelo zřídkakdy, a ona prahla po každé příležitosti, kdy mohla obejmout saidar. Therava jí nedovolila jen se dotknout jediné síly, pokud se před ní neplazila a nežebrala, ale odmítala jí dát povolení usměrnit byť jen pramínek. A ona se plazila, úplně se znemožnila, jen aby jí bylo dovoleno to málo. Uvědomila si, že skřípe zuby, a nechala toho.

Hůl přísah ve Věži by z ní možná tu přísahu dokázala sejmout, stejně jako téměř stejná hůl, kterou vlastnila Therava, ale nebyla si tím jistá. Ty dvě nebyly stejné. Šlo jenom o rozdíl ve výrobě, ale co když to ukazovalo, že přísaha složená na jednu hůl se váže jenom k ní? Neodvažovala se odejít bez Theraviny hole. Moudrá ji často nechávala válet ve svém stanu, ale řekla: Ty ji nikdy ani nezvedneš.

Galina se té bílé tyčky mohla dotýkat, hladit její hladký povrch, ale jakkoliv se namáhala, nedokázala kolem ní sevřít ruku. Ne, pokud jí ji někdo nepodal. Alespoň doufala, že to není totéž jako ji zvednout sama. Muselo to tak být. Už jenom z představy, že to tak možná není, dostávala depresi. Touha, s jakou se na hůl podívala, u Theravy vyvolávala úsměv.

Chce být moje malá Lina zbavená přísahy? ptávala se posměšně. Pak musí být Lina velice hodný mazlíček, protože jediný způsob, jak bych mohla zvážit, že tě osvobodím, je, když si budu jistá, že i pak zůstaneš mým mazlíčkem.
Celý život být Theravinou hračkou a cílem jejích výbuchů hněvu? Náhrada, která dostane výprask, kdykoliv se Therava rozzuří na Sevannu? Deprese zdaleka nepopisovala její současné pocity. Spíš to byla hrůza. Bála se, že jestli k tomu dojde, mohla by se zbláznit. A stejně tak se bála, že v šílenství únik nenajde.
S opravdu mizernou náladou si zastínila oči a podívala se, kde je slunce. Therava jen řekla, že by ráda, aby se vrátila do tmy, a zbývaly ještě dobré dvě hodiny světla, ale ona si lítostivě povzdychla a otočila Rychlou zpátky k táboru. Moudrá ráda vyhledávala způsoby, jak si vynutit poslušnost bez použití přímého rozkazu. Existoval tisíc způsobů, jak ji donutit se plazit. Kvůli bezpečí musela brát její nejmenší návrh jako rozkaz. Kdyby se o pár minut opozdila, přišel by trest, z něhož se Galina přikrčila. A pobídla kobylku k rychlejšímu kroku. Therava nepřijímala žádné výmluvy.
Zpoza silného stromu se jí náhle postavil do cesty Aiel, vysoký muž v cadin'soru s oštěpy zasunutými za řemení, které mu na zádech přidržovalo pouzdro s lukem, a závojem svěšeným na prsou. Beze slova popadl koně za uzdu.
Galina na něj chvíli zírala, pak se rozčileně narovnala. "Hlupáku!" štěkla. "Už mě přece musíš znát. Pusť mého koně, nebo ti Sevanna s Theravou sedřou kůži z těla!"
Tito Aielové obvykle dobře zakrývali, co si myslí, ale ona měla dojem, že trochu vykulil zelené oči. A pak zaječela, když ji popadl za přednici šatů a strhl ji ze sedla.
"Mlč, gai'šainko," štěkl, ale jako by mu nezáleželo na tom, zda ho poslechne.
Kdysi by ho byla musela poslechnout, ale jakmile si uvědomili, že poslechne rozkaz od kohokoliv, příliš mnoho Aielů ji s radostí posílalo za hloupými úkoly, aby neměla čas, když ji Therava se Sevannou potřebovaly. Teď musela poslouchat jen jisté moudré a Sevannu, a tak kopala, mlátila kolem sebe a ječela v zoufalé naději, že přivolá někoho, kdo bude vědět, že patří Theravě. Kdyby jí jen dovolila nosit nůž. I to by pomohlo. Jak ji mohl ten muž nepoznat, nebo alespoň jak to, že neví, co její opasek a náhrdelník znamenají? Tábor byl obrovský, bylo v něm tolik lidí jako v mnoha velkých městech, ale všichni zřejmě poznali Theravina mokřinského mazlíčka. Ta ženská nechá tohohle chlapa stáhnout z kůže, a Galina se těšila na každou minutu.
Až příliš rychle začalo být jasné, že nůž by jí k ničemu nebyl. Přes její odpor ji ten kruťas snadno zvládl, stáhl jí kapuci přes hlavu, takže nic neviděla, a pak jí nacpal látku do úst a převázal. Vzápětí ji obrátil břichem dolů a pevně ji svázal na kotnících a zápěstích. Stejně snadno, jako by byla dítě! Pořád se vzpírala, ale byla to zbytečná námaha.
"Chtěl nějaké gai'šainy, co nejsou Aielové, Gaule, ale gai'šainka v hedvábí a se šperky na vyjížďce?" říkal nějaký muž a Galina zkoprněla. Nebyl to Aiel. Přízvuk pocházel z Murandy! "Jistě, to přece nemáte ve zvyku, co?"
"Shaido." To slovo znělo jako kletba.
"Stejně jich musíme ještě pár najít, jestli má zjistit něco užitečného. Možná víc. Tam dole jsou v bílém desítky tisíc lidí a ona může být kdekoliv mezi nimi."
"Myslím, že tahle by mohla Perrinu Aybarovi říct, co potřebuje vědět, Fagere Nealde."
Jestliže byla zkoprněla předtím, teď už přímo ztuhla. Jako by se jí v žaludku udělala ledová koule. Ty muže poslal Perrin Aybara? Jestli napadne Shaidy a bude chtít zachránit svou ženu, zabijí ho, zničí tak páku, kterou měla na Faile. Té ženské už bude jedno, co zjistí Shaidové, když bude její muž mrtvý, a ostatní neměli žádná tajemství, o nichž nechtěli, aby vyšla na světlo. Galina s hrůzou viděla, jak se její naděje na získání hole rozplývá. Musela ho zastavit. Ale jak?
"A proč si to myslíš, Gaule?"
"Je Aes Sedai. A zřejmě Sevannina přítelkyně."
"Opravdu?" zahloubal se Muranďan. "Je to tak?"
Zvláštní, ani jednomu zřejmě nijak nevadilo, že vztáhl ruku na Aes Sedai. A Aiel očividně od začátku věděl, kdo je. I když to byl odpadlý Shaido, nemohl vědět, že bez dovolení nedokáže usměrňovat. To věděla jen Sevanna a hrstka moudrých. Všechno bylo stále zmatenější.

Najednou ji zvedli do vzduchu a položili na břicho. Přes vlastní sedlo, jak si uvědomila, a vzápětí už nadskakovala na tvrdé kůži, kdy ji jeden muž přidržoval, aby během klusu nespadla.
"Půjdeme tam, kde můžeš udělat jednu z těch svých děr, Fagere Nealde."
"Na druhé straně kopce to bude stačit, Gaule. Byl jsem tu tolikrát, že dokážu udělat průchod téměř kdekoliv. Copak vy Aielové všude běháte?"
Průchod? O čem to ten muž žvaní? Zahnala ten nesmysl, promyslela své možnosti a zjistila, že žádná není dobrá. Byla svázaná jako jehně na jarmark, s roubíkem, takže ji neuslyší dál než na deset kroků, i kdyby si vykřičela plíce, a její naděje na útěk byla mizivá, pokud její věznitele nezastaví shaidské hlídky. Ale chtěla, aby je zastavily? Dokud nedorazí k Aybarovi, nedokáže mu zabránit, aby všechno zničil. Na druhou stranu, kolik dní od tábora jeho tábor leží? Nemohl být moc blízko, jinak by ho už Shaidové našli. Věděla, že zvědové chodí až deset mil od tábora. A cesta bude trvat několik dní tam a stejně tolik zpátky. Nepřijde pozdě o pár minut, ale o několik dní.
Therava ji za to nezabije. Pouze ji přinutí, aby si přála, aby byla mrtvá. Mohla to vysvětlit. Vyprávět o zajetí bandity. Ne, jenom dvěma. Bylo těžké uvěřit, že se dva muži dostali tak blízko k táboru, natož celá tlupa banditů. Poněvadž nemohla usměrňovat, potřebovala k útěku čas. Ten příběh by mohl být přesvědčivý. Mohl by Theravu uklidnit. Když řekne… Nebylo to k ničemu. Když ji Therava poprvé potrestala, že jde pozdě, bylo to proto, že se jí přetrhla podpínka a ona musela zpátky jit pěšky a koně vést. Ta ženská to jako omluvu nepřijala, a nepřijme ani únos. Galině bylo do pláče. Vlastně si uvědomila, že pláče, roní bezmocné slzy a nemůže je zastavit.
Kůň se zastavil, a ona sebou divoce zazmítala a snažila se spadnout ze sedla. Zároveň řvala, jak nakolik to roubík dovolil. Museli se vyhýbat hlídkám. Therava určitě pochopí, když se hlídka vrátí s ní a s jejími věznitelí, i když přijde pozdě. Určitě najde způsob, jak Faile zvládnout, i když bude její muž mrtvý. Tvrdá ruka ji hrubě plácla. "Mlč už," řekl Aiel, a znovu se rozběhli.
Zase jí vyhrkly slzy a hedvábná kapuce, která jí zakrývala obličej, taky zvlhla. Therava ji přinutí výt. Ale i když brečela, už přemýšlela, co řekne Aybarovi. Alespoň by mohla zachránit šance na získání hole. Therava bude… Ne. Ne! Musí se soustředit na to, co dokáže udělat. Hlavou jí táhly obrazy kruté moudré s proutkem, řemenem nebo pouty, ale ona je pokaždé zahnala a probírala si otázky, které by mohl Aybara klást, a jak by mu na ně měla odpovědět. Co by mu měla říci, aby ho přinutila nechat bezpečí své ženy v jejích rukou.
V žádném z jejích výpočtů nebylo, že ji za necelou hodinu od zajetí sundají ze sedla a postaví na nohy.
"Odsedlej koně, Norene, a uvaž ho k ostatním," přikázal Muranďan.
"Hned, pane Nealde," zazněla odpověď v cairhienském přízvuku.
Pouta na kotnících odpadla, nůž jí zajel mezi zápěstí a přeřízl i ta pouta, a pak jí odvázali i roubík. Vyplivla hedvábí napuštěné jejími slinami a strhla si kapuci.
Malý muž v tmavém kabátě odváděl Rychlou mezi velkými hnědými stany a malými chýšemi, které byly zřejmě postavené z větví včetně borových se zhnědlým jehličím. Jak dlouho trvá, než borovice zhnědne? Určitě několik dní, možná týdnů. Šedesát či sedmdesát mužů se staralo o ohně na vaření nebo posedávalo na stoličkách a všichni v hrubých kabátech vypadali jako sedláci, i když někteří brousili meče a na mnoha místech byly nastavěné oštěpy a halapartny a další tyčové zbraně. Mezerami mezi stany a chýšemi viděla další muže v přílbách a kyrysech, seděli na koních a nesli dlouhá kopí s fáborky. Vojáci odjíždějící na hlídku. Kolik dalších jich nevidí? Nevadí. To, co měla před očima, bylo prostě nemožné! Shaidové vysílali hlídky dál, než musel tento tábor stát. Byla si tím jistá!
"A kdyby nestačil obličej," mumlal Neald, "přesvědčil by mě ten chladný, vypočítavý pohled. Jako kdyby si prohlížela červy pod kamenem, který obrátila." Šlachovitý mužík v černém kabátě si hřbetem ruky pobaveně uhlazoval kníry a dával pozor, aby si neohnul špičky. Měl u pasu meč, nevypadal však na vojáka ani zbrojnoše. "Pojď se mnou, Aes Sedai," vybídl ji a chytil ji za paži. "Urozený pán Perrin ti bude chtít položit pár otázek." Vytrhla se mu a on ji prostě popadl znovu. "Toho teď nech."
Za druhou ruku ji uchopil mohutný Aiel Gaul a ona buď mohla jít s nimi, nebo se nechat táhnout. Šla s hlavou vysoko zdviženou a předstírala, že ji muži pouze doprovázejí. Nicméně každý, kdo viděl, jak ji drží, poznal pravdu. S pohledem upřeným přímo před sebe si stejně všimla ozbrojených pacholků - většinou to byli ještě kluci - kteří na ni civěli. Ne užasle, s otevřenou pusou, ale jenom ji zamyšleně

pozorovali. Jak se mohli chovat tak panovačně k Aes Sedai? Některé moudré, jež netušily nic o přísaze, co ji svazovala, začaly vyjadřovat pochybnosti o tom, zda je Aes Sedai, když tak ochotně poslouchá a podlézá Theravě, ale tihle dva věděli, co je zač. A nezáleželo jim na tom. Tušila, že i sedláci to vědí, ale žádný se netvářil překvapeně tím, jak se s ní zachází. Úplně se jí z toho zježily vlasy.
Když se přiblížili k velkému stanu s červenými a bílými pruhy s odhrnutými chlopněmi, zaslechla zevnitř hlasy.
"…říkal, že je připravený přijít hned," vykládal jakýsi muž.
"Nemůžu si dovolit krmit jediný další hladový krk, když nevím, jak dlouho to potrvá," opáčil další muž. "Krev a popel! Jak dlouho těmhle lidem trvá domluvit schůzku?"
Gaul se ve vchodu do stanu musel sehnout, ale Galina vstoupila, jako by kráčela do svých pokojů ve Věži. Možná byla zajatkyně, ale byla Aes Sedai, a tento prostý fakt byl mocným nástrojem. A zbraní. Kdo se snaží dohodnout schůzku s kým? Sevanna určitě ne. Ať to je kdokoliv, jen ne Sevanna.
V ostrém protikladu k chatrnému táboru venku tu byl místo podlážky květinový koberec a ze stropních tyčí visely dva hedvábné závěsy s vyšívanými květinami a ptáky podle cairhienské módy. Galina se soustředila na vysokého, širokoplecího muže jen v košili, jenž stál zády k ní a pěstmi se opíral o stolek na tenkých nohách zdobených zlacenými čárami a pokrytý mapami a papíry. Aybaru jen zahlédla z dálky v Cairhienu, ale byla si jistá, že to je ten selský kluk z vesnice Randa al'Thora, třebaže dnes měl na sobě hedvábnou košili a nablýskané holínky. Dokonce i manžety na holínkách měl vyleštěné. Jestli něco, tak všichni ostatní uvnitř stanu se koukali na něj.
Když vstoupila do stanu, položila Aybarovi důvěrně ruku na paži vysoká žena v šatech ze zeleného hedvábí s vysokým límcem a kousky krajky u krku a na zápěstích, s černými vlasy spadajícími jí ve vlnách na ramena. Galina ji poznala. "Má se na pozoru, Perrine," řekla Berelain.
"Podle mého odhadu se bojí léčky, urozený pane Perrine," přidal se prošedivělý, ošlehaný muž ve zdobeném kyrysu přes šarlatový kabátec. Ghealdaňan, usoudila Galina. On a Berelain přinejmenším vysvětlovali přítomnost vojáků, i když ne to, jak mohou být tam, kde být vůbec neměli.
Galina byla ráda, že se s tou ženou v Cairhienu nesetkala. To by věci jen ztížilo. Přála si, aby měla volné ruce a mohla si otřít slzy, ale muži ji drželi pevně. S tím se nedá nic dělat. Je Aes Sedai. Na ničem jiném nezáleží. Otevřela ústa, aby se ujala vedení situace…
Aybara se po ní náhle ohlédl přes rameno, jako by ji vycítil, a jeho zlaté oči jí zmrazily jazyk. Povídačky o tom, že má vlčí oči, nebrala na vědomí, ale měl je. Tvrdé vlčí oči v tvrdém obličeji. Ghealdaňan vedle něj vypadal skoro jako měkkota. A pod zastřiženým plnovousem byl smutný. Bezpochyby kvůli své ženě. Toho by mohla využít.
"Aes Sedai v gai'šainské bílé," poznamenal hluše a obrátil se k ní. Byl velký, i když ne tak velký jako Aielové, ale stejně byl vysoký a jeho zlatým očím nic neuniklo. "A zřejmě zajatkyně. Nechtěla jít dobrovolně?"
"Mlátila sebou jako pstruh u břehu, když ji Gaul svazoval, můj pane," hlásil Neald. "Já s tím nemám nic, akorát jsem stál a díval se."
Zvláštní věc, říci něco takového a tak velice důležitým tónem. Co mohl…? Najednou si uvědomila dalšího muže v černém kabátě, podsaditého, ošlehaného chlapíka se stříbrným špendlíkem ve tvaru meče na vysokém límci. A vzpomněla si, kde naposledy viděla muže v černých kabátech. Vyskakovali z děr ve vzduchu těsně předtím, než se u Dumajských studní všechno zvrtlo. Neald a jeho díry, jeho průchody. Tihle muži dokážou usměrňovat.
Měla co dělat, aby se Muranďanovi nevytrhla a necukala sebou. Žaludek se jí obracel už jenom z toho, že stojí tak blízko něj. A že se jí dotýkal… Bylo jí do pláče, a to ji překvapilo. Přece je houževnatější! Soustředila se na to, aby navenek zachovala klid, a snažila se dostat trochu vlhkosti do náhle vyschlých úst.
"Tvrdí, že je přítelkyně Sevanny," dodal Gaul.
"Přítelkyně Sevanny," zopakoval Aybara a zamračil se. "A přitom má gai'šainské šaty. Hedvábné šaty a šperky, ale stejně… Nechtěla jsi přijít, ale neusměrnila jsi, abys Gaulovi s Nealdem zabránila tě přivést. A bojíš se." Zakroutil hlavou. Jak poznal, že se bojí? "Překvapilo mě, že po Dumajských studních jsou u Shaidů Aes Sedai. Nebo jste o tom nevěděli? Pusťte ji, pusťte ji. Pochybuju, že uteče, když se nechala

přivést až sem."
"Na Dumajských studních nezáleží," pronesla chladně Galina, když ji muži pustili. Oba však zůstali stát vedle ní jako stráž a ona byla hrdá, že udržela vyrovnaný hlas. Muž, který dokáže usměrňovat. Dva takoví, a ona byla sama. Sama, a nedokáže usměrnit ani nitku. Stála rovně, hlavu zdviženou. Je Aes Sedai a oni v ní museli Aes Sedai vidět každým coulem. Jak mohl vědět, že se bojí? Do hlasují nepronikl ani náznak strachu. Tvář jako by měla vytesanou z kamene, kolik toho dávala znát. "Bílá věž má záměry, které nemůže znát či chápat nikdo jiný než Aes Sedai. Jsem tu s úkolem od Bílé věže a vy zasahujete. To je nemoudrá volba pro každého muže." Ghealdaňan lítostivě kývl, jako by to znal z vlastní zkušenosti. Aybara se na ni jen bezvýrazně díval.
"Tvoje jméno byl jediný důvod, proč jsem těmto dvěma neprovedla něco drastického," pokračovala. Jestli Muranďan nebo Aiel řeknou, jak dlouho to trvalo, hodlala tvrdit, že byla nejdřív ohromená, ale oni mlčeli. Galina rychle mluvila dál. "Tvoje žena Faile je pod mou ochranou, stejně jako královna Alliandra, a až moje jednání se Sevannou skončí, odvedu je s sebou do bezpečí a pomohu jim dostat se tam, kam budou chtít jít. Mezitím však vaše přítomnost zde ohrožuje mou práci, práci Bílé věže, což nesmím dopustit. Taky to ohrožuje vás, tvou ženu a Alliandru. V tom táboře jsou desítky tisíc Aielů. Mnoho desítek tisíc. Jestli se na vás vrhnou, a jejich zvědové vás rychle najdou, pokud už o vás nevědí, smetou vás z povrchu země. Mohli by ublížit i tvé ženě a Alliandře. Možná že v tom Sevanně nedokážu zabránit. Je to tvrdá žena a mnoho jejích moudrých dokáže usměrňovat, jsou jich téměř čtyři stovky a všechny jsou ochotné použít jedinou sílu k páchání násilí, kdežto já jsem Aes Sedai a mně v tom brání mé přísahy. Jestli chceš ochránit svou ženu a královnu, zruš tábor a odjeď, jak nejrychleji to půjde. Když budeš ustupovat, snad na tebe nezaútočí. To je jediná naděje, kterou tvoje žena má." Tak. Kdyby se ujalo aspoň pár semínek, která zasadila, mělo by ho to přimět, aby se vrátil.
"Jestliže je Alliandra v nebezpečí, urozený pane Perrine," začal Ghealdaňan, ale Aybara ho umlčel zdviženou rukou. Víc nepotřeboval. Voják zaťal zuby, až měla Galina dojem, že slyší, jak skřípou, ale zůstal ztícha.
"Viděla jsi Faile?" zeptal se mladý muž a do hlasu se mu vloudilo vzrušení. "Je v pořádku? Neublížili jí?" Ten hlupák zřejmě neslyšel nic kromě toho, že mluvila o jeho ženě.
"Je v pořádku a pod mou ochranou, urozený pane Perrine." Jestli si ten povýšenecký sedlák chce říkat urozený pán, bude to prozatím snášet. "Ona i Alliandra." Voják se na Aybaru mračil, ale nepromluvil.
"Musíš mě poslouchat. Shaidové vás zabijí -"
"Pojď sem a podívej se na tohle," přerušil ji Aybara, obrátil se ke stolu a přitáhl si velkou stránku.
"Musíš mu odpustit nedostatek vychování, Aes Sedai," zamumlala Berelain a podala jí stříbrný pohár s tmavým vínem. "Je pod velkým tlakem, jak za daných okolností jistě chápeš. Nepředstavila jsem se. Jsem Berelain, první z Mayene."
"Já vím. Můžeš mi říkat Alyse."
Druhá žena se usmála, jako by věděla, že to je falešné jméno, ale přijala ho. První z Mayene rozhodně nebyla nevzdělaná. Škoda že musí místo toho jednat s tím klukem. Vzdělané lidi, kteří si mysleli, že můžou tancovat s Aes Sedai, bylo snadné uvést na vařené nudli. Venkovští křupani mohli být z nevědomosti umínění. Ale teď už by i on měl o Aes Sedai něco vědět. Když ho bude ignorovat, třeba mu to zavdá důvod k tomu, aby se zamyslel nad tím, kdo je a co je.
Víno jí na jazyku chutnalo jako květiny. "Je moc dobré," řekla z čiré vděčnosti. Dobré víno neměla celé týdny. Therava jí nedovolila potěšení, jež si moudré samy odpíraly. Jestli ta ženská zjistí, že v Maldenu našla několik soudků, nebude mít ani nepříliš dobré víno. A určitě dostane výprask.
"V táboře jsou další sestry, Alyse Sedai. Masuri Sokawa a Seonid Traighan a moje rádkyně Annoura Larisen. Chtěla by sis s nimi promluvit, až skončíš s Perrinem?"
Galina si s hranou ledabylostí přitáhla kápi, až měla tvář ve stínu, a znovu se napila vína, aby měla čas na rozmyšlenou. Přítomnost Annoury byla pochopitelná vzhledem k Berelain, ale co tu dělají druhé dvě? Byly mezi těmi, které uprchly z Věže poté, co byla sesazena Siuan a pozvednuta Elaida. Pravda, ani jedna z nich nebude vědět, že byla zapletená do únosu toho al'Thorovic kluka pro Elaidu, ale stejně…
"To raději ne," zamumlala. "Jejich záležitosti jsou jenom jejich a moje zase jenom moje." Dala by hodně za to, aby věděla, co tu pohledávají, ale ne za cenu toho, že ji poznají. Každý přítel Draka

Znovuzrozeného mohl mít… výhrady… vůči červeným. "Pomoz mi přesvědčit Aybaru, Berelain. Tvoje okřídlená garda není soupeřem pro oddíly, které proti ní vyšlou Shaidové. Ani Ghealdaňané, které máš s sebou, nebudou znamenat téměř žádný rozdíl. Ani vojsko by ti nepomohlo. Shaidů je příliš mnoho a mají stovky moudrých připravených použít jedinou sílu jako zbraň. Viděla jsem je při tom. Mohla bys taky zemřít, a dokonce i když tě zajmou, nemůžu ti slíbit, že přesvědčím Sevannu, aby tě pustila, až budu odcházet."
Berelain se zasmála, jako by tisíce Shaidů a stovky moudrých, které dokážou usměrňovat, nebyly nic. "Neboj se, že nás najdou. Jejich tábor leží dobré tři dny jízdy odsud, možná čtyři. A kousek odsud začíná být terén už dost drsný."
Tři dny, možná čtyři. Galina se zachvěla. Měla si to dát dohromady už předtím. Tři nebo čtyři dny cesty, a oni to zvládli za hodinu. Dírou ve vzduchu, vytvořenou mužskou polovinou pravého zdroje. Byla tak blízko saidínu, že se jí málem dotkl. Hlas však zachovala klidný. "Přesto mně musíš pomoct přesvědčit ho, aby neútočil. Byla by to pohroma pro něho, pro jeho ženu, pro všechny zúčastněné. Kromě toho to, co dělám, je důležité pro Věž. Ty jsi Bílou věž vždycky podporovala." Lichotka pro vládkyni jediného města a několika jiter půdy, ale lichotky podmazávají nedůležité stejně jako mocné.
"Perrin je umíněný, Alyse Sedai. Pochybuju, že změní názor. Toho není snadné dosáhnout, když si jednou něco umíní." Z nějakého důvodu se mladá žena usmála dost záhadně, že by to dělalo čest i sestře.
"Berelain, nemohla bys mluvit až později?" řekl Aybara netrpělivě a nebyla to prosba. Poklepal prstem na papír před sebou. "Alyse, podívala by ses na tohle?" Ani to nebyla prosba. Kdo si ten muž myslí, že je, takhle přikazovat Aes Sedai?
Přesto ji cesta ke stolu dostane kousek dál od Nealda. Jenže se tím zase dostala blíž k druhému muži, jenž ji upřeně pozoroval, ale aspoň stál na druhé straně stolu. Byla to chabá bariéra, ale mohla ho ignorovat, když se podívala na papír pod Aybarovým prstem. Nezvednout obočí dalo práci. Na mapě bylo zakreslené město Malden i s vodovodem, který tam přiváděl vodu z jezera vzdáleného pět mil, a také v hrubých obrysech shaidský tábor obklopující město. Skutečným překvapením byly značky ukazující zřejmě na příchod klanů od chvíle, kdy Shaidové dorazili do Maldenu, a jejich počet znamenal, že Aybarovi muži tábor už nějakou dobu pozorují. Další mapa, hrubě načrtnutá, zřejmě ukazovala podrobněji samotné město.
"Vidím, že jsi zjistil, jak velký jejich tábor je," řekla. "Musíš vědět, že zachránit ji je beznadějné. Ani kdybys měl stovku těchto mužů," mluvit o nich nebylo snadné a nedokázala se zdržet opovržlivého tónu, "nebude to stačit. Jejich moudré se budou bránit. Jsou jich stovky. Byla by to jatka, tisíce mrtvých, tvoje žena možná mezi nimi. Řekla jsem ti, že je s Alliandrou pod mou ochranou. Až dokončím své dílo, odvedu je do bezpečí. Slyšel jsi mě to říci, takže podle tří přísah víš, že to je pravda. Nedělej chybu, aby sis myslel, že tě tvoje spojení s Randem al'Thorem ochrání, jestli zasáhneš do díla Bílé věže. Ano, vím, kdo jsi. Myslel sis, že mi to tvá žena neprozradí? Důvěřuje mi, a jestli ji chceš zpátky, musíš mi důvěřovat taky."
Ten pitomec se na ni díval, jako by mu její slova prolétala hlavou, aniž by se dotkla uší. A jeho oči ji opravdu vyváděly z míry. "Kde spává? Ona a všichni, kteří byli chyceni s ní. Ukaž mi to."
"Nemůžu," řekla klidně. "Gai'šainové málokdy spí dvakrát na stejném místě." S tou lží zmizela poslední naděje, že by mohla nechat Faile a ostatní naživu. Nikdy nehodlala zvýšit nebezpečí při svém útěku tím, že by jim pomáhala, ale to se později dalo vždycky vysvětlit změnou okolností. Nemohla však riskovat, že se jí jednoho dne skutečně podaří uprchnout a oni zjistí, že otevřeně lhala.
"Já ji osvobodím," zavrčel, téměř tiše, aby ho slyšela. "Za každou cenu."
Galina honem přemýšlela. Zřejmě ho od toho nijak neodvrátí, ale možná by ho mohla zdržet. Musí udělat aspoň to. "Pozdržíš aspoň svůj útok? Mohla bych svou práci dokončit za pár dní, možná za týden." Jasná lhůta by mohla Faile přimět k činu. Předtím to bylo nebezpečné. Nesplněná hrozba ztratila veškerou účinnost, a existovala vysoká pravděpodobnost, že stejně nedokáže získat hůl včas. Teď to ovšem bylo nezbytné. "Jestli to dokážu, vyvedu tvou ženu a ostatní ven, takže nebude důvod, abys bezdůvodně zemřel. Jeden týden."
Aybara rozčileně praštil pěstí do stolu, až ten nadskočil. "Dostaneš pár dní," zavrčel, "možná týden, i víc, pokud -" Polkl, co chtěl ještě říci, a upřel na ni ty zvláštní oči. "Ale nemůžu ti slíbit kolik," pokračoval.

"Být po mém, zaútočím hned. Nenechám Faile ve vězení ani o den dýl, než budu muset, abych přitom čekal, až plány Aes Sedai pro Shaidy přinesou ovoce. Říkala jsi, že je pod tvou ochranou, ale jak velkou ochraňují můžeš poskytnout v tom rouše? V táboře se šíří opilost. Pijí dokonce i některé hlídky. Poddávají se tomu i moudré?"
Náhlá změna tématu ji přiměla zamrkat. "Moudré pijí jenom vodu, takže ať tě ani nenapadne myslet si, že je všechny najdeš opilé," prohlásila suše. A pravdivě. Vždycky ji pobavilo, jak pravda slouží jejím záměrům. Ne že by příklad moudrých přinášel ovoce. Pití se mezi Shaidy šířilo. Při každém nájezdu přinášeli veškeré víno, jaké našli. Desítky a desítky malých palíren produkovaly ohavnou břečku z obilí, a pokaždé, když moudré nějakou zničily, objevily se na jejím místě dvě další. Kdyby mu to ale prozradila, jen by ho povzbudila. "A co se ostatních týče, byla jsem s vojsky už předtím a viděla jsem vojáky pít víc než Shaidové. Jestli se jich z desítek tisíc opije stovka, k čemu ti to bude? Vážně, bude lepší, když mi slíbíš ten týden. Dva by byly ještě lepší."
Zalétl pohledem k mapě a znovu zaťal ruku v pěst, ale hlas měl klidný. "Chodí Shaidové často do města?"
Položila pohár s vínem na stůl a narovnala se. Podívat se mu do žlutých očí vyžadovalo námahu, ale podařilo se jí to bez zaváhání. "Myslím, že už přišla chvíle, kdy bys mi měl začít prokazovat příslušnou úctu. Jsem Aes Sedai, ne služka."
"Chodí Shaidové často do města?" zopakoval přesně stejným, vyrovnaným tónem. Nejradši by zaskřípala zuby.
"Ne," štěkla. "Vyloupili všechno, co stálo za ukradení, a sebrali i věci, které za to nestály." Svých slov litovala, jakmile je vypustila z úst. Vypadala bezpečně, dokud si nevzpomněla na muže, kteří dokážou vyskakovat z děr ve vzduchu. "Ale nedá se říci, že by tam nikdy nechodili. Většinou jich přichází jen pár. Mohlo by jich tam být dvacet či třicet, občas i víc, ve skupinkách po dvou po třech." Měl dost rozumu, aby pochopil, co to znamená? Měla by se o tom přesvědčit. "Nedokážeš je zajistit všechny. Nevyhnutelně některý unikne, aby varoval tábor."
Aybara jenom kývl. "Až uvidíš Faile, řekni jí, že v den, kdy uvidí mlhu na hřebeni a uslyší výt vlky za denního světla, musí odejít s ostatními do pevnosti urozené paní Cairen na severním konci města a schovat se tam. Vyřiď jí, že si pro ni přijdu."
Vlci? Copak je dementní? Jak by mohl zajistit, že vlci…? Najednou, s těma vlčíma očima upřenýma na ni, si nebyla jistá, že to vůbec chce vědět.
"Povím jí to," zalhala. Třeba chce použít ty muže v černých kabátech jen k tomu, aby sebral svou ženu. Ale proč v tom případě vůbec čekat? Velice ráda by znala tajemství, jež ukrývaly ty žluté oči. S kým se chce setkat? Očividně ne se Sevannou. Poděkovala by za to Světlu, kdyby se takových hloupostí nevzdala už dávno. Kdo je připravený hned za ním přijít? Mluvil o jednom muži, ale to mohlo znamenat i krále s vojskem. Nebo samotného al'Thora? Modlila se, aby se s ním už nikdy nesetkala.
Její slib v mladém muži cosi uvolnil. Pomalu vydechl a z tváře mu vyprchalo napětí, kterého si dosud nevšimla. "Potíž s kovářskou skládačkou," poznamenal tiše a poklepal zlehka na Malden, "je vždycky umístit klíčový kousek. A to se stalo. Nebo se brzy stane."
"Zůstaneš na večeři?" zeptala se Berelain. "Připozdívá se."
Světlo za otevřeným vchodem sláblo. Vstoupila hubená služka s bílým drdolem a začala zažíhat lampy.
"Slíbíš mi aspoň ten týden?" chtěla vědět Galina, ale Aybara zavrtěl hlavou. "V tom případě záleží na každé hodině." Nehodlala zůstat ani o chvíli déle, než bylo nezbytně nutné, a další slova přímo cedila. "Ať mě jeden z tvých… mužů… přesune co nejblíž k táboru."
"Udělej to, Nealde," rozkázal Aybara. "A snaž se alespoň být zdvořilý." To řekl on!
Zhluboka se nadechla a shrnula si kapuci. "Chci, abys mě uhodil, sem." Dotkla se tváře. "Aby to udělalo modřinu."
Konečně řekla něco, co k tomu muži proniklo. Vykulil žluté oči a zastrčil si palce za opasek, jako by si chtěl ohlídat ruce. "To neudělám," řekl, jako by byla šílená.
Ghealdaňan otevřel ústa a služka na ni zírala a hořící svíčku si držela nebezpečně blízko u sukní.
"Požaduji to," prohlásila Galina pevně. Bude potřebovat cokoliv, co by její historku před Theravou potvrdilo. "Udělej to!"

"Myslím, že to neudělá," poznamenala Berelain a připlula blíž s vyhrnutou sukní. "Má velmi venkovské způsoby. Dovolíš mně?"
Galina netrpělivě kývla. O nic nešlo, i když ta žena nebude mít příliš přesvědčivé… Zatmělo se jí před očima, a když začala znovu vidět, lehce se kymácela. V ústech cítila krev. Zvedla si ruku ke tváři a ucukla.
"Příliš tvrdě?" vyptávala se znepokojeně Berelain.
"Ne," zamumlala Galina a snažila se udržet hladkou tvář. Kdyby dokázala usměrňovat, utrhla by té ženské hlavu! Pochopitelně kdyby dokázala usměrňovat, nic z toho by nebylo nutné. "Teď na druhou tvář. A ať mi někdo dovede koně."
Vjela do lesa s Muranďanem na místo, kde spadlo několik velkých, divně posekaných stromů, a byla si jistá, že pro ni bude těžké použít jeho díru ve vzduchu, ale když muž vytvořil svislou modrostříbrnou čáru, která se rozšířila a objevil se prudký svah, vůbec na saidín nemyslela, jen pobídla Rychlou do otvoru. Nemyslela na nic kromě Theravy.
Skoro zavyla, když si uvědomila, že je na opačné straně hřebene nad táborem. Snažila se předhonit zapadající slunce. A závod prohrála.
Naneštěstí měla pravdu. Therava nepřijímala omluvy. A modřiny ji zvlášť rozčílily. Ona sama Galině tvář nikdy nezhyzdila. Co následovalo, se snadno vyrovnalo těm nočním můrám. A trvalo to mnohem déle. Občas, když křičela nejhlasitěji, téměř zapomněla na zoufalou nutnost získat hůl. Ale držela se jí. Získá hůl, zabije Faile a její přátele a bude volná.
* * *
Egwain se pomalu probírala k vědomí, a jak byla zmatená, měla stěží dost duchapřítomnosti, aby nechala oči zavřené. Předstírat, že je dosud v bezvědomí, bylo snadné. Hlavu měla položenou na rameni jakési ženy, a i kdyby se snažila, nedokázala by ji zvednout. Ležela na rameni Aes Sedai, cítila její schopnost. Měla pocit, že má místo mozku vlnu, myslelo jí to pomalu a nedokázala se soustředit. Končetiny skoro necítila. Vlněné jezdecké šaty a plášť měla suché, třebaže se prve namočila v řece. To se dalo snadno zvládnout s pomocí jediné síly. Ale nebylo příliš pravděpodobné, že ji vodu ze šatů vymačkaly pro její pohodlí. Byla posazená, vklíněná mezi dvě sestry, z nichž jedna používala květinovou voňavku, a obě ji podpíraly. Podle toho, jak se vše kymácelo, a protože byl slyšet dusot kopyt na dláždění, musely být v kočáře. Opatrně pootevřela oči do úzkých škvírek.
Záclonky byly roztažené, třebaže tu byly cítit hnijící odpadky, takže by bylo lepší nechat je zatažené. Hnijící odpadky! Jak mohl Tar Valon takhle dopadnout? Takové zanedbávání města bylo samo o sobě dostatečným důvodem, proč by měla být Elaida sesazena. Okénky pronikalo měsíční světlo, takže nejasně rozeznávala tři další Aes Sedai, sedící naproti ní na zadním sedadle kočáru. I kdyby nevěděla, že dokážou usměrňovat, jejich šátky s třásněmi by jí to potvrdily. V Tar Valonu nosit šátek s třásněmi mohlo pro každou ženu, jež nebyla Aes Sedai, znamenat nepříjemnosti. Zvláštní, sestra nalevo jako by se choulila ke straně, odtahovala se od druhých dvou, a i když se ty dvě k sobě netlačily, seděly hodně blízko sebe, jako by se kontaktu se třetí Aes Sedai vyhýbaly. Zvláštní.
Najednou si uvědomila, že není odstíněná. Byť byla zcela otupená, tohle nedávalo naprosto žádný smysl. Určitě cítily její sílu, stejně jako ona cítila jejich, a ačkoliv žádná nebyla vyloženě slabá, Egwain si myslela, že kdyby to udělala hodně rychle, přemohla by všech pět. Pravý zdroj byl jasným sluncem hned mimo zorné pole a volal na ni. První otázkou bylo, opováží se to zatím zkoušet? Vzhledem k tomu, v jakém stavu byla její hlava, jako by se po kolena brodila blátem, nebylo jasné, zda by se jí podařilo uchopit saidar, a ony by to okamžitě poznaly, i kdyby neuspěla. Lepší bude chvilku počkat, než se trochu vzpamatuje. Druhou otázkou bylo, jak dlouho se odváží čekat? Neodstíněnou ji určitě nenechají věčně.
Zkusmo zavrtěla prsty v pevných kožených střevících a potěšilo ji, že se poslušně pohnuly. Do nohou a rukou se jí pomalu vracel cit. Myslela si, že už by dokázala zvednout hlavu. Ať jí daly cokoliv, účinky odeznívaly. Jak dlouho?
Události ji předběhly, když se tmavovlasá sestra sedící uprostřed naproti ní předklonila a vrazila jí takovou facku, až přepadla do klína ženě, o niž se opírala. Ruka se jí sama zvedla k pálící tváři. Tolik k předstírání bezvědomí.
"To nebylo nutné, Katerine," zachraptěla sestra nad ní a pomohla jí zase si sednout. Ukázalo se, že přece

jen dokáže zvednout hlavu. Katerine. To bude Katerine Alruddin, červená. Z nějakého důvodu jí připadalo důležité zjistit, kdo jsou její věznitelky, třebaže o Katerine nevěděla nic kromě jména a adžah. Sestra, na kterou spadla, měla žluté vlasy a tvář jako měsíc patřila cizince. "Myslím, že jsi jí toho ločidla dala moc," pokračovala.

Egwain zamrazilo. Takže to do ní nalily! Zapátrala ve vzpomínkách po všem, co jí o tom odporném nálevu vykládala Nyneiva, ale pořád jí to moc nemyslelo. Bylo to však o něco lepší. Nyneiva v každém případě říkala, že účinky tohoto ločidla odeznívají delší dobu.

"Dala jsem jí přesnou dávku, Felaano," prohlásila suše sestra, která jí dala facku, "a jak vidíš, je přesně v tom stavu, v jakém by měla být. Chci, aby do Věže mohla vstoupit sama. Rozhodně ji nebudu zase nosit." Zlobně se zamračila na sestru po Egwainině levici, která jen zavrtěla hlavou. To byla Pritalle Nerbaijan, žlutá, jež dělala, co mohla, aby se vyhnula výuce novicek, a když musela, dávala jasně najevo, jak se jí to nelíbí.

"Nechat mého Harrila, aby ji nesl, by se rozhodně nehodilo," prohlásila chladně. Vlastně ledově. "Já budu ráda, když bude moci jít po svých, ale pokud ne, budiž. V každém případě se těším, až ji předáme ostatním. Jestli ji už nechceš nosit, Katerine, já zase nechci prostát půl noci na hlídce u kobek." Katerine jen zavrtěla hlavou.

Kobky, no ovšem. Míří do jedné z těch malých, tmavých místností v prvním poschodí ve sklepení Věže. Elaida ji obviní, že se neprávem vydávala za amyrlin. Trestem za to je smrt. Zvláštní, vůbec se nebála. Možná to bylo tou bylinou. Ustoupí Romanda nebo Lelaine a nechají se po její smrti pozvednout na amyrlinin stolec? Nebo se budou dál rvát mezi sebou, až celá vzpoura skončí a zahyne na úbytě a sestry se připlazí zpátky k Elaidě? Smutné pomyšlení. Velice smutné. Jestli ale dokáže cítit smutek, tak ločidlo nepotlačuje její pocity. Proč se tedy nebojí? Pohladila prsten s Velkým hadem. Tedy, pokusila se o to, a zjistila, že je pryč. Zmocnil se jí hněv, a pořádný. Můžou ji klidně zabít, ale nepopřou, že je Aes Sedai.

"Kdo mě zradil?" zeptala se a potěšilo ji, že mluví klidně a vyrovnaně. "Ničemu to neublíží, když mi to řeknete, protože jsem vaše zajatkyně." Sestry na ni civěly, jako kdyby je překvapilo, že umí mluvit. Katerine se lhostejně předklonila a zvedla ruku, ale přimhouřila oči, když ji světlovlasá Felaana zarazila dřív, než mohla na Egwain ruku vztáhnout.

"Bezpochyby bude popravena," pronesla rázně, "ale je novicka Věže a nikdo z nás nemá právo ji bít."

"Dej tu ruku pryč, hnědá," zasyčela Katerine a překvapivě ji obklopilo světlo saidaru.

Okamžitě obklopilo i všechny ostatní ženy v kočáře kromě Egwain. Dívaly se po sobě jako cizí kočky připravené po sobě skočit a vytasit drápy. Ne, ne všechny. Katerine a vyšší sestra vedle ní se na sebe nepodívaly. Pro ostatní však měly zamračených pohledů dost a dost. Co se to tu pod Světlem děje? Vzájemné nepřátelství bylo téměř hmatatelné. Vzduch zhoustl napětím, že se téměř dal krájet.

Po chvíli Felaana pustila Katerinino zápěstí a opřela se, ale nikdo pravý zdroj nepustil. Všechny měly v měsíčním světle vyrovnané tváře, ale hnědá zatínala ruce do šátku a sestra odklánějící se od Katerine si neustále uhlazovala suknice.

"Už bylo načase, myslím," usekla Katerine a setkala štít. "Nechceme, abys zkoušela něco… marného." Usmívala se zle. Egwain si jenom povzdechla, když se na ni tkanivo sneslo. Pochybovala, že by zatím ještě dokázala obejmout saidar, a proti pěti už v plné síle by měla úspěch jenom chvilku. Ale její mírná reakce červenou zřejmě zklamala. "Tohle je možná tvoje poslední noc na světě," pokračovala. "Nepřekvapilo by mě, kdyby tě zítra nechala Elaida utišit a popravit."

"Nebo ještě dnes v noci," dodala její hubená společnice a kývla. "Myslím, že Elaida se nemůže dočkat, aby se tě zbavila." Na rozdíl od Katerine jen sdělovala fakt, ale určitě to byla další červená. A pozorovala ostatní sestry, jako by si myslela, že by se o něco mohly pokusit ony. Velice zvláštní!

Egwain zachovala klid, odpírala jim reakci, na niž čekaly. Byla odhodlaná zachovat si důstojnost až na popravčí špalek. Ať už se jí jako amyrlin dařilo nebo ne, zemře tak, jak se na amyrlin sluší.

Žena odtahující se od obou červených promluvila a její silný arafelský přízvuk Egwain pomohl si tu tvrdou, úzkou tvář, kterou v měsíčním světle neviděla zřetelně, zařadit. Berisha Terakuni, šedá, vyhlášená nejpřísnějším, často nejdrsnějším výkladem zákona. Pochopitelně vždycky doslova, ale nikdy ani s nádechem slitování. "Dneska ne, ani zítra, Barasine, pokud nechce svolat přísedící uprostřed noci, a ony nebudou ochotné přijít. Tohle vyžaduje nejvyšší dvůr a není to záležitost několika minut či hodin. A

sněmovna je mnohem méně ochotná Elaidě vyhovět, než by si přála, což není divu. Holka bude souzena, ale sněmovna se k tomu sejde, až bude chtít, řekla bych."
"Sněmovna přijde, až ji Elaida zavolá, nebo je nechá všechny konat pokání, až si budou přát, aby ji poslechly," ohrnula nos Katerine. "Podle toho, jak Jala a Merym odcválaly, když jsme uviděly, koho jsme chytily, už to Elaida ví, a vsadím se, že kvůli téhle Elaida vytáhne přísedící z postelí vlastníma rukama, pokud bude muset." Zatvářila se samolibě a zároveň jedovatě. "Třeba tě jmenuje do Křesla odpuštění. Bude se ti to líbit?"
Berisha se rozčileně narovnala a upravila si šátek. V některých případech čekalo Křeslo odpuštění stejný trest jako tu, kterou bránilo. Možná to tohle obvinění vyžaduje. Třebaže se Siuan snažila, seč mohla, aby dokončila její vzdělání, Egwain si nemohla vzpomenout.
"Já chci slyšet," pronesla šedá po chvíli a ženy naproti sobě okatě ignorovala, "co jsi udělala s tím řetězem? Jak se to dá odčinit?"
"Nijak," odtušila Egwain. "Musíte už vědět, že je to cuendillar. Ten nezlomí ani jediná síla, jenom ho posílí. Asi byste ho mohly prodat, pokud rozbouráte dost velký kus přístavní hradby, abyste ho mohly odstranit. Pokud si tedy někdo může dovolit tak velký cuendillar. Nebo pokud ho vůbec někdo bude chtít."
Tentokrát Katerine nikdo nezabránil ji udeřit, a to velmi tvrdě. "Drž zobák!" štěkla červená.
To vypadalo jako dobrá rada, pokud by se nechtěla nechat blbě mlátit. Už cítila v ústech krev. A tak Egwain mlčela a v kočáře se rozhostilo ticho. Ostatní zářily saidarem a podezíravě se prohlížely. Bylo to neuvěřitelné! Proč vůbec Elaida pro tento úkol vybrala ženy, které se tak očividně nesnášejí? Na tom nezáleží. Jestli jí Elaida dovolí přežít dnešní noc, aspoň by mohla Siuan oznámit, co se jí stalo - a nejspíš i Leaně. Mohla by Siuan sdělit, že byly zrazeny. A modlit se, aby Siuan zrádkyni vystopovala. Modlit se, aby se vzpoura nerozpadla. Hned se za to krátce pomodlila. Bylo to mnohem důležitější než to druhé.
Než kočí přitáhl opratě, vzpamatovala se natolik, aby mohla za Katerine a Pritalle vystoupit bez pomoci, třebaže se cítila trochu ztuhlá. Dokázala se postavit, ale pochybovala, že by měla sílu utíkat, tedy ne že by se jí podařilo udělat více než pár kroků. A tak klidně stála vedle lakovaného kočáru a čekala stejně trpělivě jako čtyřspřeží v chomoutech. Nakonec i ona byla jistým způsobem v chomoutu. Bílá věž se nad nimi tyčila, bledý sloup zvedající se do noci. Svítilo se jen za několika málo okny, ale z nich byla většina až téměř pod střechou, možná v pokojích, kde přebývala Elaida. Bylo to velice zvláštní. Egwain byla zajatkyně a pravděpodobně už jí nezbývalo moc života, ale měla pocit, že se vrátila domů. Věž jako by obnovila její elán.
Dva lokajové v livreji Věže s plamenem Tar Valonu na prsou, kteří seskočili za kočárem a rozvinuli schůdky, podávali ruku v bílé rukavici každé vystupující ženě, ale jenom Berisha toho využila, a jen proto, že se tak dostala rychle ven a mohla se podívat po ostatních sestrách, usoudila Egwain. Barasine po nich vrhla takový pohled, že jeden slyšitelně polkl a druhý zbledl. Felaana se dívala po ostatních a jenom netrpělivě mávla rukou. Všech pět stále drželo saidar, i tady.
Byli právě u hlavního zadního vchodu, mramorového schodiště s kamenným zábradlím, sestupujícího z prvního poschodí pod čtyřmi bronzovými lucernami vrhajícími kaluže mihotavého světla, a k jejímu překvapení stála pod schody jedna novicka, choulící se v chladu do bílého pláště. Zpola čekala, že je bude osobně čekat Elaida, aby se mohla škodolibě radovat z jejího zajetí, s družinou patolízalů. Novicka byla Nicola Treehill, což bylo další překvapení. Poslední místo, kde by uprchlici hledala, byla Bílá věž samotná.
Podle toho, jak Nicola vykulila oči, když z kočáru vystoupila Egwain, byla překvapená víc než ona, ale hned sestrám předvedla chvatné pukrle. "Amyrlin říkala, že… že ji máš předat správkyni novicek, Katerine Sedai. Říkala, že Silviana Sedai má svoje příkazy."
"Takže dnes večer alespoň dostaneš výprask březovou metlou," zamumlala Katerine s úsměvem. Egwain napadlo, jestli ta ženská nenávidí osobně ji nebo to, co představuje, nebo prostě nenávidí všechny. Březová metla. Sama to ještě nikdy neviděla, ale slyšela popisy. Znělo to velice bolestivě. Podívala se Katerine klidně do očí a tu po chvíli úsměv přešel. Zatvářila se, jako by ji chtěla znovu uhodit. Aielové vědí, jak se vyrovnat s bolestí. Přijmou ji, poddají se jí, aniž by s ní bojovali nebo se pokoušeli potlačit křik. Třeba to pomůže. Moudré říkaly, že tak lze bolest setřást, aniž by na člověka působila.

"Jestli to chce Elaida zbytečně protahovat, tak už mě tady dnes v noci nic nečeká," prohlásila Felaana a na všechny včetně Nicoly se zamračila. "Jestli má být holka utišená a popravená, to by mělo stačit."
Zvedla si sukně a proběhla kolem Nicoly do schodů. Opravdu utíkala! Ještě když mizela uvnitř, obklopovala ji záře saidaru.
"Souhlasím," pronesla chladně Pritalle. "Harrile, půjdu s tebou ustájit Krvavé kopí." Tmavý, podsaditý muž, jenž se vynořil ze tmy s vysokým ryzákem, se jí uklonil. Tvář měl jako z kamene a na sobě chameleonský plášť strážce, takže to vypadalo, že tam skoro není, když se nehýbal, a když se pohnul, objevily se barvy. Mlčky odvedl Pritalle do tmy a jenom se ohlížel přes rameno kvůli bezpečí. I Pritalle stále obklopovala záře. Něco Egwain unikalo.
Najednou si Nicola roztáhla sukně do dalšího pukrlete, tentokrát hlubšího, a vyhrkla. "Mrzí mě, že jsem utekla, matko. Ale myslela jsem, že tady mě nechají postupovat rychleji. S Aareinou jsme si myslely -"
"Neříkej jí tak!" vyštěkla Katerine a novicku po zadku plácl pramen vzduchu, až zakvičela a nadskočila. "Dnes v noci posluhuješ amyrlin, dítě, tak se k ní vrať a oznam jí, že jsem řekla, že její rozkazy budou splněny. Hned, běž!"
Nicola se naposledy zoufale podívala na Egwain, popadla plášť a sukně a vyběhla po schodech tak rychle, že málem několikrát upadla. Chudinka Nicola. Určitě byla zklamaná, a jestli Věž zjistila, jak je stará… Musela kvůli tomu zalhat, aby ji přijaly, a lhaní byl jeden z několika jejích zlozvyků. Egwain na ni přestala myslet. Nicola už nebyla její starost.
"Nebylo nutné to dítě k smrti vyděsit," ozvala se překvapivě Berisha. "Novicky je třeba vést, ne nutit násilím." To se hodně odchýlila od svých názorů na zákon.
Katerine s Barasine se na šedou obrátily společně a upřeně na ni zíraly. Už to byly jenom dvě kočky, ale teď místo jiné kočky viděly myš.
"To s námi hodláš jít za Silvianou sama?" zeptala se Katerine s rozhodně nepříjemným úsměvem.
"Nebojíš se, šedá?" dodala Barasine posměšně. Z nějakého důvodu pohupovala rukou, až se jí šátek vlnil. "Ty sama a my dvě?"
Lokajové stáli jako sochy, jako muži, kteří si z celé duše přejí být někde jinde a doufají, že když ani nemrknou, nikdo si jich nevšimne.
Berisha byla malá jako Egwain, ale narovnala se a přitáhla si šátek. "Hrozby přísně zakazuje věžový -"
"Ona ti snad Barasine vyhrožovala?" přerušila ji Katerine tiše, ale byla v tom ocel. "Jenom se tě zeptala, zda se nebojíš. Máš snad k tomu důvod?"
Berisha si znepokojeně olízla rty. Tvář měla bílou a oči kulila stále víc, jako by viděla věci, které rozhodně vidět nechtěla. "Já… já myslím, že se trochu projdu," zachraptěla nakonec přiškrceně a odplížila se, aniž by z obou červených spustila zrak. Katerine se spokojeně zasmála.
Tohle bylo naprosté šílenství! Dokonce i sestry, které se k smrti nenáviděly, by se takhle nechovaly. A žádná žena, která se tak snadno poddá strachu, by se nemohla v první řadě stát Aes Sedai. Něco ve Věži bylo špatně. Velice špatně.
"Přiveď ji," rozkázala Katerine a zamířila do schodů.
Barasine konečně pustila saidar, popadla Egwain za ruku a táhla ji za ní. Egwain si mohla jen zdvihnout sukni a bez odporu ji následovat. V duchu však byla podivně optimistická.
Vstoupit do Věže bylo opravdu jako vrátit se domů. Bílé stěny s římsami a nástěnnými koberci a barevné dlaždice na podlaze jí připadaly známé jako matčina kuchyně. Jistým způsobem dokonce známější. Matčinu kuchyni neviděla mnohem déle než tyhle chodby. S každým dechem vstřebávala sílu domova. Ale bylo tu i něco cizího. Kandelábry byly všechny zapálené, a nemohlo být tak pozdě, a přece byly chodby prázdné. Na chodbách bylo vždycky několik sester, i uprostřed noci. Živě si na to vzpomínala, jak vídala sestry pobíhající za svými úkoly i za časných ranních hodin, a zoufale toužila být jednou rovněž tak půvabná, tak vznešená. Aes Sedai se neřídily normálními hodinami a některé hnědé vůbec nebyly vzhůru přes den. Noc je méně vyrušovala při studiích, při čtení. Ale dnes tu nikdo nebyl. Katerine ani Barasine k tomu nic neřekly, když kráčely pustými chodbami. Ticho a opuštěnost teď zřejmě byly běžnou věcí.
Když dorazily ke světlým kamenným schodům ve výklenku, konečně se objevila další sestra přicházející zdola. Baculatá žena v červeně prostřihávaných jezdeckých šatech a ústy připravenými k úsměvu. Měla

šátek s dlouhými třásněmi z červeného hedvábí, přehozený přes lokty. Katerine a ostatní mohly mít šátky v přístavu - nikdo v Tar Valonu by neobtěžoval ženu se šátkem s třásněmi, a většina lidí se od nich držela co nejdál, pokud to šlo, zvláště muži - ale proč tady?
Nově příchozí při spatření Egwain pozvedla husté černé obočí nad modrýma očima, dala si ruce v bok, a že bylo kam, až jí šátek sklouzl. Egwain si nemyslela, že ji předtím někdy viděla, ale očividně žena znala ji. "To je přece ta al'Vereovic holka. To ji poslaly do Severního přístavu? Elaida ti za tu noční práci dá co proto. Určitě. Ale koukněte se na ni. Koukněte se, jak stojí, myslely byste si, že jí vy dvě děláte čestný doprovod. Já bych si myslela, že bude brečet a prosit o slitování."
"Já myslím, že má pořád ještě smysly otupené tou bylinou," zamumlala Katerine a úkosem se na Egwain zamračila. "Zřejmě si neuvědomuje svou situaci." Barasine ji stále držela za ruku a teď s ní prudce zatřásla, ale Egwain se hned podařilo chytit rovnováhu, a bez ohledu na zlobné mračení ostatních zachovávala chladnou tvář.
"Je v šoku," prohlásila kyprá červená a kývla. Nemluvila vyloženě soucitně, ale vedle Katerine to tak skoro vypadalo. "Už jsem to viděla."
"Jak to šlo v Jižním přístavu?" zeptala se Barasine.
"Ne tak dobře jako u vás, zdá se. Když všechny ostatní kvičely jako podsvinčata chycená pod plotem, že tam jsme my dvě, bála jsem se, že vyděsíme toho, koho máme chytit. Ještě dobře, že jsme tam byly dvě a mohly jsme se domluvit. Chytily jsme divoženku, ale teprve když proměnila půlku řetězu v cuendillar. Málem jsme zabily kočárové koně, jak jsme se hnaly zpátky, jako kdybychom chytily vaši kořist. Zanica na tom trvala. Dokonce místo kočího posadila svého strážce."
"Divoženka," ohrnula nos Katerine.
"Jenom polovinu?" Barasine mluvila s očividnou úlevou. "Takže Jižní přístav není zablokovaný."
Melare se vyšplhalo obočí k vlasům, když jí to došlo. "Uvidíme, jak to vypadá, ráno," zabručela, "až spustí tu půlku, co je ještě ze železa. Zbytek trčí jako, no, jako tyč z cuendillaru. Já pochybuju, že se tamtudy protáhne větší loď." Zmateně kroutila hlavou. "Ale bylo na tom něco divného. Velice divného. Nejdřív jsme ji nemohly najit. Necítily jsme, jak usměrňuje. Nebyla kolem ní žádná záře, neviděly jsme tkaniva. Řetěz prostě začal bělat. Kdyby Arebisin strážce nezahlédl člun, mohla to dokončit a zmizet."
"Chytrá Leana," zamumlala Egwain a zavřela oči. Leana připravila všechno dopředu, než se dostala na dohled přístavu, všechno bylo obrácené a její schopnost maskovaná. Kdyby byla ona sama tak chytrá, nejspíš by snadno unikla. Ale pozdě bycha honit.
"To jméno uvedla," přiznala Melare zamračeně. Její obočí bylo jako housenky, velice výmluvné. "Leana Sharif. Ze zeleného adžah. Dvě velmi hloupé lži. Desala ji tluče, ale ona se odmítá poddat. Musela jsem se jít nadýchat vzduchu. Bičování se mi nikdy nelíbilo. Znáš ten její trik, dítě? Jak obrátit tkánivo?"
Ach, Světlo! Ony si myslí, že Leana je divoženka předstírající, že je Aes Sedai. "Mluví pravdu. Utišení ji stálo ten bezvěký vzhled, takže vypadá mladší. Vyléčila ji Nyneiva z al'Mearů, a protože už nepatřila k modrému adžah, vybrala si nové. Zeptejte se jí na něco, co může vědět jenom Leana Sharif -" Domluvila, když se jí do pusy vmáčkla koule vzduchu a roztáhla jí čelisti, až jí zapraskalo v kloubech.
"Nemusíme poslouchat tyhle nesmysly," zavrčela Katerine.
Melare si ale prohlížela Egwain. "Rozhodně to vypadá jako nesmysl," připustila po chvíli, "ale asi ničemu neuškodí položit pár otázek kromě ‚Jak se jmenuješ?'. Přinejhorším to naruší nudu. Máme ji vzít dolů do kobek, Katerine? Nechci tam Desalu nechat s tou druhou dlouho. Nesnáší divoženky a ženy, které tvrdí, že jsou Aes Sedai, vyloženě nenávidí."
"Ona ještě do kobek nejde," odvětila Katerine. "Elaida ji chce odvést k Silvianě."
"Hlavně pokud se ten trik naučím od tohoto dítěte nebo od toho druhého." Vytáhla si šátek k ramenům, zhluboka se nadechla a vrátila se dolů, žena, kterou čeká práce, na niž se nijak zvlášť netěší. Egwain však doufala, že Leana má ještě naději. Leana už byla "ta druhá", ne "divoženka".
Katerine rychle zamířila chodbou a Barasine postrčila Egwain před sebe a mumlala si, jak je směšné myslet si, že se sestra může poučit od divoženky nebo povýšené přijaté novicky, která vykládá cizozemské lži. Zachovat zbytky důstojnosti bylo obtížné, to přinejmenším, a nechat se strkat chodbou dlouhonohou ženou, pusu otevřenou, sliny stékající na bradu, příliš nepomáhalo, ale Egwain dělala, co mohla. Vlastně na to příliš nemyslela. Melare jí poskytla hodně látky k přemýšlení. Přispěla k tomu, co už

Egwain viděla u sester v kočáře. Nemohlo to být to, nač to vypadalo, ale pokud ano…
Modrobílé dlaždice se brzy změnily v červenozelené a ony dorazily k neoznačeným dřevěným dveřím mezi dvěma nástěnnými koberci s rozkvetlými stromy a ptáky s velkými zobáky, tak barevnými, že snad ani nemohli být skuteční. Dveře byly neoznačené, ale vyleštěné, a znala je každá novicka z Věže. Katerine na ně zaklepala téměř uctivě. Zevnitř se ozvalo "dále", a ona se zhluboka nadechla, než dveře otevřela. Měla snad špatné vzpomínky z doby, kdy ještě byla sama novicka, nebo váhala kvůli ženě, která čekala za těmi dveřmi?
Pracovna správkyně novicek byla přesně taková, jak si ji Egwain pamatovala, malá, s tmavým deštěním a pevným nábytkem. Úzký stolek u dveří byl divně vyřezávaný a na vyřezávaném rámu zrcadla na zdi ještě byly zbytky zlata, ale jinak nikde nebyly žádné ozdoby. Kandelábry a dvě lampy na psacím stole byly mosazné, ač každá v jiném stylu. Žena, která držela úřad, se obvykle změnila, když byla pozvednuta nová amyrlin, ale Egwain by se klidně vsadila, že žena, která sem před dvěma sty lety vstupovala jako novicka, by poznala každý prut i všechno ostatní.
Současná správkyně novicek - alespoň ve Věži - při jejich příchodu stála. Byla to podsaditá žena, skoro tak vysoká jako Barasine, s tmavým drdolem a hranatou, odhodlanou bradou. Silviana Brehon působila dojmem, že nepřipouští žádné nesmysly. Byla červená, a její uhlově černé sukně měly nenápadné červené proužky, ale šátek měla přehozený přes opěradlo křesla za psacím stolem. Její velké oči byly znepokojivé. Jako by si celou Egwain prohlédla jediným pohledem, jako by věděla, co všechno má v hlavě, i to, nač bude myslet zítra.
"Nechte jí tu a počkejte venku," nařídila Silviana tichým, pevným hlasem.
"Nechat ji tu?" zeptala se nevěřícně Katerine.
"Kterému slovu jsi nerozuměla, Katerine? Mám to snad opakovat?"
Očividně nemusela. Katerine zrudla, ale už neřekla ani slovo. Silvianu obklopila záře saidaru, jak hladce převzala štít, aniž by dala Egwain příležitost, kdy by mohla obejmout jedinou sílu. Egwain si byla jistá, že teď už by to zvládla. Akorát že Silviana rozhodně nebyla slabá. Její štít určitě neprorazí. Zároveň zmizel roubík ze vzduchu a Egwain od pasu vylovila kapesník a klidně si otřela bradu. Váček u pasu jí prohledaly - kapesník nosila nahoře, hned pod vším ostatním - ale jestli jí sebraly ještě něco kromě prstenu, to zjistí až později. Navíc neměla nic, co by jí pomohlo ze zajetí. Kartáč, jehelníček, nůžky a podobné krámy. Amyrlininu štolu. Jakou důstojnost si může zachovat, když bude dostávat výprask, to netušila, ale to byla budoucnost, tohle bylo teď.
Silviana si ji prohlížela, ruce zkřížené na prsou, dokud se za oběma červenými nezavřely dveře. "Nejsi ani hysterická," podotkla. "To věci ulehčí, ale proč nejsi hysterická?"
"Prospělo by to něčemu?" opáčila Egwain a vrátila kapesník do měšce. "Netuším jak."
Silviana přešla k psacímu stolu a začala číst z papíru a jenom občas vzhlédla. Její výraz byl dokonalou maskou aessedaiovské vyrovnanosti, nečitelný. Egwain trpělivě čekala, ruce sepjaté u pasu. I vzhůru nohama poznala Elaidin výrazný rukopis, i když nedokázala přečíst, co píše. Ta ženská si nesměla myslet, že začíná být nervózní. Trpělivost byla jedna z mála zbraní, které jí ještě zbyly.
"Amyrlin zřejmě přemýšlela, co s tebou, už nějakou dobu," poznamenala Silviana nakonec. Jestli čekala, že Egwain začne přešlapovat nebo lomit rukama, nedala najevo zklamání. "Už má připravený podrobný plán. Nechce, aby o tebe Věž přišla. Já taky ne. Elaida se rozhodla, že jsi byla využita ostatními jako loutka a nejsi za nic zodpovědná. Takže nebudeš obviněna z toho, že ses vydávala za amyrlin. Vymazala tvoje jméno z knihy přijatých novicek a znovu tě zapsala mezi mladší. Souhlasím s tímto rozhodnutím, i když se to ještě nikdy neudělalo. Ať už s jedinou silou umíš cokoliv, ušlo ti skoro všechno, co ses měla naučit jako mladší novicka. Ale nemusíš se bát, že budeš muset znovu prodělat zkoušku. Nikdy bych nikoho nenutila projít tím dvakrát."
"Jsem Aes Sedai prostě proto, že jsem byla povýšena na amyrlinin stolec," opáčila Egwain naprosto klidně. Nebylo vůbec nic nevhodného na tom, že bojuje o ten titul, když jeho držení mohlo vést k trestu smrti. Podvolit se by byla stejně tvrdá rána pro vzpouru jako její poprava. Možná tvrdší. Zase být mladší novickou? To bylo k smíchu! "Můžu citovat odpovídající pasáže ze zákona, jestli chceš."
Silviana zvedla obočí a posadila se k otevřené účetní knize. Knize trestů. Namočila brk do kalamáře a učinila poznámku. "Právě sis vysloužila první návštěvu u mě. Dám ti noc, aby sis to mohla promyslet,

místo abych tě rovnou přehnula přes koleno. Doufejme, že to bude mít zdraví prospěšný účinek."
"Myslíš, že mě přinutíš popřít, kdo jsem, když mi naplácáš?" Egwain měla co dělat, aby z hlasu dostala nevíru. Nebyla si jistá, zda se jí to podařilo.
"Je naplácání a naplácání," opáčila druhá žena, otřela pero, vrátila ho do skleněného držáku a zamyslela se nad Egwain. "Jsi jako na správkyni novicek zvyklá na Sheriam Bayanar." Silviana přezíravě zavrtěla hlavou. "Prošla jsem její knihu trestů. Nechávala děvčatům projít příliš mnoho a ke svým oblíbenkyním byla příliš shovívavá. Následkem toho musela častěji napravovat, než by mělo být nutné. Já mám o dvě třetiny trestů za měsíc méně než Sheriam, protože zajistím, aby si každá, kterou potrestám, nade vše přála, aby ke mně už nikdy nemusela."
"Ať uděláš cokoliv, nikdy mě nepřinutíš popřít, kdo jsem," prohlásila Egwain pevně. "Jak si jen můžeš myslet, že to bude fungovat? To mě snad budou doprovázet do hodin, celou dobu odstíněnou?"
Silviana se opřela o svůj šátek a položila ruce na stůl. "Hodláš odolávat, jak dlouho to půjde, viď?"
"Udělám, co budu muset."
"A já taky udělám, co budu muset. Během dne nebudeš vůbec odstíněná. Ale každou hodinu dostaneš slabou tinkturu ločidla." Silviana zkřivila rty. Zvedla papír s Elaidinými poznámkami, jako by si ho chtěla přečíst, pak ho pustila na stůl a třela si konečky prstů, jako by se popálila. "Nelíbí se mi to. Je to zřejmě zacílené přímo proti Aes Sedai. Někdo, kdo nemůže usměrňovat, toho může vypít pětkrát tolik, kolik by sestru uvrhlo do bezvědomí, a ani se mu nezatočí hlava. Nechutný odvar. Ale zřejmě je užitečný. Možná by se dal použít i proti těm asha'manům. Ta tinktura tě neotupí, ale nedokážeš usměrňovat tolik, abys mohla dělat problémy. Jenom pramínky. Odmítneš to vypít a nalejeme ti to do hrdla násilím. Taky tě budou pozorně sledovat, abys neuklouzla. V noci budeš odstíněná, protože dávka ločidla, která by tě na noc uspala, by na druhý den vyvolala žaludeční křeče.
Jsi mladší novicka, Egwain, a budeš mladší novicka. Mnoho sester tě stále považuje za uprchlici, ať Siuan Sanche rozkázala cokoliv, a ostatní si budou určitě myslet, že tě Elaida měla dát popravit. Budou hledat každou sebemenší chybičku. Teď můžeš nad výpraskem ohrnovat nos, než k tomu dojde, ale až tě ke mně budou posílat pětkrát, šestkrát, sedmkrát každý den? Uvidíme, jak dlouho potrvá, než změníš názor."
Egwain samu sebe překvapila, když se zasmála, a Silviana zvedla obočí. Sáhla po peru.
"Řekla jsem něco legračního, dítě?"
"Ale vůbec ne," přiznala popravdě Egwain. Napadlo ji, že s bolestí se vyrovná po aielském způsobu. Doufala, že to bude fungovat, doufala, že si zachová důstojnost. Alespoň během trestu. Pro zbytek udělá, co půjde.
Silviana se podívala na pero, ale nakonec vstala a nedotkla se ho. "Teď jsem s tebou skončila. Pro tuto noc. Uvidíme se ale před snídaní. Pojď se mnou."
Zamířila ke dveřím s tím, že ji Egwain bude určitě následovat, a Egwain ji poslechla. Kdyby ji napadla, jen by si vysloužila další zápis do knihy. Ločidlo. Najde způsob, jak to obejít. A jestli ne… Odmítala na to byť jen pomyslet.
Katerine a Barasine překvapilo, když se dozvěděly, co Elaida pro Egwain chystá, a rozhodně je nepotěšilo, že ji mají sledovat a odstiňovat při spánku, ačkoliv jim Silviana řekla, že zařídí, aby je po hodině dvou přišly vystřídat další sestry.
"Proč my obě?" chtěla vědět Katerine, čímž si od Barasine vysloužila zlý pohled. Kdyby poslaly jen jednu, určitě by to nebyla Katerine, která stála výš.
"Za prvé proto, že jsem to řekla." Silviana počkala, než obě červené kývnou. Rozhodně se jim to nelíbilo, ale nenechaly ji čekat dlouho. Cestou na chodbu si nevzala šátek a kupodivu vypadala nemístně ona. "A za druhé, protože zvládnout tohle dítě nebude, myslím, jednoduché. Chci, abyste ji pozorovaly, ať bude vzhůru, nebo bude spát. Která z vás má její prsten?"
Po chvíli ho z měšce vytáhla Barasine a zamumlala: "Chtěla jsem si ho nechat na památku. Na vzbouřenkyně, které byly přivedeny k poslušnosti. Teď jsou určitě vyřízené." Na památku? Krádež to byla, nic jiného!
Egwain po prstenu sáhla, ale Silvianina ruka se tam dostala dřív, a prsten také skončil v jejím měšci.
"Schovám ti ho, dokud nebudeš mít opět právo ho nosit. Už budeš mít připravený pokoj."

Katerine se chopila štítu a Barasine natáhla ruku, ale Egwain se obrátila na Silvianu. "Počkej. Musím ti něco říct." Usilovně o tom přemýšlela. Bylo by příliš snadné prozradit víc, než by chtěla. Ale musela to udělat. "Mám nadání snění. Naučila jsem se poznat pravé sny, a některé z nich dokonce vykládat. Zdálo se mi o skleněné lampě, která hořela bílým plamenem. Z mlhy vyletěli dva krkavci, udeřili do lampy a odletěli. Lampa se kymácela a kapal z ní hořící olej. Některé kapky shořely ve vzduchu, jiné dopadaly na zem, a lampa se pořád kymácela a málem se převrhla. To znamená, že Seanchané napadnou Bílou věž a nadělají spoustu škod."
Barasine frkla. Katerine ohrnula nos.
"Snílek," poznamenala Silviana hluše. "Může někdo tvé tvrzení potvrdit? A pokud ano, jak si můžeš být jistá, že ten sen znamená Seanchany? Krkavci podle mě ukazují na Stín."
"Jsem snílek, a když snílek něco ví, ví to jistě. Není to Stín, ale Seanchané. A jestli někdo ví, co dokážu…" Egwain pokrčila rameny. "Jediná, s kým můžeš mluvit, je Leana Sharif, již drží v kobkách." Nemohla do toho zatáhnout moudré, aniž by odhalila příliš.
"Ta ženská je divoženka, a ne -" začala rozzlobeně Katerine, ale Silviana zvedla ruku, a ona sklapla.
Správkyně novicek si Egwain pozorně prohlížela se stále nečitelnou tváří. "Opravdu věříš tomu, co říkáš," prohlásila nakonec. "Doufám, že tvé snění nevyvolá tolik problémů jako Nicolino věštění. Jestli opravdu dokážeš snít. Předám tvé varování. Neumím si představit, jak by Seanchané mohli zaútočit uprostřed Tar Valonu, ale opatrnost nikdy neškodí. A zeptám se té ženy, kterou drží dole. Opatrně. A jestli tvůj příběh nepotvrdí, pak si návštěvu u mě budeš pamatovat o to víc." Mávla na Katerine. "Odveď ji, než mi předhodí další valounek zlata a zabrání mi dnes v noci spát."
Tentokrát mumlala Katerine stejně jako Barasine. Obě ale počkaly, až budou ze Silvianina doslechu. Ta žena bude pozoruhodný protivník. Egwain doufala, že přijmout bolest funguje tak, jak tvrdily moudré. Jinak… Jinak na to nemohla ani pomyslet.
Hubená šedivá služka jim řekla, který pokoj právě upravila, na třetí galerii v obydlí mladších novicek, a spěchala dál, jen před červenými udělala malé pukrle. Na Egwain se ani nepodívala. Co pro ni znamenala další mladší novicka? Egwain zaťala zuby. Hodlala lidi přinutit, aby v ní neviděli jen další mladší novicku.
"Koukni se na ni," ozvala se Barasine. "Myslím, že ji to konečně dochází."
"Jsem, kdo jsem," opáčila Egwain klidně. Barasine ji postrčila ke schodům stoupajícím sloupem galerií, osvětleným měsícem. Jediný zvuk dělal vítr. Jinak byl všude klid. Za žádnými dveřmi neprosvítalo světlo. Mladší novicky už budou spát, kromě těch, které ještě měly práci. Pro ně tu byl klid. Pro Egwain však ne.
Malá místnost bez oken mohla být ta, ve které přebývala, když poprvé přišla do Věže, s úzkou postelí u zdi a ohýnkem hořícím v cihlovém krbu. Lampa na stolku byla zapálená, ale dávala jenom málo světla. Olej se musel zkazit, protože nepříjemně páchl. Jinak tu byl jen stojan s umyvadlem a trojnožka, na niž se Katerine okamžitě posadila a upravila si suknice, jako by seděla na trůně. Když si Barasine uvědomila, že si nemá kam sednout, zkřížila ruce na prsou a zamračila se na Egwain.
Se třemi ženami byla místnost přeplněná, ale Egwain předstírala, že druhé dvě neexistují, a připravila se do postele. Pověsila plášť, opasek a šaty na tři kolíky zaražené do bíle omítnuté zdi. Nepožádala o pomoc s knoflíky. Než si poskládala punčochy na střevíce, Barasine se posadila se zkříženýma nohama na podlahu a ponořila se do malé, v kůži vázané knihy, kterou musela mít v měšci. Katerine upírala oči na Egwain, jako by čekala, že vyrazí ke dveřím.
Egwain si ve spodničce zalezla pod lehkou vlněnou pokrývku, hlavu si položila na polštář - nebyl nacpávaný husí peřím, to bylo jisté! - a provedla cvičení, postupně se celá uvolnila a připravila se usnout. Dělala to tak často, že ještě ani nezačala, a už spala…
…a vznášela se, bez těla, v temnotě ležící mezi bdělým světem a Tel'aran'rhiodem, v úzké mezeře mezi snem a skutečností, rozlehlé prázdnotě naplněné myriádou blikajících světýlek, což byly všechno sny ostatních spáčů na světě. Ty kolem ní proplouvaly na místě, kde nebylo nahoře ani dole, byly všude, kam až oko dohlédlo, zhasínaly, když sen skončil, a zase se rozsvěcovaly, když nějaký vznikl. Některé poznala od podívání, poznala snílka, ale neviděla ten, který hledala.
Potřebovala mluvit se Siuan, Siuan, která už teď nejspíš ví, jaká pohroma je postihla, a možná nedokáže usnout, dokud ji nepřemůže únava. Egwain se rozhodla, že počká. Tady čas nijak neubíhal, nemohla se

začít nudit. Ale musela vymyslet, co řekne. Tolik se toho změnilo od chvíle, kdy se vzbudila. Tolik toho zjistila. Byla si jistá, že brzy zemře, byla si jistá, že sestry ve Věži tvoří nerozlučné vojsko pevně stojící za Elaidou. Teď… Elaida si myslí, že je Egwain bezpečně uvězněná. Ať si klidně vykládá, že z ní zase udělá mladší novicku. I jestli tomu Elaida opravdu věří, Egwain z al'Vereů tedy rozhodně ne. A nepovažovala se ani za zajatkyni. Zanesla boj do srdce samotné Věže. Kdyby měla v prázdnotě rty, byla by se usmála.

KAPITOLA PRVNÍ
Až zazní poslední

Kolo času se otáčí a věky přicházejí a odcházejí, zanechávajíce za sebou vzpomínky, které se stávají pověstmi. Pověsti vyblednou do mýtů, a dokonce i ty jsou dávno zapomenuty, když věk, který je zrodil, opět nastane. V jednom věku, nazývaném některými třetím, věkem, jenž teprve přijde, věkem dávno minulým, se nad rozlámanou horou zvanou Dračí zvedl vítr. Ten vítr nebyl začátek. Kolo času nemá začátek ani konec. Ale byl to nějaký začátek.

Zrozený pod září kulatého, zapadajícího měsíce, ve výškách, kde lidé nemohou dýchat, zrozený mezi vířícími proudy ohřátými ohni hořícími uvnitř rozlámaného vrcholu, začínal vítr jako zefýr, ale jak se hnal dolů z prudkého svahu, získával na síle. Nesl v sobě popel a zápach hořící síry, přehnal se s řevem přes zasněžené kopce zvedající se z planiny obklopující neuvěřitelně vysokou Dračí horu, zařval a pohazoval si se stromy.

Z kopců se vítr s vytím hnal na východ přes velký tábor, stanovou osadu s dřevěnými chodníky lemujícími ulice ze zamrzlých vyježděných kolejí. Brzy se koleje změní v bláto, zmizí poslední sníh, který nahradí jarní déšť. Pokud tu tábor zůstane tak dlouho. Přes pozdní hodinu bylo mnoho Aes Sedai vzhůru, shromažďovaly se v malých skupinkách pod ochranou kouzla proti odposlouchávání. Nemálo debat bylo hodně živých, skoro hádka, a některé byly opravdu hodně rozčilené. Některé ženy by mávaly pěstmi, kdyby nebyly Aes Sedai. Otázkou bylo, co dál. Každá sestra už věděla, co se stalo u řeky, i když byly podrobnosti útržkovité. Sama amyrlin se potají vydala uzavřít Severní přístav a její člun se převrhl a uvízl v rákosí. Nebylo příliš pravděpodobné, že by v rychlém, ledovém proudu Erinin přežila, a s každou hodinou se i ta malá naděje vytrácela - Amyrlin byla mrtvá. Každá sestra v táboře věděla, že její budoucnost, a možná i život, visí na vlásku, nemluvě o budoucnosti samotné Bílé věže. Co dál? Ale když ten prudký vítr zasáhl tábor, rozevlál stanové plátno jako prapory a zasypal je hroudami sněhu, utichaly. Ve vzduchu byla náhle silně cítit síra, ohlašující, odkud vítr přiletěl, a nejedna Aes Sedai se rychle pomodlila za odchod zla. Ve chvilce se vítr přehnal a sestry se znovu pustily do rokování o neradostné budoucnosti, takže na ostrý pach rychle zapomněly.

Vítr se hnal dál k Tar Valonu, cestou nabíral na síle, prosvištěl nad vojenskými tábory u řeky, kde na zemi spali vojáci a markytáni. Vítr z nich serval pokrývky, škubal za stanové plátno, a občas dokonce odnesl celý stan, když kolíčky povolily nebo praskly uvazovací lana. Naložené vozy se kymácely a padaly, prapory se narovnaly, než byly vyrvány, a jejich žerdi se změnily v letící oštěpy, probodávající vše, co jim stálo v cestě. Muži se předkláněli proti větru a snažili se uklidnit koně, kteří se vzpínali a řičeli strachem. Nikdo nevěděl, co vědí Aes Sedai, jenže ten ostrý pach síry, který mrazivý vítr nesl, vypadal jako špatné znamení, a zatvrzelí muži se honem modlili, stejně jako chlapci, jimž ještě teklo mlíko po bradě. Markytáni se přidávali, i zbrojíři, kováři, šípaři, manželky, pradleny a švadleny, všech se zmocnil strach, že nocí kráčí něco černějšího než tma.

Zuřivé pleskání plátna, které se málem trhalo, blábolení lidí a řičení koní dost hlasité, aby přehlušilo i vítr, Siuan Sanche podruhé pomohlo se probrat. Ze síry ve vzduchu jí vhrkly slzy do očí, za což byla vděčná. Egwain možná dokázala usínat a probouzet se ze spánku stejně snadno, jako si natahovala a stahovala punčochy, ale ona to nedokázala. Spánek nepřicházel, i když se konečně přinutila si jít lehnout. Jakmile dorazily zprávy od řeky, byla si jistá, že už nikdy neusne, krom z čistého vyčerpání. Pomodlila se za Leanu, ale všechny jejich naděje spočívaly na Egwaininých ramenou, a všechny jejich naděje už byly zřejmě vykuchané a pověšené k usušení. Mohla se zbláznit starostmi. Teď tady byla opět naděje, a ona se neodvažovala zavřít oči ze strachu, že zase usne a neprobudí se dřív než v poledne. Zuřivý vítr utichl, avšak lidský a koňský křik ne.

Unaveně odhrnula pokrývky a roztřeseně se postavila. Ustláno neměla zrovna pohodlně, jen na plátně v rohu nepříliš velkého stanu, ale zamířila sem, i když to znamenalo jízdu na koni. Pochopitelně tou dobou už málem padala ze sedla a nejspíš nebyla duševně v pořádku žalem. Dotkla se pokrouceného prstenového ter'angrialu, který měla na koženém řemínku pověšený kolem krku. Po prvním probuzení, které bylo stejně prudké jako tohle, se hned vrhla pro prsten, který měla ve váčku. Žal už ji přešel, což ji stačilo udržet v pohybu. Najednou si zívla, až jí zapraskalo v kloubech jako v rezavých havlenách. Člověk by si myslel, že Egwainina zpráva, fakt, že Egwain je naživu a poslala zprávu, tu strašnou únavu zažene. Zřejmě ne.
Usměrnila světelnou kouli, aby našla lucernu pověšenou na stanovém kůlu, a knot zapálila pramínkem ohně. Plamínek byl bledý a mihotal se. Byly tu i další lampy a lucerny, ale Gareth pořád žvanil, jak málo lampového oleje jim zbývá. Ohřívadlo nechala být. Na dřevěné uhlí nebyl Gareth tak skoupý jako na olej - dřevěné uhlí se získávalo snadněji - jenže ona chlad příliš nevnímala. Zamračila se na jeho postel, nedotčenou, v rohu stanu. Určitě už věděl o nálezu člunu a kdo se v něm plavil. Sestry dělaly, co mohly, aby před ním udržely pokud možno všechno v tajnosti, ale jaksi se jim to nedařilo tak dobře, jak si myslely. Nejednu překvapil tím, co ví. Pobíhal teď někde venku a organizoval své vojáky k tomu, co rozhodne sněmovna? Nebo už odjel, opustil jejich věc? Už sice nebyla ztracená, jenže o tom on dosud nevěděl.
"Ne," zamumlala a cítila se… proradně… že o něm zapochybovala. Za svítání bude pořád tady, i každé další svítání, dokud mu sněmovna nepřikáže odejít. Možná déle. Siuan nevěřila, že by Egwain opustil, i kdyby mu to přikázala sněmovna. Byl tak umíněný, tak hrdý. Ne, tím to nebylo. Gareth Bryne byl čestný muž. Jak jednou dal slovo, nevezme ho zpátky, dokud ho nebude zbaven, bez ohledu na cokoliv. A možná, jenom možná, měl i další důvody zůstat. Odmítala na to byť jen pomyslet.
Zahnala myšlenky na Garetha Brynea - proč vlastně přijela do jeho stanu? Bylo by mnohem lehčí odjet do tábora sester a lehnout si do svého stanu, i když byl přeplněný, a dokonce snášet společnost brečící Chesy, i když zase to by možná nezvládla. Nesnášela pláč, a Egwainina komorná by toho nenechala - důrazně si zakázala na Garetha myslet, pročísla si vlasy, převlékla spodničku a v matném světle se rychle oblékla. Modré jezdecké šaty měla pomačkané a zastříkané blátem - šla se na člun podívat osobně - ale neměla čas si je vyprat a vyžehlit s pomocí jediné síly. Musela si pospíšit.
Stan byl mnohem menší, než se dalo čekat od generála, takže ve spěchu narazila bokem do psacího stolu, až se mu téměř poskládaly nohy, než ho stačila zachytit, načež málem převrhla skládací stoličku, jediné, co se tu blížilo křeslu, a otloukla si holeně o mosazí obité truhly rozestavené po stanu. To vyvolalo nadávku, která pálila v uších. Věci sloužily jako sedačky i jako truhly, a ta s plochým víkem zároveň byla i stojanem s umyvadlem s bílým džbánem a mísou. Vlastně byly truhly rozmístěné úhledně, ale tak, jak to chtěl on. On tím bludištěm dokázal projít i potmě. Každý jiný by si cestou k jeho posteli zlomil nohu. Asi se musel bát úkladných vrahů, třebaže to nikdy neřekl nahlas.
Sebrala z jedné truhly svůj plášť a přehodila si ho přes rameno. Jen ještě proudem vzduchu zhasla lampu. Chvíli se dívala na Garethovy náhradní holínky stojící u jeho postele. Usměrnila další kouli světla a přesunula ji blíž k botám. Jak si myslela. Čerstvě načerněné. Ten zatracený chlap trval na tom, že si svůj dluh u něj musí odpracovat, a pak se jí plížil za zády - nebo něco horšího, přímo jí pod nosem, když spala - a načernil si svoje zatracené holínky! Zatracený Gareth Bryne se k ní choval jako ke komorné, nikdy se ji ani nepokusil políbit…!
Prudce se narovnala a stiskla rty. Kde se vzala tahle představa? Nezáleželo na tom, co tvrdila Egwain, ona nebyla do zatraceného Garetha Brynea zamilovaná! Ne! Čekalo ji příliš mnoho práce, než aby se zamotala do této hlouposti. Proto jsi asi přestala nosit krajky, našeptával jí tichý hlásek. Všechny ty hezké věci máš nacpané v truhlách, protože se bojíš. Bojí? Světlo ji spal, nebojí se ani jeho, ani žádného jiného muže!
Opatrně usměrnila zemi, oheň a vzduch a položila na boty tkanivo. Každá kapka černidla a většina barvy slezly a vytvořily lesklou kouli vznášející se ve vzduchu. Kůže zůstala šedá. Malou chvíli zvažovala, že tu kouli hodí na jeho pokrývky. To by bylo vhodné překvapení, až si konečně lehne!
S povzdechem otevřela stanovou chlopeň, vytáhla kouli do tmy a nechala ji cáknout na zem. Pokaždé, když se nechala příliš unést, měl ten chlap velmi neuctivý způsob jednání, jak zjistila, když ho poprvé

praštila přes hlavu botami, které mu čistila. A když ji rozzlobil tak, že mu do čaje nasypala sůl. Hodně soli, ale nebyla to její chyba, že tolik spěchal a napil se. Tedy, pokusil se napít. Zřejmě mu nikdy nevadilo, když na něj ječela, občas jí to oplatil - občas se jen usmál, což ji rozzuřilo ještě víc! - ale měl své hranice. Mohla ho pochopitelně zastavit jediným tkanivem vzduchu, ale měla v těle tolik cti co on, Světlo ho spal! Na každý pád musela zůstat u něj. Min to řekla, a ona se zřejmě nikdy nemýlila. To byl jediný důvod, proč Garethu Bryneovi nenacpala do krku hrst zlata a neřekla mu, že dostal zaplaceno a ať se jde bodnout. Jediný důvod! Kromě toho měla pochopitelně v těle čest.
Se zívnutím nechala tmavou louži v chladném měsíčním světle. Jestli do ní šlápne, než zaschne, a nanosí si to svinstvo dovnitř, bude to jenom jeho vina, ne její. Alespoň že ta síra už vyprchávala. Přestaly jí slzet oči, i když viděla jenom samý zmatek.
V tom rozlezlém táboře nikdy nebyl zvláštní pořádek. Rozježděné ulice byly docela rovné i široké, aby tudy mohli procházet vojáci, ale jinak to byla náhodná změť stanů, přístřešků, kameny obložených ohnišť. Vypadal, jako by na něj někdo zaútočil. Všude se válely zbořené stany, některé stály na jiných a mnoho dalších bylo nakřivo. Desítky vozů a kár byly převržené nebo obrácené vzhůru nohama. Všude volali lidé o pomoc s raněnými, kterých bylo očividně dost. Ulicí před Garethovým stanem kulhali muži podpíraní dalšími muži a několik skupinek kolem spěchalo s pokrývkami použitými místo nosítek. O kus dál ležely na zemi čtyři postavy zakryté pokrývkami, u nichž klečely ženy, kymácely se dopředu a dozadu a kvílely.
Pro mrtvé nemohla nic udělat, ale mohla vyléčit ostatní. Sice to nebyla její specialita, nebyla v tom vůbec silná, i když se jí tato schopnost plně vrátila, když ji Nyneiva vyléčila, ale silně pochybovala, že jsou v táboře další sestry. Většinou se vojákům vyhýbaly. Její schopnost bude lepší než nic. A byla by tady zůstala, nebýt zprávy, kterou musela doručit. Bylo nesmírně důležité dostat se co nejrychleji k těm správným lidem. Musela tedy uzavřít uši před sténáním i kvílením, nevšímala si svěšených paží a hadrů držených u krvácejících hlav a spěchala ke koním na kraji tábora, kde nad sírou vítězil nasládlý pach koňského hnoje. Hranatý, neoholený chlapík s uštvaným, zamračeným pohledem se pokoušel proběhnout kolem ní, ale ona ho popadla za rukáv.
"Osedlej mi nejmírnějšího koně, jakého najdeš," přikázala mu, "a udělej to hned." Bela by se hodila, ale ona netušila, kde mezi tolika zvířaty je kobyla uvázaná, a nechtěla čekat, až ji někdo najde.
"Chceš se projet?" zeptal se jí nevěřícně a vytrhl se z jejího sevření. "Jestli máš koně, tak si ho osedlej sama, pokud jsi na to dost hloupá. Mě čeká zbytek noci v zimě, kdy budu ošetřovat ty, kteří se poranili, a bude štěstí, když aspoň jeden neumře."
Siuan zaskřípala zuby. Tenhle imbecil ji považoval za jednu ze švadlen. Nebo jednu z manželek! Z nějakého důvodu jí to připadalo horší. Strčila mu pěst pod nos tak rychle, že s kletbou ucouvl, dostala však ruku dostatečně blízko, aby určitě nepřehlédl prsten s Velkým hadem. Při pohledu na něj zašilhal.
"Nejmírnějšího, jakého najdeš," zopakovala hluše. "A rychle."
Prsten to dokázal. Muž polkl, poškrábal se na hlavě a zadíval se na řady koní, kteří podupávali nebo se třásli. "Mírnej," zamumlal. "Uvidím, co najdu, Aes Sedai. Mírnej." Dotkl se rukou čela a odspěchal kolem řady zvířat. Pořád si cosi mumlal.
Siuan taky huhlala, jak přecházela sem a tam, tři kroky a zpátky. Sníh byl rozdupaný do břečky a zase zamrzl, takže jí křupal pod botami. Podle toho, co viděla, mu mohlo trvat celé hodiny, než najde koně, který ji neshodí do příkopu, když uslyší zachrochtat prase. Přehodila si plášť přes ramena a netrpělivě si ho upevnila stříbrnou sponou, přičemž se málem píchla do palce. Tak ona že se bojí? Ukáže zatracenému Garethovi Bryneovi! Sem a tam, sem a tam. Třeba by tam mohla dojít. Nebylo by to příjemné, ale rozhodně by to bylo lepší než nechat se shodit ze sedla a možná si přitom zlomit pár kostí. Nikdy nesedala na koně, a to včetně Bely, aniž by pomyslela na zlomené kosti. Ale chlapík se vrátil s tmavou kobylou s vysokým sedlem.
"Je mírná?" ujišťovala se Siuan. Klisna našlapovala, jako by se chystala zatancovat, a vypadala energicky. To mělo ukazovat na rychlost.
"Noční lilie je mírná jako řidina, Aes Sedai. Patří mý ženě, a Nemaris je křehká. Nemá ráda koně, co hned jančí."
"Když to říkáš," zabručela Siuan a frkla. Koně byly podle jejích zkušeností málokdy mírní. Ale nedalo se

s tím nic dělat.
Chopila se otěží, neohrabaně se vyškrábala do sedla, a potom si musela poposednout, aby si neseděla na plášti a nepřiškrtila se při každém pohybu. Klisna ale tancovala, ať ji rvala za hubu sebevíc. Byla si jistá tím, že to udělá. Už se snaží zlomit jí kosti. To takhle člun - s jedním nebo dvěma vesly, člun plul tam, kam jste chtěli, zastavil, kde jste chtěli, pokud jste nebyli úplně pitomí a nevěděli nic o přílivu, proudech a větru. Ale koně mají mozek, i když malý, a to znamená, že se můžou rozhodnout nebrat na vědomí uzdu a otěže a nedělat, co po nich jezdec chce. To je třeba vzít v úvahu, když sednete na zatraceného koně.
"Jedna věc, Aes Sedai," ozval se muž, když se Siuan snažila najít pohodlnou polohu. Proč jsou sedla vždycky tvrdší než dřevo? "Dneska večer bych ji, být tebou, nechal jít krokem. Ten vítr, víš, a smrad, no, mohla by být kapku -"
"Nemám čas," štěkla Siuan a pobídla klisnu patami. Noční lilie, mírná jako řidina, skočila, až Siuan málem přepadla přes zadní rozsochu. Ještě že se stačila zachytit o hrušku, jinak by spadla. Měla dojem, že za ní ten člověk něco křičí, ale nebyla si jistá. Co pod Světlem považoval Nemaris za živého koně? Kobyla vyletěla z tábora, jako by se pokoušela vyhrát dostih, a hnala se k zapadajícímu měsíci a Dračí hoře, temné špici zvedající se na pozadí hvězdnaté oblohy.
Za Siuan vlál plášť. Nepokoušela se koně zpomalit, spíš ho pobízela patami a plácala ho po krku otěžemi, jak to viděla u ostatních. Musela se k sestrám dostat dřív, než některá udělá něco neuváženého a nenapravitelného. Napadlo ji příliš mnoho možností. Kobyla procválala kolem lesíků a vesniček i větších statků s kamennými zídkami ohrazenými pastvinami a poli. Pod sněhem zasypanými břidlicovými střechami, za kamennými nebo cihlovými zdmi spali obyvatelé, které prudký noční vítr nevzbudil. Ve všech domech bylo ticho a tma. Dokonce i zatracené krávy a ovce si nejspíš užívaly nočního spánku. Sedláci vždycky mívali krávy a ovce. A prasata.
Nadskakujíc v tvrdém sedle se pokusila opřít kobyle o krk. Tak se to dělalo, viděla to. Vzápětí jí vypadla noha ze třmene, takže málem sletěla na zem, a jen tak tak se vyškrábala zpátky a dostala nohu zase do třmene. Mohla prostě jen sedět zpříma, jednu ruku zaťatou do sedlové hrušky a druhou do otěží. Plášť ji nepříjemně tahal za hrdlo a nadskakovala tak tvrdě, až jí cvakaly zuby, pokud ve špatnou chvíli otevřela ústa. Ale vytrvala, dokonce znovu pobídla koně. Světlo, do svítání bude samá modřina. Pokračovala v cestě nocí, s každým krokem koně sebou plácla do sedla, ale aspoň to, jak zatínala zuby, jí bránilo zívat.
Konečně se ze tmy mezi stromy vynořily řady koní a vozů, které lemovaly tábor Aes Sedai, a ona s úlevou přitáhla vší silou otěže. Když se kůň řítí tak rychle, určitě to vyžaduje pořádné zatáhnutí. Noční lilie se opravdu zastavila, a to tak prudce, že by jí byla Siuan přeletěla přes hlavu, kdyby se kobyla zároveň nepostavila na zadní. Siuan se s vytřeštěnýma očima držela koňského krku, dokud se zvíře zase nepostavilo na všechny čtyři. A ještě chvíli nato.
Taky si uvědomila, jak Noční lilie funí. Vlastně lapá po dechu. Necítila žádné sympatie. To hloupé zvíře se ji pokoušelo zabít, přesně, jak věděla, že to udělá! Chvíli jí trvalo, než se vzpamatovala, ale pak si zase přitáhla plášť, uchopila otěže a pomalu projela kolem vozů a dlouhé řady koní. Ve tmě mezi koňmi se pohybovali nezřetelní muži, bezpochyby pacholci a podkováři opečovávali viditelně znepokojená zvířata. Klisna už byla povolnější. Vlastně to vůbec nebylo špatné.
Vjela do samotného tábora a chviličku zaváhala, než uchopila saidar. Zvláštní, považovat tábor plný Aes Sedai za nebezpečné místo, ale byly tu zavražděny dvě sestry. Vzhledem k okolnostem jejich smrti, nebylo příliš pravděpodobné, že by ji jediná síla zachránila, kdyby byla cílem ona, ale saidar jí alespoň poskytoval zdání bezpečí. Dokud nezapomene, že to je jenom zdání. Po chvíli spletla prameny ducha tak, aby skryly její schopnost i záři jediné síly. Nakonec nebylo nutné dávat to ostatním na vědomí. Dokonce i v tuto hodinu, kdy byl měsíc nízko nad západním obzorem, se po dřevěných chodnících pohybovali lidé, služky a dělníci spěchající pozdě za prací. Nebo možná brzy. Stany tady byly všech možných velikostí a tvarů. Ve většině byla tma, ale v mnoha větších stanech zářily lampy nebo svíce. Za daných okolností nebylo divu. Kolem každého ozářeného stanu nebo před ním stáli muži. Strážci. Nikdo jiný by nedokázal stát tak nehybně, aby splýval s nocí, zvlášť za tak mrazivé noci, jako byla ta dnešní. S jedinou silou rozeznávala i ostatní, kteří díky svým strážcovským pláštům mizeli ve stínech. Vzhledem k zavražděným sestrám a tomu, co se k nim muselo nést přes pouto od Aes Sedai, nebylo vůbec divu.

Siuan předpokládala, že nejedna sestra by si nejradši rvala vlasy, nebo by ráda rvala vlasy někomu jinému. Strážci si jí všimli, otáčeli za ní hlavy, jak pomalu projížděla zamrzlými vyježděnými kolejemi a hledala.
Sněmovna se to pochopitelně musela dozvědět, jenže nejdřív to musely slyšet jiné. Podle jejího odhadu byly mnohem náchylnější udělat něco… unáhleného. A pravděpodobně s katastrofálními následky. Přísahy je držely, ale přísahy dané pod nátlakem ženě, již teď považovaly za mrtvou. Pro sněmovnu, pro většinu sněmovny, přibily svou vlajku na stěžeň, když přijaly křeslo přísedící. Žádná z nich neskočí, dokud si nebude naprosto jistá tím, kde přistane.
Sheriamin stan byl příliš malý na to, co tam určitě muselo být, a navíc v něm byla tma. Siuan však pochybovala, že tam Sheriam spí. Morvrinin stan, dost velký, aby se v něm směstnaly čtyři ženy, by postačil, pokud by tam bylo místo mezi všemi těmi knihami, jež se hnědé na pochodu podařilo sesbírat, ale i v něm byla tma. Třetí volba měla úspěch, a ona před ním zastavila Noční lilii.
Myrelle měla dva špičaté stany, jeden pro sebe a druhý pro své tři strážce - tři, které se odvážila přiznat - a v jejím stanu jasně svítilo světlo a na záplatovaných stěnách se pohybovaly stíny žen. Tři odlišní muži stáli na chodníku před stanem - podle nehybnosti to byli strážci - ale Siuan je ignorovala. O čem se to ženy uvnitř baví? Ačkoliv si byla jistá, že to nebude k ničemu, spletla vzduch s troškou ohně. Její tkanivo se dotklo stanu a narazilo na bariéru proti odposlouchávání. Pochopitelně byla převrácená, takže ji neviděla. Pokusila se o to čistě pro případ, že by ženy byly náhodou neopatrné. Což ovšem nebylo příliš pravděpodobné vzhledem k tomu, jaké tajemství skrývaly. Stíny na plátně znehybněly. Věděly, že to někdo zkusil. Siuan dojela až ke stanu a říkala si, o čem se asi baví.
Když sesedala - podařilo se jí změnit pád v něco, co se trochu podobalo sesednutí - jeden ze strážců, Sheriaminin Arinvar, hubený Cairhieňan jenom o fous vyšší než ona, přistoupil, uklonil se a chtěl převzít otěže, ale ona ho zahnala. Propustila saidar a uvázala klisnu ke dřevěnému sloupku u chodníku, přičemž udělala uzel, který by udržel i pořádně velký člun v silném větru a proudu. Ne ty ledabylé smyčky, které používali ostatní, to tedy ne. Možná nejezdila ráda, ale když uvázala někam koně, chtěla ho tam mít, až se vrátí. Arinvar při pohledu na její uzel zvedl obočí, ale on za to zatracené zvíře nebude muset platit, pokud se utrhne a uteče.
Jen jeden z druhých dvou strážců patřil Myrelle, Avar Hachami, Saldejec s nosem jako orlí zobák a hustými šedými kníry. Jen po ní loupl okem, nepatrně naklonil hlavu a dál se věnoval strážcování. Morvrinin Jori, malý, plešatý a tlustý, měl ruku položenou na jílci meče. Údajně byl mezi strážci jeden z nejlepších šermířů. Kde jsou ostatní? Pochopitelně se nemohla zeptat, stejně jako se nemohla ptát, kdo je uvnitř. Ty muže by šokovala. Nikdo jí nebránil ve vstupu, takže věci ještě nebyly tak špatné.
Uvnitř ze dvou ohřívadel vycházela vůně růží a vzduch byl ve srovnání s venkem téměř teplý. Našla tu všechny, jež najít doufala. Dívaly se, kdo to přichází.
Sama Myrelle seděla na židli v hedvábném županu pokrytém červenými a žlutými kytkami, ruce zkřížené na prsou, a tvářila se tak klidně, že to podtrhovalo žár v jejích očích. Zářilo kolem ní světlo jediné síly. Nakonec to byl její stan, to ona tu spletla ochrany. Sheriam, sedící na kraji Myrellina kavalce, rovná jako svíčka, předstírala, že si upravuje modře prostřihávané suknice. Tvářila se stejně ohnivě, jako měla vlasy, a když uviděla Siuan, rozčílila se ještě víc. Neměla štolu kronikářky, což bylo špatné znamení.
"Měla jsem tušit, že to budeš ty," řekla Carlinya chladně s pěstmi v bok. Nikdy nebyla příjemná, ale teď jí lokny, nedosahující ani k ramenům, rámovaly tvář jako vytesanou z ledu téměř stejně světlého, jako byly její šaty. "Nedovolím, abys poslouchala mé soukromé hovory, Siuan." No ano, myslely si, že je konec.
Kulatolící Morvrin se kupodivu netvářila nepřítomně ani ospale, i když měla hnědé šaty pomačkané. Obešla kulatý stolek, na němž na lakovaném podnose stál vysoký stříbrný džbán a pět stříbrných pohárů. Sáhla do váčku u pasu a vrazila Siuan do ruky hřeben vyřezaný z rohoviny. "Jsi celá rozcuchaná, ženská. Uprav si vlasy, než si tě nějaký trouba splete s holkou z krčmy a pokusí se posadit si tě na koleno."
"Egwain a Leana jsou naživu a uvězněné ve Věži," ohlásila Siuan klidněji, než se cítila. Holka z krčmy? Sáhla si na vlasy a zjistila, že druhá žena měla pravdu. Hned hrábla hřebenem do toho vrabčího hnízda. Když chcete, aby vás ostatní brali vážně, nemůžete vypadat, jako kdybyste se muchlali v uličce. Měla s tím už tak dost potíží, a bude mít ještě pár let poté, co znovu položí ruce na hůl přísah. "Egwain ke mně

promluvila ve snu. Podařilo se jim zablokovat přístavy, ale chytili je. Kde jsou Beonin s Nisao? Jedna z vás ať pro ně doběhne. Nechci měřit stejnou rybu dvakrát." Tak. Jestli si myslí, že se zbavily přísah i Egwaininých rozkazů, aby ji poslouchaly, tohle by je mělo vyvést z omylu. Až na to, že se žádná nepohnula, aby poslechla.
"Beonin chtěla jít spát," prohlásila klidně Morvrin a prohlížela si Siuan. Velmi pozorně si ji prohlížela. Za klidnou tváří skrývala bystrý mozek. "Byla na řeči už příliš unavená. A proč bychom měly říkat Nisao, aby se k nám připojila?" Na to se Myrelle zamračila, protože byla kamarádka Nisao, ale druhé dvě Aes Sedai kývly na souhlas. Nepovažovaly Beonin za součást spolku, třebaže složila stejnou přísahu věrnosti jako ony. Podle Siuanina názoru si tyhle ženy nikdy nepřestaly myslet, že by nějak mohly řídit události, i poté, co se jim kormidlo už dávno vymklo z rukou.
Sheriam vstala, jako by chtěla vyběhnout, dokonce si vykasala sukně, ale to nemělo nic společného se Siuaniným příkazem. Hněv zmizel, nahradila ho dychtivost. "Prozatím je rozhodně nepotřebujeme. ‚Uvězněné' znamená, že jsou v kobkách hluboko pod sněmovnou a čekají na soud. Můžeme tam odcestovat a osvobodit je dřív, než Elaida zjistí, co se děje."
Myrelle důrazně kývla, vstala a chtěla si rozvázat pásek u županu. "Myslím, že strážce bychom měly nechat tady. Na tohle je nebudeme potřebovat." Natáhla hlouběji z pravého zdroje, už se připravovala.
"Ne!" štěkla Siuan a trhla sebou, jak se jí hřeben zachytil ve vlasech. Občas ji napadlo, že si je ostříhá, ale Gareth jí je pochválil, řekl, že se mu velice líbí, jak se jí otírají o ramena. Světlo, copak před ním neunikne ani tady? "Egwain nebudou soudit a není v kobkách. Nechtěla mi říct, kde přesně je, akorát říkala, že ji neustále hlídají. A dala rozkaz, že se nikdo nemá pokoušet ji zachraňovat."
Ostatní ženy na ni zíraly v šokovaném tichu. Pravdou bylo, že ona sama se s Egwain kvůli tomu pohádala, ale zbytečně. Byl to rozkaz vydaný amyrlin, a s plnou mocí.
"Co říkáš, je naprosto iracionální," prohlásila nakonec Carlinya. Stále mluvila chladně a tvářila se vyrovnaně, ale zbytečně si uhlazovala bílou vyšívanou sukni. "Kdybychom chytily Elaidu, soudily bychom ji a nejspíš utišily." Kdyby. Jejich pochybnosti a strach ještě nebyly utišeny. "A protože ona má Egwain, určitě udělá totéž. Nepotřebuju Beonin, aby mi řekla, co v tomto ohledu praví zákon."
"Musíme ji zachránit, bez ohledu na to, co chce ona!" Sheriam mluvila stejně ohnivě jako Carlinya chladně a v zelených očích jí jiskřilo. Ruce zatínala do sukní. "Neuvědomuje si, v jakém je nebezpečí. Musí být v šoku. Naznačila nějak, kde ji drží?"
"Nepokoušej se před námi něco skrývat, Siuan," dodala rázně Myrelle. Její oči byly jako oheň a na důraz trhla za hedvábný pásek. "Proč tají, kde ji drží?"
"Ze strachu, že uděláte, co se Sheriam navrhujete." Siuan vzdala boj s rozcuchanými vlasy a hodila hřeben na stůl. Nemohla zde stát a česat se a čekat, že jí budou věnovat pozornost. Vrabčí hnízdo bude muset stačit. "Hlídají ji, Myrelle. Sestry. A nevzdají se jí snadno. Jestliže se pokusíme ji zachránit, budou umírat Aes Sedai v rukou Aes Sedai, ale to už se nesmí stát, jinak se rozplynou veškeré naděje na mírové urovnání rozkolu ve Věži. Nesmíme dovolit, aby se to stalo znovu, takže žádná záchrana nebude. A netuším, proč se Elaida rozhodla, že ji nebude soudit." Egwain v tomto ohledu mluvila mlhavě, jako by tomu sama pořádně nerozuměla. Jinak se však vyjádřila jasně, což by neudělala, pokud by si nebyla naprosto jistá.
"Mírové," zamumlala Sheriam a znovu se posadila na kavalec. Znělo to nesmírně hořce. "Byla vůbec někdy naděje, že to půjde? Elaida zrušila modré adžah! Jaká je potom šance na mír?"
"Elaida nemůže jen tak zrušit adžah," podotkla Morvrin, jako by to mělo něco společného s projednávanou věcí. Poplácala Sheriam po rameni, ale zrzka její ruku smetla.
"Vždycky je zde naděje," ozvala se Carlinya. "Přístavy jsou zablokované, to posílilo naši pozici. Každé ráno probíhá vyjednávání…" Ustaraně se odmlčela, nalila si čaj a napila se, aniž by si ho osladila medem. Zablokování přístavů nejspíš samo o sobě ukončí vyjednávání, i když ne že by se vyjednavačky někam dostávaly. Nechá je Elaida pokračovat, když teď má v rukou Egwain?
"Nechápu, proč Elaida nepostaví Egwain před soud," zabručela Morvrin, "protože ji může snadno odsoudit, ale zůstává faktem, že je vězeňkyně." Nebyla vzteklá jako Sheriam s Myrelle, ani chladná jako Carlinya. Prostě předkládala fakta a jen u toho tiskla rty. "Jestli ji nechce soudit, tak ji chce určitě zlomit. Ukázala, že je silnější, než jsem si zprvu myslela, ale nikdo není tak silný, aby odolal Bílé věži, když se

rozhodne ho zlomit. Musíme zvážit následky, pokud ji nedokážeme dostat dřív ven."
Siuan zavrtěla hlavou. "Nedostane dokonce ani výprask, Morvrin. Netuším proč, ale nechtěla by po nás, abychom ji nechaly být, kdyby ji měly mučit -"
Odmlčela se, protože se odhrnula stanová chlopeň a vstoupila Lelaine Akashi, šátek s modrými třásněmi přehozený přes ramena. Sheriam vstala, třebaže nemusela. Lelaine byla přísedící, ale Sheriam byla kronikářka. Ale Lelaine byla v modře prostřihávaném sametu působivá i přes útlý pas, ztělesněná důstojnost, a působila ještě autoritativněji než obvykle. Dokonale učesaná, mohla po dobrém nočním spánku vstupovat do sněmovny.
Siuan se otočila ke stolu a popadla džbán, jako by to předvídala. Normálně v této společnosti jen nalévala čaj a mluvila, pokud se jí někdo zeptal. Když zůstane potichu, vyřídí Lelaine, co chce, s ostatními a na ni se ani nepodívá. Málokdy se na ni dívala.
"Myslela jsem, že ten kůň venku je tentýž, na kterém jsem tě viděla přijíždět, Siuan." Lelaine přelétla pohledem po ostatních sestrách, jež teď nasadily dokonale vyrovnaný výraz. "Nevyrušuju?"
"Siuan říkala, že Egwain žije," pronesla Sheriam, jako by v přístavu sdělovala cenu okouna z delty. "I Leana. Egwain se Siuan mluvila ve snu. Odmítá se nechat zachránit." Myrelle po ní úkosem koukla, ale Siuan by ji nejradši praštila po hlavě! Lelaine by sice nejspíš sama vzápětí vyhledala, ale řekla by jí to sama, nevysypala by to takhle na molo. Poslední dobou se Sheriam chovala přelétavě jako mladší novicka.
Lelaine našpulila rty a upřela oči jako nebozezy na Siuan. "To řekla? Měla bys nosit svou štolu, Sheriam. Jsi přece kronikářka. Projdeš se se mnou, Siuan? Už je to dávno, co jsme si promluvily o samotě."
Jednou rukou odhrnula chlopeň a přenesla pronikavý pohled na ostatní sestry. Sheriam se začervenala, jak to dokážou jen zrzky, a z měšce u pasu honem vytáhla štolu, kterou si položila přes ramena, ale Myrelle a Carlinya Lelainin pohled upřeně opětovaly. Morvrin si konečkem prstu poklepávala na kulatou bradu, jako by ostatní nevnímala. Možná je nevnímala. Byla už prostě taková.
Došly jí Egwainíny rozkazy? Siuan se ani nemohla podívat, když odkládala džbán. Návrh od sestry Lelainina postavení, ať už byla přísedící nebo ne, byl pro někoho v Siuanině postavení rozkazem. Popadla plášť a sukně, vyšla ven a cestou poděkovala Lelaine, že ji drží vchod otevřený. Světlo, doufala, že ty hlupačky poslouchaly, co jim říkala.
Nyní venku stáli čtyři strážci, jeden z nich byl Lelainin Burin, malý Domanec s měděnou pletí, zabalený ve strážcovském plášti, až skoro nebyl vidět, a Avara nahradil další Myrelllin, Nuhel Dromand, vysoký, rozložitý, s illiánskou bradkou a oholeným horním rtem. Vypadal by jako socha, nebýt mlhy pod nosem. Arinvar se poklonil Lelaine, rychle a formálně. Nuhel s Jorim dál hlídali, stejně jako Burin.
Uzel na otěžích Noční lilie trvalo stejně dlouho rozvázat jako zavázat, ale Lelaine trpělivě čekala, než se Siuan narovná s otěžemi v rukou, načež pomalu vykročila po dřevěném chodníku kolem tmavých stanů. Tvář jí ve tmě nebyla vidět. Neuchopila jedinou sílu, takže to Siuan nemohla udělat taky. S Burinem za patami šla Siuan vedle Lelaine, vedla si kobylu a mlčela. Začít musela přísedící, a nejenom proto, že byla přísedící. Siuan potlačovala nutkání ohnout krk, aby se snížila o ten coul, o který druhou ženu převyšovala. Málokdy teď vzpomínala na dobu, kdy bývala amyrlin. Stala se znovu Aes Sedai, a k tomu patřilo zapadnout na místo mezi sestrami. Ten zatracený kůň se jí otíral nosem o ruku, jako by se považoval za mazlíčka, a ona si přendala otěže do druhé ruky, aby si tu první mohla otřít. Špinavé, slintající zvíře. Lelaine si ji úkosem prohlížela a Siuan zrudla. Instinktivně.
"Zvláštní kamarádky to máš, Siuan. Myslím, že některé z nich tě chtěly poslat pryč, když ses objevila v Salidaru. Sheriam bych chápala, i když to, že teď stojí o tolik výš než ty, je určitě trapné. To byl hlavní důvod, proč jsem se ti já sama vyhýbala, abych se vyhnula té trapnosti."
Siuan málem spadla brada. To se téměř přiblížilo něčemu, o čem se nikdy nemluvilo, téměř, přestupek, který by od této ženy nikdy nečekala. Od sebe možná - zapadla na své místo, ale nemohla popřít, kdo je - od Lelaine však nikdy!
"Doufám, že se opět spřátelíme Siuan, i když pochopím, pokud to nepůjde. Dnešní setkání potvrzuje, co mi řekla Faolain." Lelaine se zasmála a sepjala ruce v pase. "Neškleb se tak, Siuan. Ona tě nezradila, aspoň ne schválně. Jenom jí něco uklouzlo, a já na ni zatlačila. Dost tvrdě. Není to vhodný způsob, jak zacházet se sestrou, ale ona je jenom přijatá novicka, dokud neprojde zkouškou. Bude z ní skvělá Aes

Sedai. Velice neochotně mi prozradila, co mohla. Jenom útržky a pár jmen, ale dala jsem si to dohromady s tebou na tom shromáždění, takže jsem si udělala celý obrázek. Zřejmě už ji můžu pustit. Rozhodně už mě nikdy nebude špehovat. Ty a ty tvoje kamarádky jste Egwain velice věrné, Siuan. Budeš stejně věrná i mně?"
Tak proto to vypadalo, že se Faolain schovává. Kolik útržků odhalila, když na ni Lelaine zatlačila? Nevěděla všechno, bude však lepší předpokládat, že Lelaine to ví. I s tváří ve stínu to bylo jasné. Siuan se musela připravit ke střetu s druhou ženou. Některé instinkty jsou u Aes Sedai příliš silné. "Jsem ti věrná jako přísedící za mé adžah, ale Egwain z al'Vereů je amyrlin."
"To taky je." Lelaine se tvářila nevzrušeně, nakolik na ni Siuan viděla. "Mluvila s tebou ve snu? Pověz mi, co víš o tom, v jaké situaci se nachází, Siuan." Siuan se přes rameno ohlédla na strážce. "Jeho si nevšímej," napomenula ji přísedící. "Nemám před Burinem žádné tajemství už dvacet let."
"Ve snu," souhlasila Siuan. Rozhodně nehodlala přiznat, že jen proto, aby ji zavolala do Salidaru v Tel'aran'rhiodu. Neměla mít u sebe ten prsten. Sněmovna by jí ho okamžitě sebrala, kdyby to zjistila. Klidně - přinejmenším navenek - sdělila Lelaine všechno, co pověděla Myrelle a ostatním, a víc. Ale ne všechno. Ne že šlo o jistou zradu. Která musela vzejít ze samotné sněmovny - nikdo jiný o plánu na zablokování přístavů nevěděl - ale dotyčná nemohla vědět, že zrazuje Egwain. Jenom to, že pomáhá Elaidě, což bylo samo o sobě záhadou. Proč by některá z nich chtěla pomáhat Elaidě? Od začátku se povídalo o tajných Elaidiných pomahačkách, ale ona sama tu představu už dávno zapudila. Každá modrá si určitě přála Elaidu sesadit, ale dokud nezjistí, kdo je za to zodpovědný, žádná přísedící ani modrá se nedozví všechno. "Svolala na zítra zasedání sněmovny… ne, bude to dnes v noci, až zazní poslední," dokončila. "Ve Věži, ve věžové sněmovně."
Lelaine se rozesmála tak silně, až si musela setřít slzy z očí. "To stojí za to. Sněmovna se sejde rovnou Elaidě pod nosem. Nejradši bych jí to řekla, jen abych viděla její obličej." Stejně náhle se zase zatvářila vážně. Lelaine měla smích vždy připravený, kdykoliv se rozhodla zasmát se, ale v jádru byla vždy vážná. "Takže Egwain si myslí, že se adžah obracejí proti sobě navzájem. To není možné. Viděla jen hrstku sester, jak jsi říkala. Přesto by stálo za to podívat se příště do Tel'aran'rhiodu. Snad někdo něco objeví v obydlí adžah, místo aby se pořád všechny soustředily na Elaidinu pracovnu."
Siuan stěží potlačila úšklebek. Hodlala si v Tel'aran'rhiodu trochu zapátrat sama. Kdykoliv se ve světě snů vydala do Věže, vypadala jinak a měla jiné šaty pokaždé, kdykoliv zahnula za roh, ale teď si bude muset dávat větší pozor než obvykle.
"Odmítnout záchranu je asi rozumné, dokonce chvályhodné - nikdo nechce žádné další mrtvé sestry - nicméně velice riskantní," pokračovala Lelaine. "Žádný soud, a dokonce ani výprask ne? Jakou hru to Elaida hraje? Myslí si, že ji přinutí hrát znovu přijatou? To není moc pravděpodobné." Avšak kývla si, jako by o tom přemýšlela.
Hovor mířil nebezpečným směrem. Jestli sestry přesvědčí samy sebe, že vědí, kde by Egwain mohla být, zvyšovala se tím naděje, že se ji někdo pokusí dostat ven bez ohledu na stráže Aes Sedai. Zkoušet to na špatném místě by mohlo být stejně nebezpečné jako na správném, pokud ne víc. A horší bylo, že Lelaine něco opomíjela.
"Egwain svolala zasedání sněmovny," ozvala se Siuan kysele. "Půjdeš?" Odpovědí jí bylo káravé mlčení, a jí znovu zahořely tváře. Některé věci byly opravdu hluboce zakořeněné.
"Pochopitelně že půjdu," podotkla Lelaine nakonec. Přímé prohlášení, ale až po odmlce. "Půjde celá sněmovna. Egwain z al'Vereů je amyrlin a máme vyhovující snový ter'angrial. Možná nám vysvětlí, jak se hodlá udržet, pokud ji Elaida chce zlomit. To bych velmi ráda slyšela."
"Tak v čem ti mám tedy být věrná?"
Lelaine namísto odpovědi pokračovala v cestě nocí a pečlivě si upravovala šátek. Burin ji následoval jako zpola viditelný lev. Siuan si za ní pospíšila, táhla za sebou Noční lilii a bránila té hloupé kobyle, aby se jí znovu otřela o ruku.
"Egwain z al'Vereů je zákonná amyrlin," prohlásila Lelaine nakonec. "Až do své smrti. Nebo utišení. Pokud dojde k něčemu takovému, vrátily bychom se zpátky na začátek, kdy by o hůl a štolu usilovala Romanda a já bych se jí v tom snažila zabránit." Zafrkala. "Ta ženská by byla stejně hrozná jako Elaida. Naneštěstí má dost velkou podporu, aby v tomtéž zabránila mně. Byly bychom zpátky u tohohle, akorát

že pokud Egwain zemře nebo bude utišena, ty a tvoje kamarádky budete stejně věrné mně, jako jste byly jí. A pomůžete mně získat amyrlinin stolec i přes to, co chce Romanda."
Siuan měla pocit, že se jí žaludek změnil v kus ledu. Za tou první zradou určitě žádná modrá nebyla, ale přinejmenším jedna modrá teď měla důvod Egwain zradit.

KAPITOLA DRUHÁ
Dotyk Temného

Beonin se probudila hned s prvním světlem, jak měla ve zvyku, i když přes zavřené stanové chlopně pronikal jen pramínek světla. Zvyky byly dobré, když máte ty správné. Ona se jich během let hodně naučila. Do stanu proniklo trochu nočního chladu, ale ona ohřívadlo nezapálila. Nehodlala se zdržet dlouho. Krátce usměrnila a zapálila mosaznou lampu, pak si ohřála vodu v bíle polévaném džbánu a v umyvadle na rozvrzaném stolku se zrcadlem plným bublin si opláchla obličej. Téměř všechno v malém stanu bylo rozvrzané, od malého stolku po úzké polní lehátko, a jediný pevný kus bylo křeslo s nízkým opěradlem, dost hrubé, aby se hodilo i do nejchudší kuchyně na venkově. Byla však na to zvyklá. Ne všechny rozsudky, k nimž byla povolána, se odehrávaly v palácích. I nejmenší víska si také zasloužila spravedlnost. Spávala po stodolách i kůlnách.
Oblékla si nejlepší jezdecké šaty, jaké měla, z hladkého šedého hedvábí, dobře střižené, a těsné holínky ke kolenům, načež si začala česat tmavě zlaté vlasy kartáčem se slonovinovým držadlem, který patříval její matce. Její odraz v zrcadle byl značně pokřivený. Z nějakého důvodu ji to dnes ráno rozčílilo.
Někdo zaškrábal na stanové plátno a jakýsi muž vesele zavolal s murandským přízvukem: "Snídaně, Aes Sedai, zlíbí-li se ti." Odložila kartáč a otevřela se pravému zdroji.
Neobstarala si vlastní služku a často měla dojem, že ji každé jídlo nosí někdo jiný, ale rozpomněla se na podsaditého, prošedivělého muže, který se neustále usmíval a nyní vstoupil do stanu s podnosem zakrytým bílým plátnem.
"Nech to, prosím, na stole, Ehvine," řekla a propustila saidar. Byla odměněna ještě širším úsměvem a hlubokou úklonou, a další před odchodem. Příliš mnoho sester zapomínalo chovat se zdvořile k těm, kdo stáli pod nimi. Zdvořilost byla mazadlem každodenního života.
Nadšeně se zadívala na podnos a pokračovala v kartáčování, což prováděla dvakrát denně jako obřad a pokaždé ji to uklidnilo. Tentokrát ji ale kartáč projíždějící vlasy neuklidnil, a musela se přimět dokončit sto tahů, než jej odložila na stolek s umyvadlem vedle stejného kartáče a zrcátka. Kdysi by mohla učit hory trpělivosti, ale od Salidaru to pro ni bylo stále těžší. A od Murandy téměř nemožné. A tak se k tomu nutila, jako se cvičila jít do Bílé věže proti přání své matky, jako se učila přijmout disciplínu Věže zároveň s její výukou. Jako mladá dívka bývala umíněná a vždycky toužila po něčem víc. Věž ji naučila, že pokud se dokáže ovládnout, dosáhne čehokoliv. Pyšnila se tou schopností.
Bez ohledu na sebeovládání bylo jíst pomalu dušené švestky a chleba stejně těžké jako dokončit česání. Švestky byly usušené a nejspíš už příliš staré. Byly rozvařené na kaši, a ona snědla i ty černé kousky, které zdobily suchý chleba. Snažila se přesvědčit samu sebe, že to, co jí křupe mezi zuby, je jenom ječné nebo žitné zrno. Nebylo to poprvé, co jedla chleba plný potemníků, nicméně bylo těžké nechat si chutnat. Čaj měl také silnou pachuť, jako by se začínal kazit.
Když konečně vrátila plátno na vyřezávaný dřevěný podnos, téměř si povzdechla. Jak dlouho potrvá, než v táboře dojde jídlo? Děje se totéž i v Tar Valonu? Musí. Temný se dotýkal světa, což byla stejně bezútěšná představa jako pole plné ostrých kamenů. Ale vítězství přijde. Odmítala se tím zabývat. Mladý al'Thor se měl za co zodpovídat, opravdu toho bylo hodně, ale musel to dokázat. Nějak. Jenže Drak Znovuzrozený byl mimo její kompetence. Mohla jenom z dálky sledovat, jak se události vyvíjejí. Odjakživa nerada stála stranou a jen pozorovala.
Všechno to hořké přemítání nebylo k ničemu. Byl čas jednat. Vstala tak rychle, až jí křeslo přepadlo dozadu, ale nechala je ležet na plátěné podlážce.
Vystrčila hlavu ze stanu a uviděla Tervaila, jak sedí na chodníku na stoličce, tmavý plášť odhrnutý, a opírá se o meč, který si přidržoval mezi nohama. Slunce stálo na obzoru, dvě třetiny jasně zlaté koule, ale na druhé straně kolem Dračí hory se stahovala temná mračna, ukazující na další sníh. Nebo možná na

déšť. Po předchozí noci slunce téměř hřálo. V každém případě, bude-li mít štěstí, brzy bude pod střechou a v teple.
Tervail na ni kývl, aniž by přestal ledabyle sledovat všechny lidi v dohledu. V této chvíli tu byli jenom dělníci, muži ve vlňácích, vláčející koše, muži i ženy stejně hrubě odění, vezoucí káry s vysokými koly, naloženými dřívím na topení, pytli dřevěného uhlí a sudy s vodou, rachotící po nerovné ulici. Přinejmenším by to ledabyle působilo na každého, kdo s ním nebyl spojen poutem. Tervail byl soustředěný jako napjatý šíp. Sledoval jenom muže a déle se věnoval těm, jež neznal osobně. Když muž, který dokáže usměrňovat, zabil dvě sestry a strážce - nebylo pravděpodobné, že by tu byli dva takoví vrahové - měli se před cizími muži všichni na pozoru. Alespoň všichni, kdo o tom věděli. Něco takového se příliš neprobíralo na veřejnosti.
Jak si mohl myslet, že vraha pozná, pokud ten neponese prapor, to Beonin netušila, ale nehodlala mu spílat nebo ho znevažovat za to, že koná svou povinnost. Byl hubený, měl silný nos a tlustou jizvu na bradě, kterou si vysloužil v jejích službách, a když ho našla, byl to ještě kluk, rychlý jako kočka a již jeden z nejlepších šermířů v jejím rodném Tarabonu, a během celé služby nedělal nic jiného. Nejméně dvacetkrát jí zachránil život. Kromě banditů a zlodějů, kteří byli příliš hloupí, než aby poznali Aes Sedai, mohl být zákon nebezpečný, když jedna či druhá strana začala být natolik zoufalá, aby se nenechala rozsoudit, a on často zahlédl nebezpečí dřív než ona.
"Osedlej mi Čečetku a přiveď si taky koně," nakázala mu. "Trochu se projedeme."
Tervail nepatrně zvedl obočí, poohlédl se jejím směrem, připjal si pochvu s mečem k opasku a vykročil po chodníku ke koním. Šel dost rychle. Nikdy nekladl zbytečné otázky. Nejspíš byla podrážděnější, než si myslela.
Zalezla zpátky do stanu, pečlivě obalila zrcátko hedvábným šátkem s vetkaným černobílým tairenským bludištěm a strčila ho do jedné ze dvou velkých kapes, které měla všité do šedého pláště, ke kartáči a hřebenu. Složený šátek a krabička ze složitě vyřezávaného černého dřeva skončily ve druhé kapse. V krabičce měla pár šperků, některé poděděné po matce a zbytek po babičce z matčiny strany. Ona sama šperky nenosila, kromě prstenu s Velkým hadem, ale krabičku, kartáč, hřeben a zrcátko si vždycky brala s sebou na cesty. Byla to památka na ženy, které milovala a ctila, a na to, čemu ji naučily. Její babička - uznávaná advokátka v Tanchiku - jí vnukla lásku ke složitostem práva, kdežto její matka jí ukázala, jak je možné neustále se zlepšovat. Advokáti málokdy zbohatli, i když Collaris se rozhodně nevedlo špatně, ale její dcera Aeldrine se přes její nesouhlas stala obchodnicí a nahromadila slušné jmění kupováním a prodáváním barev. Vždycky bylo možné se zlepšit, pokud člověk využil vhodné chvíle, jako když Elaida a'Roihan sesadila Siuan Sanche. Od té doby se pochopitelně nic nedalo tak, jak předvídala. To se stávalo málokdy. Proto měla moudrá žena vždycky v zásobě plány pro další alternativy.
Napadlo ji, že na Tervaila počká ve stanu - mohl sem koně dovést během několika minut - jenomže když nyní čas opravdu nastal, zřejmě ji opustily poslední zbytky trpělivosti. Přehodila si plášť přes ramena a zhasla lampu. Venku se přinutila stát na jednom místě, místo aby přecházela sem a tam po chodníku. Přecházení by přivolalo pozornost, a některou sestru by možná napadlo, že se bojí. Pravdou bylo, že se opravdu trochu bála. Když vás může zabít nějaký muž, aniž by ho bylo vidět, nějak zachytit, bylo velmi rozumné se bát. Ale po společnosti netoužila. Natáhla si kapuci, dávajíc tak znamení, že si přeje mít soukromí, a přitáhla si plášť těsněji k tělu.
O kotníky se jí otřela hubená šedá kočka s natrženým uchem. Tábor byl plný koček. Objevovaly se všude, kde se sešlo pár Aes Sedai, krotké jako domácí mazlíčci, ať byly předtím sebedivočejší. Když ji nepoškrábala za ušima, kočka za chvíli odešla, hrdá jako královna, hledající někoho, kdo se o ni postará. Měla tu spoustu kandidátů.
Před chvílí tu byli jen hrubě odění dělníci a vozkové, ale teď už tábor kypěl činností. Hloučky bíle oděných novicek, takzvané "rodiny", spěchaly po chodnících do výuky, pořádané v každém trochu větším stanu, do kterého se vešly, nebo i pod širým nebem. Ty, které procházely kolem ní, ustávaly v dětském žvanění a dělaly pukrlata. Z toho nikdy nepřestávala žasnout. A zlobit se. Značný počet těchto "dětí" byl ve středních letech či starši - nemálo jich mělo šedé vlasy, a některé byly dokonce babičky! - ale staré rutině se podvolovaly stejně jako děvčata přicházející do Věže. A bylo jich tolik. Zdánlivě nekonečný proud. Kolik jich Věž ztratila kvůli tomu, že se soustředila na děvčata narozená s jiskrou a ta,

která již byla na pokraji usměrňování díky vlastnímu úsilí, a zbytek nechala, aby si našly cestu do Tar Valonu, jenom pokud budou chtít či pokud to dokážou? Kolik jich ztratila, když trvala na tom, že se disciplíně nedokáže podvolit žádná žena starší osmnácti let? Ona nikdy netoužila po změně - život Aes Sedai ovládaly právo a zvyklosti jako skála - a některé změny, jako tyto rodiny novicek, byly poněkud radikální, ale kolik toho Věž ztratila?

Po chodnících proplouvaly sestry, obvykle po dvojicích či trojicích, obyčejně se strážci v závěsu. Proud novicek se kolem nich rozestupoval ve vlnkách pukrlat, vlnkách, které se zadrhávaly na ostrých pohledech sester, které předstíraly, že si toho nevšímají. Jenom málo Aes Sedai kolem sebe nemělo záři jediné síly. Beonin málem mlaskala podrážděním. Novicky věděly, že Anaiya a Kairen jsou mrtvé - nikoho nenapadlo skrýt pohřební hranice - ale nikdo jim neřekl, jak zemřely, protože by to jen vyvolalo strach. Nejnovější, zapsané do knihy novicek v Murandy, nosily bílou dost dlouho, aby poznaly, že, aby se sestry procházely v září saidaru, je značně neobvyklé. To samo je určitě vyděsilo, a navíc zbytečně. Vrah zřejmě nezaútočí na veřejnosti, když jsou kolem desítky sester.

K východu pomalu odjíždělo pět sester na koních, ale žádná nezářila. To ji upoutalo. Za každou se vezl malý doprovod, obvykle tajemnice, služka či sluha pro případ nošení těžkých nákladů a nějací strážci. Všichni jeli s kapucemi na hlavě, ale jí nedělalo potíže poznat, kdo je kdo. Varilin, ze šedého jako ona sama, byla vysoká jako muž a hnědá Takima zase mrňavá. Saroiya měla plášť samou bílou výšivku - musela použít saidar, aby byla tak jasná a lesklá - a dva strážci courající se za Faiselle ji prozrazovali stejně jasně jako zelený plášť. Což znamenalo, že poslední, zabalená do šedého pláště, je žlutá Magla. Co najdou, až dorazí do Dareinu? Určitě ne vyjednavačky z Věže, ne dnes. Možná si myslí, že tam stejně musí jet. Lidé často pokračovali v něčem, co už nějakou dobu probíhalo, i když už to ztratilo veškerý smysl. U Aes Sedai to ale málokdy vydrželo dlouho.

"Ani to nevypadá, že jsou spolu, že, Beonin? Mohla by sis myslet, že jen náhodou jedou stejným směrem."

Tolik pro kapuci ukazující na touhu po soukromí. Naštěstí uměla potlačovat vzdychání i všechno ostatní, co by mohlo prozradit víc než by ráda. Dvě sestry, které se zastavily vedle ní, byly stejně velké, obě s malými kostmi, tmavými vlasy a hnědýma očima. Tady ovšem podobnost končila. Ashmanaille měla úzký obličej se špičatým nosem a málokdy dávala cokoliv najevo. Hedvábné šaty měla prostřihávané stříbrem a jako by byly právě vyžehlené, a kožišinou podšitý plášť s kapuci měla na okrajích vyšívaný stříbrem. Phaedrine měla šaty z tmavého sukna pomačkané, nemluvě o skvrnách, a její vlněný plášť bez ozdob potřeboval zašít. Často se mračila, jako právě teď. Bez toho by mohla být hezká. Zvláštní párek kamarádek, obvykle neupravená hnědá a šedá, která věnovala pozornost všemu včetně svých šatů. Beonin se ohlédla za odjíždějícími přísedícími. Opravdu vypadaly, že spíš jedou stejným směrem, než že jedou spolu. Že si toho nevšimla, ukazovalo, jak je dnes ráno rozčilená. "Možná," pravila obracejíc se k nechtěným návštěvnicím, "přemýšlejí nad následky minulé noci, co, Ashmanaille?" Nevítané nebo ne, zdvořilost bylo třeba zachovat.

"Aspoň že je amyrlin naživu," opáčila druhá šedá, "a podle toho, co jsem slyšela, zůstane naživu a… zdravá. Ona i Leana." Ani s tím, jak Nyneiva vyléčila Siuan a Leanu, nedokázaly sestry mluvit o utišení klidně.

"Naživu a v zajetí je asi lepší než přijít o hlavu. Ale ne o moc." Když ji Morvrin probudila, aby jí sdělila tu novinku, bylo dost těžké sdílet její nadšení. Hnědá se dokonce usmívala. Beonin však ani nenapadlo měnit plány. Bylo třeba čelit faktům. Egwain byla vězenkyně a konec. "Copak ty nesouhlasíš, Phaedrine?"

"Pochopitelně," odpověděla hnědá stroze. Stroze! Taková však byla Phaedrine, vždycky tak ponořená do toho, co upoutalo její pozornost, že zapomínala, jak by se měla chovat. A ještě neskončila. "Kvůli tomu jsme tě ovšem nevyhledaly. Ashmanaille říkala, že se docela dobře vyznáš ve vraždách." Náhlý prudký závan větru jim zachytil pláště, ale Beonin a Ashmanaille ty svoje okamžitě uchopily. Avšak Phaedrine nechala svůj plášť vlát a oči upírala na Beonin.

"Třeba jsi přemýšlela i o našich vraždách, Beonin," pokračovala Ashmanaille. "Podělíš se s námi o své myšlenky? S Phaedrine jsme daly hlavy dohromady, jenže nikam jsme se nedostaly. Já se vyznám spíš v občanských záležitostech. Vím, že ses dostala až na dno několika nepřirozených úmrtí."

Pochopitelně že o těch vraždách přemýšlela. Copak by se v táboře našla sestra, která by o nich nepřemýšlela? Ani ona by se tomu nevyhnula, i kdyby se snažila. Najít vraha byla radost - mnohem uspokojivější než urovnat pohraniční rozmíšku. Byl to nejodpornější zločin, krádež něčeho, co nikdy nelze nahradit, všech těch nedožitých let, všeho, co se ještě dalo udělat. A tady šlo o smrt Aes Sedai, což bylo pro každou sestru v táboře osobní. Počkala, až projde poslední bílé hejno, dvě z nich měly šedé vlasy, udělá pukrle a ztratí se. Počet mladších novicek na chodnících konečně začínal řídnout. A za nimi šly kočky. Novicky si s nimi hrály častěji než většina sester.
"Muž, který někoho probodne z chamtivosti," pravila, když byly novicky z doslechu, "žena, která otráví ze žárlivosti, to je jedna věc. Tohle je něco zcela jiného. Došlo ke dvěma vraždám, určitě je spáchal stejný muž, ale uběhl mezi nimi týden. To ukazuje na trpělivost a plánování. Motiv není jasný, ale není pravděpodobné, že by si oběti vybíral náhodně. Je o něm známo pouze to, že dokáže usměrňovat, takže musíte hledat, co spojuje oběti. V tomto případě Anaiya a Kairen byly obě z modrého adžah. Proto se ptám, co spojuje modré adžah s mužem, který dokáže usměrňovat? Odpověď je Moirain z Damodredů a Rand al'Thor. A Kairen s ním taky byla ve spojení, že?"
Phaedrine se zamračila téměř opovržlivě. "Nemůžeš naznačovat, že vrahem je on." Opravdu to začíná přehánět.
"Ne," odpověděla Beonin chladně. "Chci říct, že musíte sledovat spojení. Což nás dovádí k asha'manům. Mužům, kteří dokážou usměrňovat. Mužům, kteří dokážou usměrňovat a umějí cestovat. Mužům, kteří mají všechny důvody bát se Aes Sedai, možná konkrétních Aes Sedai víc než ostatních. Spojení není důkaz," připustila neochotně, "ale je to zajímavé, že?"
"Proč by sem nějaký asha'man přišel dvakrát a pokaždé zabil jednu sestru? To zní, jako by vrah chtěl jenom ty dvě a nikoho jiného." Ashmanaille kroutila hlavou. "Jak mohl vědět, kdy budou Anayia a Kairen o samotě? Nemůžete si myslet, že tu číhá převlečený za nějakého dělníka. Podle toho, co jsem slyšela, jsou na tohle asha'mani moc nafoukaní. Podle mě tu máme nějakého dělníka, který dokáže usměrňovat a chová jistou zášť."
Beonin opovržlivě zafrkala. Cítila, že se Tervail blíží. Musel běžet, aby byl zpátky tak rychle. "A proč by čekal až doteď? Poslední dělníky jsme nabíraly v Murandy, což je déle než měsíc."
Ashmanaille otevřela ústa, ale Phaedrine se do toho vrhla jako vrabec po drobku. "Mohl to zjistit teprve teď. Mužská divoženka. Slyšela jsem dělníky, jak se baví. Asha'many jich stejně tolik obdivuje, jako se jich bojí. Dokonce jsem slyšela, že by rádi měli kuráž odejít do Černé věže sami."
Druhá šedá zacukala levým obočím. Jiná žena by ho zvedla až k vlasům. Ty dvě byly přítelkyně, ale jí nemohlo dělat radost, že ji Phaedrine takhle bere slova od úst. Řekla jen: "Asha'man by ho určitě dokázal najít."
Beonin cítila Tervaila, čekajícího několik kroků za ní. Pouto přenášelo klid a trpělivost pevné jako hory. Jak si přála, aby toho mohla využít stejně jako jeho tělesné síly. "To je málo pravděpodobné, jak budete určitě souhlasit," pronesla chabě. Romanda a ostatní mohly souhlasit s tím nesmyslným "spojenectvím" s Černou věží, ale od té chvíle se jenom praly jako opilí vozkové kvůli tomu, jak to provést, jak sepsat dohodu, jak ji předložit, a každou podrobnost rozebraly na kusy, daly ji dohromady a zase ji rozebraly. Díky Světlu byla celá ta věc odsouzená k zániku.
"Musím jít," oznámila jim, obrátila se a vzala si od Tervaila Čečetčiny otěže. Jeho vysoký ryzák byl silný a rychlý, cvičený válečný oř. Její hnědka byla menší, ne tak rychlá, ale ona odjakživa dávala přednost vytrvalosti před rychlostí. Čečetka ji ponese dlouho poté, co vyšší a údajně silnější zvířata dávno odpadnou. Vložila nohu do třmene a zastavila se s rukama položenýma na sedle. "Dvě sestry jsou mrtvé, Ashmanaille, a obě modré. Najdi sestry, které je znaly, a zjisti, co měly společného. Abyste odhalily vraha, musíte sledovat spojení."
"Silně pochybuju, že povedou k asha'manovi, Beonin."
"Důležité je najít vraha," opáčila, vytáhla se do sedla a otočila Čečetku dřív, než mohla druhá žena pokračovat. Náhlý a nezdvořilý konec, ale už jim nemohla nic poradit a začínal na ni tlačit čas. Slunce bylo nad obzorem a stoupalo. Zanedlouho na ni bude tlačit velmi silně.
Jízda k pozemku pro cestování používanému k odchodům byla krátká, ale v řadě před vysokou plátěnou stěnou čekal skoro tucet Aes Sedai, některé s koňmi, jiné bez plášťů, jako by čekaly, že budou za chvíli

zpátky, a jedna nebo dvě měly z nějakého důvodu šátek. Asi polovinu doprovázeli strážci, někteří v barvoměnivých pláštích. Sestry měly společné to, že kolem všech zářila jediná síla. Tervaila cíl jejich cesty pochopitelně v nejmenším nepřekvapil, ale navíc se i z pouta nesl naprostý klid. Věřil jí. Za zástěnou se objevil stříbrný záblesk a po nějaké době, než napočítaly do třiceti, vstoupil párek zelených, které by samy průchod nezvládly, vstoupil společně se čtyřmi strážci s koňmi. Pro cestování se již ujal zvyk soukromí. Pokud vám některá sestra nedovolila vidět, jak splétáte průchod, snažit se zjistit, kam má namířeno, se považovalo za stejně nevhodné jako otevřeně se jí ptát na její záležitosti. Beonin trpělivě čekala na Čečetce s Tervailem tyčícím se nad ní na Kladivu. Aspoň že tady sestry respektovaly její zdviženou kapuci. Nebo možná měly vlastní důvody k mlčení. V každém případě nemusela s nikým mluvit. V této chvíli by to pro ni bylo nesnesitelné.

Řada před ní se rychle zkracovala a ona s Tervailem brzy sesedali před třemi čekajícími sestrami. Tervail jí podržel plátno, aby mohla vstoupit první. Plátěná stěna byla napnutá na vysokých tyčích a obklopovala prostor dvacet kroků na dvacet. Na zemi byla zamrzlá břečka, nerovný povrch plný otisků nohou a kopyt, uprostřed rozrytá jako bitva tenkou čárou. Všechny používaly střed. Země se leskla, snad že začínalo tát, což zase všechno změní v břečku, která možná znovu zamrzne. Jaro tady v Tarabonu přicházelo pozdě, ale už se blížilo.

Jakmile nechal Tervail plátno sklouznout, Beonin uchopila saidar a téměř s láskou spletla ducha. Toto tkanivo ji fascinovalo, znovuobjevení něčeho, co bylo považováno za navěky ztracené, a určitě největší objev Egwain z al'Vereů. Pokaždé, když ho splétala, žasla, což dělala často jako mladší a přijatá novička, ale od získání šátku se jí to nestalo. Bylo to něco nového a úžasného. Objevila se před ní svislá stříbrná čára, která se náhle rozšířila, a díra se zvětšovala, jako by otvor rotoval, až před sebou měla čtvercovou díru ve vzduchu dva kroky na dva, v níž byly vidět zasněžené duby s mohutnými větvemi. Z díry vál lehký vánek a rozvlnil jí plášť. Ráda chodívala do toho háje nebo sedávala na nízké větvi a celé hodiny si četla, třebaže nikdy ne ve sněhu.

Tervail to nepoznal a s mečem v ruce vrazil dovnitř, táhna Kladiva za sebou. Kůň na druhé straně vyhazoval obláčky sněhu. Beonin ho následovala pomaleji a téměř neochotně nechala tkánivo rozpustit. Opravdu to bylo úžasné.

Tervail se díval na to, co se v dálce zvedalo nad vrcholky stromů, světlý sloup tyčící se proti obloze. Bílá věž. Tvář měl nehybnou a i z pouta se nesl klid. "Myslím, že máme v plánu něco nebezpečného, Beonin." Pořád třímal v ruce meč, ač ho sklonil.

Položila mu ruku na paži. To by ho mělo uklidnit. Nikdy by mu nesahala na ruku s mečem, kdyby hrozilo skutečné nebezpečí. "Není to o nic nebezpečnější než…"

Slova se vytratila, když o třicet kroků dál zahlédla ženu. Pomalu se k ní blížila mezi mohutnými kmeny. Musela se schovávat za stromem. Aes Sedai ve staromódně střižených šatech s rovnými bílými vlasy, přidržovanými síťkou ze stříbrného drátu s perlami, spadajícími až k pasu. To není možné. Ta výrazná tvář s tmavýma, šikmýma očima a zahnutým nosem však byla nezaměnitelná. Nezaměnitelná, ale Turaine Merdagon zemřela, když byla Beonin ještě přijatá. Žena uprostřed kroku zmizela.

"Co je to?" Tervail se otočil a zvedl meč, aby se podíval směrem, jímž se dívala. "Co tě polekalo?"

"Temný se dotýká světa," opáčila tiše. To není možné! Není, ale ona nemívala halucinace. Viděla, co viděla. Netřásla se proto, že stála po kotníky ve sněhu. V duchu se modlila. Kéž na mě Světlo svítí po všechny mé dny a kéž najdu přístřeší ve Stvořitelově dlani, v jistotě a jisté naději na spasení a znovuzrození.

Když Tervailovi řekla, že jde navštívit sestru, která je čtyřicet let mrtvá, nesnažil se to přejít jako halucinaci, a jen se polohlasem pomodlil. Necítila z něj však strach. Ona sama se bála, on ne. Mrtvá nemohla vyděsit muže, který každý den považoval za svůj poslední. Když mu vyjevila, co má v plánu, nebo alespoň část, nebyl už tak klidný. Při řeči se dívala do zrcátka a pečlivě splétala. Nebyla v iluzích zběhlá tak, jak by ráda, avšak tvář v zrcátku se změnila, když se tkanivo usadilo. Nebyla to velká změna, ale tvář už nepatřila Aes Sedai, už to nebyla Beonin Marinye, jenom žena, která ji matně připomínala a měla mnohem světlejší vlasy.

"Proč chceš jít za Elaidou?" zeptal se Tervail poněkud podezíravě a z pouta se neslo napětí. "Hodláš se k ní dostat tak blízko, abys iluzi sňala, správně? Ona na tebe zaútočí a - Ne, Beonin. Jestli se to musí

udělat, tak to nech na mně. Ve Věži je příliš mnoho strážců, aby je všechny znala od vidění, a ani ji nenapadne, že by na ni nějaký strážce mohl zaútočit. Můžu jí vrazit dýku do srdce dřív, než zjistí, co se děje." Ukázal jí to, krátká čepel se mu objevila v pěsti rychle jako blesk.
"To, co udělám, musím udělat sama, Tervaile." Obrátila iluzi a zavázala ji, pak si připravila několik dalších tkaniv čistě pro případ, že by se věci zvrtly, taky je obrátila a pustila se do dalšího, velmi složitého, jež položila na sebe. To zakryje její schopnost usměrňovat. Vždy si říkala, proč některá tkaniva, jako iluze, lze použít na sebe, kdežto jiná, jako léčení, se nedají přimět, aby se dotkla vlastního těla. Když se na to jako přijatá zeptala, Turanine jí tím pozoruhodným hlubokým hlasem odpověděla: "To se můžeš ptát, proč je voda mokrá a písek suchý, dítě. Věnuj se tomu, co je možné, a ne tomu, proč některé věci možné nejsou." Dobrá rada, ale ona tu druhou část nějak nikdy nedokázala přijmout. Mrtví chodí. Kéž na mě světlo svítí po všechny mé… Zavázala poslední tkanivo, sundala si prsten s Velkým hadem a strčila ho do měšce. Teď mohla stát vedle každé Aes Sedai, ale nikdo by ji nepoznal. "Vždycky jsi mi důvěřoval, že vím, co je nejlepší," pokračovala. "Platí to ještě?"
Tvář měl stejně hladkou jako sestra, ale z pouta se nesl šok. "No ovšem, Beonin."
"Tak vezmi Čečetku a jdi do města. Najmi pokoj v hostinci, dokud za tebou nepřijdu." Otevřel ústa, ale ona zvedla ruku. "Jdi, Tervaile."
Dívala se za ním, jak mizí mezi stromy s oběma koňmi, a pak se otočila k Věži. Mrtví chodí. Důležité však bylo jen to, aby se dostala k Elaidě. Jenom to.
* * *
Závan větru zarachotil okny. Oheň v bílém mramorovém krbu ohříval vzduch natolik, že na skleněných tabulkách se srážela vlhkost a stékala dolů jako kapky deště. Elaida do Avriny a'Roihan, strážkyně pečetí, plamen Tar Valonu, amyrlin, seděla za svým pozlaceným psacím stolem s rukama položenýma na desce a zachovávala klidnou tvář, zatímco poslouchala, jak muž před ní žvaní, ramena svěšená, a mává pěstí.
"…svázaný a s roubíkem skoro celou cestu, ve dne v noci zavřený v kajutě, která nebyla větší než skříň! Za to žádám, aby byl kapitán té lodi potrestaný, Elaido. A víc, žádám omluvu od tebe a od Bílé věže. Ať se propadnu, amyrlin už nemá právo unášet krále! Bílá věž na to nemá právo! Žádám…"
Už se zase opakoval. Skoro se nenadechoval. Bylo těžké věnovat mu pozornost. Oči jí zalétly k barevným nástěnným kobercům a úhledným řadám červených růží na podstavcích v rozích. Bylo únavné zachovávat během celé té tirády navenek klid. Nejradši by vstala a vrazila mu pořádnou facku. Jakou ten má drzost! Takhle mluvit s amyrlin! Ale klidně to snést jí poslouží lépe. Nechá ho, ať se vyčerpá.
Mattin Stepaneos den Balgar byl velmi svalnatý a v mládí mohl být i pohledný, jenomže léta se k němu nezachovala laskavě. Bílou bradku měl úhledně zastřiženou, horní ret oholený, ale většina vlasů mu vypadala, nos měl nejednou přeražený, a jak se mračil, rudly mu tváře, což už rozhodně nepotřeboval. Zelený hedvábný kabátec se zlatými včelami Illianu vyšitými na rukávech měl vykartáčovaný a vyčištěný, téměř jako by na to sestry vzaly jedinou sílu, ale byl to na celou cestu jeho jediný kabát, a ne všechny skvrny pustily. Loď plula pomalu a dorazila včera pozdě večer, ale jí pro jednou něčí pomalost nevadila. Jen Světlo ví, jaký zmatek by v tom udělala Alviarin, kdyby muž dorazil včas. Ta ženská si zasloužila skončit na popravčím špalku za bahno, do kterého Věž zahnala, bahno, které musí Elaida vykopat, a navíc se opovážila vydírat amyrlin.
Mattin Stepaneos se náhle odmlčel a couvl. Elaida se přestala mračit. Pomyšlení na Alviarin u ní vždycky vyvolávalo mračení, pokud si nedala pozor.
"Pokoje máš dost pohodlné?" zeptala se do ticha. "Sluhové jsou poslušní?"
Muž nad náhlou změnou tématu zamrkal. "Pokoje jsou pohodlné a sluhové poslušní," odvětil mnohem mírnějším tónem, možná jak si vzpomínal na její mračení. "Ale stejně žádám -"
"Měl bys být vděčný Věži, Mattine Stepaneosi, a mně. Rand al'Thor se zmocnil Illianu jen několik dní po tvém odjezdu z města. Vzal si i Vavřínovou korunu. Přejmenoval ji na Korunu z mečů. Umíš si představit, že by ti nechal hlavu na krku, aby si mohl vzít tvou korunu? Věděla jsem, že bys dobrovolně neodjel. Zachránila jsem ti život." Tak. Měl by věřit, že to bylo provedeno v jeho nejlepším zájmu.
Ten hlupák měl tu drzost, že zafrkal a zkřížil ruce na prsou. "Ještě nejsem bezzubý starý pes, matko. Při obraně Illianu jsem mnohokrát čelil smrti. Myslíš si, že se tolik bojím smrti, že radši budu po zbytek

života tvým ‚hostem'?" Bylo to však poprvé, kdy ji od vstupu do místnosti oslovil správně.
Zdobené zlacené stojací hodiny u zdi zazvonily a zlaté, stříbrné a smaltované postavičky na třech úrovních se pohnuly. Na té nejvyšší, nad ciferníkem, poklekal král s královnou před amyrlinním stolcem. Na rozdíl od široké štoly na Elaidiných ramenou, měla štola amyrlin sedm pruhů. Ještě se nedostala k tomu, aby si zavolala zlatníka. Bylo zapotřebí vykonat spoustu mnohem důležitějších věcí.
Upravila si štolu na jasně rudých hedvábných šatech a opřela se, takže měla plamen Tar Valonu, vyložený měsíčními kameny na zlaceném opěradle, přímo nad hlavou. Hodlala tomu muži předvést všechny symboly svého postavení a toho, co zastupuje. Kdyby měla v ruce hůl s plamenem, byla by mu ji přidržela pod křivým nosem. "Mrtvý muž už nemůže požadovat nic, synu. Odsud, s mou pomocí, je možné, že se ti podaří získat zpět svou korunu a stát."
Mattin Stepaneos otevřel ústa a zhluboka se nadechl, jako člověk, který cítí domov, o němž si už nemyslel, že ho ještě někdy uvidí. "A jak to hodláš zařídit, matko? Slyšel jsem, že Město drží ti… asha'mani," prokleté jméno mu nešlo z pusy, "a Aielové, kteří jdou za Drakem Znovuzrozeným." Někdo s ním mluvil a prozradil mu příliš. Informace pro něj měly být přísně omezené. Zřejmě bude nutné vyměnit jeho sluhu. Ale naděje mu spláchla hněv z hlasu, a to bylo dobré.
"Získat tvou korunu bude vyžadovat čas a plánování," sdělila mu, třebaže v této chvíli neměla sebemenší tušení, jak toho dosáhnout. Ale rozhodně hodlala na něco přijít. Únos krále Illianu měl ukázat její moc, ale vrátit mu ukradený trůn to ukáže ještě lépe. Znovu vybuduje plnou slávu Bílé věže z časů, kdy se amyrlin zamračila a trůny se třásly.
"Určitě jsi po cestě ještě unavený," prohlásila vstávajíc. Jako kdyby ji podnikl o vlastní vůli. Doufala, že je dost inteligentní, aby to také předstíral. V příštích dnech jim to poslouží oběma mnohem lépe než pravda. "V poledne spolu pojíme a probereme, co se dá podniknout. Cariandre, doprovoď Jeho Veličenstvo do jeho pokojů a sežeň mu krejčího. Bude potřebovat nové šaty. Dárek ode mě." Obtloustlá ghealdanská červená, která stála tiše jako myška u dveří do předpokoje, k němu připlula a položila mu ruku na loket. Mattin Stepaneos zaváhal, nechtělo se mu odejít, ale Elaida pokračovala, jako by už byl na odchodu. "Vyřiď Tarně, ať za mnou přijde, Cairandre. Mám dneska plno práce," dodala kvůli králi.
Mattin Stepaneos se konečně nechal otočit a ona se posadila dřív, než dorazil ke dveřím. Na stole měla přesně rozestavené tři lakované kazety, v jedné měla nedávno obdržené dopisy a hlášení od adžah. Červené jí sdělovaly, co zjistili jejich špehové - aspoň si myslela, že ano - ale ostatní adžah poskytovala jen ždibíčky, ačkoliv za poslední týden dostala spoustu nevítaných informací. Nevítaných částečně proto, že ukazovaly na styky se vzbouřenkyněmi, které musely jít daleko za to fraškovité vyjednávání. Otevřela však tlusté, zlatem vykládané kožené pouzdro, které leželo přímo před ní. Sama Věž získávala dostatek zpráv, aby jí zasypaly celý stůl, kdyby se je pokoušela všechny přečíst, a Tar Valon desetkrát víc. Většinu zvládali úředníci a pro ni vybírali jen ty nejdůležitější. Přesto byla složka dost silná.
"Chtěla jsi mě vidět, matko?" otázala se Tarna chladně a zavřela za sebou dveře. Nebyla v tom žádná neuctivost. Žlutovlasá žena byla chladná od přírody a oči měla ledově modré. Elaidě to nevadilo. Rozčilovalo ji však, že jasně rudá štola kronikářky, kterou měla Tarna kolem krku, je široká jenom jako stuha. Světle šedé šaty měla červeně prostřihávané natolik, aby bylo jasné, že je na své adžah hrdá, tak proč má štolu tak úzkou? Ale hodně jí důvěřovala, což bylo poslední dobou vzácné zboží.
"Jaké jsou zprávy z přístavu, Tarno?" Nebylo třeba zdůrazňovat, z kterého. Jenom v Jižním přístavu byla naděje, že zůstane funkční bez velkých oprav.
"Vplout mohou jen říční lodě s nejnižším ponorem," hlásila Tarna a postavila se před psací stůl. Klidně se mohla bavit o tom, že snad bude pršet. Ji nic nerozrušilo. "Ale ostatní se střídají a přirážejí k té části řetězu, co je z cuendillaru, aby mohly náklad přeložit na bárky. Lodní kapitáni si stěžují a trvá to mnohem déle, nicméně prozatím to zvládáme."
Elaida stiskla rty a zabubnovala prsty o stolní desku. Prozatím. Nemohla začít s opravami přístavů, dokud se vzbouřenkyně konečně nepoloží. Díky Světlu zatím neprovedly žádný větší útok. Ten mohl začít jen s vojáky, ale určitě by do něj byly zataženy i sestry, čemuž se určitě chtějí vyhnout stejně jako ona. Jenže kdyby zbořily přístavní věže, což opravy vyžadují, zůstaly by přístavy otevřené a bez ochrany, což by vzbouřenkyně mohlo dovést k zoufalému činu. Světlo! Boji je nutné se vyhnout, pokud to půjde. Hodlala včlenit jejich vojsko do věžové gardy, jakmile si uvědomí, že jsou vyřízené, a vrátí se do Věže.

Částečně už měla pocit, jako by věžové gardě pro ni velel Gareth Bryne. Pro hodnost vrchního kapitána se hodil mnohem víc než Jimar Chubain. Svět se potom dozví o vlivu Bílé věže! Nechtěla, aby se její vojáci navzájem zabíjeli, o nic víc, než aby se Věž oslabila tím, že její Aes Sedai budou zabíjet jedna druhou. Vzbouřenkyně jí patřily stejně jako Aes Sedai ve Věži, a ona je hodlala přinutit, aby to uznaly. Zvedla papír, který ležel nahoře ve složce, a rychle ho přelétla pohledem. "Ulice očividně nejsou poklizené i přes moje výslovné rozkazy. Proč?"

Tarně se v očích objevilo neklidné světlo, poprvé, co ji Elaida viděla ustaranou. "Lidé se bojí, matko. Neopouštějí domovy, pokud to není nezbytně nutné, a i pak jen velmi neochotně. Říkají, že vídají, jak ulicemi kráčejí mrtví."

"Bylo to potvrzeno?" zeptala se Elaida tiše. Náhle jí ztuhla krev. "Viděla je některá sestra?"

"Žádná červená, pokud vím." Ostatní s ní jako s kronikářkou sice mluvily, ale ne dobrovolně a rozhodně se jí nesvěřovaly. Jak to pod Světlem má napravit? "Ale lidé z města na tom trvají. Viděli, co viděli."

Elaida pomalu odložila papír. Nejradši by se otřásla. Tak. Přečetla o Poslední bitvě všechno, co našla, dokonce i studie a věštění tak staré, že je nikdo nepřeložil ze starého jazyka a ležely pod vrstvou prachu v nejtemnějších koutech knihovny. Ten al'Thorovic kluk byl zvěstovatelem, ale teď to vypadalo, že Tarmon Gai'don je blíž, než si kdokoliv myslí. Několik nejstarších věštění z počátků Věže tvrdilo, že chodící mrtví se objeví jako první znamení, řídnutí reality, zatímco se Temný sbírá. A brzy bude hůř.

"Ať věžová garda vyvleče schopné muže z domů, pokud to bude nutné," pravila klidně. "Chci ulice čisté a chci slyšet, že se s tím začalo dnes. Dnes!"

Druhá žena překvapeně zvedla světlé obočí - ztratila své obvyklé ledové sebeovládání! - ale řekla jen: "Jak přikazuješ, matko."

Z Elaidy vyzařovala vyrovnanost, ale byla to šaráda. Co přijde, přijde. A ona pořád neměla toho al'Thorovic kluka v hrsti. To pomyšlení, že ho kdysi měla v rukou! Kdyby to jen tenkrát věděla. Prokletá Alviarin a třikrát prokleté prohlášení, zakazující každému přiblížit se k němu jinak než skrze Věž. Byla by to odvolala, jenže by to teď vypadalo jako slabost, a škoda byla v každém případě napáchaná a už ji nebylo jak napravit. Přesto bude mít brzy v rukou Elain, a královský rod Andoru byl klíčem k vítězství v Tarmon Gai'donu. To vyvěstila už kdysi dávno. A zprávy o povstání proti Seanchanům po celém Tarabonu byly příjemné počtení. Ne všechno bylo spletí trní, které ji bodalo ze všech stran.

Přečetla druhou zprávu a zaškaredila se. Nikdo neměl rád žumpy, jenže byly třetinou živé krve města, kdy druhé dvě třetiny byly obchod a čistá voda. Bez žump se Tar Valon stane kořistí desítky nemocí, které nezvládnou ani sestry, nemluvě o smradu, jakým musí hnijící smetí už teď plnit ulice. Třebaže byl obchod prozatím téměř nulový, voda dosud přitékala na horní konec ostrova a byla rozdělována do vodárenských věží po celém městě a pak do kašen, zdobených i prostých, které mohl použít každý, ale teď to vypadalo, že výpusti na dolním konci ostrova jsou téměř ucpané. Namočila brk do kalamáře, naškrábala na stránku CHCI JE MÍT DO ZÍTRA VYČIŠTĚNÉ a podepsala se. Pokud mají úředníci trochu rozumu, práce už probíhají, ale ona si nikdy nemyslela, že by úředníci měli rozum.

Nad další zprávou zvedla obočí. "Krysy uvnitř Věže?" To už nebylo jen vážné! Tohle mělo být jako první! "Ať někdo zkontroluje ochrany, Tarno." Ochranná kouzla držela od zbudování Věže, ale po třech tisících letech mohla zeslábnout. Kolik krys bylo špehy Temného?

Ozvalo se zaťukání na dveře a vzápětí se objevila baculatá přijatá Anemara, která roztáhla pruhované sukně v hlubokém pukrleti. "Zlíbí-li se ti, matko, Felaana Sedai a Negaine Sedai přivedly ženu, kterou našly, jak se potuluje po Věži. Prý chce amyrlininu stolci předložit petici."

"Řekni jí, ať počká, a nabídni jí čaj, Anemaro," rozkázala rázně Tarna. "Matka je zaneprázdněná -"

"Ne, ne," přerušila ji Elaida. "Pošli je dál dítě. Pošli je dál." Už to bylo dlouho, co jí někdo předložil petici. Byla ochotná žádost splnit, pokud nebude příliš nesmyslná. Snad to znovu nahodí celou činnost. Taky už bylo pořádně dlouho, co za ní nějaká sestra přišla, aniž by si ji předvolala. Ty dvě hnědé snad ukončí to období sucha.

Do místnosti však vstoupila pouze jedna žena. Podle hedvábných jezdeckých šatů a dobrého pláště vypadala na šlechtičnu či úspěšnou obchodnici, což podporovalo její sebevědomé vystupování. Elaida si byla jistá, že tu ženu jaktěživo neviděla, ale na tváři rámované vlasy světlejšími, než měla Tarna, jí bylo cosi povědomé.

Elaida vstala a vykročila kolem stolu, ruce natažené a nezvyklý úsměv na tváři. Snažila se o hřejivé uvítání. "Slyšela jsem, že pro mě máš petici, dcero. Tarno, nalej jí čaj." Stříbrný čajník na stříbrném podnose na servírovacím stolku musel být dosud teplý.
"Řekla jsem jim, že se jedná o petici, abych se k tobě dostala bez modřin, matko," odvětila žena s tarabonským přízvukem, udělala pukrle a v polovině úklony se její obličej změnil. Teď vypadala jako Beonin Marinye.
Tarna popadla saidar a spletla kolem ženy štít, ale Elaida si jen dala ruce v bok.
"Říkat, že jsem překvapená, že se opovažuješ ukazovat zde svůj obličej, by věc zdaleka nevystihovalo, Beonin."
"Podařilo se mně stát se součástí něčeho, co bys mohla nazvat vládnoucí radou v Salidaru," odtušila šedá klidně. "Zajistila jsem, že tam jen seděly a nedělaly nic, a rozšířila jsem klepy, že mnoho sester ve skutečnosti potají podporuje tebe. Sestry se na sebe dívaly velmi podezíravě a myslím, že se mohly brzy vrátit do Věže, ale kromě modrých se objevily další přísedící. Pak už jen vím, že si zvolily vlastní věžovou sněmovnu a vládnoucí radu a bylo. Přesto jsem dělala dál, co jenom šlo. Vím, že jsi mi přikázala, abych s nimi zůstala, dokud nebudou všechny připravené se vrátit, ale k tomu teď musí dojít každou chvíli. Jestli to tak smím říct, matko, nesoudit Egwain bylo moudré rozhodnutí. Kupříkladu je génius na odhalování nových tkaniv. Je v tom ještě lepší než Elain z Trakandů a Nyneiva z al'Mearů. A než ji pozvedly, Lelaine s Romandou se rvaly o to, aby se staly amyrlin. Dokud je Egwain naživu, budou se rvát dál, ale žádná nemůže uspět, že? Myslím, že brzy za mnou začnou přicházet další sestry. Za týden za dva zůstane s Lelaine a Romandou jen zbytek té jejich takzvané sněmovny."
"Jak víš, že ta al'Vereovic holka nepůjde před soud?" chtěla vědět Elaida. "Jak vůbec víš, že je ještě naživu? Dej pryč ten štít, Tarno!"
Tarna poslechla a Beonin kývla, jakoby vděčně. Pro své velké modrošedé oči Beonin sice vypadala, že je neustále vyplašená, ale ve skutečnosti se dokonale ovládala. To se spojovalo s oddaností zákonu a rovněž ctižádostí, které měla na rozdávání, a Elaida okamžitě věděla, že Beonin musí poslat za sestrami prchajícími z Věže. A ta ženská naprosto selhala! Nebo zasela menší neshody, ale nedosáhla ničeho, co od ní Elaida očekávala. Ničeho! Její odměna bude odpovídat jejímu neúspěchu.
"Egwain dokáže vstoupit do Tel'aran'rhiodu jednoduše tak, že usne, matko. Já jsem tam sama byla a viděla ji, musím však použít ter'angrial. Nezískala jsem žádný z těch, které mě vzbouřenkyně donutily vzít s sebou. V každém případě ve snu promluvila k Siuan Sanche, i když podle mě to spíš bylo ve světě snů. Zřejmě jí řekla, že je vězenkyně, ale neřekla jí kde a zakázala pokusy o záchranu. Můžu si nalít ten čaj?"
Elaida byla tak ohromená, že se nevzmohla ani na slovo. Ukázala Beonin na stolek a šedá zopakovala pukrle, než šla opatrně sáhnout hřbetem ruky na čajník. Ta holka dokáže vstoupit do Tel'aran'rhiodu? A existuje ter'angrial, který dokáže totéž? Svět snů byl téměř legendou. A podle těch znepokojujících útržků informací, které se jí adžah obtěžovala sdělit, ta holka znovu objevila tkanivo pro cestování a pár dalších věcí. Kvůli tomu se rozhodla zachránit holku pro Věž, ale navrch tohle?
"Jestli to Egwain dokáže, matko, tak je určitě snílek," pokračovala Tarna. "Varování, které dala Silvianě -"
"Není k ničemu, Tarno. Seanchané jsou stále hluboko v Altaře a skoro se nedostali do Illianu." Aspoň že o Seanchanech jí adžah sdělovala všechno. Nebo spíš doufala, že ji sdělují všechno. Z toho pomyšlení jí zhrubl hlas. "Pokud se naučily cestování, napadá tě nějaké další předběžné opatření, kromě těch, která jsou už používaná?" Pochopitelně nenapadlo. Ta holka zakázala záchranu. To bylo dobré na povrchu, ale ukazovalo to, že se pořád považuje za amyrlin. No, Silviana jí ty nesmysly vyžene z hlavy, pokud se to nepodaří sestrám v hodinách. "Dá se do ní nalít dost toho odvaru, aby do Tel'aran'rhiodu nemohla?"
Tarna se zaškaredila - ten ohavný odvar neměla ráda žádná, dokonce ani hnědé, které ho samy přinesly k vyzkoušení - a zavrtěla hlavou. "Můžeme ji přinutit spát celou noc, ale druhý den nebude k ničemu, a kdo pozná, jaký vliv to bude mít na tu její schopnost?"
"Můžu ti nalít, matko?" zeptala se Beonin s šálkem z tenkého bílého porcelánu na konečcích prstů.
"Tarno? Nejdůležitější ale je -"
"Nechci žádný čaj," štěkla Elaida. "Přinesla jsi z toho fiaska něco, kromě své kůže? Znáš tkanivo pro cestování nebo pro to klouzání nebo…" Bylo toho tolik. Možná to byly schopnosti a nadání dávno

ztracené, ale zřejmě jich většina ještě ani neměla jméno.
Sedá se na ni zadívala přes šálek, tvář nehybnou. "Ano," řekla nakonec. "Nedokážu udělat cuendillar, avšak dokážu udělat nová tkaniva léčení stejně dobře jako většina sester, a znám je všechna." Do hlasu se jí vloudilo vzrušení. "Nejúžasnější je cestování." Bez dovolení uchopila pravý zdroj a spletla ducha. U stěny se objevila svislá stříbrná čára a rozšířila se do pohledu na zasněžené duby. Do místnosti zavál chladný vánek, až plameny v krbu zatančily. "To je takzvaný průchod. Dá se použít jenom k cestě na místo, které dobře znáš, ale místo se naučíš, když tam uděláš průchod, a když chceš jít někam, kde to moc dobře neznáš, použiješ klouzání." Pozměnila tkanivo a otvor se změnil ve stříbrnou čáru, která se znovu rozšířila. Duby nahradila černá a šedě natřená bárka, se zábradlím a vrátky, vznášející se v prázdnotě před otvorem.
"Propusť tkanivo," rozkázala Elaida. Měla pocit, že kdyby vstoupila na tu bárku, temnota by se táhla na všechny strany, kam až by dohlédla. Že by padala věčně. Byla z toho nesvá. Otvor - průchod - zmizel. Vzpomínka však zůstala.
Znovu se posadila za stůl a otevřela největší lakovou kazetu, ozdobenou červenými růžemi a zlatými spirálami. Z horní poličky vzala malou slonovinovou řezbu, vlaštovku zažloutlou věkem, a palcem pohladila křídla. "Nenaučíš tyhle věci nikoho bez mého svolení."
"Ale… proč ne, matko?"
"Některé adžah se matce vzpírají stejně jako sestry za řekou," podotkla Tarna.
Elaida po své kronikářce vrhla temný pohled, ale ona ho chladně vstřebala, aniž by hnula brvou. "Já rozhodnu, kdo je… dost spolehlivý… aby se to naučil, Beonin. Chci tvůj slib. Ne, chci tvou přísahu."
"Cestou sem jsem viděla sestry z různých adžah, jak se na sebe mračí. Mračí. Co se to stalo s Věží, matko?"
"Tu přísahu, Beonin."
Žena se dívala do čaje tak dlouho, až už si Elaida myslela, že odmítne. Ctižádost však vyhrála. Přivázala se Elaidě k sukním v naději na povýšení, a teď se toho nevzdá. "Pod Světlem a na svou naději na spasení a znovuzrození, přísahám, že bez svolení amyrlin nenaučím tkaniva, která jsem se naučila mezi vzbouřenkyněmi, nikoho." Odmlčela se a napila se. "Některé sestry ve Věži jsou možná méně spolehlivé, než si myslíš. Snažila jsem se to zarazit, ale ta ‚vládnoucí rada' poslala deset sester, aby se vrátily do Věže a rozšířily povídačku o červeném adžah a Logainovi." Elaida poznala jen pár jmen, která Beonin odříkala, ale při posledním se prudce narovnala.
"Mám je nechat zatknout, matko?" zeptala se Tarna, stále studená jako led.
"Ne. Nech je sledovat. A taky každého, s kým se stýkají." Takže mezi adžah ve Věži a vzbouřenkyněmi existuje spojení. Jak dalece se hniloba rozšířila? Nevadí, ona ji vyčistí!
"To by za daných okolností mohlo být obtížné, matko."
Elaida praštila do stolu. "Neptala jsem se, jestli to bude těžké. Řekla jsem udělej to! A sděl Meidani, že ji dnes večer zvu na veceři." Ta žena trvala na navázání přátelství, které skončilo před mnoha lety. Teď věděla proč. "A udělej to hned." Tarně přelétl přes obličej stín. "Neboj se," prohlásila Elaida. "Beonin tě může naučit všechna tkaniva, jež zná." Tarně nakonec věřila, a Aes Sedai se trochu rozzářila, když se přímo nerozehřála.
Když se za kronikářkou zavřely dveře, Elaida odstrčila kožené pouzdro, opřela se o stůl a upřela zrak na Beonin. "Teď mně ukaž všechno."

KAPITOLA TŘETÍ
V zahradách

Aran'gar se dostavila v odpověď na Moridinovo povolání, které vyslovil v jejích vzteklých snech, jenže ho tam nenašla. Na tom nebylo nic překvapivého. Měl rád velkolepé vstupy. V kruhu uprostřed na pruhované dřevěné podlaze stálo jedenáct vysokých vyřezávaných a zlacených křesel. Semirhage, jako obvykle celá v černém, se obrátila, aby viděla, kdo přišel, a potom se znovu vrátila k tlumenému rozhovoru s Demandredem a Mesaanou v rohu. Demandred se tvářil namíchnuté, díky čemuž vypadal ještě pohledněji. Ji pochopitelně nepřitahoval. Na to byl příliš nebezpečný. Ale ten dobře padnoucí kabát

z bronzového hedvábí se záplavou bílé krajky u krku a na manžetách mu slušel. Mesaana byla také oblečená podle módy současného věku, v tmavším, vyšívaném bronzovém hedvábí. Z nějakého důvodu vypadala unaveně a zasmušile, skoro jako kdyby byla nemocná. I to bylo možné. V tomto věku měli značný počet ošklivých nemocí, a nebylo příliš pravděpodobné, že by se s léčením svěřila Semirhage. Graendal, jediný další přítomný člověk, stála v rohu naproti s křišťálovou číší naplněnou tmavým vínem, ale místo pití spíš sledovala trojici. Jenom pitomec si nevšímal, když ho pozorovala Graendal, ale oni tři pokračovali s mumláním.

Křesla neladila s okolím. Místnost jako by měla obrazové panely, třebaže kamenný oblouk dveří tuto iluzi ničil. Křesla mohla být tady v Tel'aran'rhiodu cokoliv, tak proč ne něco, co se hodilo do tohoto pokoje, a proč jedenáct, když jich už tak bylo o dvě víc, než bude zapotřebi? Asmodean a Sammael museli být mrtví stejně jako Be'lal a Rahvin. Proč ne obvyklé rozevírající se dveře do obrazové místnosti? Tady to vypadalo, jako kdyby byli obklopeni Ansalinskými zahradami s obrovskými sochami stylizovaných lidí a zvířat Cormalinde Masoona, tyčícími se nad nízkými budovami, které samotné připomínaly křehké sochy z předeného skla. A v zahradách se podávalo jenom nejlepší víno, nejlepší jídlo, a téměř vždy tu bylo možné udělat dojem na krásnou ženu velkými výhrami u kol chinje, třebaže neustále podvádět bylo obtížné. Obtížné, ale nutné pro učence, jemuž scházel majetek. Třetím rokem války všechno skončilo v troskách.

Zlatovlasá, neustále se usmívající zomara v rozevláté bílé blůze a těsných spodcích se přisunula a nabídla Aran'gar číši vína na stříbrném podnose. Tvor, půvabný a krásně androgynní, navenek lidský i přes ty mrtvé černé oči, byl jedním z Aginorových méně nápaditých výtvorů. Přesto v jejich věku, kdy se Moridin jmenoval Izmael - Aran'gar v nejmenším nepochybovala, kdo ve skutečnosti je - těmto tvorům věřil víc než lidským sluhům, třebaže se k ničemu jinému nehodili. Někde musel najít plnou stázovou skříň. Měl jich desítky, i když je s sebou brával málokdy. Ale deset dalších stálo a čekalo, půvabné, i když stály nehybně. Musel toto setkání považovat za nejdůležitější ze všech.

Aran'gar uchopila číši a odehnala zomaru pryč, ačkoliv ta se odvracela, ještě než na ni kývla. Nenáviděla schopnost těch tvorů vědět, co má v hlavě. Alespoň nemohly nikomu prozradit, co zjistily. Vzpomínky na cokoliv kromě rozkazů se v několika minutách vytrácely. Dokonce i Aginor měl dost rozumu, aby věděl, že to bude nutné. Objeví se dneska? Osan'gar se nedostavil na žádnou schůzku od svého neúspěchu v Shadar Logothu. Skutečnou otázkou bylo, je mezi mrtvými, nebo jedná potají, snad podle příkazů Velikého pána? V každém případě jeho nepřítomnost skýtala rozkošné příležitosti, ale poslední možnost byla nejnebezpečnější. Ona poslední dobou hodně rozmýšlela o nebezpečí.

Nedbale zamířila ke Graendal. "Kdo podle tebe dorazí první, Graendal? Stín mě vem, ten, kdo to vybíral, zvolil pořádně depresivní prostředí." Lanfear dávala přednost setkáním vznášejícím se v nekonečné noci, ale tohle bylo svým způsobem horší, jako setkání na hřbitově.

Graendal se slabě pousmála. Alespoň se o to pokusila, ale ať by se snažila sebevíc, její rty nemohly být slabé. Slovo bujné Graendal popisovalo lépe, byla celá bujná, zralá a krásná, což šedá mlha jejího streithu stěží zakrývala. I když možná nemusela nosit tolik prstenů, všechny až na jeden s drahokamem. Korunka posázená rubíny se srážela s jejími zlatými vlasy. Smaragdový náhrdelník, který Aran'gar opatřila Delana, mnohem lépe ladil s jejími zelenými saténovými šaty. Pochopitelně smaragdy byly pravé, ale hedvábí bylo výplodem světa snů. Kdyby v bdělém světě chodila s tak hlubokým výstřihem, budila by příliš velkou pozornost, i kdyby jí zůstal tam, kde byl. A pak měla rozparek, který jí odhaloval levou nohu až ke kyčli. Nohy měla hezčí než Graendal. Zauvažovala nad dvěma rozparky. Neměla tak velké schopnosti jako jiní - Egwain sny nedokázala najít, pokud ta holka nebyla přímo vedle ní -, ale šaty, které chtěla, zvládala docela dobře. Ráda se nechávala obdivovat, a čím víc se předváděla, tím míň ji ostatní brali vážně.

"První jsem dorazila já," řekla Graendal a zamračila se do vína. "Mám na zahrady příjemné vzpomínky."

Aran'gar se zasmála. "Já taky, já taky." Ta ženská byla hloupá jako ostatní, žila v minulosti mezi troskami toho, co bylo ztraceno. "Zahrady už nikdy neuvidíme, ale budou podobné." Ona byla jediná, kdo se hodil být v tomto věku vládcem. Byla jediná, kdo rozuměl primitivním kulturám. Před válkou to bývala její specialita. Ale i Graendal měla užitečné schopnosti a širší kontakty mezi přáteli Temného, ačkoliv by určitě neschvalovala, jak je Aran'gar hodlala využít, jakmile se o nich dozví. "Nenapadlo tě, že všichni

ostatní mají spojence, kdežto my dvě jsme samy?" A Osan'gar, pokud je naživu, ale nebylo nutné ho do toho zatahovat.
Graendaliny šaty ztmavly a naneštěstí zakryly výhled. Byl to pravý streith. Aran'gar našla dvě stázové skříně, ale většinou v nich bylo jen hrozné smetí. "Nenapadlo tebe, že tenhle pokoj musí mít uši? Zomary už byly tady, když jsem dorazila."
"Graendal." Přímo předla. "Jestliže Moridin poslouchá, bude si myslet, že se tě snažím dostat do postele. Ví, že jsme nikdy s nikým spojenectví neuzavřely." Pravdou bylo, že jich několik uzavřela, jenže její spojence vždycky potkalo nějaké hrozné neštěstí, když jejich užitečnost vypršela, a všechno, co věděli o jejích stycích, si odnesli s sebou do hrobu. Ti, kteří skončili v hrobech.
Streith zčernal jako půlnoc v Larcheen a Graendal na bílých tvářích naskočily rudé skvrny. Oči měla jako modrý led. Avšak její slova neladila s její tváří a šaty jí během řeči téměř zprůhledněly. Mluvila pomalu, zamyšleně. "Zajímavá představa. Nikdy jsem se nad tím nezamýšlela. Možná bych mohla teď. Možná. Budeš mě ale muset… přesvědčit." Výborně. Byla stejně bystrá jako obvykle. To Aran'gar připomnělo, že se musí mít stále na pozoru. Hodlala Graendal využít a zbavit se jí, ne se nechat chytit do jedné z jejích pastí.
"Umím moc dobře přesvědčovat krásné ženy." Zvedla ruku, aby Graendal pohladila po líci. Nebylo brzy začít přesvědčovat ostatní. Kromě toho by z toho mohlo vzejít něco víc než jen spojenectví. Graendal se jí vždycky líbila. Už si nevzpomínala, jaké to bylo, když byla muž. Ve svých vzpomínkách nosila tělo, které měla teď, což vyvolávalo jisté zvláštnosti, ale vliv těla nezměnil všechno. Její chutě to nezměnilo, jen rozšířilo. Moc ráda by ten streith stáhla. I všechno ostatní, co by Graendal mohla mít a co by bylo užitečné, ale občas se jí zdávalo, že ty šaty nosí sama. Teď je na sobě neměla pouze proto, že nechtěla, aby si druhá žena myslela, že ji napodobuje.
Streith zůstal poloprůhledný, ale Graendal couvla a podívala se za Aran'gar. Ta se obrátila a zjistila, že k nim přichází Mesaana, s Demandredem a Semirhage po boku. Stále se tvářila rozzlobeně a Semirhage chladně pobaveně. Mesaana byla pořád bledá, ale už ne zasmušilá. Zasmušilá rozhodně ne. Byla jako syčící coreer plivající jed.
"Proč jsi ji nechala jít, Aran'gar? Měla jsi ji ovládat! Měla jsi tolik práce, jak jsi s ní hrála ty své malé snové hry, že jsi zapomněla zjistit, nač myslí? Bez ní v čele jako loutkou se povstání rozpadne. Všechno moje pečlivé plánování přišlo nazmar, protože jsi nedokázala zvládnout jednu hloupou holku!"
Aran'gar se musela ovládnout. Dokázala to, když byla ochotná vynaložit jistou námahu. Místo prskání se usmála. Opravdu se Mesaana dokázala usadit v Bílé věži? Jak by to bylo nádherné, kdyby přišla na způsob, jak tu trojici rozeštvat. - "Včera v noci jsem poslouchala zasedání vzbouřenecké sněmovny. Ve světě snů se můžou scházet v Bílé věži s Egwain v čele. Není taková loutka, jak si myslíš. Už jsem se ti to snažila říct předtím, jenže ty nikdy neposloucháš." To znělo příliš tvrdě, a ona s námahou ztišila hlas. "Egwain jim povyprávěla všechno o situaci ve Věži, jak si jdou adžah navzájem po krku. Přesvědčila je, že se Věž už už rozpadá a že by tomu mohla napomoct tam, kde je. Být tebou, tak bych si lámala hlavu, jestli Věž vydrží dost dlouho, aby ten konflikt mohl pokračovat."
"Jsou odhodlané se udržet?" zamumlala Mesaana potichu a kývla. "To je dobře. Pak všechno jde podle plánu. Myslela jsem si, že budu muset zařídit nějakou ‚záchranu', ale asi to může počkat, dokud ji Elaida nezlomí. Její návrat by potom měl vyvolat ještě větší zmatek. Musíš zasít větší rozpory, Aran'gar. Než skončím, chci, aby se tyhle takzvané Aes Sedai nenáviděly až za hrob."
Objevila se zomara, půvabně se uklonila a nabídla podnos se třemi číšemi. Mesaana a její společníci si víno vzali, aniž by se na tvora podívali, a ten se uklonil a znovu odplul.
"Rozpory ona vždycky zasévat uměla," poznamenala Semirhage a Demandred se zasmál.
Aran'gar ovládla hněv. Napila se vína - bylo velice dobré, opojné, i když se zdaleka nevyrovnalo tomu podávanému kdysi v zahradách - položila ruku Graendal na rameno a pohrávala si se zlatou loknou. Druhá žena nehnula brvou a streith zůstal jako světlá mlha. Buď se jí to líbilo, nebo se ovládala lépe, než se dalo čekat. Semirhage se usmívala stále pobaveněji. I ona si brala potěšení, kde ho našla, třebaže její představa, co je to potěšení, Aran'gar nikdy nepřitahovala.
"Jestli si spolu chcete hrát," zavrčel Demandred, "tak to dělejte v soukromí."
"Žárlíš?" opáčila Aran'gar a zasmála se, když se zamračil. "Kde drží tu holku, Mesaano? Nechce to říct."

Mesaana přimhouřila velké modré oči. Byly na ní to nejhezčí, ale když se zamračila, vypadaly naprosto obyčejně. "Proč to chceš vědět? Abys ji mohla ‚zachránit' sama? Nic ti nepovím."
Graendal zasyčela a Aran'gar si uvědomila, že ji zaťala ruku do vlasů a zvrátila jí hlavu dozadu. Výraz zachovávala klidný, ale její šaty vypadaly jako rudá mlha a rychle tmavly. Aran'gar pustila Graendaliny vlasy, držela je jenom zlehka. Jeden z prvních kroků byl přimět kořist, aby si zvykla na váš dotek. Tentokrát se však nepokoušela zakrýt hněv v hlase. Vycenila zuby a zavrčela: "Chci tu holku, Mesaano. Bez ní musím pracovat s mnohem horšími nástroji."
Mesaana se klidně napila vína, než odpověděla. Klidně! "Podle tvých vlastních slov ji vůbec nepotřebuješ. Od začátku to byl můj plán, Aran'gar. Upravím ho podle potřeby, ale je můj. A já rozhodnu, kdy a kde tu holku pustí."
"Ne, Mesaano, já rozhodnu, kdy a kde a jestli vůbec ji pustí," oznámil Moridin a vstoupil kamenným obloukem. Takže měl na místě špehy. Tentokrát byl celý v černé, která byla ještě tmavší než ta, již nosila Semirhage. Jako obvykle ho následovaly Moghedien a Cyndane, obě ve stejných červenočerných šatech, které ani jedné neslušely. Čím je držel v područí? Aspoň Moghedien by dobrovolně za nikým nešla. A co se té krásné, prsaté, světlovlasé panenky Cyndane týče… Aran'gar za ní zašla, jen aby zkusila, co se bude dát zjistit, a ta holka jí vyhrožovala, že jí vytrhne srdce, jestli na ni Aran'gar ještě jednou sáhne. Tak rozhodně nemluvil někdo, kdo by se snadno podvolil.
"Zřejmě se znovu vynořil Sammael," pokračoval Moridin a šel si sednout. Byl velký, takže zdobené křeslo s ním vypadalo jako trůn. Moghedien a Cyndane se posadily vedle něj, ale kupodivu až po něm. Vzápětí se objevily zomary ve sněhobílém šatu s vínem a jako první ho obdržel Moridin. Ať se tu dělo cokoliv, zomary to vycítily.
"To přece není možné," podotkla Graendal cestou ke křeslům. Teď měla šaty tmavošedé a zcela neprůhledné. "Musí být mrtvý." Nikdo se však nepohnul příliš rychle. Moridin byl Nae'blis, nicméně nikdo kromě Moghedien a Cyndane nebyl ochoten chovat se k němu podřízeně. Aran'gar tedy rozhodně ne.
Posadila se naproti Moridinovi, odkud ho mohla pozorovat, aniž by to bylo znát. A Moghedien s Cyndane taky. Moghedien se vůbec nepohnula, a nebýt jejích jasných šatů, byla by splynula s křeslem. Cyndane byla královna s tváří vytesanou z ledu. Pokoušet se svrhnout Nae'blise bylo nebezpečné, ale ty dvě k tomu mohly mít klíč. Pokud přijde na to, jak jím otočit. Graendal se posadila vedle ní a křeslo bylo náhle blíž. Aran'gar jí mohla položit ruku na zápěstí, ale jenom se usmála. Lepší bude se prozatím soustředit.
"Nesnesl zůstat tak dlouho v úkrytu," přisadil si Demandred, rozvalil se v křesle mezi Semirhage a Mesaanou a zkřížil nohy, jako by byl naprosto klidný. To nebylo příliš pravděpodobné. Byl taky pořádně vrtkavý. "Sammael potřeboval, aby se všichni dívali jen na nej."
"V každém případě Sammael, nebo někdo, kdo se za něj vydává, dává rozkazy myrddraalům a oni poslouchají, takže to byl jeden z Vyvolených." Moridin se rozhlížel kolem sebe, jako by dokázal zjistit, kdo to byl. Přes modré oči mu neustále proudila černá saa. Aran'gar v této chvíli nijak nelitovala, že pravou sílu může využívat jenom on. Cena byla příliš vysoká. Izmael byl rozhodně přinejmenším zpola šílený, a i když se stal Moridinem, nezměnilo se to. Jak dlouho potrvá, než ho dokáže odstranit?
"Hodláš nám sdělit, co to bylo za rozkazy?" Semirhage mluvila chladně a klidně se napila vína, pozorujíc Moridina přes okraj číše. Při sezení měla záda rovná jako vždy. I ona se tvářila zcela nevzrušeně, což také nebylo pravděpodobné.
Moridin zaťal zuby. "Nevím," řekl nakonec neochotně. Toto odjakživa říkal nerad. "Ale poslali stovku myrddraalů a tisíce trolloků na cesty."
"To vypadá na Sammaela," poznamenal Demandred zamyšleně, otáčel číší v prstech a sledoval kroužící víno. "Asi jsem se zmýlil." Od něj to bylo pozoruhodné přiznání. Nebo pokus zakrýt, kdo se za Sammaela vydával. Moc ráda by věděla, kdo začal hrát její vlastní hru. Nebo zda je Sammael opravdu naživu.
Moridin trpce zabručel. "Předejte rozkazy svým přátelům Temného. Všechny zprávy o trollocích a myrddraalech mimo Mornu předáte mně, jakmile je obdržíte. Čas návratu se blíží. Nikdo si už nesmí vyrazit sám za dobrodružstvím." Znovu si je prohlédl, všechny kromě Moghedien a Cyndane. Aran'gar

jeho pohled opětovala s úsměvem ještě lenivějším než Graendal. Mesaana před ním ucukla.
"Jak jsi ke svému vlastnímu zármutku zjistila," řekla Mesaaně, a jakkoli se to zdálo nemožné, ona zbledla ještě víc. Napila se a zuby jí zacvakaly o křišťál. Semirhage s Demandredem se pohledu na ni vyhýbali. Aran'gar si vyměnila pohled s Graendal. Mesaana byla nějak potrestána za to, že se neobjevila v Shadar Logothu, ale jak? Kdysi by takové selhání znamenalo smrt. Na to jich však zbylo příliš málo. Cyndane s Moghedien se tvářily zvědavě, takže to taky nevěděly.
"Vidíme znamení stejně jasně jako ty, Moridine," zavrčel Demandred podrážděně. "Čas se blíží. Musíme najít zbytek zámků na věznici Velikého pána. Mí následovníci hledají všude, avšak zatím nic nenašli."
"Aha, ano, zámky. Správně, ty musejí být nalezeny." Moridin se usmíval téměř samolibě. "Zůstávají jen tři a všechny vlastní al'Thor, i když pochybuju, že je má u sebe. Teď jsou příliš náchylné k rozbití. Určitě je někam schoval. Ať se vaši lidé podívají na místa, kde byl. Prohledejte je sami."
"Nejsnazší je unést Luise Therina." V ostrém protikladu ke svému vzezření ledové panny měla Cyndane hlas sípavý a smyslný, hlas stvořený pro povalování se v měkkých polštářích jenom v nedbalkách. V modrých očích měla žár. Spalující žár. "Já ho přinutím prozradit, kde ty zámky jsou."
"Ne!" štěkl Moridin a upřel na ni přísný pohled. "Ty bys ho ‚náhodou' zabila. Čas a způsob al'Thorovy smrti zvolím já. Nikdo jiný." Zvláštním způsobem si položil ruku na přednici kabátu a Cyndane sebou trhla. Moghedien se otřásla. "Nikdo jiný," zopakoval tvrdě.
"Nikdo jiný," řekla Cyndane. Když dal ruku dolů, tiše si vydechla a napila se vína. Na čele se jí leskl pot. Aran'gar ta výměna připadala nadmíru poučná. Jakmile se zbaví Moridina, bude mít zřejmě Moghedien a holku na vodítku. Výborně.
Moridin se v křesle narovnal a upřel zrak na ostatní. "To platí pro všechny. Al'Thor je můj. V žádném případě mu neublížíte!" Cyndane sklonila hlavu nad číši a napila se, ale nenávist v jejích očích byla jasná. Graendal tvrdila, že to není Lanfear, že je slabší v jediné síle, ale na al'Thora byla rozhodně fixovaná a nazývala ho stejným jménem, jaké vždycky používala Lanfear.
"Jestli už chcete někoho zabít," pokračoval, "zabijte tyhle dva!" Uprostřed kruhu se objevily podobizny dvou mladých mužů v hrubém venkovském odění a otáčely se, aby jim všichni viděli do obličeje. Jeden byl vysoký, rozložitý, se žlutýma očima, kdežto druhý nebyl zrovna hubený a přidrzle se usmíval. Výtvory Tel'aran'rhiodu se pohybovaly strnule a jejich výraz se v nejmenším nezměnil. "Perrin Aybara a Mat Cauthon jsou ta'veren. Lze je snadno najít. Najděte je a zabijte."
Graendal se zasmála, a nebyl to veselý smích. "Najít ta'veren nebylo nikdy tak snadné, jak to vypadá, a dnes je to ještě těžší. Celý vzor je v pohybu, samý posuv a špička."
"Perrin Aybara a Mat Cauthon," zamumlala Semirhage a podobizny si prohlížela. "Tak takhle vypadají. Kdo ví, Moridine. Kdybys nám to ukázal dřív, klidně už mohli být mrtví."
Moridin praštil pěstí do lenochu křesla. "Najděte je! Ujistěte se, že vaši následovníci znají jejich obličej. Najděte Aybaru a Cauthona a zabijte je! Čas se blíží a oni musejí být mrtví!"
Aran'gar se napila vína. Neměla nic proti tomu ty dva zabít, pokud na ně náhodou narazí, ale s Randem al'Thorem bude Moridin pořádně zklamaný.

KAPITOLA ČTVRTÁ
Dohoda

Perrin seděl na Tanečníkovi kousek od kraje lesa a pozoroval velkou louku, na níž se mezi hnědou trávou, která poté, co roztál sníh, vypadala jako žíněnka, začínaly objevovat červené a modré květiny. Rostly tu hlavně kaliny, které si ponechávaly široké, tmavé listy přes zimu, a větve ambroní zdobilo jenom pár světlých lístků. Šedý hřebec podupával. Byl stejně netrpělivý jako jeho pán, i když ten to nedával najevo. Slunce jim stálo téměř nad hlavami. Perrin tu čekal už skoro hodinu. Od západu přes louku směrem k němu vál ostrý vítr. To bylo dobře.
Každou chvíli pohladil rukou v plechové rukavici téměř rovnou větev useknutou z dubu, silnější než jeho předloktí a dvakrát tak dlouhou, kterou měl položenou přes sedlo. Do poloviny délky větev ořezal a ohladil. Louka, lemovaná obrovskými duby a kalinami, vysokými borovicemi a nižšími abmroněmi, byla necelých šest set kroků široká a o něco delší. Větev by měla stačit. Měl plán pro všechny možnosti, jež

ho napadly. Větev se hodila do víc než jednoho plánu.
"Má paní první, měla by ses vrátit do tábora," poznamenal Gallenne, nikoliv poprvé, a podrážděně si zamnul červený klípec. Přílbu s karmínovým chocholem měl pověšenou na hrušce u sedla, takže mu prošedivělé vlasy spadaly volně na ramena. Nechal se slyšet, a to v dosahu Berelaininých uší, že většinu bílých vlasů má díky ní. Jeho černý válečný kůň se pokusil hryznout Tanečníka a on ho rychle pootočil, aniž by přestal sledovat Berelain. Od začátku byl proti tomu, aby sem jezdila. "Grady tě může odvést zpátky a vrátit se. My zatím ještě chvíli počkáme, abychom zjistili, co mají Seanchané za lubem."
"Zůstanu, kapitáne. Já zůstanu." Berelain mluvila pevně a naprosto klidně, ale pod obvyklým pachem trpělivosti byl cítit mírný nádech obav. Nebyla si pravděpodobně tak jistá, jak mluvila. Začala používat lehký parfém vonící po květinách. Perrin občas přemýšlel, co jsou to za kytky, ale dnes se na takové myšlenky příliš soustředil.
Z Annoury byla cítit rozmrzelost, třebaže tvář Aes Sedai, rámovaná desítkami tenkých cůpků, zůstávala stejně hladká jako vždy. Ale ona zase šedá sestra s nosem jako zobák byla cítit rozmrzele od chvíle, kdy došlo k roztržce mezi ní a Berelain. Byla to její chyba, že Masemu navštívila za Berelainiými zády. Také ona Berelain radila, ať zůstane v táboře. Pobídla hnědou kobylu blíž k první z Mayene, a Berelain poodvedla bílou klisnu o stejný kus dál, aniž by se na svou rádkyni byť jen podívala. Rozmrzelost znovu vyletěla.
Berelaininy šaty z rudého hedvábí, vyšívané zlatými rozvilinami, předváděly větší kus poprsí, než v poslední době odhalovala, i když široký náhrdelník z ohnivých i drahých opálů předstíral jistou cudnost. Kolem pasu měla široký opasek ze stejných kamenů a na něm pověšenou dýku posázenou drahokamy. V černých vlasech jí spočívala úzká korunka Mayenne se zlatým jestřábem v letu nad čelem a vedle opasku a náhrdelníku vypadala obyčejně. Berelain byla krásná, a jemu připadala ještě krásnější od té doby, co ho přestala štvát, i když Faile se pochopitelně zdaleka nevyrovnala.
Annoura měla šedé jezdecké šaty bez ozdob, ale většina ostatních byla ve svých nejlepších šatech. Perrin měl tmavozelený hedvábný kabátec se stříbrnou výšivkou na rukávech a ramenou. Moc na parádní šaty nebyl - Faile ho donutila koupit si to málo, co měl, i když ho nutila jemně - ale dneska potřeboval udělat dojem. Pokud široký, obyčejný kožený opasek, zapnutý přes kabát, ten dojem poněkud kazil, tak ať.
"Musí přijít," zamumlal Arganda. Alliandřin první kapitán byl pomenší, rozložitý, na hlavě měl postříbřenou přílbu se třemi krátkými bílými chocholy a v sedle seděl, s mečem v pochvě uvolněným, jako by očekával útok. I kyrys měl postříbřený. Ve slunečním světle by ho bylo vidět na celé míle.
"Musí!"
"Prorok řekl, že nepřijdou," podotkl Aram, ale ne zrovna mile, a pobídl svého nohatého bělouše vedle Tanečníka. Mosazná vlčí hlava na hrušce jeho jílce mu vyčuhovala přes rameno kabátce se zelenými pruhy. Kdysi byl na muže příliš pohledný, jenomže teď byl s každým dnem zachmuřenější. Byl rozháraný, oči měl zapadlé, a tiskl rty. "Prorok buď řekl tohle, nebo je to léčka. Řekl, že Seanchanům nemáme věřit."
Perrin mlčel, ale i on byl podrážděný jak kvůli sobě, tak kvůli bývalému cikánovi. Balwer mu sdělil, že Aram začal trávit hodně času s Masemou, ale Perrinovi připadalo zbytečné mu připomínat, že nemá Masemovi vykládat o všem, co Perrin dělá. Vejce se do skořápky vrátit nedá, ale bylo to poučení pro příště. Dělník by měl znát své nástroje a při práci je nerozbíjet. Totéž platilo o lidech. Co se Masemy týkalo, bezpochyby se bál, že potkají někoho, kdo bude vědět, že on sám jedná se Seanchany.
Oddíl s Perrinem byl velký, i když většina jezdců zůstane mezi stromy. Padesát Berelaininých okřídlených gardistů v červených přilbicích a kyrysech, se šarlatovými fáborky na kopích s ocelovými hlavicemi, čekalo na koních za zlatým jestřábem na modrém poli - vlajkou Mayene - povlávajícím ve větru. Vedle nich sedělo v sedlech padesát Ghealdaňanů v leštěných kyrysech a tmavozelených kónických přílbách za ghealdanskou zástavou se třemi stříbrnými hvězdami na červeném poli. Fáborky na kopích měli zelené. Na pohled vypadali hrozivě, ale zdaleka nebyli tak nebezpeční jako Jur Grady s ošlehanou tváří, i když vedle nich vypadal nevýrazně ve svém prostém černém kabátci se stříbrným mečíkem na vysokém límci. Věděl to, ačkoliv oni možná ne, a stál vedle svého ryzáka s klidem člověka odpočívajícího před denní dřinou.
Naproti tomu Leof Torfinn a Tod al'Caar, jediní další dva muži z Dvouříčí, i po dlouhém čekání pořád

ještě málem nadskakovali v sedlech vzrušením. Kdyby věděli, že byli vybráni hlavně proto, že jim na rozdíl od ostatních téměř padly vypůjčené tmavozelené kabáty z dobrého sukna, možná by se tolik netěšili. Leof nesl Perrinovu vlastní zástavu s červenou vlčí hlavou a Tod rudého orla Manetherenu. Oba praporce povlávaly na žerdích o něco delších než kopí. Málem se porvali o to, kdo který ponese. Perrin doufal, že spor nevznikl o vlčí hlavu s červeným okrajem. Leof se tvářil docela spokojeně, Tod přímo překypoval nadšením. Pochopitelně nevěděl, proč ji Perrin vleče s sebou. V každém obchodě musíte přimět toho druhého, aby si myslel, že dostal něco navíc, jak říkával s oblibou Matův otec. Perrinovi před očima zavířily barvy a na okamžik měl dojem, že viděl, jak Mat mluví s jakousi malou, tmavou ženou. Rychle ten obraz setřásl. Záleželo jen na tom, co je tady a teď. Záleželo jenom na Faile.

"Přijdou," štěkl Arganda na Arama, i když se přes mřížku hledí mračil, jako by čekal výzvu.

"A co když nepřijdou?" chtěl vědět Gallenne a jedním okem se mračil stejně vztekle jako Arganda oběma. Jeho červený kyrys nebyl o moc lepší než Argandův stříbrný a nebyla příliš velká naděje, že by se nechali přesvědčit, aby si je natřeli nějakou matnou barvou. "Co když to je léčka?" zavrčel Arganda téměř jako vlk. Byl skoro u konce s trpělivostí.

Vítr přinesl pach koní chviličku předtím, než Perrinovy uši zachytily první zapípání modřinky, příliš vzdálené, než aby ho zaslechl někdo jiný. Ozvalo se ze stromů kolem louky. Do lesů vstupovaly velké oddíly mužů, možná nepřátelských. Další zapípání, tentokrát blíž.

"Jsou tady," pravil a Arganda s Gallennem se po něm podívali. Snažil se neprozradit, jak dobrý má sluch nebo čich, ale ti dva už se málem pustili do sebe. Další pípání tak blízko, že je zaslechli i ostatní. Oba muži vedle Perrina se zatvářili zvláštně.

"Nemůžu riskovat, že se paní první něco stane, pokud tu je sebemenší šance, že jde o léčku," prohlásil Gallenne a připjal si přílbu. Všichni věděli, co ten signál znamená.

"Je to moje volba, kapitáne," upozornila ho Berelain dřív, než Perrin stačil otevřít ústa.

"A já zodpovídám za tvoje bezpečí, má paní první."

Berelain se nadechla, potemněla jí tvář, ale tentokrát to Perrin stihl. "Řekl jsem ti, že tu past nespustíme, pokud ti jde o to. Víš, jak podezíraví Seanchané jsou. Nejspíš se bojí, že my chceme ze zálohy přepadnout je." Gallenne si hlasitě odkašlal. Trpělivost v Berelainině pachu zeslábla, ale pak se zase odhodlaně vrátila.

"Měl bys ho poslouchat, kapitáne," pronesla Berelain s úsměvem určeným pro Perrina. "On ví, co dělá."

Na druhém konci louky se objevil oddíl jezdců a zastavil. Tallanvora bylo snadné objevit. V tmavém kabátě, na grošákovi, byl jediný muž, jenž na sobě neměl zbroj s jasně rudými, žlutými a modrými pruhy. Druhá dvojice beze zbroje byly ženy, jedna v modrém s červenou na sukních a prsou, druhá v šedém. Slunce se odráželo od něčeho, co je spojovalo. Aha. Sul'dam a damane. Během vyjednávání skrze Tallanvora o nich nepadla ani zmínka, ale Perrin s tím počítal.

"Bylo načase," poznamenal a jednou rukou zvedl Tanečníkovy otěže. "Než si začne myslet, že my nepřijdeme."

Annouře se podařilo přijet tak blízko, že mohla Berelain položit ruku na loket, než druhá žena odvedla svou klisnu stranou. "Měla bys mě nechat jít s tebou, Berelain. Možná budeš potřebovat mou radu, ne? Takovéto vyjednávání je moje specialita."

"Předpokládám, že teď už Seanchané poznají tvář Aes Sedai, co myslíš, Annouro? S tebou budou těžko vyjednávat. Kromě toho," dodala Berelain příliš sladkým hlasem, "musíš zůstat tady, abys pomáhala panu Gradymu."

Aes Sedai naskočily na tvářích rudé skvrny a ona stiskla rty. Přinutit ji, aby souhlasila, že dnes bude přijímat rozkazy od Gradyho, musely moudré, i když Perrin byl rád, že neví, jak to dokázaly, a ona se z toho snažila od odjezdu z tábora vykroutit.

"Ty zůstaneš taky," prohlásil rozhodně Perrin, když Aram pobídl koně. "Poslední dobou jsi příliš zbrklý, a já nehodlám riskovat, že řekneš nebo uděláš něco nevhodného. Nebudu kvůli tobě riskovat Failein život." To byla pravda. Nemusel dodávat, že nehodlá riskovat, že Aram donese to, co dnes zaslechne, Masemovi. "Rozumíš?"

Z Aramova pachu se nesly bubliny zklamání, ale jenom kývl, ač neochotně, a položil ruce na sedlovou hrušku. Masemu možná téměř uctíval, ale raději by stokrát obětoval život, než riskoval, že se Faile něco

stane. Tedy, schválně by to neriskoval. To, co dělal bez přemýšlení, byla jiná otázka.
Perrin vyjel z lesa s Argandou po jedné a Berelain s Gallennem po druhé straně. Praporce následovaly, pak deset Mayenerů a deset Ghealdaňanů v dvojstupu. Když se objevili, Seanchané jim vyjeli vstříc, také v zástupu, s Tallanvorem vedle vůdců, z nichž jeden jel na prokvetlém bělouši a druhý na ryzákovi. Kopyta koní nevydávala na silné vrstvě spadaného listí žádný zvuk. Les ztichl, dokonce i pro Perrinovy uši.
Mayenerové a Ghealdaňané se rozestoupili do řady a většina Seanchanů ve své jasně zbarvené zbroji udělala totéž, Perrin s Berelain zamířili k Tallanvorovi a dvěma ozbrojeným Seanchanům, z nichž jeden měl na lakované přílbě připomínající hmyzí hlavu tři tenké modré chocholy a druhý dva. Sul'dam a damane se také připojily. Všichni se setkali uprostřed louky, obklopení lučními květy a tichem. Mezi oběma oddíly zůstalo šest kroků.
Tallanvor se zastavil na kraji jedné skupiny a oba Seanchané si sňaly přílby. Na rukou měli plechové rukavice také s proužky. Pod přílbou se dvěma chocholy se objevil plavovlasý muž, jemuž hranatou tvář křižoval půltucet jizev. Byl to protřelý muž, ze kterého bylo cítit pobavení, ale Perrina zaujal druhý jezdec. Byla to Seanchanka, na ženu vysoká a širokoplecí, ač jinak byla štíhlá a nijak mladá. Seděla na ryzákovi, podle Perrina určitě cvičeném válečném oři. Krátké kudrnaté černé vlasy měla na spáncích prošedivělé, pleť měla tmavou jako ornice a pouze dvě jizvy, jednu šikmo přes levou líc a druhou na čele, kde jí končila v pravém obočí. Někteří lidé považují jizvy za známku tvrdosti. Perrin zastával názor, že méně jizev znamená, že člověk spíš ví, co dělá. Vánek od ní nesl neochvějnou sebedůvěru.
Přelétla pohledem povlávající praporce. Perrin měl dojem, že se u rudého orla Manetherenu trochu zarazila, a pak i u zlatého jestřába Mayene, ale rychle se vrátila k němu. Její výraz se v nejmenším nezměnil, ale když si všimla jeho žlutých očí, vstoupilo do jejího pachu něco nepostižitelného, něco ostrého a tvrdého. A když spatřila těžké kovářské kladivo u jeho pasu, ten zvláštní pach zesílil.
"Předávám vám zde Perrina t'Bashere Aybaru, urozeného pána z Dvouříčí, lenního pána královny Alliandry z Ghealdanu," ohlásil Tallanvor a napřáhl ruku k Perrinovi. Tvrdil, že Seanchané hrozně dají na ceremonie, ale Perrin netušil, zda tohle je nějaký seanchanský obřad, nebo zda pochází z Andoru. Tallanvor si to mohl všechno vymyslet. "Předávám vám Berelain sur Pendrag Paeron, první z Mayene, Světlem požehnanou, obránkyni vln, hlavu rodu Paeron." Uklonil se jim, přehodil si otěže a zvedl druhou ruku k Seanchanům. "Předávám vám generálpraporečníka Tylee Khirgan ze Vždyvítězného vojska, ve službách císařovny Seanchanu. Předávám vám kapitána Bakayara Mishimu ze Vždyvítězného vojska, ve službách císařovny Seanchanu." Další úklona, poté otočil šimla a vrátil se k praporcům. Tvářil se stejně ponuře jako Aram, ale byla z něj cítit naděje.
"Jsem rád, že tě neoznačil za vlčího krále, můj pane," protáhl generálpraporečník. Kvůli tomu, jak seanchanská velitelka šišlala, musel Perrin napínat sluch, aby rozuměl tomu, co říká. "Jinak bych si myslela, že nadešel Tarmon Gai'don. Znáš Dračí proroctví? ‚Až vlčí král ponese kladivo, budou známy poslední dny. Až se liška ožení s krkavcem, trubky zavolají k boji.' Té druhé části jsem nikdy nerozuměla. A ty, má paní. Sur Pendrag. To znamená z Pendragů?"
"Moje rodina pochází od Artuše Pendraga Tanrealla," opáčila Berelain, hlavu vysoko zdviženou. Závan větru od ní přinesl kromě trpělivosti a voňavky nádech pýchy. Dohodli se, že mluvit bude Perrin - ona měla Seanchany oslnit jako krásná mladá vládkyně, či aspoň propůjčit Perrinovi váhu svých titulů - ale na přímou otázku asi odpovědět měla.
Tylee kývla, jako by očekávala přesně takovou odpověď. "Díky tomu jsi vzdálenou příbuznou císařské rodiny, má paní. Císařovna, kéž žije věčně, tě bezpochyby vyznamená. Aspoň pokud si nebudeš činit nároky na říši Jestřábího křídla."
"Činím si nároky pouze na Mayene," prohlásila Berelain hrdě. "A to budu bránit do posledního dechu."
"Nepřišel jsem sem mluvit o proroctvích, Jestřábím křídlu nebo té vaší císařovně," ozval se podrážděně Perrin. Podruhé za krátkou chvíli se mu v hlavě skládaly barvy, ale hned je zahnal. Neměl čas. Vlčí král? Hopsal by se zasmál, tedy nakolik se vlci můžou smát. Každý vlk by to udělal. Zároveň ho však zamrazilo. Neuvědomil si, že je o něm zmínka v proroctvích. A jeho kladivo že je zvěstovatelem Poslední bitvy? Ale záleželo jenom na Faile. Jenom na ní. Udělá cokoliv, aby ji osvobodil. "Ujednání pro tuto schůzku znělo nanejvýš třicet lidí v obou oddílech, ale vy máte v lesích kolem nás spoustu mužů. Velkou

spoustu."
"Ty taky," odtušil Mishima s úsměvem pokřiveným bílou jizvou končící v koutku úst, "jinak bys o těch našich nevěděl." Šišlal víc než Tylee.
Perrin upíral oči na generálpraporečníka. "Dokud zde zůstanou, hrozí, že dojde k nehodám. Já žádné nehody nechci. Chci od Shaidů získat zpět svou ženu."
"A jak se podle tebe máme vyhnout nehodám?" zeptal se Mishima a pohazoval si otěžemi. Mluvil, jako by tato otázka nebyla nijak naléhavá. Tylee ho nechávala mluvit a sledovala Perrinovy reakce. "Máme ti věřit a poslat naše muže pryč první, nebo ty uvěříš nám, když tě požádáme, abys jako první ustoupil ty? ‚Na výšinách jsou stezky dlážděné dýkami.' Pro důvěru tu není moc místa. Asi bychom mohli oba vydat rozkaz mužům k ústupu zároveň, jenže jedna strana by mohla podvádět."
Perrin zavrtěl hlavou. "Budeš mi muset věřit, generálpraporečníku. Nemám důvod na vás zaútočit nebo tě zajmout, zato spoustu důvodů to nedělat. U tebe si ale nemůžu být jistý. Možná si myslíš, že zajmout první z Mayene by ti mohlo stát za menší zradu." Berelain se tiše zasmála. Přišel čas na větev. Nejen aby nejdřív přinutil Seanchany opustit les, ale přesvědčit je, že potřebují, co jim může nabídnout. Zvedl větev před sebe. "Předpokládám, že tvoji muži jsou nejspíš dobří vojáci. Moji muži nejsou vojáci, i když bojovali s trolloky a Shaidy a v obou případech si vedli dost dobře." Uchopil větev za spodek a zvedl ji nad hlavu. "Jsou však zvyklí lovit lvy a pantery a horské kočky, kteří přicházejí z hor a napadají naše stáda, a divoké kance a medvědy, zvířata, která napadají lidi, v lesích hodně podobných tomuto."
Větev se mu roztřásla v ruce a náraz dvou šípů mu projel až do ramene. Dal větev dolů a předvedl dva šípy, jejichž dlátovité hlavice projely tvrdým dřevem až na druhou stranu. Tři sta kroků byla pro takový cíl hodně velká vzdálenost, ale vybral k tomu Jondyna Barrana a Joriho Congara. Byli to jeho nejlepší střelci. "Když na to přijde, tvoji muži ani neuvidí, kdo je zabíjí, a ta zbroj jim proti dvouřičským dlouhým lukům moc nepomůže. Doufám, že na to nedojde." Vší silou vyhodil větev do vzduchu.
"Moje oči!" zavrčel Mishima a sáhl po meči. Zároveň se snažil s koněm couvnout a nespustit z očí Perrina ani větev. Přílba mu spadla do trávy.
Tylee se rovněž nepohnula, třebaže také sledovala Perrina i větev. Nejdřív se jí to dařilo, ale pak už zvedla zrak k větvi, jež stoupala, až zůstala viset ve vzduchu mezi nimi. Najednou ji obklopily plameny tak prudké, že Perrin cítil žár jako z otevřené výhně. Berelain si zakryla tvář rukou. Tylee jen všechno zamyšleně pozorovala.
Oheň hořel jenom chvilku, avšak z větve zůstal jen popel, který odnesl vítr. Popel a dvě smítka, jež spadla do trávy. Okamžitě vyskočily plamínky a rychle se šířily. Dokonce i váleční oři ustrašeně frkali. Berelainina kobyla tancovala ve snaze vzepřít se otěžím a uprchnout.
Perrin zaklel - měl si vzpomenout na hlavice šípů - a hotovil se sesednout, aby oheň udupal. Než však stačil přehodit nohu přes sedlo, plameny zmizely a zůstaly pouze pramínky kouře stoupající z ožehlé trávy.
"Hodná Norie," zamumlala sul'dam a poplácala damane. "Norie je skvělá damane." Žena v šedém se po pochvale plaše usmála. Přes svá slova se sul'dam tvářila ustaraně.
"Takže," začala Tylee, "máte marath -" Zarazila se a našpulila rty. "Máte s sebou Aes Sedai. Víc než jednu? Nevadí. Nemůžu říct, že by na mě Aes Sedai, co jsem zatím viděla, udělaly dojem."
"Není to marath'damane, můj generále," podotkla tiše sul'dam.
Tylee se nehýbala a pozorně si prohlížela Perrina. "Asha'man," řekla nakonec a nebyla to otázka.
"Začínáš mě zajímat, můj pane."
"V tom případě tě možná přesvědčí ta poslední věc," prohlásil Perrin. "Tode, namotej ten prapor na žerď a pojeď sem." Když za sebou nic neuslyšel, ohlédl se přes rameno. Tod na něj ohromeně zíral. "Tode."
Tod se otřepal a začal natáčet rudého orla na žerď. Cestou k Perrinovi se však tvářil nešťastně. Zůstal sedět na koni s rukou nataženou, jako by doufal, že dostane prapor zpátky.
Perrin pobídl Tanečníka blíž k Seanchanům a praporec držel vodorovně před sebou. "Dvouřičí bývalo srdcem Manetherenu, generálpraporečníku. Poslední král Manetherenu padl v bitvě v místě, kde dneska stojí Emondova Role, vesnice, kde jsem se narodil a vyrostl. Manetheren máme v krvi. Ale Shaidové drží mou ženu jako zajatkyni. Abych ji osvobodil, vzdávám se veškerých nároků na znovuoživení Manetherenu a podepíšu ohledně toho jakoukoliv přísahu. Ten nárok bude pro vás Seanchany jenom

polem bodláčí. Ale můžete to pole vyčistit bez kapky prolité krve." Někdo za ním zoufale zasténal. Nejspíš to byl Tod.
Najednou se vítr změnil ve vichřici ženoucí se z opačné strany, zasypávající všechny kamínky, vítr tak prudký, že se Perrin musel vší silou držet, aby ho to nesrazilo ze sedla. Odkud se ty kamínky vzaly? V lese ležela tlustá vrstva spadaného listí. Bouře páchla hořící sírou, až z toho Perrina začalo pálit v nose. Koně pohazovali hlavami, tlamy otevřené, ale řev větru přehlušil jejich polekané ržání.
Zuřivý vítr vál jen chvilku, vzápětí byl utichl, zůstal pouze lehký větřík vanoucí z druhé strany. Koně se třásli, frkali, pohazovali hlavami a kouleli očima. Perrin poplácal Tanečníka po krku a tiše ho uklidňoval, avšak bez většího účinku.
Generálpraporečník udělal podivné gesto a zamumlal: "Odvrať Stín. Odkud se to pod Světlem vzalo? Slyšela jsem, že se prý dějí podivné věci. Nebo to bylo další ‚přesvědčování' z tvé strany, můj pane?"
"Ne," odpověděl Perrin pravdivě. Neald uměl ovládat počasí, jak se ukázalo, ne však Grady. "Záleží na tom, odkud to přišlo?"
Tylee si ho zamyšleně prohlédla a kývla. "Co na tom sejde?" odtušila, a znělo to, jako by s ním nemusela nezbytně souhlasit. "Máme příběhy o Manetherenu. To by byly ostružiny pod nohama a bez bot. Polovina Amadicie bzučí příběhy o tobě a tom praporu, jak jsi přišel znovu oživit Manetheren a ‚zachránit' před námi Amadicii. Mishimo, zatrub na ústup." Plavovlasý muž bez váhání zvedl malý, rovný roh, jenž měl na červené šňůře pověšený kolem krku. Zadul čtyři pronikavé tóny a dvakrát to zopakoval, než zase roh spustil na prsa. "Já jsem tu skončila," prohlásila Tylee.
Perrin zvrátil hlavu dozadu a co nejhlasitěji a nejsrozumitelněji zařval: "Dannile! Telle! Až se pohne poslední Seanchan pod loukou, svolejte ostatní a připojte se ke Gradymu!"
Generálpraporečník si strčil malíček do ucha a zavrtěl jím i přes plechovou rukavici. "Máš silný hlas," prohlásil, a teprve pak sáhl pro žerď praporce, již měl položenou přes sedlo. Už se na prapor nepodíval, ale nejspíš nevědomky ho pohladil. "S čím můžeš přispět mému plánu, můj pane?" Mishima zahákl kotník za vysokou sedlovou hrušku a sehnul se pro svou přílbu. Vítr ji odfoukl přes udupanou trávu až k řadě seanchanských vojáků. V lese zapískl slavík, pak další a ještě jeden. Seanchané ustupovali. Cítili i oni vítr? Na tom nezáleží.
"Ne tolik mužů, jako už máš," přiznal Perrin, "ani to nejsou cvičení vojáci, mám však asha'many, Aes Sedai a moudré, které dokážou usměrňovat, a ty je budeš potřebovat všechny do jednoho." Tylee otevřela ústa a Perrin zvedl ruku. "Budu chtít tvé slovo, že se jim nepokusíš nasadit obojky." Významně se podíval po sul'dam a damane. Sul'dam upírala oči na Tylee, čekajíc rozkazy, ale zároveň nevědomky hladila druhou ženu po vlasech, jako kdyby se snažila uklidnit kočku. A Norie málem předla! Světlo!
"Tvoje slovo, že jsou před tebou v bezpečí, oni i všichni, kdo v tom táboře nosí bílá roucha. Většina z nich stejně nejsou Shaidové, a jediní Aielové mezi nimi, které znám, jsou mí přátelé."
Tylee potřásla hlavou. "Divné to mář přátele, můj pane. V každém případě jsme s tlupami Shaidů našli i lidi z Cairhienu a Amadicie a nechali jsme je jít, i když většina Cairhieňanů zřejmě byla příliš zmatená, než aby věděli, co si se sebou počít. Jediné v bílém, které si necháváme, jsou Aielové. Z těchto gai'šainů jsou vynikající da'covale, na rozdíl od ostatních. Přesto souhlasím, že tvé přátele nechám jít. I tvé Aes Sedai a asha'many. Ukončit tohle shromáždění je pro mě velmi důležité. Řekni mi, kde jsou, a můžu začít přizpůsobovat své plány."
Perrin si prstem pohladil nos. Nebylo příliš pravděpodobné, že mezi gai'šainy budou Shaidové, jenže to jí nehodlal vykládat. Ať mají naději na svobodu, jakmile si odslouží svůj rok a den. "Obávám se, že to bude muset jít podle mého plánu. Sevanna bude tvrdý oříšek k rozlousknutí, ale už jsem vymyslel jak na ni. Kupříkladu s sebou má asi sto tisíc Shaidů a sbírá další. Ne každý z nich je algai'd'siswai, ale každý dospělý popadne oštěp, když musí."
"Sevanna." Tylee se potěšené usmála. "To jméno jsme už slyšeli. Moc ráda bych představila Sevannu z Jumai Shaido generálkapitánovi." Její úsměv pohasl. "Sto tisíc je mnohem víc, než jsem čekala, jenže i tak je dokážu zvládnout. S Aiely jsme už bojovali v Amadicii. Ehm, Mishimo?"
Mishima se cestou zpátky zasmál, ale byl to drsný smích, žádné veselí v něm nebylo. "To ano, generálpraporečníku. Jsou to zuřiví bojovníci, disciplinovaní a vynalézaví, ale dají se zvládnout. Obklíčíš jejich bandu nebo klan se třemi čtyřmi damane a bušíš do nich, dokud se nevzdají. Je to ošklivá práce.

Mají s sebou rodiny. Ale o to dřív se vzdají."
"Slyšel jsem, že máte asi tucet damane," podotkl Perrin. "Stačí to proti třem nebo čtyřem stovkám moudrých, jež dokážou usměrňovat?"
Generálpraporečník se zamračil. "Už ses o nich zmiňoval, o těch moudrých, které usměrňují. U každé tlupy, kterou jsme chytili, byly moudré, ale žádná z nich nedokázala usměrňovat."
"To proto, že všechny shaidské jsou se Sevannou," vysvětloval Perrin. "Jsou jich nejméně tři, spíš čtyři stovky. Moudré, které jsou se mnou, si tím jsou jisté."
Tylee si vyměnila pohled s Mishimou a povzdechla si. "Dobře," zabručela nakonec, "rozkazy nerozkazy, tím je jasné, že tohle se potichu vyřídit nedá. Bude nutné vyrušit Dceru Devíti měsíců, i když se za to budu muset omluvit císařovně, kéž žije věčně. Nejspíš budu muset." Dcera Devíti měsíců? Zřejmě nějaká vysoko postavená Seanchanka. Jak by ji ale tohle mohlo vyrušit?
Mishima se zaškaredil, což se všemi jeho jizvami byl děsivý pohled. "Četl jsem, že na obou stranách u Semaralenu bylo po čtyřech stovkách damane a že to byla hotová jatka. Polovina císařského vojska padla v poli a víc než tři ze čtyř vzbouřenců taky."
"Přesto to, Mishimo, musíme udělat. Nebo spíš někdo to udělá. Ty se možná omluvě vyhneš, ale já ne." Co pod Světlem je tak znepokojivého na omluvě? Žena byla cítit… odevzdaně. "Naneštěstí potrvá týdny, ne-li měsíce, sebrat dost vojáků a damane na prořídnutí tohoto vředu. Děkuju za nabídku pomoci, můj pane. Budu si to pamatovat." Natáhla ruku s praporem. "Tohle budeš chtít zpátky, protože nemůžu svou stranu dohody doručit, jen ti mohu dát radu. Vždy vítězné vojsko před sebou má zatím další úkoly, ale nenecháme nikoho využít situace, aby ze sebe udělal krále. Hodláme tuto zemi znovu získat, ne ji rozdělit na parcely."
"A my si hodláme svoje země ponechat," vyhrkla Berelain ohnivě a přinutila klisnu přeskočit suchou trávu mezi sebou a Seanchany. Jak se klisna snažila uprchnout před větrem, měla Berelain potíže ji zastavit. I cítit byla ohnivě. Už žádná trpělivost. Byla jako vlčice bránící svého zraněného druha. "Slyšela jsem, že to vaše Vždyvítězné vojsko je pojmenované špatně. Slyšela jsem, že vás Drak Znovuzrozený na jihu na hlavu porazil. Nemysli si, že Perrin Aybara nedokáže totéž." Světlo, a jemu dělala starosti Aramova horkokrevnost!
"Nechci porážet nikoho kromě Shaidů," prohlásil Perrin rázně a zaháněl obraz, který se mu vytvářel v hlavě. Sepjal ruce na sedlové hrušce. Tanečník se konečně uklidnil. Občas se zachvěl, ale přinejmenším přestal koulet očima. "Dá se to províst a potichu, aby ses nemusela omlouvat." Jestli je to pro ni důležité, tak to využije. "Dcera Devíti měsíců může klidně odpočívat. Říkal jsem ti, že jsem si to promyslel. Tallanvor mi vyprávěl, že máte nějaký čaj, který ženu, co dokáže usměrňovat, srazí na kolena."
Tylee po chvíli položila prapor na sedlo a znovu si ho prohlížela. "Ženu i muže," protáhla nakonec. "Slyšela jsem, že takhle chytili několik mužů. Jak ale chceš ten čaj nalít do čtyř set žen, když je kolem nich sto tisíc Aielů?"
"Tak, že ho naliju do všech tak, aby nevěděli, že ho pijou. Potřebuju ale toho odvaru co nejvíc. Asi tak několik vozů. Voda se nedá ohřát, takže to bude dost slabý čaj."
Tylee se tiše zasmála. "Smělý plán, můj pane. Asi by mohli mít několik vozů ve výrobně toho čaje, ale je to hodně daleko odsud v Amadicii, skoro u hranic Tarabonu, a já dostávám pouze několik liber, pokud budu chtít víc, budu muset někomu vysoko postavenému vysvětlovat, nač ho chci. Potom už to nebude možné vyřídit potichu."
"Asha'mani znají věc zvanou cestování," sdělil jí Perrin, "to je způsob, jak se dá překročit jedním krokem sto mil. A ohledně toho čaje, třeba pomůže tohle." V ruce svíral umaštěný, složený kousek papíru.
Tylee při čtení zvedla obočí. Perrin znal ten krátký text zpaměti. NOSITEL TOHOTO JE POD MOU OSOBNÍ OCHRANOU. VE JMÉNU CÍSAŘOVNY, KÉŽ ŽIJE VĚČNĚ, DEJ MU, CO ŽÁDÁ, VE SLUŽBÁCH CÍSAŘOVNĚ, A NIKOMU KROMĚ MĚ O TOM NEŘÍKEJ. Neměl tušení, kdo je ta Suroth Sabelle Meldarath, ale pokud se podepsala pod něco takového, musela být náramně důležitá. Možná je ona ta Dcera Devíti měsíců.
Generálpraporečník podal papír Mishimovi a upřel zrak na Perrina. Ten ostrý, tvrdý pach byl silnější než dřív. "Aes Sedai, asha'mani, Aielové, tvoje oči, to kladivo, a teď tohle! Kdo vlastně jsi?"
Mishima si hvízdl mezi zuby. "Sama Suroth," zamumlal.

"Jsem muž, který chce zpátky svou ženu," opáčil Perrin, "a vyřídím i samotného Temného, abych ji dostal." Pohledu na sul'dam a damane se vyhnul. Byl takhle daleko od toho, aby uzavřel dohodu se samotným Temným. "Dohoda platí?"
Tylee se zadívala na jeho napřaženou ruku a přijala ji. Měla pevný stisk. Dohoda s Temným. Byl však ochoten udělat cokoliv, aby osvobodil Faile.

KAPITOLA PÁTÁ
Něco… divného

Déšť, bušící skoro celou noc do plachty, zeslábl, když se Faile přiblížila k Sevannině křeslu, silně vyřezávanému a zlacenému trůnu umístěnému uprostřed na barevných kobercích tvořících podlážku stanu. Oči měla sklopené, aby se vyhnula urážce. Jaro dorazilo rychle, ohřívadla nebyla zapálená a ranní vzduch byl chladný. Faile udělala hluboké pukrle a předložila stříbrný podnos. Aielanka si vzala zlatý pohár s vínem a napila se, aniž by se na ni byť jen podívala, nicméně Faile předvedla další pukrle, než couvla a položila podnos na mosazí obitou modrou truhlu, na níž už stál stříbrný džbán s vínem a další tři poháry. Poté se vrátila k ostatním jedenácti gai'šainům, stojícím mezi kandelábry u stěny stanu z červeného hedvábí. Byl to prostorný stan a vysoký. Sevanna neměla žádný nízký aielský.
Často bylo těžké považovat ji za Aielanku. Dnes ráno se tu rozvalovala v županu z červeného hedvábného brokátu, zavázaném tak, že měla výstřih skoro až do pasu a předváděla polovinu svého pozoruhodného poprsí, třebaže měla dost náhrdelníků se smaragdy, ohnivými opály a drahými opály a šňůry perel, aby působila skoro slušně. Aielové nenosili prsteny, avšak Sevanna měla na každém prstě nejméně jeden. Široký zlatý pásek s ohnivými opály přes složený modrý hedvábný šátek, který jí přidržoval žluté, po pás dlouhé vlasy, vypadal jako korunka, když už ne koruna. Nebylo na ní nic aielského.
Faile a ostatní, tedy šest žen a pět mužů, probudili uprostřed noci, aby stáli u Sevanniny postele - se dvěma péřovými matracemi - pro případ, že by se vzbudila a něco chtěla. Copak na nějakého jiného vládce na světě dohlížel tucet sluhů, zatímco spal? Potlačila nutkání zívnout. Trest si mohla vysloužit za mnoho věcí, ale za zívání by přišel určitě. Gai'šainové měli být pokorní a dychtící potěšit, což zřejmě znamenalo podlézaví na hranici ponižování se. Bain a Chiad, jak byly jinak zuřivé, to přišlo snadné. Faile ne. Během měsíce poté, co ji svlékli a svázali jako kovářskou skládačku za to, že schovala nůž, ji devětkrát zpráskali za bezvýznamné přestupky, které byly v Sevanniných očích vážné. Poslední podlitiny jí ještě nezmizely, a ona si nehodlala vysloužit další nějakou neopatrností.
Doufala, že si Sevanna myslí, že ji ta noc, kdy byla svázaná na mrazu, zkrotila. Život jí zachránil jen Rolan a jeho ohřívadla. Doufala, že zkrocená není. Předstírejte něco hodně dlouho a stane se to pravdou. Nebyla zajatkyní ještě ani dva měsíce, ale už si ani nevzpomínala, kolik přesně dní to trvá. Občas měla pocit, že bílé šaty nosí přes rok. Občas jí široký pás a obojek z plochých zlatých kroužků připadal přirozený. To ji děsilo. Zuby nehty se držela naděje. Brzy uteče. Musí. Než ji Perrin najde a pokusí se ji zachránit. Proč ji ještě nenašel? Shaidové už u Maldenu tábořili dost dlouho. Určitě ji neopustil. Její vlk ji přijde zachránit. Musí uprchnout, než se přitom on nechá zabít. Než ona přestane předstírat.
"Jak dlouho hodláš trestat Galinu Sedai, Theravo?" zeptala se Sevanna a zamračila se na Aes Sedai. Therava seděla před ní se zkříženýma nohama na modré podušce se střapci, vzpřímená a přísná. "Včera v noci mi připravila příliš horkou lázeň a má tolik podlitin, že jsem musela nařídit, aby ji zbili přes chodidla. To není příliš účinné, když musí být schopná chodit."
Faile se pohledu na Galinu vyhýbala od chvíle, kdy jí Therava přivedla do jejího stanu, ale při zmínce o ní se jí po té ženě oči samy stočily. Galina klečela mezi oběma Aielankami, kousek stranou, na tvářích hnědavé modřiny a kůži zvlhlou, jak zmokla cestou sem, nohy až po kotníky zablácené. Na sobě měla pouze zlatý obojek a opasek s ohnivými opály a vypadala víc než jenom nahá. Z vlasů a obočí jí zbývalo jen strniště. Každý chloupek od hlavy k patě jí byl spálen s pomocí jediné síly. Faile slyšela popis, i to, jak byla Aes Sedai pověšena za kotníky pro první výprask. Mezi gai'šainy se o tom povídalo celé dny. Jen hrstka z těch, kdo věděli, co znamená její bezvěká tvář, ji dosud považovala za Aes Sedai, a někteří z nich vyjádřili stejné pochyby, jaké Faile mořily od chvíle, kdy Aes Sedai mezi gai'šainy našla. Měla

správnou tvář a prsten, ale nechala by nějaká Aes Sedai Theravu, aby s ní takhle zacházela? Faile si tuto otázku kladla poměrně často, aniž by měla odpověď. Pořád si opakovala, že Aes Sedai často dělají to, co dělají, z důvodů, jež nikdo jiný nepochopí, ale příliš ji to neuspokojovalo.
Ať měla Galina ke snášení takového týráni jakékoliv důvody, nyní upírala vykulené, vystrašené oči na Theravu. Supěla, až se jí dmula hruď. Měla důvod se bát. Každý, kdo prošel kolem Theravina stanu, musel Galinu slyšet, jak žebrá o slitování. Skoro týden Faile vídala Aes Sedai běžící co nejrychleji za nějakou posílkou, bez vlasů a oděná jako právě teď, s tváří zkřivenou hrůzou, a Therava každý den přidávala pruhy podlitin od ramen až ke kolenům. Kdykoliv některé modřiny zmizely, Therava přidala další. Faile slyšela, jak Shaidové mumlají, že s Galinou zachází příliš tvrdě, ale nikdo se nechtěl zaplést s moudrou.
Therava, vysoká skoro jako aielští muži, si upravila tmavou loktuši, až jí zařinčely zlaté a slonovinové náramky, a upřela na Galinu pohled jako modrooký orel na myš. Její náhrdelníky, také zlaté a slonovinové, vypadaly ve srovnání se Sevanninou opulentností obyčejně a tmavé vlněné suknice a bílá blůzka z algode uboze, ale z nich dvou se Faile bála Theravy mnohem víc než Sevanny. Sevanna ji mohla potrestat za klopýtnutí, ale Therava ji mohla zabít či rozdrtit z rozmaru. Určitě by ji potrestala, kdyby se jí nezdařil útěk. "Dokud jí zůstane sebemenší modřina na obličeji, bude mít modřiny i na zbytku. Nechala jsem jí předek neoznačený, aby mohla být potrestána za jiné přestupky." Galina se roztřásla. Po lících se jí koulely slzy.
Faile odvrátila zrak. Nedalo se na to dívat. I kdyby se jí podařilo dostat hůl z Theravina stanu, mohla by jí Aes Sedai ještě pomoci s útěkem? Působila úplně zlomená. To byla drsná představa, ale vězeň musí být nade všechno praktický. Zradí ji Galina, aby se pokusila vykoupit z dalších výprasků? Vyhrožovala, že ji zradí, pokud se Faile nepodaří získat hůl. O manželku Perrina Aybary by se zajímala spíš Sevanna, avšak Galina byla zřejmě natolik zoufalá, že byla odhodlaná vyzkoušet všechno. Faile se modlila, aby ta ženská našla silu vydržet. Pochopitelně plánovala útěk sama pro případ, že by Galina nedodržela slib a nevzala je s sebou, ale kdyby to dokázala, bylo by to mnohem snazší, mnohem bezpečnější pro všechny. Ach, Světlo, proč je ještě Perrin nenašel? Ne! Musí se soustředit.
"Takto není příliš působivá," podotkla Sevanna a zamračila se do poháru. "Ani s tím prstenem nevypadá jako Aes Sedai." Podrážděně zavrtěla hlavou. Z nějakého důvodu, jemuž Faile nerozuměla, bylo pro Sevannu nesmírně důležité, aby všichni věděli, že Galina je sestra. Dokonce ji začala oslovovat titulem. "Proč tu jsi tak brzy, Theravo? Ještě jsem nejedla. Dáš si víno?"
"Vodu," prohlásila Therava rázně. "A brzy tu nejsem, slunce už vyšlo nad obzor. Pojedla jsem před jeho východem. Začínáš být líná jako mokřiňan, Sevanno."
Lusara, baculatá domanská gai'šainka, rychle naplnila pohár ze stříbrného džbánu na vodu. Sevannu zřejmě pobavilo, jak moudré trvají na tom, že budou pít jenom vodu, ale postarala se o to. Cokoliv jiného by byla urážka, které se chtěla vyhnout dokonce i ona. Domanka s měděnou pletí bývala obchodnice, byla ve středních letech, ale těch několik bílých vlasů v černé hřívě pod ramena ji nezachránilo. Byla ohromně krásná, a Sevanna sbírala bohaté, mocné a krásné, a pokud byli gai'šainy někoho jiného, jednoduše si je vzala. Gai'šainů bylo tolik, že si jen málokdo stěžoval, pokud mu nějakého sebrala. Lusara udělala půvabné pukrle a sklonila se, aby podala podnos Theravě, všechno hezky tak, jak měla, jenže cestou zpátky na svoje místo se na Faile usmála. Hůř, byl to spiklenecký úsměv.
Faile potlačila vzdych. Posledně dostala výprask za to, že si povzdechla ve špatnou chvíli. Lusara patřila k těm, kteří jí v minulých dvou týdnech odpřisáhli věrnost. Po Aravine se Faile snažila vybírat opatrně, jenomže odmítnout někoho, kdo požádal, aby směl přísahat, by znamenalo stvořit možného zrádce, a ona měla příliš mnoho stoupenců, z nichž většinou si nebyla jistá. Pomalu začínala věřit, že Lusara je důvěryhodná, nebo alespoň že by ji nezradila schválně, ale ta ženská brala všechny plány k útěku jako dětskou hru, při níž se za prohru neplatí. K obchodování zřejmě měla stejný vztah, několikrát vydělala a zase prodělala hotové jmění, avšak Faile nebude mít šanci začít znovu, jestli prohrají. A Alliandre či Maighdin taky ne. Ani Lusara. Ti ze Sevanniných gai'šainů, kteří se opravdu pokusili uprchnout, byli drženi v řetězech, pokud jí zrovna neposluhovali nebo neplnili úkoly.
Therava se napila vody, odložila pohár na koberec vedle podušky a upřela na Sevannu ocelový pohled.

"Moudré věří, že už uplynul čas, kdy jsme se měli přesunout na severovýchod. Tam v horách můžeme najít snadno bránitelná údolí, a dorazíme tam asi za dva týdny, i když nás tolik zpomalují gai'šainové. Tohle místo je na všech stranách otevřené a při nájezdech za jídlem se musíme vydávat pořád dál a dál."
Sevanna její pohled bez mrknutí opětovala. Faile pochybovala, že by to sama zvládla. Sevannu dost štvalo, když se ostatní moudré sešly bez ní, a často si vztek vybíjela na gai'šainech, ale teď se usmála a napila se vína, než trpělivým hlasem odpověděla, jako by něco vysvětlovala někomu, kdo není dost bystrý, aby to pochopil. "Tady je dobrá půda pro setí a my máme kromě našeho i jejich osivo. Kdo ví, jaká půda je v horách? Při nájezdech jsme získali i dobytek, ovce a kozy. Tady jsou dobré pastviny. Co víš o pastvinách v těch horách, Theravo? Tady máme víc vody, než kdy měl kterýkoliv klan. Víš, kde se v horách nachází voda? A co se obrany týče, kdo proti nám vytáhne? Tihle mokřiňané před našimi oštěpy prchají."
"Všichni ne," podotkla suše Therava. "Někteří jsou v tom tanci s oštěpy dobří. A co když proti nám Rand al'Thor pošle jeden z ostatních klanů? Zjistili bychom to, teprve když by se kolem nás sevřely rohy." Pojednou se rovněž usmála, ale do očí jí úsměv nevystoupil. "Někdo říká, že máš v plánu nechat se zajmout a stát se gai'šainkou Randa al'Thora, abys ho mohla přimět, aby si tě vzal. Zábavná představa, nemyslíš?"
Faile sebou proti své vůli škubla. Nebezpečí od Galiny jí hrozilo právě kvůli tomu Sevanninu záměru vdát se za al'Thora - musí být šílená, pokud si myslí, že to dokáže! Jestli Aielanka nevěděla, že Perrin je ve spojení s al'Thorem, pak jí to mohla Galina prozradit. Řekla by jí to, kdyby dokázala dostat do rukou tu zatracenou hůl. Sevanna by pak neriskovala, že ji ztratí. Uvázala by ji na řetěz stejně jistě, jako kdyby ji přistihla při útěku.
Sevanna se rozhodně netvářila pobaveně. Oči se jí zaleskly, když se předklonila, a župan se jí rozevřel, takže jí bylo vidět celé poprsí. "Kdo to říká? Kdo?" Therava zvedla pohár a znovu se napila. Sevanna pochopila, že odpověď nedostane, narovnala se a upravila si župan. Oči se jí stále blýskaly jako leštěné smaragdy, a když promluvila, byla její slova stejně tvrdá jako její oči. "Já se vdám za Randa al'Thora, Theravo. Už jsem ho skoro měla, než jste mě ty a ostatní moudré zklamaly. Vdám se za něj, sjednotím klany a dobudu celé mokřiny!"
Therava ohrnula nos do poháru. "Couladin byl Car'a'carn, Sevanno. Nenašla jsem moudré, jež mu daly svolení jít do Rhuideanu, ale najdu je. Rand al'Thor je výtvorem Aes Sedai. Řekly mu, co má říkat u Alcair Dal, a byl to černý den, kdy vyjevil tajemství, jež mohou znát jenom silní. Buď ráda, že to většina považovala za lež. Ale já zapomněla. Ty jsi v Rhuideanu nikdy nebyla. Ty těm jeho tajným lžím sama věříš."
Do stanu vstoupili gai'šainové a drželi si promočená bílá roucha u kolen, dokud nevešli. Každý měl zlatý obojek a opasek. Měli zašněrované měkké, bílé holínky a zanechávali na kobercích blátivé stopy. Až uschnou, budou je muset vyčistit, ale mít na šatech bláto byla jistá cesta k výprasku. Sevanna chtěla své gai'šainy kolem sebe bez poskvrnky. Ani jedna Aielanka jim nevěnovala pozornost.
Sevannu Theravina slova zřejmě zarazila. "Co se staráš, kdo dal Couladinovi svolení? Na tom přece nezáleží," prohlásila a mávla rukou, jako by zaháněla mouchu, když nedostala odpověď. "Couladin je mrtvý. Rand al'Thor má značky, ať je získal jakkoliv. Já se za něj vdám a využiju ho. Jestli ho dokážou ovládat Aes Sedai, a já viděla, že s ním zacházejí jako s dítětem, tak to dokážu taky. S trochou pomoci od tebe. A ty mně pomůžeš. Souhlasíš, že sjednotit klany stojí za to, ať k němu dojde jakkoliv? Kdysi jsi souhlasila." V jejích slovech zazněl náznak hrozby. "My Shaidové se staneme jedním skokem nejmocnějším z klanů."
Noví gai'šainové si shrnuli kapuce a mlčky se rozestavili kolem stěn, devět mužů a tři ženy, Maighdin mezi nimi. Sluncovlasá žena se tvářila zachmuřeně už ode dne, kdy ji Therava našla ve svém stanu. Ať už Therava udělala cokoliv, Maighdin jenom řekla, že ji chce zabít. Občas ale fňukala ze spánku.
Therava si to, co si myslí o sjednocení klanů, nechala pro sebe. "Mnoho lidem se nelíbí, že tu zůstáváme. Mnoho náčelníků klanů si každé ráno natiskne na nar'baha červený kotouč. Radím ti, poslechni moudré."
Nar'baha? To znamenalo "krabice bláznů" nebo něco takového. Co to ale může být? Bain a Chiad ji dosud učily, jak to u Aielů chodí, kdykoliv si našly čas, ale o ničem takovém se nikdy nezmínily.
Maighdin se postavila vedle Lusary. Štíhlý cairhienský šlechtic jménem Doirmanes se zastavil vedle Faile.

Byl mladý a velmi hezký, ale nervózně si hryzal ret. Jestli se doslechne o přísahách věrnosti, budou ho muset zabít. Faile si byla jistá, že by s tím okamžitě běžel za Sevannou.
"Zůstaneme tady," vybuchla Sevanna rozzlobeně a mávla rukou, až víno vystříklo na koberec. "Mluvím za kmenového náčelníka a promluvila jsem!"
"Promluvila jsi," souhlasila Therava klidně. "Bendhuin, klanový náčelník Zelených solí, získal svolení jít do Rhuideanu. Odešel před pěti dny s dvaceti svými algai'd'siswai a čtyřmi moudrými jako svědky."
Teprve když se všichni nově příchozí gai'šainové postavili vedle těch, kteří tu již byli, si Faile a ostatní zvedli kapuce a zamířili k východu. Cestou si už vyhrnovali roucha. Faile dost rozčilovalo takhle ukazovat nohy.
"On mě chce nahradit, a mně se o tom ani neřekne?"
"Ne tebe, Sevanno. Couladina. Jako jeho vdova mluvíš za kmenového náčelníka, dokud se z Rhuideanu nevrátí nový náčelník, ale nejsi kmenový náčelník."
Faile vyšla do chladného, šedého mrholení a stanová chlopeň ztlumila Sevanninu odpověď. Co se to mezi těmi dvěma ženskými děje? Občas, jako dnes ráno, působily jako protivnice, ale jindy zase spíš jako neochotné spiklenkyně spoutané něčím, co se ani jedné příliš nelíbilo. Nebo je možná rozčilovalo to, že je něco spojuje. Netušila, jak by jí to mohlo pomoci k útěku, takže to nebylo důležité. Nicméně ji ta záhada strašila v hlavě.
Před stanem stálo šest Děv, závoje svěšené na prsa a oštěpy prostrčené řemením, na němž měly na zádech upevněné luky v pouzdrech. Bain a Chiad Sevannou opovrhovaly, že používá Děvy oštěpu jako svou čestnou stráž, ačkoliv sama nikdy Děvou nebyla, a že nechává svůj stan neustále hlídat, ale nikdy jich tady nebylo méně než šest, ať ve dne, nebo v noci. Obě Aielanky opovrhovaly i shaidskými Děvami, že to dovolují. To, že je člověk kmenový náčelník nebo že za něj mluvi, ještě neznamená, že má takovou moc jako šlechtici. Tyto Děvy rychle kmitaly rukama v rozhovoru. Faile několikrát zachytila znak pro Car'a'carna, ale jinak nepoznala dost, aby věděla, o čem se baví či jestli se to týká al'Thora nebo Couladina.
Stát tady dost dlouho, aby to pochopila, pokud by to vůbec pochopila, nepřicházelo v úvahu. Ostatní už spěchali po rozblácené ulici a Děvy by začaly mít podezření, takže by ji mohly spráskat prutem samy, nebo hůř, použít k tomu její vlastní tkaničky do bot. Už si toho od některých Děv užila až až za to, že má "nestoudné oči", a netoužila po dalším výprasku. Zvlášť když to znamenalo obnažit se na veřejnosti. Být Sevanninou gai'šainkou neznamenalo žádnou ochranu. Každý Shaido mohl vyplatit kteréhokoliv gai'šaina, pokud si myslel, že se chová nevhodně. Dokonce i dítě, pokud ho poslali, aby na člověka dohlédlo při plnění nějakého úkolu. A navíc jí studený déšť, ač nepršelo zvlášť hustě, promáčel vlněné šaty. Do jejího stanu to byl jen kousek, pouhé čtvrt míle, ale nedojde tam, pokud ji cestou budou zastavovat.
Obrátila se od velkého stanu a zívla, až jí zapraskalo v kloubech. Toužila po pokrývkách a několikahodinovém spánku. Odpoledne bude mít další práci. Netušila však jakou. Všechno by bylo mnohem jednodušší, kdyby se Sevanna rozhodla, kdo pro ni má co udělat, ale ona zřejmě vybírala jména náhodně a vždycky na poslední chvíli. Kvůli tomu bylo plánování čehokoliv, natož útěku, velmi obtížné.
Kolem Sevannina stanu stály stany všech tvarů a velikostí, nízké, tmavé aielské, špičaté a vysoké, všech možných barev, oddělené rozblácenými uličkami, které se změnily v řeky bláta. Jelikož Shaidové neměli dost vlastních stanů, sebrali každý, na jaký narazili. Kolem Maldenu již tábořilo čtrnáct klanů - sto tisíc Shaidů a stejně tolik gai'šainů - a povídalo se, že během několika dní dorazí další dva klany, Morai a Bílé útesy. Kromě malých dětí cachtajících se v bahně se psy měla většina lidí v ulicích bílé šaty zastříkané blátem a nosila koše či k prasknutí nacpané pytle. Většina žen nespěchala, ony přímo běžely. Kromě kování dělali Shaidové málokdy nějakou práci sami, a potom nejspíš z nudy, jak usoudila Faile. S tolika gai'šainy bylo prací už najít pro všechny práci. Sevanna už nebyla jediná ze Shaidů, kdo se klidně posadil do vany a nechal si od gai'šaina drbat záda. Žádná moudrá zatím tak daleko nezašla, ale někteří jiní Shaidové se neobtěžovali udělat ani dva kroky, aby si něco vzali, když si pro to mohli poslat gai'šaina.
Už byla skoro v gai'šainské části tábora těsně u šedých hradeb Maldenu, když proti sobě uviděla moudrou s tmavou loktuší ovinutou kolem hlavy na ochranu před deštěm. Faile se nezastavila, jen při chůzi trochu pokrčila kolena. Meira nebyla tak děsivá jako Therava, ale byla zachmuřená, tvrdá a menší než Faile. Když musela jednat se ženou vyšší, než byla sama, vždycky tiskla rty do úzké čárky. Faile si

myslela, že brzký příchod jejího klanu, Bílých útesů, ji potěší, avšak ta zpráva neměla na Meiru žádný viditelný účinek.
"Takže ses jenom loudala," prohlásila Meira, když přišla blíž. Oči měla tvrdé jako safíry, jež připomínaly. "Nechala jsem Rhiale vyslechnout ostatní, protože jsem se bála, že si tě nějaký opilý hlupák zatáhl do stanu." Zlobně se rozhlédla kolem sebe, jako by hledala nějakého opilého hlupáka, který se hotoví právě k tomuhle.
"Nikdo mě nezastavil, moudrá," vyhrkla Faile. V minulých týdnech to několik hlupáků udělalo, opilých i střízlivých, ale na poslední chvíli se vždycky objevil Rolan. Dvakrát musel velký Mera'din bojovat, aby ji zachránil, a jednou dokonce druhého muže zabil. Čekala kvůli tomu hrozný povyk, ale moudré to považovaly za spravedlivý boj a Rolan řekl, že její jméno nikdy ani nepřišlo na přetřes. Ačkoli Bain a Chiad tvrdily, že je to proti veškerým zvyklostem, byly všechny gai'šainky v neustálém nebezpečí. Faile si byla jistá, že Alliandre byla jednou napadena, než si s Maighdin také opatřily mera'dinské stíny. Rolan popíral, že je požádal, aby jejím lidem pomohli, říkal, že se jenom nudí a hledají, jak se zabavit. "Moc mě mrzí, že jsem byla pomalá."
"Neděs se, nejsem Therava. Nebudu tě tlouct jen pro potěšení." Slova pronášela tvrdě jako kat. Meira ji možná nezbije pro potěšení, ale Faile věděla z vlastní zkušenosti, že s proutkem má pořádně pádnou ruku. "Teď mi pověz, co Sevanna říkala a dělala. Tahle voda padající z oblohy je možná úžasná, ale je protivné v ní chodit."
Poslechnout rozkaz bylo snadné. Sevanna se v noci neprobudila, a jakmile vstala, povídala výhradně o šatech a špercích, které si oblékne. Zvláště o špercích. Její truhla na šperky byla původně určená na šaty, a byla plná až po vrch šperků, jaké vlastní jenom královny. Než se vůbec oblékla, strávila dlouhou dobu zkoušením různých kombinací náhrdelníků a prstenů, přičemž se prohlížela ve zlaceném stojacím zrcadle. Bylo to velice trapné. Pro Faile.
Právě se dostávala k příchodu Theravy s Galinou, když se jí všechno před očima zavlnilo. Ona se zavlnila! Nepředstavovala si to. Meira vykulila modré oči, až jí málem vylézaly z důlků. Taky to cítila. Všechno včetně ní se zavlnilo ještě jednou, silněji než předtím. Faile se v šoku narovnala a pustila si šaty. Svět se zavlnil potřetí, ještě silněji, a jak jí vlnění procházelo tělem, měla pocit, že ji snad odvane vítr nebo se prostě rozpustí v mlhu.
Ztěžka dýchala a čekala na čtvrté zavinění, o kterém věděla, že zničí ji i všechno ostatní. Když se nic nestalo, úlevou si vydechla. "Co se právě stalo, moudrá? Co to bylo?"
Meira se dotkla své ruky a zřejmě ji překvapilo, že jí prsty neprošly svaly a kostí. "To… to nevím," pronesla pomalu. Otřepala se a dodala: "Běž si po své práci, děvče." Zvedla si sukně a prošla kolem Faile málem klusem. Jak dusala, stříkalo kolem ní bláto.
Děti se z ulic ztratily, avšak Faile slyšela, jak brečí ve stanech. Opuštění psi se třásli a kňučeli, ocasy stažené mezi nohama. Lidé na ulicích se dotýkali jeden druhého, Shaidové i gai'šainové. Faile sepjala ruce. Pochopitelně měla tělo. Jenom se jí zdálo, že se rozpouští v mlhu. Pochopitelně. Vykasala si sukně, aby se vyhnula praní, které by nebylo nezbytně nutné, a vykročila. A rozběhla se, nevšímajíc si toho, kolik bláta si nastříká na šaty. Věděla, že před tím vlněním nikam neuteče. Ale stejně utíkala tak rychle, jak ji nohy nesly.
Stany gai'šainů tvořily široký pás kolem vysokých žulových hradeb Maldenu a byly stejně různorodé jako stany ve vnější části tábora, i když tady byla většina stanů malá. V jejím špičatém stanu se pohodlně vyspali dva lidé. Přespávala v něm ona a tři další, Alliandre, Maighdin a bývalá cairhienská šlechtična jménem Dairaine, jedna z těch, kdo podlézali Sevanně a donášeli jí na ostatní gai'šainy. To věci komplikovalo, nicméně se s tím nedalo nic dělat, pokud by tu ženskou nezabily, a s tím se Faile nehodlala smířit. Ne, pokud se Dairaine nestane skutečnou hrozbou. Z nezbytí spaly schoulené k sobě jako štěňata a za chladných nocí byly rády, že se mohou navzájem zahřívat.
V nízkém stanu bylo šero. Oleje do lamp a svíček byl nedostatek a neplýtvalo se jimi na gai'šainy. Když Faile přišla, byla uvnitř pouze Alliandre, ležící na břiše v pokrývkách v obojku, s mokrým hadrem namočeným v bylinkovém odvaru, položeným přes hýždě plné podlitin. Aspoň že moudré byly ochotné dávat své léčivé bylinky gai'šainům stejně jako Shaidům. Alliandre neudělala nic špatně, ale byla označena jako jedna z pěti, kteří včera Sevannu potěšili nejméně. Na rozdíl od jiných si během trestu

vedla dobře - Doirmanes začal fňukat dřív, než ho přehnuli přes truhlu - ale zřejmě byla mezi vybranými každé tři či čtyři dny. Být královnou vás nenaučí jak sloužit královně. Vlastně Maighdin byla vybírána skoro stejně často, a ona bývala komornou urozené paní, i když ne příliš schopnou. Sama Faile byla vybrána pouze jednou.
Jak hluboko Alliandre klesla na duchu, ukazovalo, že se ani nepokusila zakrýt, jen se zvedla na loktech. Přesto si učesala dlouhé vlasy. Kdyby to neudělala, Faile by věděla, že je úplně na dně. "Nestalo se ti teď něco… zvláštního… má paní?" zeptala se hlasem plným strachu.
"Ano, stalo," ujistila ji Faile a přidřepla si pod nízkou střechou. "Nevím, co to bylo. Neví to ani Meira. Pochybuju, že to ví některá z moudrých. Ale neublížilo nám to." Pochopitelně že jim to neublížilo. Jak jinak. "A na našich plánech to nic nemění." Zívla, odepjala si široký zlatý opasek a hodila ho na pokrývky, načež si stáhla hábit přes hlavu.
Alliandre si položila hlavu na složené ruce a tiše se rozplakala. "Nikdy se nám to nepodaří. Večer mě zbijí znovu. Vím to. Budou mě bít každý den po zbytek života."
Faile s povzdechem nechala ležet hábit na zemi, klekla si a pohladila svou lenici po vlasech. Výše postavení měli stejně tolik postavení jako ti pod nimi. "Občas se toho taky bojím," přiznala tiše. "Ale odmítám se tomu poddat. Já uniknu. My unikneme. Musíš si zachovat odvahu, Alliandre. Vím, že jsi odvážná. Vím, že jsi jednala s Masemou a nezalekla ses ho. A když se budeš snažit, dokážeš si zachovat odvahu i teď."
Do stanu vstrčila hlavu Aravine. Byla to obyčejná, baculatá žena, šlechtična, tím si byla Faile jistá, třebaže to nikdy nepřiznala, a přes tmu Faile viděla, že přímo září. I ona měla Sevannin opasek a obojek.
"Má paní, Alvon a jeho syn pro tebe něco mají."
"Bude to muset chvíli počkat," prohlásila Faile. Alliandre přestala brečet, ale jenom tam ležela, nehybná a tichá.
"Má paní, tohle nepočká."
Faile se zachytil dech v hrdle. Bylo by to možné? Připadalo jí to příliš skvělé, než aby si dovolila doufat.
"Zachovám si odvahu," slíbila Alliandre a zvedla hlavu, aby dohlédla na Aravine. "Jestli má Alvon to, v co doufám, zachovám si odvahu, i kdyby mě Sevanna nechala vyslýchat."
Faile popadla opasek - objevit se venku bez opasku a obojku znamenalo trest téměř stejně vážný jako pokus o útěk - a vyběhla ze stanu. Mrholení trochu polevilo, ale přesto si hodila kapuci přes hlavu. Pořád bylo chladno.
Alvon byl podsaditý muž, jeho syn Theril, hubený mládenec, ho o kus přerostl. Oba měli zablácené, téměř bílé šaty ušité ze stanového plátna. Theril, Alvonův nejstarší, měl teprve čtrnáct, ale Shaidové mu to nevěřili, protože byl vysoký skoro jako muži v Amadicii. Faile byla Alvonovi ochotná věřit od samého začátku. Se svým synem byli mezi gai'šainy hotovou legendou. Třikrát se pokusili uprchnout, a Shaidům pokaždé trvalo déle, než je přivedli zpátky. A přes stále přísnější tresty ode dne, kdy jí přísahali věrnost, plánovali čtvrtý útěk ke své rodině. Faile je nikdy neviděla se usmívat, avšak dnes Alvonův ošlehaný i Therilův hubený obličej rozzářil úsměv.
"Co pro mě máte?" zeptala se Faile a chvatně si připínala opasek. Měla pocit, že jí srdce vyskočí z hrudi.
"To Theril, moje paní," začal Alvon. Byl dřevorubcem a mluvil s drsným přízvukem, až mu téměř nebylo rozumět. "Právě šel kolem, víš, a kolem nikdo nebyl, vůbec nikdo, tak se rychle sehnul a… Ukaž to urozené paní Therile."
Theril plaše sáhl do širokého rukávu - hábity tam měly obvykle všité kapsy - a vytáhl hladkou bílou hůl, která vypadala jako ze slonoviny, byla asi půl lokte dlouhá a silná jako její zápěstí.
Faile se rozhlédla, jestli je snad někdo nepozoruje - ulice byla až na ně prázdná, přinejmenším prozatím - a Faile si hůl rychle vzala a zastrčila ji do rukávu do kapsy. Kapsa byla právě dost hluboká, aby jí hůl nevyklouzla, ale když ji teď měla v hrsti, nechtěla o ni přijít. Na omak byla jako ze skla, chladná, chladnější než ranní vzduch. Možná to byl angrial či ter'angrial. To by vysvětlovalo, proč ji Galina chce, byť ne, proč si ji nevzala sama. S rukou zabořenou do rukávu Faile hůl pevně stiskla. Galina už neznamenala hrozbu. Teď představovala spásu.
"Je ti jasné, Alvone, že Galina tě se synem možná nebude moct vzít s sebou, až odejde," řekla Faile. "Slíbila to jen mně a těm, které zajali se mnou. Ale slibuju ti, že najdu způsob, jak osvobodit vás i

všechny, kteří mně přísahali věrnost. I všechny ostatní, pokud to bude možné, ale hlavně své přívržence. To přísahám pod Světlem a na svou naději na spasení a znovuzrození." Neměla tušení, jak to dokáže, pokud by nepožádala svého otce o vojsko, ale udělá to.
Dřevorubec se zatvářil, jako že si chce odplivnout, pak se na ni podíval a zrudl. Polkl. "Ta Galina nikomu nepomůže, má paní. Říká, že je Aes Sedai a tak, ale podle mýho je akorát Theravina hračka, a tahle Therava ji nikdy nenechá odejít. Na každý pád vím, že jestli ti pomůžeme na svobodu, vrátíš se pro nás ostatní. Na to nepotřebuju tvoji přísahu. Říkala jsi, že chceš tu hůl, pokud se k ní někdo dostane tak, aby u toho nebyl chycen, a Theril ji pro tebe opatřil, to je všecko."
"Chci být volný," ozval se Theril, "ale jestli dokážem osvobodit někoho jinýho, tak jsme je stejně porazili." Zřejmě ho překvapilo, že promluvil, a zčervenal jako rak. Otec se na něj zamračil a pak zamyšleně kývl.
"Dobře řečeno," pochválila Faile chlapce laskavě, "ale já přísahala a za tím si stojím. Ty a tvůj otec -" Odmlčela se, když jí Aravine, dívajíc se za ni, položila ruku na paži. Její úsměv nahradil děs.
Faile pootočila hlavu a u svého stanu uviděla stát Rolana. Byl o dobré dvě dlaně vyšší než Perrin, šufu měl ovinutou kolem krku a černý závoj mu visel na široká prsa. Déšť mu omýval tvář a krátké vlasy mu vlhkem zkudrnatěly. Jak dlouho tam stojí? Ne dlouho, jinak by si ho už Aravine všimla. Maličký stan neposkytoval dobrý úkryt. Alvon se synem se nahrbili, jako by uvažovali, že na vysokého Mera'din zaútočí. To byl velmi špatný nápad. Horší, než kdyby myši napadly kočku, jak by řekl Perrin.
"Jděte si po své práci, Alvone," vyhrkla Faile. "Ty taky, Aravine. Tak běžte."
Aravine s Alvonem měli dost rozumu, aby se jí před odchodem neklaněli, jen se ustaraně ohlédli po Rolanovi. Theril však pozvedl ruku k čelu, než se vzpamatoval. Zruměněl ještě víc a odběhl za otcem.
Rolan obešel stan a zastavil se před ní. V ruce kupodivu držel svazek modrých a žlutých květů. Faile přímo cítila hůl v rukávě. Kam ji schová? Jakmile Therava zjistí, že je pryč, nejspíš obrátí celý tábor vzhůru nohama.
"Musíš být opatrná, Faile Bashere," podotkl Rolan a usmál se na ni. Alliandre tvrdila, že není hezký, ale Faile se rozhodla, že nemá pravdu. S těma modrýma očima a úsměvem byl téměř krasavec. "To, co máš v plánu, je nebezpečné, a já tě už nejspíš nebudu moct déle ochraňovat."
"Nebezpečné?" Faile zamrazilo v žaludku. "Co tím myslíš? Kam jdeš?" Z představy, že ztratí svého ochránce, se jí žaludek obrátil. Jen málokterá mokřinská žena unikla pozornosti shaidských mužů. Bez něj…
"Někteří z nás již uvažují o návratu do Trojí země." Přestal se usmívat. "Nemůžeme jít za falešným Car'a'carnem, a navíc mokřiňanem, ale třeba nám bude dovoleno dožít život ve vlastních državách. Přemýšlíme o tom. Jsme už dlouho z domova a z těchto Shaidů se nám dělá špatně."
Až bude pryč, najde způsob, jak to zvládnout. Bude muset. Nějak. "A co nebezpečného dělám?" Snažila se mluvit nezávazně, ale bylo to těžké. Světlo, co s ní bez něj bude?
"Tito Shaidové jsou slepí, i když nejsou opilí, Faile Bashere," odtušil klidně. Shrnul jí kapuci a jednu květinu jí zasunul do vlasů za levé ucho. "My Mera'din používáme oči." Další květina skončila v jejích vlasech na druhé straně. "Poslední dobou sis udělala mnoho nových přátel a plánuješ s nimi uprchnout. Smělý plán, leč nebezpečný."
"A povíš to moudrým nebo Sevanně?" Překvapilo ji, jak klidně to zní. Žaludek se jí pokoušel zavázat do uzlů.
"Proč bych to dělal?" podivil se a přidal další květinu. "Jhoradin si myslí, že s sebou odvede Lacile Aldorwin do Trojí země, i když je zabiják stromů. Věří, že ji přesvědčí, aby mu k nohám položila svatební věnec." Lacile si našla ochránce tak, že vlezla do pokrývek Mera'din, jenž z ní udělal svou gai'šainku, a Arella udělala totéž s jednou z Děv, které ji zajaly, avšak Faile pochybovala, že se Jhoradinovi jeho přání splní. Obě ženy se soustředily na útěk jako šíp na terč. "A já na to myslím taky. Jestli odejdeme, mohl bych tě vzít s sebou."
Faile na něj zírala. Déšť jí smáčel vlasy. "Do Pustiny? Rolane, já miluju svého manžela. Řekla jsem ti to a je to pravda."
"Já vím," utrousil a pokračoval s květinami. "Ale prozatím stále nosíš bílou, a to, co se stane, zatímco nosíš bílou, je zapomenuto, jakmile ji svlékneš. Tvůj manžel ti to nemůže dávat za vinu. Kromě toho, jestli

odejdeme, až se přiblížíme k nějakému mokřinskému městu, nechám tě jít. Vůbec jsem z tebe neměl udělat gai'šainku. Na tom obojku a opasku je dost zlata, aby ses dostala bezpečně zpátky k manželovi."
Faile spadla ohromením brada. Překvapilo ji, když ho udeřila pěstí do prsou. Gai'šainové nesměli páchat násilí, ale on se na ni jenom zazubil. "Ty -!" Praštila ho znovu a silněji. Začala ho tlouci. "Ty -! Nenapadá mě dost hrozné slovo. Nechal jsi mě, abych si myslela, že mě necháš mezi Shaidy, a ty jsi mi zatím chtěl pomoct k útěku?"
Konečně ji chytil za ruku a snadno ji udržel ve své obrovské dlani. "Jestli půjdeme, Faile Bashere," zasmál se. Ten chlap se smál! "Ještě to není rozhodnuto. A muž nesmí v žádném případě dovolit ženě, aby si myslela, že po ní příliš touží."
Znovu překvapila samu sebe, když se rozesmála i rozplakala zároveň, a to tak, že se o něj musela opřít, aby neupadla. Ten zatracený aielský smysl pro humor!
"S květinami ve vlasech jsi tuze krásná, Faile Bashere," podotkl a zastrčil jí do vlasů další. "I bez nich. A prozatím stále nosíš bílou."
Světlo! Měla tu hůl, studila ji na ruce, ale nemohla ji Galině dát, dokud jí Therava nedovolí zase volně chodit, a neměla jistotu, že ji ta ženská ze zoufalství nezradí. Rolan jí nabízel útěk, jestli se Mera'din rozhodnou odejít, ale dokud bude nosit bílou, bude se ji snažit vlákat do pokrývek. A jestli se Mera'din rozhodnou, že zůstanou, nevyzradí někdo z nich její plány na útěk? Pokud se dá věřit Rolanovi, tak to vědí všichni! Naděje a nebezpečí, nerozlučitelně propletené. Takový zmatek.
Ukázalo se, že s Theravinou reakcí měla úplnou pravdu. Těsně před polednem byli všichni gai'šainové vyhnáni na otevřené prostranství a museli se svléknout donaha. Faile se zakrývala rukama, jak to jen šlo, a choulila se s ostatními ženami nosícími Sevannin opasek a obojek - hned si je musely zase navléknout - a snažily se zachovat alespoň ždibec slušnosti, zatímco Shaidové prohledávali gai'šainské stany a vyhazovali všechno do bláta. Faile mohla pouze myslet na svou skrýš ve městě a modlit se. Naděje a nebezpečí, a nebylo, jak oddělit jedno od druhého.

KAPITOLA ŠESTÁ
Tyč a břitva

Mat vlastně ani nečekal, že Luca opustí Jurador už po jediném dni - solniční město s kamennými hradbami bylo bohaté a Luca rád viděl, jak mu do dlaní padají zlaťáky - takže nebyl zvlášť zklamaný, když mu ten muž sdělil, že tady Velkolepý kočovný cirkus a úžasná výstava divů a zázraků Valana Lucy zůstane nejméně další dva dny. Nebyl tak úplně zklamaný, nicméně doufal, že mu jeho štěstí či to, že je ta'veren, vydrží. Ale zase pokud věděl, být ta'veren mu nikdy nepřineslo nic jiného než trable.
"Fronty u vchodu jsou stejně dlouhé jako včera," prohlásil Luca a máchl rukou kolem sebe. Byli v jeho obrovském, křiklavými barvami natřeném voze brzy ráno po Rennině smrti a dlouhán seděl v pozlaceném křesle u úzkého stolu - skutečného stolu, pod nímž byly zasunuté stoličky pro hosty. Ve většině ostatních vozů měli jen desky pověšené na provazech ze stropu a lidé při jídle sedávali na postelích. Luca si dosud neoblékl jeden ze svých nápadných kabátců, nicméně tento nedostatek nahrazoval rozmáchlými gesty. Jeho žena Latelle vařila kaši ke snídani na malých cihlových kamínkách se železnou plotnou, zabudovaných do rohu vozu bez oken, a pronikavě zde vonělo koření. Latelle měla nevlídný výraz a do všeho, co vařilo, dávala tolik koření, že se jídlo podle Matova odhadu nedalo pozřít, nicméně Luca vždycky zhltl všechno, co před něj postavila, jako kdyby to byly hody. Musel mít železný jazyk. "Dneska čekám dvakrát tolik návštěvníků, možná třikrát tolik, a zítra taky. Lidi nestačí všechno zhlídnout během jedné návštěvy, a tady si můžou dovolit přijít dvakrát. Zprávy se šíří, Cauthon. Zprávy se šíří. Přilákají tolik lidí jako Aludřiny noční květy. Podle toho, jak se věci vyvíjejí, se skoro cítím jako ta'veren. Velké publikum a vyhlídka na ještě větší. Záruka ochrany od vznešené paní." Luca náhle skončil a zatvářil se trochu rozpačitě, jako by si právě vzpomněl, že na té záruce je zmíněno Matovo jméno a douška, že na něj se ochrana nevztahuje.
"Kdybys byl doopravdy ta'veren, moc by se ti to nelíbilo," zamumlal Mat, načež po něm druhý muž vrhl zvláštní pohled. Mat zastrčil prst za černý šátek, jímž zakrýval jizvu po oběšení, a zatahal za něj. Na okamžik ho šátek škrtil. Celou noc se mu zdály zlé sny o mrtvolách plujících vodou, a když se probudil,

rachotily mu v hlavě otáčející se kostky ještě silněji než dřív. "Můžu ti zaplatit tolik, kolik vyděláš při každým představení odsud až po Lugard, bez ohledu na to, kolik lidí přijde. To jsem ti slíbil za to, že nás dopravíš do Lugardu." Kdyby se cirkus nikde nezastavoval, mohli by do Lugardu dorazit třikrát rychleji. A možná ještě dřív, kdyby Lucu přesvědčil, aby na cestě strávili celý den místo jen poloviny, jako to dělali dosud.
Lucu ten nápad zřejmě nadchl, zamyšleně přikývl, ale pak smutně, což očividně hrál, zavrtěl hlavou a rozhodil rukama. "A jak to bude vypadat, když se kočovný cirkus nikde nezastaví k představení? Podezřele, tak to bude vypadat. Mám záruku a navíc se za mě vznešená paní přimluví, ale rozhodně k nám nechceš přilákat Seanchany. Ne, takhle to pro tebe bude bezpečnější." Ten chlap nemyslel na bezpečí Mata Cauthona, myslel na to, jak by mu ten jeho zatracený cirkus mohl vydělat víc, než mu Mat platil. A navíc byl sám středem pozornosti, což pro něho jako pro účinkujícího bylo skoro stejně důležité jako zlato. Někteří z cirkusáků hovořili o tom, co budou dělat, až odejdou na odpočinek. Luca ne. On hodlal pokračovat, dokud nepadne mrtvý uprostřed výstupu. A zařídí si to tak, aby přitom měl co největší obecenstvo.
"Je to hotové, Valane," ohlásila Latelle láskyplně, když z plotny zvedla železný hrnec, přičemž si ruku chránila hadrem, a postavila ho na hustě tkanou podložku na stole. Už tu byla prostřená dvě místa s bíle polévanými talíři a stříbrnými lžícemi. Luca musel mít stříbrné lžíce, i když se všichni ostatní spokojili s cínovými, plechovými nebo lžícemi z rohoviny či ze železa. Latelle cvičila medvědy, měla přísný pohled, tiskla rty a vypadala divně, protože přes třpytivé modré šaty měla dlouhou bílou zástěru. Když se na svoje medvědy zamračila, nejspíš toužili po tom, mít vysoký strom, na který by mohli vyšplhat. Kupodivu však manžela přímo obskakovala. "Budeš jíst s námi, pane Cauthone?" Nezvala ho, vlastně udělala pravý opak, a nenaznačila, že by se chtěla otočit k příborníku, kde měla další talíře.
Mat se jí uklonil, což ji roztrpčilo ještě víc. Nikdy se k ní nechoval nezdvořile, jenže ona si ho prostě odmítala oblíbit. "Děkuju za laskavé pozvání, paní Lucová, ale ne." Zabručela. Tolik k zachovávání zdvořilosti. Mat si narazil klobouk se širokou střechou a odešel. Kostky stále rachotily.
Lucův velký vůz, třpytící se rudě a modře, celý pokrytý zlatými hvězdami a kometami, nemluvě o měsíci v různých fázích, vyvedeném ve stříbře, stál uprostřed cirkusu, co nejdál od zapáchajících klecí se zvířaty a uvázaných koní. Byl obklopený menšími vozy, domečky na kolech, většinou bez oken a většinou natřených jenom jednou barvou bez dalších ozdob, a modrými, zelenými či červenými, občas dokonce pruhovanými stany, velkými jako menší dům. Slunce již stálo kousek nad obzorem, po obloze táhly nadýchané mráčky a děti si hrály s obručemi a míči. Cirkusáci se rozcvičovali na představení, všichni se kroutili a protahovali. Mnozí měli šaty pošité třpytivými plíšky. Nad čtyřmi hadími ženami v průsvitných kalhotách zavázaných u kotníků, tak tenkých, že téměř nezbývalo místo pro představivost, jen zakroutil hlavou. Dvě si seděly na hlavách, pod sebou pokrývky rozložené na zemi vedle jejich červeného stanu, druhé dvě se zkroutily do uzlů, které snad ani nebylo možné rozvázat. Musely mít místo páteře pružiny! Silák Petra, do půli těla nahý, stál vedle zeleného vozu, v němž přebýval s manželkou, a zahříval se zvedáním činek. V každé ruce držel činku, kterou by Mat nejspíš neuzvedl ani oběma rukama. Ten chlap měl paže silnější než Mat stehna a vůbec se nepotil. Clarinini pejsci stáli v řadě na schůdcích vozu a vrtěli ocásky, jak se nemohli své cvičitelky dočkat. Mat si říkal, že, na rozdíl od Latelliných medvědů, psíci vystupují proto, aby u ní vyvolali úsměv.
Když mu v hlavě klechtaly kostky, nejradši by se jen tiše posadil někam do koutku a čekal, až se zastaví, a i když by se moc rád podíval na některé akrobatky, protože nejedna na sobě měla stejně málo jako hadí ženy, vydal se na cestu do Juradoru, což bylo půl míle, a pozorně si prohlédl každého na udusané silnici. Chtěl něco koupit.
Lidé se stavěli do dlouhé řady za pevným provazem, nataženým mezi plátěnými stěnami kolem cirkusu. Jenom hrstka měla na šatech nebo krátkých kabátcích větší výšivku a za několika kárami s vysokými koly, taženými koněm nebo volem, se trmáceli sedláci. V malém lese větrných mlýnů, vytahujících vodu ze solných studní v nízkých kopcích za městem, a kolem odpařovacích nádrží se pohybovalo víc lidí. Z města vyjela kupecká karavana s dvaceti povozy zakrytými plachtami taženými šestispřežím a obchodnice v jasně zeleném plášti, jíž karavana patřila, seděla vedle vozky na prvním voze. Nad cestou přeletělo hejno krákajících vran, z čehož Mata zamrazilo, ale nikdo mu nezmizel před očima a všichni,

kam až dohlédl, před sebe vrhali dlouhé stíny. Dnes po silnici nekráčely stíny mrtvých lidí, třebaže byl Mat přesvědčený, že právě tohle včera viděl.
Chodící mrtví rozhodně nemohli znamenat nic dobrého. Nejspíš měli něco společného s Tarmon Gai'donem a Randem. V hlavě mu vířily barvy a na okamžik uviděl Randa s Min, jak stojí vedle velkého lůžka a líbají se. Zakopl a málem upadl na rovné cestě. Neměli na sobě ani nitku! Musí si dávat pozor, když myslí na Randa… Barvy znovu zavířily a srazily se do obrazu, a Mat znovu klopýtl. Byly horší věci než líbání. Musí si dávat velmi dobrý pozor na to, nač myslí. Světlo!
Dva strážní opírající se o halapartny u železem obité brány, muži s tvrdými tvářemi, v bílých kyrysech a špičatých bílých přílbách s hřebeny z koňských žíní, si ho podezíravě prohlíželi. Pravděpodobně ho považovali za opilce. Ačkoliv jim pokynul, jejich výraz se o vlásek nezměnil. Teď by se mu něco silnějšího k pití hodilo. Strážní se mu nepokoušeli zabránit ve vstupu do města, jenom si ho pozorně prohlíželi. Opilci vyvolávají potíže, zvláště když jsou namol už tak časně, ale opilec v dobrem kabátě - prostém, avšak dobře střiženém a z hedvábí - s krajkou na manžetách, to bylo něco jiného.
Ulice Juradoru byly dlážděné a už tu panoval ruch. Podobní obchodníci chodili s podnosy či stáli za vysokými trakaři a vyvolávali své zboží. Kramáři vedle úzkých stolů před svými krámy chválili kvalitu svých výrobků a bednáři bušili do obručí kolem sudů na přepravu soli. Rachot tkalcovských stavů téměř přehlušoval zvonění kovářských kladiv, nemluvě o flétnách, bubíncích a dulcimerech, jejichž hudba se nesla z taveren a šenků. Město nebylo stavěné podle nějakého plánu, krámy a obytné domy se tlačily vedle hospod a stájí. Všechny domy byly kamenné, se střechami z červených tašek. Dobré město, tenhle Jurador. A zvyklé na zloděje. Většina oken v přízemí měla tepané železné mříže. Mříže byly i na oknech v poschodí a na domech boháčů, z nichž většina obchodovala se solí. Hudba z hostinců a taveren ho lákala. Nejspíš se ve většině šenků hrají vrhcáby. Skoro cítil, jak se kostky kutálejí po stole. Už to bylo dávno, co si hodil kostky rukou, místo aby se mu otáčely v hlavě, ale dnes ráno sem nepřišel kvůli hazardu.
Ještě nesnídal, a tak přistoupil k vrásčité ženě s podnosem zavěšeným na popruhu kolem krku. Prodávala "masové koláčky z nejlepšího hovězího v celý Altaře". Mat ji vzal za slovo a předal jí měďáky, které požadovala. Kolem Juradoru neviděl jediný statek s dobytkem, jenom ovce a kozy, ale bylo lepší neptat se na to, co je v koláčku, jejž si koupíte na ulici libovolného města. Na statcích poblíž mohly být krávy. Mohly. V každém případě byl koláček chutný a kupodivu ještě horký. Mat kráčel ulicí plnou lidí, pohrával si s koláčkem a z brady si utíral mastnou šťávu.
Dával si pozor, aby nevrazil do nikoho v davu. Altařané jsou nedůtklivá cháska. V tomto městě člověk mohl určit postavení druhého do nejmenších podrobností podle toho, kolik výšivky měl dotyčný na kabátě, šatech či plášti, čím víc, tím měl vyšší postavení, dávno předtím, než došel tak blízko, aby poznal vlnu od hedvábí, třebaže si bohatší ženy zakrývaly olivovou pleť průsvitnými závoji zavěšenými na zdobených hřebenech zastrčených do pevných copů, avšak muži i ženy, ať obchodníci se solí nebo podobní prodavači stužek, měli za pasem zastrčené dlouhé nože se zakřivenou čepelí a všichni hladili jílce, jako by hledali boj. Mat se vždycky snažil boji vyhnout, i když mu v tom obvykle štěstí moc nepřálo. Zřejmě v tom hrálo roli, že je ta'veren. Kostky ho ještě nikdy neupozorňovaly na rvačku - bitvy, to ano, jenže nikdy ne na pranici v zaprášené uličce - přesto si však dával náramně dobrý pozor. Ne že by to pomohlo. Jakmile se kostky zastaví, zastaví se, a konec. Neviděl však důvod zbytečně riskovat. Nenáviděl riziko. Tedy kromě hazardních her, pochopitelně, a to pro něj nepředstavovalo riziko.
Před krámem s vyloženými meči a dýkami zahlédl pod pozorným dohledem mohutného chlapíka se zapadlými klouby a nosem, který mu nejednou zlomili, a pevnou palicí pověšenou u pasu vedle nevyhnutelné dýky, sud plný silných obušků a holí. Muž drsným hlasem oznamoval, že všechny vystavené čepele jsou andorské, ale každý, kdo nevyráběl vlastní čepele, vždycky tvrdil, že jsou andorské nebo z Hraničních států. Občas také tairenské. V Tearu vyráběli dobrou ocel.
Ke svému překvapení a radosti Mat v sudu zahlédl tenkou hůl, asi z černého tisu, o půl lokte vyšší, než byl sám. Vytáhl hůl a prohlédl si jemné, téměř zrnité žilkování. Byl to skutečně černý tis. Vlákna poskytovala lukům jejich sílu, byly dvakrát pevnější než z jiného dřeva. Člověk si sice nemohl být jistý, dokud nezačne dřevo ořezávat, ale hůl vypadala dokonale. Jak se pod Světlem dostal černý tis do jižní Altary? Byl si jistý, že roste výhradně ve Dvouříčí.

Když se objevila majitelka, štíhlá žena s barevným peřím vpleteným do copánků a výšivkou až pod prsa, a hned začala vychvalovat své čepele, Mat se zeptal: "Kolik za tu černou tyč, paní?"
Žena zamrkala, překvapená, že muž v hedvábí a krajce chce hůl - jak byla tyč tenká, ona si zatraceně myslela, že ta zatracená věc je bojová hůl! - a uvedla cenu, již Mat bez smlouvání zaplatil. Na to zamrkala znovu a zamračila se, jako by ji napadlo, že si mohla říci o víc. S tyčí na luk přes rameno šel Mat dál. Zhltl zbytek koláčku a utřel si ruku do kabátu. Ale nepřišel sem kvůli snídani ani luku, ani hazardu. Jeho zajímaly stáje.
V nájemných stájích měli vždycky dva tři koně na prodej, a pokud byla cena slušná, obvykle byli ochotní prodat i nějakého, jenž na prodej nebyl. Aspoň to dělali, pokud jim je už Seanchané nesebrali. Naštěstí se tu v Juradoru objevovali jen sporadicky. Mat chodil od stáje ke stáji a prohlížel si ryzáky a jablečňáky, myšáky a grošáky, sedáky, hnědáky, vraníky, bělouše, strakáče a plaváky, všechno klisny či valachy. Hřebec by mu neposloužil. Ne každé zvíře, které viděl, mělo úzká prsa či dlouhá bedra, ale žádný neodpovídal tomu, co chtěl. Dokud nevstoupil do úzké stáje vmáčknuté mezi velký kamenný hostinec U Dvanácti solných pánví a krám s koberci.
Myslel by si, že rachotící stavy budou koně plašit, ale ti byli všichni klidní, očividně na hluk zvyklí. Stáj se táhla dál, než čekal, ale lucerny, pověšené na vysokých sloupcích, poskytovaly dobré světlo i dál ode vrat. Vzduchem se ze seníku nahoře snášel prach a vonělo tu seno, oves a koňský hnůj, ale čerstvý. Stání kydali tři muži s lopatami. Majitel si potrpěl na čistotu. To znamenalo, že se hůř šířily nemoci. Z některých stájí vypadl, jen zavětřil.
Černobílá klisna byla venku ze stání na provazové ohlávce, zatímco jí stájník sypal čerstvou slámu, stála pevně a uši natočené dopředu ukazovaly na ostražitost. Byla asi patnáct dlaní vysoká, s dlouhým a mohutným hrudníkem, slibujícím vytrvalost, a nohy měla dokonale tvarované, s krátkými a dobře zaúhlenými spěnkami. Plece měla dobře zešikmené a zadek v jedné rovině s kohoutkem. Měla linie stejně dobré jako Oko, dokonce lepší. A víc než to, o plemeni, z něhož pocházela, dosud jenom slyšel, avšak nikdy nedoufal, že ho uvidí. Domanská břitva. Takové zbarvení nemělo žádné jiné plemeno. Černá srst se u ní stýkala s bílou v dokonale rovné čáře, že by je bylo možné oddělit břitvou - odtud jméno. Její přítomnost zde byla stejně záhadná jako černý tis. Vždycky slýchal, že žádný Domanec by břitvu nikdy neprodal cizinci. Zalétl pohledem za ni a prohlížel si ostatní zvířata ve stáních. Nezpomalily se mu kostky v hlavě? Ne, to jen zapůsobila jeho představivost. Byl si naprosto jistý, že se otáčejí stejně rychle jako v Lucově voze.
Přistoupil k němu šlachovitý muž s chomáčkem šedých vlasů a sklonil hlavu nad sepjatýma rukama. "Toke Fearnim, můj pane," představil se. Měl drsný přízvuk a pochybovačně si prohlížel hůl na Matově rameni. Muži v hedvábných kabátech a se zlatými pečetními prsteny se s takovými věcmi obvykle netahali. "Jak můžu posloužit? Chce si můj pán půjčit koně? Nebo ho koupit?" Výšivka, malé kytičky, mu pokrývala ramena vesty, kterou měl oblečenou přes košili, jež mohla kdysi být bílá. Mat se pohledu na kytky vyhýbal. Za pasem měl muž zakřivenou dýku a na ošlehaném obličeji dvě bílé jizvy. Staré jizvy. Pokud v poslední době bojoval, utržil zranění někde, kde to nebylo vidět.
"Koupit, pane Fearnime, pokud máš něco na prodej. A pokud najdu něco slušného. Nabízeli mi víc loudů se špánkama jako šestiletý, když jim bylo nejmíň osmnáct, než bych dokázal spočítat." Usmál se. Jeho táta tvrdil, že handlováni jde lépe, když druhého člověka dokáže rozesmát.
"Mám tři na prodej, můj pane, a žádný nemá špánky," opáčil šlachovitý muž s další úklonou a bez úsměvu. Ukázal rukou. "Jedna kobyla je támhle. Pět let, a skvělý kůň, můj pane. Za deset korun je skoro zadarmo. Zlatých korun," dodal neslaně nemastně.
Matovi spadla brada. "Za strakáče? Vím, že Seanchané vyhnali ceny, ale tohle je směšný!"
"To není obyčejný strakáč, můj pane. To je břitva. Domanští urozenci jezdí na břitvách."
Krev a zatracený popel! Tolik k uzavření výhodné dohody. "Nepovídejte," zamumlal Mat a položil jeden konec hole na kamennou podlahu, aby se o ni mohl opřít. Bok ho málokdy bolel, jen když toho hodně nachodil. Což dnes ráno udělal, a trochu ho v něm píchalo. No, dohoda nedohoda, musel hrát s sebou. Koňský handl měl svá pravidla. Porušíte je a už se divíte, proč se vám najednou tak vyprázdnil měšec.
"Já o koni zvaným břitva ještě neslyšel. Co ještě máš? Ale jenom valachy nebo kobyly."
"Kromě té břitvy mám jenom valachy, můj pane," odtušil Fearnim a na slovo břitva položil trochu důraz.

Obrátil se ke stání a zařval: "Adelo, přiveď toho velkého ryzáka, co je na prodej."
Hubená mladá žena s uhrovitou tváří, ve spodcích a prosté tmavé vestě, vyšla ven. Fearnim ji nechal, aby na ohlávkách předvedla ryzáka a pak bílého grošáka v lepším světle u dveří. To mu Mat musel nechat, ty koně nebyli špatní, ale ryzák byl příliš velký, přes sedmnáct dlaní, a grošák klopil uši a pokusil se Adelu dvakrát hryznout do ruky. Ona to však se zvířaty uměla a výpadům zlostného koně se snadno vyhnula. Odmítnout je by bylo snadné, i kdyby si už nedělal zálusk na břitvu.
Objevil se hubený mourovatý kocour, podobal se horské kočce ve zmenšeném vydání, posadil se Fearnimovi k nohám a začal si olizovat krvavý šrám na rameni. "Letos jsou krysy horší, než co pamatuju," zamumlal majitel stáje a zadíval se na kocoura. "A taky zuřivější a víc se brání. Budu muset sehnat další kočku, možná dvě." Hned se však vrátil k obchodu. "Když se tihle pánovi nelíbí, nechtěl by se podívat na mou perlu?"
"Asi se na toho strakáče kouknu, pane Fearnime," zabručel Mat pochybovačně. "Ale ne za deset korun."
"Ve zlatě," zdůraznil Fearnim. "Hurde, proveď břitvu tady pro pána." Znovu zdůraznil plemeno.
Zpracovat ho bude těžké. Pokud mu pro změnu trochu nepomůže to, že je ta'veren. S něčím tak přímočarým jako handlování mu štěstí nikdy nepomohlo.
Hurd byl chlapík, jenž prve dával do stání slámu, podsaditý muž, kterému zbývaly asi tak tři bílé vlasy a neměl žádné zuby. To bylo vidět, když se zazubil, jak klisnu prováděl v kruhu. Očividně měl to zvíře rád, a taky nebylo divu.
Kobyla měla dobrý krok, ale Mat si ji přesto pozorně prohlížel. Její zuby mu prozradily, že Fearnim o jejím věku nelhal - jenom hlupák by udal věk nižší než o pár let, pokud nebyl kupec sám hlupák, ačkoliv bylo překvapivé, kolik prodávajících považovalo kupující právě za hlupáky - a když ji hladil po nose a prohlížel jí oči, sklopila k němu uši. Měla je čisté, nezahleněné. Osahal jí nohy a nenašel zánět ani otok. Nikde na sobě neměla žádné odřeniny či boláky, ani stopy prašiviny. Mezi hrudník a loket jí snadno nacpal pěst - bude mít dlouhý krok - a mezi poslední žebro a kyčel zase nedostal dlaň. Bude vytrvalá, i když poběží rychle, šlachu si jen tak nenatáhne.
"Vidím, že můj pán se v koních vyzná."
"Vyznám, pane Fearnime. A deset zlatých korun je moc. Zvlášť za strakáče. Někdo tvrdí, že nosí smůlu, víš. Ne že bych tomu věřil, jinak bych se o ni vůbec nezajímal."
"Smůlu? O tom jsem jaktěživo neslyšel, můj pane. Kolik nabízíš?"
"Za deset zlatých korun bych dostal i tairenského plnokrevníka. Pravda, ne nejlepšího, ale byla by to tairenská krev. Dám ti deset korun ve stříbře."
Fearnim zvrátil hlavu dozadu a zařval smíchy, a když přestal, pustili se do smlouvání. Nakonec mu Mat podal pět zlatých korun, čtyři zlaté marky a tři stříbrné koruny, všechny pocházející z Ebú Daru. V truhlici pod postelí měl mince z mnoha států, ale cizí peníze obvykle vyžadovaly najít peněžoměnce nebo bankéře, aby peníze převážil a spočítal, kolik to dělá v místní měně. Kromě toho, že by tím přitáhl větší pozornost, než chtěl, by nakonec za zvíře zaplatil víc, možná celých deset zlatých korun. Váhy peněžoměnců zřejmě vždycky fungovaly takhle. Nečekal, že to usmlouvá na tak málo, ale z Fearnimova úsměvu, když se dohodli, poznal, že handlíř nikdy nečekal tolik. Tohle byl nejlepší konec koňského handlu, kdy si obě strany myslely, že si přišly na své. Vcelku začal den dobře, kostky nekostky. Měl vědět, že mu to dlouho nevydrží.
Když se v poledne vrátil k cirkusu - kvůli bolesti v kyčli jel na břitvě bez sedla - kostky mu stále chřestily v hlavě. Fronta byla delší, než když odcházel. Lidé čekali, aby mohli projít pod velkým modrým praporcem, nataženým mezi dvěma tyčemi, na němž bylo červenými písmeny vyvedeno jméno cirkusu. Jak lidé vhazovali mince do skleněného džbánu, který držel mohutný krotitel koní v hrubém vlněném kabátě a vyprazdňoval ho do železem obité truhlice, za pozorného dohledu dalšího koňáka, jenž byl ještě větší, přicházeli další lidé a fronta se nezkracovala. Táhla se až za konec provazu a za roh. Kupodivu se nikdo nestrkal. V řadě stáli sedláci v soukenných kabátech a s hlínou zažranou do dlaní, třebaže jejich děti a manželky měly obličeje vydrhnuté. Lucovi se naneštěstí plnily naděje. Rozhodně se nenechá přesvědčit, aby zítra odejel. Kostky hlásily, že se něco stane, něco osudného pro Mata Cauthona, ale co, zatraceně? Bývaly doby, kdy se kostky zastavily a on neměl nejmenší tušení, co se vlastně stalo.
Za plátěnou stěnou kolem cirkusu, kudy procházeli lidé, aby si prohlédli účinkující po obou stranách

hlavní uličky, obdržela Aludra náklady sudů všech možných velikostí. A zřejmě to nebyly jen sudy.
"Ukážu ti, kde zastavit vůz," říkala štíhlá žena vozkovi prvního vozu, hubeňourovi s vyčnívající bradou. Aludře se zhouply po pás dlouhé copánky s vpletenými korálky, jak chvíli sledovala Mata, ale rychle se zase obrátila k vozkovi. "Koně pak odvedete k ostatním, ano?"
Co mohla nakoupit v takovém množství? Určitě něco pro svoje ohňostroje. Každou noc brzy po setmění, aby přilákala každého předtím, než si půjde lehnout, vypouštěla noční květy, pro město velikosti Juradoru nebo několik vesnic ležících blízko u sebe dvě až tři. Mat tušil, proč chce najít zvonaře, ale jediné, co zřejmě dávalo smysl, vlastně nedávalo vůbec žádný smysl.
Schoval kobylu mezi ostatními koňmi. Břitva se sice nedala jen tak schovat, ale mezi ostatními koňmi nebude tak nápadná, a zatím ještě nepřišel správný čas. Tyč na luk nechal ve voze, v němž přebýval s Egeanin a Domonem. Oba byli pryč, když zamířil k Tuoninu vybledle purpurovému vozu. Ten stál nedaleko Lucova, ačkoliv Mat by byl raději, kdyby zůstal poblíž vozů se zásobami. Jenom Luca a jeho žena věděli, že Tuon je vznešená paní a ne služka, která chtěla odhalit Matův poměr s Egeanin jejímu údajnému manželovi, ale nejeden cirkusák si už říkal, proč Mat tráví víc času s Tuon než s Egeanin. Přemýšlel o tom a neschvaloval to. Většina z nich byla překvapivě upjatá, dokonce i hadí ženy. Utéci s manželkou krutého pána bylo romantické. Muchlovat se s komornou dotyčné urozené paní bylo mrzké. Postavit Tuonin vůz na oblíbené místo mezi účinkující, kteří jsou s Lucou už celá léta a patří k jeho oblíbencům, vyvolá další řeči.
Pravdou bylo, že se mu do Tuonina stanu s kostkami bušícími v hlavě vůbec nechtělo. V její přítomnosti se kostky zastavovaly až příliš často, a on pořád ani v jediném případě nevěděl, proč se tak stalo. Nebyl si jistý. Poprvé to možná bylo jen tím, že se setkali. Z toho pomyšlení se mu ježily chlupy na hlavě. Nicméně se ženami to bylo vždycky riziko. Se ženou jako Tuon ještě desetkrát větší, a člověk nikdy nevěděl, jakou má šanci, dokud nebylo příliš pozdě. Občas si říkal, proč mu se ženami jeho štěstí nepomáhá trochu víc. Ženy byly stejně nepředvídatelné jako kterékoliv poctivé vrchcáby, jež kdy hrál.
Před stanem nestál na stráži nikdo z Rudých paží - toho už nechali - a tak vyběhl po schůdcích za vozem a zaklepal, než dveře otevřel a vstoupil. Nakonec za něj platil nájem a v tuto denní dobu by těžko někdo ležel svlečený v posteli. V každém případě byla na dveřích západka, pokud by se měli lidé držet venku. Panímáma Ananová byla kdesi venku, nicméně uvnitř bylo přesto plno. Na úzkém stole visícím na provazech ze stropu byla různorodá sbírka talířů s chlebem, sýrem a olivami a jeden z Lucových vysokých stříbrných džbánů na víno, nižší džbán s červenými pruhy a hrnky s namalovanými kytičkami. Tuon, s měsíčním porostem kudrnatých černých vlasů na hlavě, seděla na jediné stoličce na druhém konci stolu, po jedné straně seděla na posteli Selucia a Noal s Olverem zase na druhé posteli, lokty opřené o stůl. Dnes byla Selucia v tmavomodrých ebúdarských šatech, které tak hezky zdůrazňovaly její pozoruhodné poprsí, s květinovým šátkem ovázaným kolem hlavy. Tuon měla červené šaty jakoby celé z maličkých záhybů. Světlo, to hedvábí jí koupil teprve včera! Jak přesvědčila švadleny u cirkusu, aby jí už šaty ušily? Mat si byl celkem jistý, že obvykle to trvá déle než jeden den. Tušil, že jim slíbila značnou sumu z jeho zlata. Inu, když ženě koupíte hedvábí, musíte čekat, že zaplatíte za ušití. Tohle slýchal jako malý kluk, když netušil, že si někdy nějaké hedvábí bude moci dovolit, ale byla to pravda pravdoucí.
"…mimo vesnice jsou vidět jenom ženy," vykládal Noal, pokroucený, bělovlasý stařík, ale když Mat vstoupil a zavřel za sebou dveře, odmlčel se. Kusy krajky, jež měl děda na manžetách, už viděly lepší časy, stejně jako dobře ušitý kabátec z hezkého šedého sukna, ale šaty měl vyprané a vyžehlené, i když s jeho křivými prsty a potlučenou tváří se příliš neslučovaly, protože to patřilo stárnoucímu hospodskému rváči, jehož zápasnické dny už jsou dávno sečteny. Olver, ve slušném modrém kabátě, který mu nechal ušít Mat, se křenil jako ogier. Světlo, byl to hodný kluk, ale s těma velkýma ušima a širokou pusou z něj nikdy žádný krasavec nebude. A jeho chování k ženám potřebovalo pořádně vylepšit, měl-li mít někdy aspoň trochu štěstí. Mat se snažil trávit s Olverem víc času, aby ho dostal zpod vlivu jeho "strýčků" Vanina a Harnana a ostatních Rudých paží, a chlapci se to zřejmě líbilo. I když ne tak, jako hrát Hady a lišky s Tuon a civět Selucii na prsa. Bylo v pořádku, když ho chlapi učili střílet z luku a používat meč, ale jestli Mat někdy zjistí, kdo ho učí takhle civět…
"Chování, Hračko," protáhla Tuon, jako když med stéká z talíře. Tvrdý med. V jeho přítomnosti, pokud zrovna nehráli s kameny, se obvykle tvářila přísně jako soudce ohlašující rozsudek smrti, a její tón

odpovídal jejímu výrazu. "Zaklepeš a pak počkáš na svolení vstoupit. Pokud nejsi majetek nebo sluha. V tom případě neklepeš. Taky máš na kabátě špínu. Očekávám, že se budeš udržovat v čistotě." Olver se při tom napomínání přestal zubit a Noal si prohrábl dlouhé vlasy, povzdechl si a začal si prohlížet zelený talíř před sebou, jako by mezi olivami hledal smaragd.
Přes pochmurný tón se Matovi malá tmavá žena, jež se měla stát jeho manželkou, líbila. Vlastně už tak napůl byla jeho manželkou. Světlo, stačilo, aby pronesla tři věty, a bylo hotovo! Světlo ho spal, že ale je krásná. Kdysi si ji spletl s dítětem, ale to kvůli její výšce, a tvář měla tenkrát zakrytou závojem. Bez závoje bylo jasné, že srdcovitý obličej patří dospělé ženě. Velké oči měla jako tůně, ve kterých může muž plavat celý život. Pokud se usmála, což nedělala často, měla tajemný či poťouchlý úsměv, a Mat si jich cenil. Líbilo se mu, i když ji rozesmál. Tedy, pokud se nesmála jemu. Pravda, byla trochu hubenější, než se mu vždycky zamlouvalo, ale byl přesvědčený, že pokud u toho nebude Selucia a jemu se podaří ji obejmout, bude akorát. A mohl by ji přesvědčit, aby mu věnovala pár polibků. Rty měla plné. Světlo, občas se mu o tom zdávalo! Nevadí, že ho seřvávala, jako by už byli svoji. Tedy, skoro nevadí. Světlo ho spal, jestli chápe, proč by měla vadit trocha špíny. Lopin s Nerimem, dva sluhové, jež měl na krku, by se klidně poprali o to, kdo mu kabát vyčistí. A pokud jednoho z nich neurčí, nejspíš se poperou, jak neměli co na práci. To jí ale neřekl. Žena nemá nic raději, než když se muž začne bránit, a jakmile začne, ona vyhrála.
"Zkusím si to zapamatovat, Skvoste," opáčil se svým nejlepším úsměvem, vklouzl vedle Selucie a klobouk položil na druhou stranu. Pokrývka se mezi nimi zmačkala a byli od sebe nanejvýš půl lokte, ale člověk by si myslel, že se na ni málem tiskne. Oči měla Selucia modré, ale vzteklý výraz, jímž po něm mrštila, byl žhavý, že by mu mohl chytit kabát. "Doufám, že v tom hrnku před Olverem je víc vody než vína."
"To je kozí mlíko," ohradil se chlapec vzdorně. Aha. No, možná je Olver trochu příliš mladý i na ředěné víno.
Tuon se narovnala, třebaže byla stále menší než Selucia, která nebyla žádná obryně. "Jak jsi mě to nazval?" zeptala se tak břitce, jak jen její přízvuk dovoloval.
"Skvoste. Ty pro mě máš přezdívku, tak jsem si říkal, že bych mohl mít jednu i já pro tebe, Skvoste." Měl dojem, že Selucii vylezou oči z důlků.
"Chápu," zamumlala Tuon a zamyšleně našpulila rty. Zakmitala prsty pravé ruky, byť líně, a Selucia okamžitě sklouzla z postele a zašla k příborníku. Přesto měla čas zamračit se na něj přes Tuoninu hlavu.
"Dobře tedy," prohlásila Tuon po chvíli. "Bude zajímavé zjistit, kdo vyhraje tuto hru. Hračko."
Mat se přestal usmívat. Hru? Právě se snažil získat zpět rovnováhu. Ona však viděla hru, což znamenalo, že Mat může prohrát. A nejspíš i prohraje, poněvadž netušil, o jakou hru se jedná. Proč ženy vždycky všechno tak… komplikují?
Selucia se vrátila na místo a přistrčila před Mata otlučený hrnek, modře polévaný talíř se skývou tvrdého chleba, hromádkou šesti druhů nakládaných oliv a třemi druhy sýra. To mu zase trochu zvedlo náladu. Doufal v to, ač to nečekal. Když vás žena začne krmit, je pro ni těžké zabránit vám zase si přisednout k jejímu stolu.
"Potíž je," pokračoval zase ve vyprávění Noal, "že v těch ayyadských vesnicích uvidíte ženy každého věku, jenomže žádného muže nad dvacet. Ani jednoho." Olver vykulil oči. Noalovy příběhy o zemích, jež stařík viděl, dokonce o zemích za Aielskou pustinou, doslova hltal, polykal je celé bez másla.
"Nejsi náhodou spřízněný s Jainem Charinem, Noale?" zeptal se Mat, kousl do olivy, a nenápadně si vyplivl pecku do dlaně. Oliva byla na chuť téměř zkažená. Ta další taky. Ale byl hladový, a tak je zhltal, a taky drobivý bílý chleba s kozím sýrem. Přitom si nevšímal, jak se na něj Tuon mračí.
Stařec strnul a Mat si utrhl kus chleba a pomalu ho sežvýkal, než Noal odpověděl. "Jsme bratranci," připustil nakonec neochotně.
"Ty jsi příbuzný Jaina Dalekokrokého?" vyhrkl nadšeně Olver. Jeho oblíbené knihy byly Cesty Jaina Dalekokrokého, u nichž by sedával dlouho do noci, kdyby mu to Juilin s Therou dovolili. Tvrdil, že až vyroste, chce vidět všechno, co viděl Dalekokroký, a víc.
"Kdo je ten muž se dvěma jmény?" chtěla vědět Tuon. "Takto se mluví jenom o velkých mužích, a od tebe to zní, jako by ho měl každý znát."

"Byl to hlupák," prohlásil zachmuřeně Noal, než Mat stačil otevřít ústa, ačkoliv Olver ta svá otevřel a nechal otevřená, zatímco stařík pokračoval. "Potuloval se světem a dobrou, milující ženu nechal doma zemřít na horečku a nebyl u ní, aby ji mohl držet za ruku, když umírala. Nechal ze sebe udělat nástroj -" Náhle znehybněl. Zíral někam za Mata a třel si čelo, jako by se pokoušel na něco rozpomenout.
"Jain Dalekokroký byl velký muž," vybuchl Olver. Ruce zaťal do pěstiček, jako by byl ochotný se za svého hrdinu rvát. "Bojoval s trolloky a myrddraaly a zažil víc dobrodružství než kdokoliv jiný na celém světě! Dokonce i Mat! Zajal Cowina Gemallana potý, co Gemallan zradil Malkier Stínu!"
Noal se s trhnutím probral a poplácal Olvera po rameni. "To udělal, chlapče. To se mu musí nechat. Ale kvůli jakému dobrodružství stojí za to, nechat svou ženu umřít samotnou?" Mluvil poněkud smutně, že by mohl sám na místě umřít.
Na to neměl Olver odpověď a zatvářil se smutně. Jestliže Noal Olvera odradí od jeho oblíbené knížky, bude si Mat muset se stařík promluvit. Čtení je důležité - on sám rovněž občas čítával, opravdu - a zařídil, aby Olver dostal knihy, které se mu líbily.
Tuon se postavila a naklonila se přes stůl, aby mohla Noalovi položit ruku na paži. Její přísný výraz nahradila něha. Kolem pasu měla široký opasek z tmavě žluté kůže, jenž zdůrazňoval její křivky. Další Matovy peníze utracené. No, peníze dokázal získat snadno, a kdyby je neutratila ona, nejspíš by je on vyhodil na nějakou jinou ženu. "Máš dobré srdce, pane Charine." Všem říkala jménem kromě Mata Cauthona!
"Vážně, má paní?" optal se Noal, jako by opravdu chtěl slyšet odpověď. "Občas mám dojem -" Ať měl jakýkoliv dojem, teď už se to od něj nedozvědí.
Rozletěly se dveře a do vozu vstrčil hlavu Juilin. Kuželovitou čapku měl tairenský chytač zlodějů jako obvykle nasazenou v rozpustilém úhlu, ale tvářil se ustaraně. "Na silnici se řadí seanchanští vojáci. Jdu pro Theru. Jestli se o nich dozví od někoho jiného, vyděsí se." A stejně rychle zase zmizel, jen dveře nechal otevřené.

KAPITOLA SEDMÁ
Chladný medailon

Seanchanští vojáci. Krev a zatracený popel! Tohle ještě Matovi scházelo, jak se mu v hlavě točily kostky. "Noale, najdi Egeanin a upozorni ji. Olvere, ty zas varuj Aes Sedai a Bethamin se Setou." Těch pět bude pohromadě, nebo aspoň blízko u sebe. Dvě bývalé sul'dam chodily za sestrami jako stín, kdykoliv Aes Sedai opustily vůz, jejž obývaly. Světlo, doufal, že se žádná zase nevydala do města. To by rozhodně bylo jako vypustit lasičku do kurníku! "Já zaběhnu ke vchodu a zkusím zjistit, jestli nám něco hrozí."
"Ona na to jméno neodpoví," zamumlal Noal a postavil se. Na chlapíka, jenž vypadal, že mu postupně přerazili nejmíň polovinu kostí v těle, se pohyboval náramně čile. "Víš, že ne."
"Víš, koho myslím," štěkl Mat ostře a zamračil se na Tuon a Selucii. Tato pitomost se jmény byla jejich vina. Selucia Egeanin řekla, že se odteď jmenuje Leilwin Bez lodi, a Egeanin ho od té chvíle užívala. Nehodlal se s ní kvůli tomu hádat, ani kvůli sobě, ani kvůli ní. Dříve nebo později musí přijít k rozumu.
"Jenom to říkám," zabručel Noal. "Pojď, Olvere."
Mat se vydal za nimi, ale než došel ke dveřím, Tuon promluvila.
"Nám nenařídíš, ať zůstaneme uvnitř, Hračko? Nikdo nás nebude hlídat?"
Kostky říkaly, že by měl najít Harnana nebo někoho z Rudých paží a postavit ho ke dveřím čistě pro jistotu, ale on ani nezaváhal. "Daly jste slovo," prohlásil a narazil si na hlavu klobouk. Úsměv, jehož se mu v odpověď dostalo, za to riziko stál. Světlo ho spal, úplně jí prozářil tvář. Ženy byly odjakživa hazardní hráčky, ale občas byl úsměv výhrou, jež stála za to sama o sobě.
Již od vchodu viděl, že dny Juradoru bez přítomnosti seanchanských vojáků skončily. Přímo naproti přes silnici si několik set mužů sundávalo zbroj, vykládalo vozy, stavělo stany v dokonalých řadách a vázalo koně. Všechno probíhalo velmi spořádaně. Mat viděl Taraboňany s kroužkovými závěsy na přílbách a modrými, žlutými a zelenými pruhy namalovanými přes kyrysy, a muže, kteří očividně patřili k pěchotě, skládající dlouhé píky k sobě a ukládající luky mnohem kratší, než byly dvouříčské, ve stejně omalované

zbroji. Usoudil, že to budou Amadičané. Ani Tarabon, ani Altara pěšímu vojsku moc nedaly, a Altařané v seanchanských službách měli zbroj z nějakého důvodu natřenou jinými barvami. Pochopitelně tu byli i Seanchané. Mat jich zahlédl dvacet nebo třicet. Jejich malovaná zbroj z překrývajících se plátů ani divné hmyzí přílby se nedaly s ničím zaměnit.
Přes cestu se přišourali tři vojáci - hubení, tvrdí chlapi. Jejich modré kabáty se zelenožlutě pruhovanými límci, přes barvy velmi prosté, byly odřené od zbroje a nikde žádné označení hodnosti. Nebyli to tedy důstojníci, ale stejně mohli být nebezpeční jako červené zmije. Dva z nich možná pocházeli z Amadicie nebo Murandy, dokonce možná z Dvouříčí, ale třetí měl šikmé oči jako Saldejec a pleť barvy medu. Bez zastavení vešli do cirkusu.
Jeden z koňáků u vchodu pronikavě zapískal tři tóny, jež ostatní po cirkuse začali opakovat, a druhý, šilhavý Bollin, jim pod nos přistrčil džbán s penězi. "Cena je stříbrná pence za každýho, kapitáne," pronesl s kladnou mírností. Mat slyšel, že takhle mluvil i těsně předtím, než druhého koňáka praštil stoličkou přes hlavu. "Děti jsou za pět měďáků, když mně sahají nad pás, a tři měďáky, když jsou menší, ale zadarmo chodí jenom děti, co ještě neuměj chodit."
Seanchan s medovou pletí zvedl ruku, jako by chtěl Bollina odstrčit, pak zaváhal a zatvářil se ještě pochmurněji, což se předtím zdálo nemožné. Druzí dva se postavili vedle něj, pěsti zaťaté, jak dupot ohlásil příchod snad všech mužů od cirkusu, účinkujících v barevných hadřících a koňáků v hrubém suknu. Každý třímal palici, včetně Lucy v jasně rudém kabátě s vyšitými zlatými hvězdami na přehrnutých manžetách, a dokonce se objevil i polonahý Petra, což byl ten nejmírnější muž, jakého kdy Mat poznal. Nyní byl zachmuřený.
Světlo, tohle hrozilo masakrem, protože ostatní vojáci byli jenom sto kroků daleko a měli po ruce nejrůznější zbraně. Teď by se z toho měl Mat Cauthon vyzout. Nenápadně sáhl na vrhací nože ukryté v rukávech a pokrčil rameny, jen aby se ujistil, že má i ten na zádech. Nože pod kabátem a v holínkách si nemohl překontrolovat, aniž by to nebylo nápadné. Kostky dál duněly. Už začal vymýšlet, jak odsud Tuon a ostatní dostat. Ještě se jí bude muset chvíli držet.
Než mohlo dojít k pohromě, objevil se další Seanchan - žena v modrozelenožlutě pruhované zbroji, nesoucí si u pravého boku přílbu. Měla šikmé oči a medovou pleť a v nakrátko ostříhaných černých vlasech měla množství bílých pramínků. Byla dobře o půl lokte nižší než ostatní tři vojáci a na přílbě neměla chocholy, pouze malý hřeben, jako bronzovou šipku, vepředu. Jakmile ji vojáci uviděli, okamžitě se postavili do pozoru. "Proč mě nepřekvapuje, že tě vidím u něčeho, co vypadá na začátek pořádné pranice, Murele?" Měla protáhlý a trochu drnčivý přízvuk. "Co to má znamenat?"
"Zaplatili jsme, praporonoši," odpověděl muž s medovou pletí stejným drnčivým přízvukem, "a pak nám řekli, že musíme zaplatit víc, poněvadž jsme vojáci císařství."
Bollin otevřel ústa, ale žena ho gestem zarazila. Měla velitelské vystupování. Přelétla pohledem muže shromážděné v půlkruhu, s palicemi v rukou. Když uviděla Lucu, zarazila se a zakroutila hlavou. Nakonec upřela oči na Mata. "Viděl jsi, co se stalo?"
"Viděl," odpověděl Mat. "Chtěli jít dál bez placení."
"To je pro tebe, Murele, dobré," pronesla žena, na což muž překvapeně zamrkal. "Je to dobré pro vás pro všechny. Znamená to, že nezůstanete bez peněz. Protože deset dní nevytáhnete paty z tábora, a já pochybuju, že tady cirkus zůstane tak dlouho. A všichni přijdete o desetidenní žold. Máte vykládat vozy, aby si místní nemysleli, že si myslíme, že jsme něco lepšího než oni. Nebo chcete být obvinění z vyvolávání nepokojů mezi vojáky?" Všichni tři viditelně zbledli. Očividně to bylo vážné obvinění.
"Nemyslím. Teď mi zmizte z očí a dejte se do práce, než z toho místo týdne udělám celý měsíc."
"Ano, praporonoši," štěkli muži jako jeden a odběhli zpět přes cestu, přičemž si stahovali kabáty. Byli to tvrdí chlapi, ale praporonoš byl tvrdší.
Žena však ještě neskončila. Luca popošel blíž a rozmáchle se jí poklonil, jenže ona ho uťala dřív, než mohl začít děkovat. "Nelíbí se mi, když někdo vyhrožuje mým mužům s palicemi," protáhla a položila si ruku na jílec, "dokonce ani Murelovi, ani za těchto okolností. Přesto to ukazuje na pevnou páteř. Netouží někdo z těch skvělých mužů po slávě a dobrodružství? Pojďte se mnou a já vás nechám zapsat. Ty v tom červeném kabátě. Mně připadáš jako rozený kopiník. Vsadím se, že z tebe za chvíli udělám hrdinu."
Shromáždění muži vrtěli hlavou a někteří, když pochopili, že se nic hrozného nestane, už odcházeli. Petra

byl mezi nimi. Luca se však tvářil, jako by dostal ránu palicí. Většinu ostatních nabídka zřejmě ohromila stejně. Vystupování v cirkuse vynášelo víc než vojákování, a člověku nehrozilo, že do něho někdo vrazí ostrý meč. "No, když už tady stojíte, třeba se mi podaří vás přesvědčit. Pravděpodobně nezbohatnete, ale žold obvykle přijde včas, a pokud je vydán rozkaz, je možné drancování. Občas se to stává. Jídlo je různé, ale obvykle je teplé a obvykle je ho dost. Služba je dlouhá, což ale znamená jen to, že jste večer dost unavení, abyste usnuli zdravým spánkem. Tedy, pokud nemusíte pracovat i v noci. Už to někoho zajímá?"
Luca se otřásl. "Děkujeme, kapitáne, ale ne," pronesl přiškrceně. Někteří hlupáci si myslí, že vojákům lichotí, když je někdo považuje za výše postavené, než jsou doopravdy. I mezi vojáky se najdou hlupáci. "Omluv mě, prosím. Musíme připravit představení. A lidi moc nepotěší, když budou muset čekat dýl."
Ještě se na ženu ostražitě podíval, jako kdyby se bál, že by ho mohla popadnout za límec a odtáhnout, a otočil se k mužům za sebou. "Všichni se vraťte do práce. Co tady okouníte? Mám všechno pod kontrolou. Vraťte se, než lidi začnou chtít zpátky peníze." To by podle jeho názoru byla hotová pohroma. Kdyby si měl vybrat mezi vracením peněz a rvačkou, nejspíš by se nedokázal rozhodnout, co je horší.
Když se začali cirkusáci rozcházet a Luca spěchal pryč a jenom se ohlížel přes rameno, žena se obrátila k Matovi, jedinému muži, jenž tu kromě dvou koňáků zůstal. "A co ty? Vypadáš, že by z tebe mohl být dobrý důstojník, nakonec bys mohl velet i mně." Ta představa ji zřejmě pobavila.
Mat věděl, co dělá. Lidé ve frontě viděli, jak zahnala tři seanchanské vojáky, a kdo mohl tušit, proč utíkali, ale teď viděli, jak sama rozehnala mnohem větší dav. Ihned by ji přijal do své Bandy jako praporečníka. "Ze mě by byl příšerný voják, praporonoši," opáčil a cvrnkl si do klobouku. Žena se zasmála.
Když se obracel, zaslechl, jak Bollin mírně říká: "Neslyšel jsi, co jsem říkal tomu muži? Je to stříbrňák za tebe a další za tvou ženu." Ve džbánu zacinkaly penízky. "Děkuju." Věci se vracely do normálu. A Matovi v hlavě pořád rachotily kostky.
Prošel cirkusem, kde akrobaté opět předváděli svá čísla na dřevěných pódiích, žongléři žonglovali, Clarinini pejsci běhali na velkých dřevěných koulích a Miyořini panteři stáli na zadních ve své kleci, která vypadala, že je snad ani nemůže zadržet. Rozhodl se, že se podívá na Aes Sedai. Panteři mu je připomněli. Obyčejní vojáci možná stráví celý den při práci, ale vsadil by se, že přinejmenším někteří z důstojníků se brzy přijdou podívat. Tuon kupodivu důvěřoval, a Egeanin měla dost rozumu, aby se držela z dohledu, když by se kolem mohli objevit další Seanchané, avšak Aes Sedai zřejmě zdravého rozumu moc nepobraly. Dokonce i Teslyn a Edesina, jež strávily nějakou dobu jako damane, pořád hloupě riskovaly. A Joline, která tím neprošla, se zřejmě považovala za nezranitelnou.
Teď už všichni u cirkusu věděli, že ty tři jsou Aes Sedai, avšak jejich velký vůz, natřený již poněkud opršelou omítkou, stál poblíž zásobovacího vozu kousek od koní. Luca byl ochotný přestavět cirkus kvůli vznešené paní, jež mu dala glejt na ochranu, ne však kvůli Aes Sedai, které ho ohrožovaly už jenom svou přítomností a navíc byly v podstatě bez měďáku. Ženy od cirkusu se sestrami většinou soucítily a muži se do větší či menší míry měli na pozoru - s Aes Sedai to tak bylo většinou - ale Luca by je klidně vydal a obešel by se i bez Matova zlata. Dokud budou pobývat na území ovládaném Seanchany, Aes Sedai znamenaly větší nebezpečí než cokoliv jiného. Matu Cauthonovi se za to nedostalo nejmenšího poděkování, i když ne že by po tom toužil. Spokojil by se s trochou úcty, jakkoliv to bylo nepravděpodobné. Nakonec Aes Sedai byly Aes Sedai.
Jolinini strážci Blaeric a Fen nebyli nikde v dohledu, takže nebylo nutné je přemlouvat, aby ho pustili dovnitř. Když se však přiblížil k zabláceným schůdkům vozu, medailon s liščí hlavou ho přímo zamrazil na prsou a vzápětí zchladl ještě víc. Na okamžik strnul jako socha. Ty hloupé ženské tady usměrňují! Vzpamatoval se, vyběhl nahoru a rozrazil dveře.
Byly tu všechny ženy, které tu čekal, Joline, zelená, štíhlá, hezká, s velkýma očima, a Teslyn, červená s úzkými rameny, která vypadala, že žvýká kamení, a Edesina, žlutá, spíš příjemná než hezká, s vlnitými černými vlasy až do pasu. Všechny tři zachránil před Seanchany, dostal Teslyn a Edesinu přímo z kotců pro damane, a přesto byla jejich vděčnost přinejlepším pochybná. Bethamin, tmavá jako Tuon, ale vysoká a zakulacená, a žlutovlasá Seta, byly sul'dam, než je přinutil pomoci mu při útěku Aes Sedai. Všech pět bydlelo v tomto voze, Aes Sedai dohlížely na bývalé sul'dam a bývalé sul'dam zase na Aes

Sedai. Žádná si to neuvědomovala, ale vzájemná nedůvěra je přinutila tento úkol neúnavně plnit. Jediná žena, kterou tu nečekal, byla Setalle Ananová, která vedla hostinec U Tulačky v Ebú Daru, než se rozhodla přidat se z nějakého důvodu k zachráncům. Ale Setalle se uměla prosadit. Vlastně do všeho strkala nos. Neustále se pletla mezi něj a Tuon. To, co dělaly, však bylo zcela nečekané.

Uprostřed vozu stály Bethamin a Seta nehybné jako kůly v plotě, vražené mezi dvě postele, které se nedaly zvednout ke stěnám, a Joline liskala Bethamin pořád dokola, nejdřív jednou, pak druhou rukou. Vysoké ženě po lících stékaly slzy a Seta se zřejmě bála, že vzápětí přijde na řadu. Edesina a Teslyn, ruce zkřížené na prsou, to bezvýrazně pozorovaly, zatímco panímáma Ananová se nesouhlasně mračila Teslyn přes rameno. Mat nepoznal, zda nesouhlasí s fackováním či s tím, co Bethamin udělala, ale bylo mu to jedno.

Jedním krokem se dostal k Joline, popadl ji za zdviženou ruku a otočil ji k sobě. "Co pod Světlem to tady -?" Dál se nedostal, protože mu druhou rukou vrazila takovou facku, až mu zazvonilo v uších.

"Tak tohle by zabilo kozu," prohlásil. Před očima mu stále jiskřilo, když se posadil na postel a překvapenou Joline si přehodil přes kolena. Jeho pravice dopadla na její zadek s hlasitým plesknutím a ona překvapeně zaskřehotala. Medailon zchladl ještě víc a Edesina zalapala po dechu, když se nic nestalo. Mat se však snažil sledovat druhé dvě sestry i otevřené dveře, zda se v nich neobjeví Jolinini strážci, přičemž jednou rukou držel zelenou sestru a druhou ji vyplácel, jak rychle a tvrdě to šlo. Netušil ani, kolik spodniček a košil má pod modrou sukní, a chtěl se ujistit, že zanechá příslušný dojem. Měl pocit, že se mu ruka pohybuje do rytmu s kostkami chřestícími v hlavě. Joline se vzpírala a kopala a začala nadávat jako poháněč. Medailon jako by se změnil v led, po chvíli si už Mat říkal, jestli nebude mít omrzliny, ale do jejího sžíravého výraziva se brzy vloudil křik. Mat možná neměl tak pádnou ruku jako Perrin, ale slabý rozhodně nebyl. A ze cvičení s lukem a holí měl pořádné svaly.

Edesina a Teslyn jako kdyby přimrzly na místě, stejně jako dvě bývalé sul'dam s vytřeštěnýma očima - no, Bethamin se křenila, třebaže zřejmě žasla stejně jako Seta -, ale právě když si začínal myslet, že Joline víc křičí než nadává, pokusila se kolem dvou Aes Sedai protlačit panímáma Ananová. Kupodivu ji Teslyn posunkem zarazila! Jenom málo žen nebo mužů odporovalo Aes Sedai, avšak panímáma Ananová po červené sestře vrhla mrazivý pohled a kolem Aes Sedai se protlačila, mumlajíc cosi, na co se obě zatvářily zvědavě. Ještě se musela dostat přes Bethamin a Setu, a Mat toho využil k posledním několika plácnutím, načež si zelenou sestru shodil z klína. Stejně už ho pálila dlaň. Joline přistála na zemi a vyjekla.

Panímáma Ananová se rozkročila před Matem dostatečně blízko, aby se Joline nemohla zvednout ze země, a s rukama zkříženýma na prsou, až se jí velký výstřih ještě zvětšil, si ho prohlížela. Přes oděv nebyla Ebúdarka, ne s těma oříškovýma očima, ale v uších měla velké zlaté kruhy, svatební nůž, s jílcem posázeným červenými a bílými kameny za syny a dcery, pověšený na širokém stříbrném obojku na krku a zakřivenou dýku vraženou za pasem. Tmavě zelené suknice měla na levé straně vyhrnuté, aby byly vidět rudé spodničky. S mírně prošedivělými vlasy byla každým coulem majestátní ebúdarskou hostinskou, sebejistou a zvyklou vydávat rozkazy. Čekal, že ho pokárá - když došlo na káráni, uměla to jako Aes Sedai! - takže ho překvapilo, když jenom zamyšleně promluvila.

"Joline tě určitě chtěla zarazit a Teslyn s Edesinou taky, ale nepodařilo se jim to. To musí znamenat, že vlastníš ter'angrial, který dokáže přerušit prameny síly. Slyšela jsem o tom - Cadsuane Melaidhrin údajně jeden takový má - ale ještě nikdy jsem žádný neviděla. Moc ráda bych si ho prohlídla. Nepokusím se ti ho vzít, ale ocenila bych, kdybys mi ho ukázal."

"A odkud znáš Cadsuane?" chtěla vědět Joline a pokoušela se uhladit si suknice. Při prvním pohybu ruky po zadnici sebou cukla a zlobně se zamračila na Mata, aby mu ukázala, že na něj nezapomněla. Ve velkých hnědých očích a na lících se jí leskly slzy, ale pokud za to bude muset zaplatit, stálo mu to za to.

"Říkala něco o zkoušce na šátek," podotkla Edesina.

"Řekla: ‚Jak jsi mohla projít zkouškou na šátek, když v takové chvíli ztuhneš?'" dodala Teslyn.

Panímáma Ananová na chvíli stiskla rty, nicméně pokud byla vyvedená z míry, nedala to najevo. "Možná si vzpomenete, že jsem vlastnila hostinec," podotkla suše. "K Tulačce přicházelo mnoho lidí a mnozí povídali, možná víc, než měli."

"Žádná Aes Sedai by nemluvila," začala Joline a pojednou se obrátila. K vozu mířili Blaeric s Fenem.

Oba byli z Pohraničních států, mohutní chlapi, a Mat rychle vyskočil, připraven v případě potřeby sáhnout po nožích. Možná ho zpráskají, ale bez boje se nevzdá.
Joline kupodivu doběhla ke dveřím a zavřela je Fenovi přímo před nosem, načež zastrčila petlici. Saldejec se nepokoušel dveře otevřít, ale Mat nepochyboval, že budou oba čekat, až půjde pryč. Když se Joline otočila, oči jí žhnuly, slzy neslzy, a na panímámu Ananovou zřejmě prozatím zapomněla. "Jestli tě ještě někdy jen napadne…" začala a zahrozila mu prstem.
Mat udělal krok a sám jí strčil prst pod nos tak rychle, že uskočila a narazila do dveří, od kterých se se zakvičením odrazila a na lících jí naskočily rudé skvrny. Matovi bylo lhostejné, jsou-li ty skvrny od hněvu či rozpaků. Otevřela ústa, ale on ji jednoduše nepustil ke slovu.
"Nebýt mě, nosila bys kolem krku obojek damane, stejně jako Edesina a Teslyn," vybuchl stejně rozlíceně, jako se ona tvářila. "Na oplátku se mě akorát všechny snažíte zastrašovat. Děláte si, co chcete, a všechny nás vystavujete nebezpečí. Zatraceně, klidně si tu usměrňujete, když víte, že přímo naproti přes silnici jsou Seanchané! Můžou mít s sebou damane, i deset, co vy víte." Pochyboval, že by měli byť jedinou, ale pochybnosti neznamenají jistotu, a on rozhodně nehodlal sdělovat své pochybnosti jí. "S něčím se prostě smířím, i když byste měly vědět, že už mi začíná docházet trpělivost, ale nesnesu, abys mě mlátila. Udělej to ještě jednou a já tě vyplatím dvakrát tvrději. To si pamatuj!"
"A jestli to uděláš, už se ho příště nepokusím zarazit," přidala se panímáma Ananová.
"Já taky ne," dodala Teslyn a vzápětí se k ní připojila i Edesina.
Joline se tvářila, jako by utržila ránu kladivem mezi oči. To bylo velmi uspokojivé. Pokud vymyslí, jak si nenechat od Blaerica s Fenem zpřelámat žebra.
"A teď by mi mohla některá z vás zatraceně vysvětlit, proč jste se rozhodly usměrňovat, jako kdyby byla Poslední bitva? Musíš je takhle držet, Edesino?" Ukázal hlavou na Setu s Bethamin. Byl to jenom odhad, ale Edesina vykulila oči, jako by si myslela, že mu jeho ter'angrial umožňuje vidět prameny jediné síly, nejenom je zastavovat. V každém případě už vzápětí obě ženy stály normálně. Bethamin si klidně začala plátěným kapesníčkem sušit oči. Seta se posadila na postel, položila si ruce na ramena a třásla se. Vypadala otřesenější než Bethamin.
Žádná Aes Sedai se zřejmě nechystala odpovědět, a tak to za ně udělala panímáma Ananová. "Došlo k docela velké hádce. Joline se chtěla jít na ty Seanchany podívat osobně a nenechala si to rozmluvit. Bethamin ji chtěla dát lekci, jako kdyby ovšem nevěděla, co se stane." Hostinská znechuceně potřásla hlavou. "Pokusila se přehodit si Joline přes kolena a Seta jí pomáhala. Tak je Edesina obalila prameny vzduchu. Předpokládám," dodala, když k ní Aes Sedai prudce vzhlédly. "Možná že nedokážu usměrňovat, ale mám oči."
"Ale to neodpovídá tomu, co jsem cítil," zavrčel Mat. "Tady se usměrňovalo hodně."
Panímáma Ananová a tři Aes Sedai si ho zamyšleně prohlížely, jako by pohledem pátraly po medailonku. Na jeho ter'angrial rozhodně hned tak nezapomenou, to bylo jisté.
Vyprávění se ujala Joline. "Bethamin usměrnila. Tkanivo, které použila, jsem jaktěživa neviděla, ale chvilku, než přišla o pravý zdroj, kolem nás tří tancovaly jiskry. Myslím, že použila všechnu sílu, kterou dokázala natáhnout."
Bethamin se náhle rozvzlykala, sesula se a málem upadla na podlahu. "Nechtěla jsem," skytala, tvář zkřivenou. "Myslela jsem, že mě chcete zabít, ale nechtěla jsem. Nechtěla." Seta se kymácela sem a tam a s hrůzou zírala na svou přítelkyni. Nebo možná bývalou přítelkyni. Obě věděly, že je a'dam udrží, možná každou sul'dam, jenže důsledky rozhodně popíraly. Každá žena, která dokáže používat a'dam, se dokáže naučit i usměrňovat. Nejspíš se snažily tento fakt ze všech sil popřít, zapomenout na něj. Ale skutečné usměrňování všechno změnilo.
Světlo ho spal, tohle mu ještě scházelo, navrch ke všemu ostatnímu. "Co s tím budete dělat?" Tohle zvládnou pouze Aes Sedai. "Když teď začala, nemůže jen tak přestat. Tohle vím."
"Necháme ji zemřít," prohlásila drsně Teslyn. "Můžeme ji odstínit, dokud se jí nezbavíme, a pak může umřít."
"To nemůžeme," vyhrkla Edesina šokovaně. Třebaže ji očividně nešokovala představa, že by nechaly Bethamin umřít. "Jakmile ji pustíme, bude nebezpečná pro všechny okolo sebe."
"Už to víckrát neudělám," plakala Bethamin a téměř prosila. "Neudělám!"

Joline se protlačila kolem Mata, jako kdyby byl věšák, rozkročila se před Bethamin a s rukama v bok na vyšší ženu civěla. "Nepřestaneš. Nemůžeš, když jsi jednou začala. Mezi pokusy usměrňovat můžou uběhnout celé měsíce, budeš to však zkoušet znova a znova a pokaždé se nebezpečí zvýší." S povzdechem spustila ruce. "Na mladší novicku jsi příliš stará, ale s tím se nedá nic dělat. Budeme tě muset učit. Aspoň natolik, abys nikoho neohrožovala."
"Učit ji?" zaskřehotala Teslyn a pěsti v bok si dala ona. "Já říkám, nechme ji umřít! Máš vůbec tušení, jak se mnou tyhle sul'dam zacházely, když mě věznily?"
"Ne, protože jsi to nikdy nerozvedla, jenom pořád kňučíš, jak to bylo hrozné," opáčila Joline suše a rázněji dodala: "Ale nenechám zemřít žádnou ženu, pokud tomu budu moct zabránit."
Tím to pochopitelně neskončilo. Když se žena chce hádat, pokračuje v tom, i když je sama, tady se však chtěly hádat všechny. Edesina se přidala na stranu Joline, stejně jako panímáma Ananová, jako kdyby měla co mluvit do záležitostí Aes Sedai. A ze všech věcí se Bethamin a Seta připojily k Teslyn a popíraly, že se chtějí učit usměrňovat, mávaly rukama a řvaly stejně hlasitě jako ostatní. Mat moudře využil příležitosti, vyklouzl z vozu a tiše za sebou přitáhl dveře. Nemusel se jim připomínat. Přinejmenším Aes Sedai si na něj určitě brzy vzpomenou. Aspoň si může přestat lámat hlavu s tím, kam se poděly ty zatracené a'damy a jestli se je sul'dam nepokusí znovu použít. Tahle záležitost byla vyřízená jednou provždy.
S Blaerikem a Fenem měl pravdu. Čekali pod schůdky a jejich výrazu se nemohla rovnat ani bouřková mračna. Bezpochyby věděli přesně, co se Joline stalo. Ne však, čí je to vina, jak se ukázalo.
"Co se tam stalo, Cauthone?" chtěl vědět Blaeric a modrýma očima mohl klidně prorážet díry. Byl o něco vyšší než Fen, oholil si svůj shienarský pramen na temeni a strniště na lebce ho rozhodně netěšilo.
"Můžeš za to ty?" otázal se chladně Fen.
"Jak bych mohl?" opáčil Mat a seběhl ze schůdků, jako by ho nic na světě netížilo. "Je přece Aes Sedai, pokud sis nevšiml. Jestli chcete vědět, co se stalo, tak by ses měl zeptat jí. Nejsem takový pitoma, abych o tom mluvil. To vám povídám. Akorát bych se jí neptal hned teď. Ještě pořád se tam hádají. Využil jsem příležitosti a zmizel, dokud mám kůži celou."
Možná že to nebyla nejlepší volba slov. Strážcům potemněly tváře ještě víc, jakkoliv to původně vypadalo nemožné. Nechali ho však jít, aniž by se musel uchýlit k nožům. Bylo to. A ti dva s návštěvou vozu také nijak nespěchali. Místo toho se posadili na schůdky a čekali, hlupáci. Mat pochyboval, že k nim bude Joline vstřícná, ale mohla by si na nich vybít vztek, protože věděli, co se stalo. Být jimi, našel by si nějakou práci, která by mu nedovolila přiblížit se k vozu na… řekněme, měsíc nebo dva. To by mohlo pomoci. Trochu. Ženy mají na jisté věci dlouhou paměť. Odteď se bude muset kvůli Joline sám ohlížet přes rameno. Ale stejně to stálo za to.
Když naproti přes cestu tábořili Seanchané, Aes Sedai se hádaly, ženy usměrňovaly, jako kdyby nikdy neslyšely o Seanchanech, a v hlavě mu rachotily kostky - jeho ani dvojnásobná výhra nad Tuon toho večera nemohla uklidnit. Šel spát - na podlahu, protože s druhou postelí byla řada na Domonovi, první měla Egeanin jenom pro sebe - a kostky se mu odrážely od vnitřku lebky, ale byl si jistý, že zítra musí být lépe než dnes. No, nikdy netvrdil, že musí mít pokaždé pravdu. Jen si přál, aby se nemýlil tak často.

KAPITOLA OSMÁ
Dračí vejce

Příštího rána Luca rozkázal zrušit tábor, strhnout velkou plátěnou stěnu kolem cirkusu a sbalit všechno do vozů, když byla ještě tma. Mata, nejistého a ztuhlého ze spaní na podlaze, probudilo řinčení a rachocení. Stejně nemohl pořádně spát kvůli kostkám, co mu chřestily v hlavě. Míval z nich sny, které spánek prostě zabíjely. Luca kolem pobíhal jen v košili, v ruce lucernu, vykřikoval rozkazy a s největší pravděpodobností spíš překážel, než že by věci urychloval, jenže Petra, dost rozložitý, aby vypadal podsaditý, třebaže nebyl o moc menší než Mat, se při zapřahání čtyřspřeží do svého vozu zastavil a vysvětlil mu, o co se jedná. Ubývající měsíc stál nízko nad obzorem, zpola zakrytý stromy, a lucerna na kozlíku vlastně poskytovala jediné světlo, mihotavou kalužžluté záře, jíž podobné byly vidět po celém táboře. Clarine šla na procházku se psíky, protože většinu dne měli všichni strávit na voze.

"Včera…" Silák zakroutil hlavou a poplácal koně vedle sebe, který trpělivě čekal, až zapne poslední přezky, jako kdyby zvíře projevovalo nervozitu. Možná byl sám trochu napjatý. Noc byla chladná, nebyla skutečná zima, ale on na sobě měl tmavý kabát a pletenou čapku. Jeho žena se bála, že se nachladí z průvanu či chladu, a dávala pozor, aby k ničemu takovému nedošlo. "Jsme cizinci všude, víš, a spousta lidí si myslí, že může cizince zneužívat. Když to ale necháme projít jednomu, zkusí to deset dalších, pokud ne stovka. Občas místní soudce, nebo co v tom kterým městě mají, se nás zastane podle zákona, ale jenom občas. Protože jsme cizinci a zítra nebo pozítří budeme pryč a vůbec, každý ví, že cizinci obvykle nemají za lubem nic dobrýho. Takže se musíme bránit sami, bojovat za to, co je naše, když už to musí být. Ale jak to jednou uděláš, je čas vyrazit dál. Je to stejný teď, jako když nás bylo s Lucou jen pár tuctů, a to včetně koňáků, i když za těch časů bychom zmizeli hned poty, co odešli ti vojáci. Za těch dob bychom při odjezdu narychlo nepřišli o tolik peněz," dodal suše a potřásl hlavou, snad nad Lucovou hamižností, snad nad tím, jak se cirkus rozrostl.

"Ti tři Seanchané mají přátele nebo aspoň společníky, kterým se nebude líbit, že někdo usadil jejich lidi. Sice to udělala ta ženská, ten jejich praporonoš, ale můžeš si být jistý, že to budou dávat za vinu nám, protože si myslí, že na nás si to můžou vybít a na ní ne. Jejich důstojníci možná uplatní zákon, nebo jejich pravidla nebo co to mají, stejně jako ona, ale nejsme si tím jistí. Jistý ale je, že ti chlápci budou dělat potíže, pokud tu zůstaneme dýl. Nemá smysl zůstávat, když to znamená pranici s vojáky, a mohlo by dojít i ke zranění a lidi by nemohli vystupovat. A taky by to určitě vyvolalo potíže se zákonem, ať tak nebo tak." Byl to nejdelší proslov, jaký kdy Mat od Petry slyšel, a silák si navíc odkašlal, jako by ho taková řeč uvedla do rozpaků. "No," zamumlal a znovu se sklonil k postroji, "Luca bude chtít co nejdřív vyrazit. Měl bys dohlídnout na svoje koně."

Mat nic takového udělat nechtěl. Nejúžasnější na penězích není to, co si může člověk koupit, ale to, jakou práci může zaplatit jiným, aby to udělali za něj. Jakmile pochopil, že se cirkus chystá na cestu, vzbudil čtyři Rudé paže ve stanu, ve kterém muži přebývali s Chelem Vaninem, aby zapřáhli koně k jeho a Tuoninu vozu, opatřili břitvu a osedlali Oka. Zavalitý zloděj koní - co ho Mat znal, žádného koně neukradl, ale býval jím - se probudil na dost dlouho, aby oznámil, že vstane, až se ostatní vrátí, překulil se na druhý bok a už zase chrápal, dřív než si Harnan s ostatními stačili natáhnout boty. Vanin byl tak schopný, že nikdo nic nenamítal kromě obvyklého žehrání na časnou hodinu, a to by žehrali všichni kromě Harnana, i kdyby je vzbudil až v poledne. Navíc všichni včetně Fergina věděli, že až budou Vanina potřebovat, on jim to splatí desateronásobně. Fergin, hubený mužík, nebyl příliš bystrý, pokud se zrovna nejednalo o vojákování, ale v tom se vyznal náramně. No, docela dobře.

Cirkus opustil Jurador dřív, než se slunce vyhouplo nad obzor, dlouhý had vozů hrkotajících tmou po široké silnici, s Lucovým křiklavě barevným vozem taženým šestispřežím v čele. Tuonin vůz se zařadil jako druhý. Na kozlíku seděl Gorderan, jenž měl tak široká ramena, až sám vypadal skoro jako cirkusový silák. Tuon a Selucia, zahalené a s kapucemi, se vmáčkly z obou stran vedle něho. Vozy se zásobami a zvířecími klecemi byly až vzadu. Seanchanské hlídky se dívaly, jak odjíždějí, mlčící obrněnci obcházející celou noc kolem tábora. V samotném táboře pochopitelně nebylo ticho. Mezi stany stály nehybně nezřetelné postavy, zatímco zvučný hlas vyvolával jména přítomných a další mu odpovídaly. Mat málem zadržoval dech, dokud volání neutichlo v dálce. Disciplína je úžasná věc. Aspoň pro jiné muže.

Jel na Okovi vedle vozu Aes Sedai uprostřed dlouhé řady a trhl sebou pokaždé, když ho liščí hlava zastudila na prsou, což začalo už asi po míli jízdy. Joline zřejmě nemarnila čas. Fergin, sedící na kozlíku, klábosil s Metwynem o koních a ženách. Oba byli šťastní jako prasata v žitě, ale oni také netušili, co se děje ve voze. Naštěstí medailonek vždycky jenom zchladl, nic víc. Používaly malé množství jediné síly. Přesto se mu nelíbilo být u toho tak blízko. Podle jeho zkušeností nosily Aes Sedai potíže za pasem a málokdy se bály je rozhazovat kolem sebe, bez ohledu na to, kdo se jim mohl ocitnout v cestě. Ne, s kostkami v hlavě by se bez Aes Sedai klidně obešel.

Byl by jel vedle Tuon, aby si s ní mohl promluvit, i když by Selucia a Gorderan slyšeli každé slovo, jenže nechtěl, aby si nějaká ženská myslela, že je příliš dychtivý. Jednou to udělá, a ona toho pak buď využije, nebo zmizí jako kapka vody na rozpálené pánvi. Tuon si už nyní našla dost způsobů, jak ho využít, a on měl příliš málo času na to, aby ji sváděl. Dříve nebo později pronese slova, kterými dokončí svatební obřad, to bylo jisté, jako že je voda mokrá, a proto bylo tak důležité, aby zjistil, jaká je, což zatím

nebylo snadné. Vedle té mrňavé ženy byl kovářský hlavolam jednoduchá záležitost. Jak může být muž ženatý se ženou, kterou vlastně vůbec nezná? Horší bylo, že ji musel přimět, aby v něm viděla něco víc než jen Hračku. Svatba se ženou, která si ho v nejmenším neváží, byla jako nosit ve dne v noci košili z žahavek. A ještě horší než to, musel zajistit, aby jí na něm začalo záležet, jinak se bude muset schovávat před vlastní ženou, aby jí zabránil udělat si z něj da'covale! A navrch to musel stihnout do té doby, než ji bude muset poslat zpátky do Ebú Daru. Pěkná kaše, a bezpochyby chutné sousto pro nějakého hrdinu z pověstí, něco, čím by se mohl zabavit, než se vrhne splnit nějaký velký úkol, akorát že Mat Cauthon není žádný zatracený hrdina. Přesto to ale musel zařídit, a neměl čas ani prostor na chyby.

Poprvé vyrazili tak brzo, ale naděje, že Seanchané přimějí Lucu k rychlejšímu tempu, brzy pohasla. Jak se slunce šplhalo výš, míjeli kamenné statky přilepené na svazích a občas i malou vesničku s domky s taškovými nebo doškovými střechami, uhnízděnou vedle silnice a obklopenou políčky ohrazenými kamennými zídkami, vyrvanými lesu. Lidé si je prohlíželi s otevřenou pusou a děti běžely podél vozů, dokud je rodiče neodvolali, ale odpoledne dorazili k větší osadě. Runnienský Brod poblíž řeky stejného jména, kterou bylo možné přebrodit pouhými dvaceti kroky, aniž by se člověk namočil víc než do pasu, i když vedle stál kamenný most, se sice Juradoru zdaleka nevyrovnal, ale byly tu čtyři hostince, kamenné, dvouposchoďové, se střechami ze zelených či modrých tašek, a mezi vesnicí a řekou bylo skoro půl míle udusané hlíny, kde kupci stavěli vozy na noc. Statky s ohrazenými poli, sady a pastvinami vypadaly jako prošívaná pokrývka na dobrou legui podél silnice, a možná víc v kopcích za vsí. Rozhodně pokrývaly svahy po obou stranách vesnice. To Lucovi stačilo.

Rozkázal, aby na palouku u řeky, kde bude snazší napájet zvířata, postavili plátěnou stěnu, a pyšně si vyrazil do vesnice v kabátci a plášti dost rudých, aby z toho Mata rozbolely oči, a s vyšitými zlatými hvězdami a kometami, že by cikán zaplakal hanbou, kdyby si měl něco takového obléknout. Než se vrátil v doprovodu tří mužů a tří žen, byl nad vchodem natažen obrovský modročervený praporec, každý vůz byl na svém místě, pódia vyložená a stěna kolem cirkusu téměř vztyčená. Vesnice nebyla daleko od Ebú Daru, ale podle šatů jako kdyby lidé pocházeli z jiného státu. Muži měli krátké soukenné kabátce v jasných barvách, se stlačenými spirálami vyšívanými na ramenou a rukávech, a tmavé, pytlovité kalhoty zastrčené do holínek. Ženy, s vlasy spletenými do copu a stočenými na temeni do drdolu, měly šaty téměř stejně barevné jako Luca a úzké sukně zkrášlené květy od pasu k lemu. Všichni měli u pasu dlouhé nože, jen většinou s rovnou čepelí, a kdykoliv se na ně někdo podíval, hned hladili jílce. To bylo stejné, když došlo na nedůtklivost, Altara byla Altara. Byl tady vesnický starosta, čtyři hostinští a hubená, ošlehaná, bělovlasá žena v červeném. Ostatní ji uctivě oslovovali matko. Protože byl břichatý starosta stejně šedivý jako ona, ač téměř plešatý, a všichni hostinští měli ve vlasech hodně bílých pramenů, usoudil Mat, že to bude vesnická vědma. Když šla kolem, usmál se a cvrnkl do klobouku, a ona ho sjela pohledem a zafrkala stejně dokonale jako Nyneiva. Určitě vědma, to bylo jisté.

Luca je prováděl se širokým úsměvem a rozmáchlými gesty, složitými poklonami a máváním pláštěm, a občas se zastavoval, aby přiměl žongléra či skupinku akrobatů, aby jeho hostům něco předvedli, jenže když odešli, jeho úsměv se změnil v pořádně kyselý výraz. "Volný vstup pro ně, jejich manželky a manžely a všechny jejich děti," vrčel před Matem, "a musím to sbalit, jakmile se na silnici objeví kupci. Nebyli tak neomalení, ale dali to jasně na srozuměnou, zvlášť matka Darvalová. Jako kdyby tenhle zapadákov někdy přitáhl dost kupců, aby to tu zaplnili. Jsou to zloději a lumpové, Cauthone. Všichni venkovani jsou zloději a lumpové, a počestný muž jako já je jim vydaný na milost a nemilost."

Brzy už počítal, kolik by tu mohl vydělat i přes volný vstup, ale nepřestal si úplně stěžovat, i když se řada u vchodu táhla skoro tak daleko jako v Juradoru. Právě přišel ještě se stížností na to, kolik by v solničním městě vydělal za další tři nebo čtyři dny. Teď to byly tři nebo čtyři dny, nejspíš by však zůstal, dokud by se davy neztratily. Ti tři Seanchané možná byli dílem ta'veren. Nejspíš ne, ale bylo příjemné pohlížet na to takto. Ale to všechno už byla minulost.

A tak pokračovali. Přinejlepším dvě legue, možná tři, neuspěchaným tempem, a Luca si obvykle našel nějaké malé město nebo několik vesnic, které podle něj vyžadovaly zastávku. Lépe řečeno, slyšel, jak ho volá jejich stříbro. I když narazili jen na zapadákovy nestojící ani za námahu, jakou vyžadovalo vztyčení plátěné stěny, stejně neujeli víc než čtyři legue, než Luca nechal zastavit. Nechtěl riskovat, že bude muset tábořit podél silnice. Když už nemělo být představení, rád si našel palouk, kam bylo možné postavit

vozy, aniž by se musely příliš tlačit, třebaže i když k tomu byl nucen, smlouval i se sedlákem, aby se mohl zastavit na nepoužívané pastvině. A celý další den remcal o tom, jak to bylo drahé, i když si sedlák řekl jen stříbrnou penci. Na svůj měšec byl náramně opatrný, to tedy ano.
V obou směrech je míjely karavany kupeckých vozů, jedoucí docela slušnou rychlostí a zvedající na udusané silnici obláčky prachu. Kupci chtěli dostat svoje zboží na trh, jak nejrychleji to bude možné. Občas zahlédli i karavanu cikánů, jejichž krabicové vozy byly stejně křiklavé jako u cirkusu, s výjimkou Lucova povozu, jenž byl mnohem křiklavější. Všichni kupodivu mířili do Ebú Daru, avšak postupovali stejně pomalu jako Luca. Nebylo pravděpodobné, že pokud někteří mířili opačným směrem, cirkus předjedou. Dvě tři legue za den, a kostky rachotily dál, takže Mat si stále říkal, co leží za dalším ohybem cesty nebo co se k nim blíží zezadu. Stačilo to, aby z toho dostal kopřivku.
První noc u Runnienského Brodu zašel za Aludrou. Vedle svého jasně modrého vozu si postavila malou plátěnou ohrádku, čtyři lokte vysokou, odkud odpalovala své noční květy, a když odtáhl chlopeň a vklouzl dovnitř, narovnala se se zlobným zamračením. Na zemi u stěny stála uzavřená lucerna a vydávala právě dost světla, aby viděl, že drží tmavou kouli velkou jako pořádný meloun. Runnienský Brod byl právě dost velký, aby si zasloužil jediný noční květ. Otevřela ústa, aby ho vyhodila. Sem nesměl dokonce ani Luca.
"Odpalovací roury," vyhrkl Mat a ukázal na dřevěnou, kovem obitou trubku, vysokou jako on, téměř půl lokte v průměru, stojící před ní na širokém dřevěném podstavci. "Proto chceš najít zvonaře. Aby ti odlil odpalovací roury z bronzu. Proto jsem na to nemohl přijít." Nápad to byl na první pohled dost směšný - dřevěné trubky zvedli s trochou námahy dva muži na vůz, na němž vozila své zásoby, ale na bronzovou trubku bude potřebovat jeřáb - nic jiného ho ale nenapadlo.
Lucernu měla za zády a obličej ve stínu, nicméně dlouho jen mlčela. "Takový chytrý mladý muž," poznamenala nakonec. Korálky v copáncích zachřestily, jak potřásla hlavou. Smála se tiše a hrdelně. "Měla bych si dávat pozor na jazyk. Vždy se dostanu do problémů, když něco slíbím chytrým mladým mužům. Ale nemysli si, že ti svěřím tajemství, po kterých by ses červenal, to ani teď. Už teď to vypadá, že žongluješ se dvěma ženami, a já nedovolím, aby se mnou někdo žongloval."
"Takže mám pravdu?" Nedokázal zastřít svou nevíru.
"Máš," přiznala a nedbale mu hodila noční květ!
S kletbou ho zachytil a odvážil se dýchat, teprve až se ujistil, že ho pevně drží. Obal byl z tvrdé kůže a trčela z něho krátká rourka s rozbuškou. V menších nočních květech se trochu vyznal. Měly vybuchnout jenom tehdy, když se zapálila rozbuška nebo když se vzduch dostal k obsahu uvnitř - i když jednou jednu rachejtli rozřízl a nic se nestalo - jenže kdo mohl vědět, co noční květ odpálí? Rachejtle, kterou otevřel, se mu snadno vešla do dlaně. Něco takhle velkého by nejspíš roztrhalo jej i Aludru na kousky. Náhle se začal cítit hloupě. Nejspíš by mu neházela něco, co by při pádu vybuchlo. Začal si koulí pohazovat. Ne že by chtěl odčinit to vyjeknutí nebo tak. Prostě jen aby se nějak zabavil.
"Proč budou bronzový odpalovací trubky lepší zbraň?" Tohle chtěla, zbraně, které by mohla použít proti Seanchanům, aby jim splatila zničení cechu ohňostrůjců. "Mně připadají už tak dost děsivý."
Aludra mu sebrala noční květ z rukou a zamumlala něco o neohrabaných moulech. Obrátila kouli v rukou, aby přezkoumala kožený povrch. Nakonec možná nebyla tak bezpečná, jak si myslel. "Správná odpalovací trubka," vysvětlovala, když se nejdříve ujistila, že kouli nepokazil, "tohle se správnou náloží vyšle na tři sta kroků do vzduchu, a když je trubka skloněná pod správným úhlem, poletí to do ještě větší dálky. Ale ne tak daleko, jak bych chtěla. Nálož, která by to poslala ještě dál, by trubku roztrhla. S bronzovou trubkou bych mohla použít nálož, která by něco o málo menšího poslala na dvě míle. Menšího, ale těžšího, vyrobeného ze železa, a nebylo by v tom nic na hezké květy, jen výbušná nálož."
Mat hvízdl mezi zuby, jak si to představoval, výbuch v nepřátelských řadách dřív, než budou dost blízko, aby je jasně viděl. Pořádně ošklivá věcička. To by bylo stejně dobré jako mít na své straně Aes Sedai nebo nějaké ty asha'many. Lepší. Aes Sedai musejí být v nebezpečí, aby mohly použít jedinou sílu jako zbraň, a i když slyšel o stovkách asha'manů, jejich počty se s každým vyprávěním zvětšovaly. Kromě toho, jestli jsou asha'mani jako Aes Sedai, tak budou rozhodovat, kde je jich zapotřebí, a pak převezmou velení docela. Začal si představovat, jak by se Aludřiny bronzové trubky daly využít, a hned si všiml pořádného problému. Veškeré výhody budou v háji, pokud se nepřítel přiblíží ze špatného směru

nebo se dostane za vás, a když budete potřebovat jeřáby, abyste s tím pohnuly… "Ty bronzový odpalovací trubky -"
"Draci," přerušila ho. "Odpalovací trubky, aby kvetly noční květy. Pro potěchu oka. Budu jim říkat draci a Seanchané budou řvát, až je mí draci kousnou." Mluvila ponuře a ostře.
"Tak dobře, draci. Ať jim budeš říkat jakkoliv, budou těžký a neohrabaný. Daly by se ty trubky posadit na kola? Jako vůz nebo kára? Utáhl by je kůň?"
Znovu se zasmála. "Je hezké vidět, že je na tobě víc než jen hezká tvářička." Vylezla po třech schůdcích k trubce a vsunula do ní noční květ rozbuškou dolů. Koule kousek sklouzla a zastavila se tak, že vyčnívala nad okraj. "Podej mi to," přikázala a ukázala na tyč dlouhou a silnou jako bojová hůl. Když uposlechl, zvedla tyč a kůží obaleným koncem zatlačila noční květ hlouběji. Zřejmě to vyžadovalo jistou námahu. "Už jsem nakreslila plány pro dračí vozy. Čtyři koně jeden snadno utáhnou i s druhým vozíkem na vajíčka. Ne noční květy. Dračí vejce. Víš, přemýšlela jsem dlouho a usilovně o tom, jak své draky využít, ne jen, jak je vyrobit." Vytáhla hůl z roury, slezla dolů a zvedla lucernu. "Pojď. Musím poněkud ozdobit oblohu, pak si chci dát večeři a jít si lehnout."
Za plátěnou ohradou stál dřevěný stojan plný prapodivných nástrojů. Byla zde vidlice, kleště dlouhé, jak byl Mat vysoký, a další věci, stejně podivné a všechny ze dřeva. Aludra postavila lucernu na zem, vrátila tyč na stojan a z police vzala dřevěnou krabičku. "Asi by ses chtěl naučit vyrábět tajné prášky, že? No, slíbila jsem ti to. Jsem teď cech," dodala hořce a zvedla víko z krabičky. Krabička byla zvláštní, z jednoho kusu, s vyvrtanými dírkami. V každé dírce byla tenká tyčinka. Jednu vzala a vrátila víčko zpátky. "Takže se můžu rozhodnout, co je tajemství."
"Ještě lepší by bylo, kdybys šla se mnou. Znám někoho, kdo ti moc rád zaplatí za tolik draků, kolik jich vyrobíš. A může přinutit každýho zvonaře od Andoru po Tear, aby přestal odlívat zvony a vrhl se na draky." Třebaže Randovo jméno nevyslovil, zavířily mu před očima barvy a vytvořily Randa - oblečeného, díky Světlu - jak v místnosti obložené dřevem ve světle lamp rozmlouvá s Loialem. Byli tam i další lidé, ale obraz se soustředil na Randa a zmizel příliš rychle, aby Mat stačil rozeznat, kdo to je. Byl si celkem jistý, že to, co viděl, se odehrává právě v té chvíli, jakkoliv to vypadalo nemožně. Bude dobré zase se vidět s Loialem, ale Světlo ho spal, musí existovat způsob, jak dostat ty zatracené kostky z hlavy!
"A kdyby ho to nezajímalo," dodal a barvy znovu zavířily, ale on odolal a barvy zmizely, "můžu ti za stovku zaplatit sám. Nebo aspoň za hodně."
Banda nakonec bude bojovat se Seanchany a zřejmě i s trolloky. A on by tam měl být, až se to stane. Tomu se nemohl vyhnout. I kdyby se snažil sebevíc, ten zatracený vliv ta'veren ho šoupne přímo doprostřed. Takže byl ochotný rozlévat zlato jako vodu, pokud získá způsob, jak zabít víc nepřátel, než se dostanou dost blízko, aby mu mohli nadělat díry do těla.
Aludra naklonila hlavu na stranu a našpulila růžové rtíky. "Kde je ten mocný muž?"
"Bude to muset zůstat naším tajemstvím. Tom a Juilin to vědí, i Egeanin a Domon a Aes Sedai, teda přinejmenším Teslyn s Joline, a taky Vanin a Rudý paže, ale nikdo jiný, a já chci, aby to tak zůstalo."
Krev a zatracený popel, už tak to vědělo příliš mnoho lidí. Počkal, až krátce kývne, a řekl: "Drak Znovuzrozený." Barvy zavířily, i když je zaháněl, a opět se objevili Rand s Loialem. Nakonec to nebude tak snadné, jak to vypadalo.
"Ty znáš Draka Znovuzrozeného?" zeptala se pochybovačně.
"Vyrůstali jsme ve stejný vesnici," zavrčel a už bojoval s barvami. Tentokrát se téměř srazily, než zmizely. "Jestli mi nevěříš, zeptej se Teslyn a Joline. Zeptej se Toma. Ale nikoho jinýho. Je to tajemství, nezapomeň."
"Cech byl celý můj život od chvíle, kdy jsem ještě byla malá holka." Rychle škrtla tyčinkou o bok krabičky a ta se vzňala! Byla cítit sírou. "Teď jsou můj život draci. Draci a pomsta na Seanchanech."
Sklonila se a přiložila plamínek k zápalné šňůře, táhnoucí se pod plátno. Jakmile šňůra chytila, zamávala tyčinkou, dokud oheň nezhasl, a zahodila ji. Plamen se s prskáním hnal podél šňůry. "Myslím, že ti věřím." Natáhla ruku. "Až odejdeš, půjdu s tebou. A ty mi pomůžeš vyrobit spoustu draků."
Když si s ní potřásal rukou, byl si jistý, že se kostky na kratičký okamžik zastavily. Vzápětí už však chřestily dál. Musel si to jenom představovat. Nakonec by tato dohoda s Aludrou mohla pomoci Bandě a následně i Matu Cauthonovi zůstat naživu, i když se stěží mohla nazývat osudovou. Pořád bude muset

vybojovat všechny ty bitvy, a i když by je naplánoval sebelépe, jakkoliv dobře vycvičené muže bude mít, i v bitvách hraje svou roli štěstí nebo smůla, dokonce i v jeho případě. Draci na tom nic nezmění. Ale rachotily předtím kostky tak hlasitě? Myslel si, že ne, jenomže si nebyl jistý. Ještě nikdy předtím se nezpomalily, aniž by hned nato zastavily. Musela to být jen jeho představivost.

Za plátěnou ohrádkou to zadunělo a vítr přinesl ostrý kouř. Vzápětí ve tmě nad Runnienským Brodem rozkvetl noční květ, velká zelená koule z červených a zelených světýlek. V jeho snech tu noc vykvétal pořád dokola, avšak tady kvetl mezi útočícími jezdci a stojícími pikynýry a rval z nich maso, jako když kdysi viděl jeden květ, jak trhá kámen. Ve snu se snažil chytat rachejtle do rukou, zastavit je, jenže ony pršely dál, nekonečné šmouhy světla na bezpočtu bitevních polí. Ve snu plakal pro všechnu tu smrt a zkázu. A měl dojem, že kostky v jeho hlavě znějí jako smích. Ne jeho smích. Smích Temného.

Příštího rána, když slunce vyšlo na bezmračnou oblohu, seděl na schůdcích svého zeleného vozu a nožem přepečlivě ořezával hůl - musel si dávat dobrý pozor, neboť špatný řez mohl celý luk zničit -, když ven vyšli Egeanin a Domon. Kupodivu se dnes zřejmě oblékli se zvláštní péčí do nejlepších šatů, jaké zatím měli. Mat nebyl jediný, kdo musel v Juradoru nakoupit látky, ale bez Matova zlata, které by je popohnalo, švadleny šaty pro Domona a Egeanin dosud nedokončily. Modrooká Seanchanka měla jasně zelené šaty, na vysokém límci a na rukávech hustě vyšívané bílými a žlutými kvítečky. Dlouhou černou paruku jí přidržoval květovaný šátek. Domon vypadal rozhodně divně s tím strništěm na hlavě a plnovousem s vyholeným horním rtem. Svůj obnošený hnědý kabát kartáčoval, až skoro připomínal čistý kus oděvu. Oba se protáhli kolem Mata a beze slova spěchali dál. Mat je pustil z hlavy, dokud se asi o hodinu později nevrátili a neoznámili, že byli ve vesnici a nechali se matkou Darvaleovou oddat.

Matovi spadla brada. Egeanin měla přísný obličej a pronikavé oči, což přesně odpovídalo její povaze. Co pro všechno na světě mohlo přimět Domona, aby si tu ženskou vzal? To by snad bylo lepší oženit se s medvědicí. Mat si uvědomil, že se na něj Illiánec začíná mračit, a tak honem vyskočil a přes tyč se uklonil. "Blahopřeju, pantáto Domone. Blahopřeju, panímámo Domonová. Světlo na vás oba sviť." Co jiného mohl říci?

Domon se mračil dál, jako kdyby Matovi četl myšlenky, a Egeanin zafrkala. "Jmenuju se Leilwin Bez lodi, Cauthone," protáhla. "To jméno jsem dostala a s tímto jménem také zemřu. A je to dobré jméno, protože mi pomohlo učinit rozhodnutí, které jsem měla udělat už před mnoha týdny." Zamračila se a loupla okem po Domonovi. "Chápeš, proč si nemůžu vzít tvoje jméno, že ano, Bayle?"

"Ne, holka," odpověděl Domon mírně a položil jí masitou ruku na rameno, "ale vezmu si tě pod jakýmkoliv jménem, které budeš chtít používat, pokud budeš moje žena. To jsem ti řekl." Egeanin se usmála, položila ruku na jeho, a on se také usmál. Světlo, ti dva byli nechutní. Jestli se po svatbě začne muž usmívat jako ospalý sirup… No, Mat Cauthon tedy rozhodně nikoliv. Už jako by byl ženatý, ale nikdy se nezačne chovat jako blázen.

Proto skončil v zeleně pruhovaném stanu, ne příliš velkém, který patřil dvěma hubeným domanským bratrům, polykačům ohně a mečů. Dokonce i Tom připouštěl, že Balat s Abarem jsou dobří, a u ostatních účinkujících byli oblíbení, takže najít jim místo k táboření bylo snadné, i když jejich stan stál tolik co celý vůz! Všichni věděli, že Mat má zlata na rozhazování, a ti dva si jenom povzdychli, když se vzdali svého útulného domova, ačkoliv se on snažil smlouvat. Novomanželé potřebují soukromí, a on jim ho velice rád poskytl, pokud to znamenalo, že se nebude muset dívat na jejich přitroublé výrazy. Kromě toho už ho nebavilo spát každou chvíli na zemi. Ve stanu měl alespoň každou noc vlastní kavalec - úzký a tvrdý, pravda, ale byl měkčí než podlaha - a jelikož byl sám, měl tu víc místa, i když mu sem přestěhovali ostatní šaty a dvě mosazí obité truhlice. Měl vlastní stojan s umyvadlem, židli, která nebyla příliš vachrlatá, pevnou stoličku a stůl dost velký, aby se na něj vešel talíř, hrnek a dvě mosazné lampy. Truhlu zlata nechal v zeleném voze. Jen slepý hlupák by se pokoušel okrást Domona. Jen šílenec by se pokoušel okrást Egeanin. Leilwin, když na tom trvala, ačkoliv si byl Mat jistý, že nakonec se přece jen vzpamatuje. Po první noci strávené poblíž vozu Aes Sedai, kdy ho liščí hlava půlku noci studila, si nechal stan postavit vedle Tuonina vozu jednoduše tak, že se stanem poslal Rudé paže dřív, než mohl místo zabrat kdokoliv jiný.

"Teď se stavíš jako moje stráž?" zeptala se Tuon chladně, když stan uviděla poprvé.

"Ne," odpověděl. "Jenom doufám, že tě uvidím častěji." To byla pravda Světla - no, částečně se chtěl

dostat pryč od Aes Sedai, ale i tak to byla pravda - a přece ta ženská zakmitala prsty a se Selucií dostaly záchvat smíchu, než se vzpamatovaly a vrátily se do vybledlého purpurového stanu s důstojností královského průvodu. Ženské!

Ve stanu nebyl moc často sám. Po Naleseanově smrti přijal Lopina za svého osobního sluhu, a podsaditý Tairen, s hranatým obličejem a plnovousem dosahujícím téměř na prsa, vstrčil každou chvíli plešatou hlavu dovnitř a zeptal se, jestli si "můj pán" nepřeje další jídlo či zda nepotřebuje víno nebo čaj nebo zda by nechtěl kandované sušené fíky, které někde získal. Lopin byl pyšný na to, že dokázal najít lahůdky i tam, kde žádné nebyly. Také se neustále probíral truhlicemi a hledal šaty, které by potřebovaly opravit nebo vyčistit nebo vyžehlit. Pokaždé si něco našel, třebaže Matovi připadaly šaty v pořádku. Často ho doprovázíval hubený, šedovlasý Cairhieňan Nerim, Talmanesův trudnomyslný osobní sluha, hlavně proto, že se nudil. Mat nechápal, jak se může někdo nudit, když nemá nic na práci, avšak Nerim neustále vedl truchlivé řeči, jak zle se musí Talmanesovi vést bez něj, asi pětkrát denně lítostivě vzdychal, že Talmanes už musel jeho místo dát někomu jinému, a v případě potřeby byl ochotný poprat se s Lopinem o svůj díl šití a praní. Dokonce chtěl Matovi leštit boty!

Zaskočil i Noal se svými příběhy a Olver na hru Hadi a lišky, když zrovna nehrál s Tuon. Tom začal hrát taky, aby se mohl podělit o klepy, které nasbíral ve městech a vesnicích, a nad šťavnatějšími sousty si uhlazoval kníry. Juilin také přinášel zprávy a vždy přicházel s Amatherou. Bývalá panarcha Tarabonu byla docela hezká, takže Mat chápal, proč se o ni chytač zlodějů zajímá. Měla našpulené rty stvořené k líbání a na Juilinovi visela, jako kdyby jeho city opětovala, avšak velké oči neustále ustrašeně obracela k Tuoninu vozu, i když byli všichni v Matově stanu, a Juilin měl co dělat, aby nepadala na kolena a nezabořila nos do země pokaždé, když Tuon nebo Selucii jen zahlédla. Totéž dělala i s Egeanin a taky s Bethamin a Setou. Vzhledem k tomu, že Amathera byla da'covale jen pár měsíců, Matovi z toho naskakovala husí kůže. Tuon přece nemohla chtít udělat da'covale z něj, až se za něj vdá. Nebo ano?

Brzy je požádal, ať přestanou nosit zprávy o Randovi. Bojovat s barvami před očima ho stálo velké úsilí, a boj v polovině případů stejně prohrál. Občas to bylo v pořádku, ale občas zahlédl Randa s Min, a zdálo se, že ti dva provádějí něco hrozného. V každém případě byly klepy pořád stejné. Drak Znovuzrozený je mrtvý, zabily ho Aes Sedai, zabili ho asha'mani, Seanchané, půl tuctu jiných vrahů. Ne, schovává se, sbírá tajné vojsko, dělá tu či onu pitomost, což se od vesnice k vesnici, a obvykle i od hospody k hospodě lišilo. Jasné bylo jen to, že Rand už není v Cairhienu, a nikdo nemá tušení, kde vlastně je. Drak Znovuzrozený zmizel.

Bylo zvláštní, kolika altarským sedlákům, vesničanům i měšťanům to zřejmě dělalo starosti, a stejně tak kupcům na cestách a lidem, kteří pro ně pracovali. Nikdo z nich o Randovi nevěděl víc než historky, které roznášeli, a přece je jeho zmizení děsilo. Tom s Juilinem o tom mluvili pořád, dokud jim to Mat nezarazil. Jestli je Drak Znovuzrozený mrtev, co bude svět dělat? Tuto otázku si lidé kladli ráno nad snídaní a večer nad pivem a nejspíš i cestou do postele. Mat jim mohl říci, že Rand žije - ta zatracená vidění ho o tom ujišťovala - avšak vysvětlovat, jak to ví, byla jiná věc. Dokonce i Toma s Juilinem barvy znepokojovaly. Kupci a ostatní by ho považovali za šílence. A kdyby uvěřili, jen by o něm začali roznášet drby, nemluvě o tom, že by na něho poštvali Seanchany. On chtěl jenom dostat ty zatracené barvy z hlavy.

Po přestěhování do stanu se na něj cirkusáci dívali divně, a nebylo divu. Nejdřív uteče s Egeanin - Leilwin, když na tom trvá - a Domon měl být její sluha, ale ona se teď vdala za Domona a Mat se úplně vystěhoval z vozu. Někteří cirkusáci si očividně mysleli, že si to zaslouží, když se tahá za Tuon, ale překvapivě velký počet jich s ním soucítil. Několik mužů ho politovalo kvůli ženské přelétavosti - přinejmenším když nebyly v doslechu žádné ženy - a některé nezadané ženy, hadí ženy, akrobatky a švadleny, na něj začínaly pohlížet s až příliš velkou něhou. Docela by se mu to líbilo, kdyby po něm nevrhaly žhavé pohledy přímo před Tuon. Když k tomu došlo poprvé, byl Mat tak překvapený, že mu málem oči vypadly z důlků. Tuon to zřejmě připadalo ze všech věcí zábavné! Zřejmě. Ale jenom hlupák si myslí, že ví, co má žena v hlavě, jen proto, že má na tváři úsměv.

Dál s ní každý den obědval, pokud cirkus stál, a začal přicházet na večerní hru časně, aby ho taky musela nakrmit. Pravdou Světla bylo, že když necháte ženu, aby vás pravidelně krmila, tak už má napůl vyhráno. Přinejmenším s ní večeřel, když ho pustila do vozu. Jednou večer našel dveře na závoru a ani ji, ani

Selucii nepřesvědčil, aby mu otevřely. Ve dne vlétl do vozu pták, což zřejmě bylo zvlášť nepříznivé znamení, a ony musely strávit celou noc na modlitbách a v rozjímání, aby odvrátily to či ono zlo. Polovinu života se zřejmě řídily takovými pověrami. Obě dělaly divná znamení, když zahlédly roztrženou pavučinu s pavoukem, a Tuon mu vysvětlila, smrtelně vážně, jako kdyby to mělo dávat smysl, že jistý důsledek vymetení pavučiny, když nejdřív nevyženete pavouka, je smrt někoho blízkého do měsíce. Když uviděly hejno ptáků zakroužit víc než jednou, věštily bouři nebo přejely prstem přes zástup mravenců, spočítaly, jak dlouho jim potrvá, než zástup znovu spojí, a z toho předpovídaly, kolik dnů dobrého počasí je čeká, přičemž jim vůbec nevadilo, že to tak nefunguje. Po ptácích - na smůlu to byly vrány - za tři dny pršelo, ale žádná bouřka, jen šedivý den s mrholením.
"Selucia se s mravenci očividně přepočítala," prohlásila Tuon a postavila bílý kámen na desku podivně půvabně ohnutými prsty. Selucia se jí dívala přes rameno. Měla na sobě bílou halenu a rozdělenou hnědou sukni a jako obvykle i uvnitř měla krátké zlaté vlasy zakryté šátkem, dnes kusem červenozlatého hedvábí. Tuon byla v modrém hedvábném brokátě, měla divně střižený kabátec podivného střihu, který zakrýval boky, a rozdělenou sukni tak úzkou, až vypadala jako širší kalhoty. Hodně času strávila u švadleny, které dávala přesné příkazy, jak to chce mít ušité, a švadlena šila něco, co dosud nikdy ani neviděla. Mat usoudil, že to bude seanchanská móda. Měla však i několikery jezdecké šaty, které nevyvolávaly připomínky, když vyšla ven. Na střechu vozu tiše bušil déšť. "Je zřejmé, že to, co nám řekli ptáci, bylo upraveno mravenci. Nikdy to není jasné, Hračko. Musíš se tyto věci naučit. Nechci, abys byl hloupý."
Mat kývl, jako kdyby to dávalo smysl, a položil černý kámen. A ona nazývala to, že ho vrány a krkavci vyvádějí z míry, pověrami! Vědět, kdy má mít zavřenou pusu, se v přítomnosti žen vyplácelo. V přítomnosti mužů taky, ale u žen to platilo dvojnásob. Mohl si být celkem jistý, co namíchne muže. Povídat si s ní bylo docela nebezpečné i jiným způsobem. "Co víš o Drakovi Znovuzrozeném?" zeptala se ho jednou večer.
Mat se zakuckal vínem a vířící barvy se rozplynuly v záchvatu kašle. Víno chutnalo skoro jako ocet, jenže i Nerim měl v těchto dnech potíže najít něco slušného k pití. "No, je to Drak Znovuzrozený," řekl, když zase mohl mluvit, a rukou si utíral víno z brady. Na okamžik spatřil Randa u velkého tmavého stolu.
"Co ještě chceš vědět?" Selucia mu rychle dolila.
"Hodně, Hračko, hodně. Kupříkladu musí před Tarmon Gai'donem pokleknout před Křišťálovým trůnem. Proroctví jsou v tomto ohledu jasná, jenomže já nedokázala zjistit, kde je. A je to ještě naléhavější, jestli je tím, kdo zatroubil na Valerský roh, jak si myslím."
"Valerský roh?" zopakoval chabě. Co říkala Proroctví? "Takže už ho našli?"
"Museli, ne, když na něj někdo zatroubil," protáhla suše. "Hlášení, která jsem dostala z místa, kde k tomu došlo, z místa zvaného Falme, jsou velmi znepokojivá. Velmi znepokojivá. Zabezpečit toho, kdo zatroubil na Valerský roh, ať to byl muž nebo žena, může být stejně důležité jako zabezpečit samotného Draka Znovuzrozeného. Tak položíš ten kámen, nebo ne, Hračko?"
Mat položil kámen, ale byl natolik otřesený, že všechny barvy zavířily a vybledly, aniž by vytvořily obraz. Vlastně dokázal pouze stěží uhrát remízu, třebaže to původně vypadalo na jasné vítězství.
"Ke konci jsi hrál bídně," zamumlala Tuon a zamračila se na desku, nyní rozdělenou mezi černé a bílé kameny. Úplně ji viděl, jak se snaží přijít na to, o čem se bavili, když začal hrát jako pitomec. Mluvit s ní bylo jako kráčet po drolící se římse na vysokém útesu. Jeden špatný krok, a byl by mrtvý jako loňské skopové. Akorát že on na tu římsu musel. Neměl na vybranou. Vlastně se mu to i líbilo. Jistým způsobem. Čím delší čas s ní strávil, tím víc příležitostí měl, aby si zapamatoval její srdcovitý obličej. Teď už mu stačilo jen zavřít oči, aby ho viděl. Ale pořád hrozil ten špatný krok. I ten skoro viděl.
Pár dní poté, co jí dal kytičku hedvábných květů, jí nepřinesl žádný dárek a měl dojem, že rozeznává náznaky zklamání, když se objeví s prázdnýma rukama. Pak, čtyři dny po odjezdu z Juradoru, právě když slunce vyšlo na téměř bezmračnou oblohu, ji se Selucií dostal z vozu. Chtěl jít jenom s Tuon, ale Selucia byla jako její stín, když se je pokoušel rozdělit. Jednou se o tom zmínil, řekl to jako vtip, a obě ženy pokračovaly v hovoru, jako kdyby ani neotevřel pusu. Naštěstí věděl, že se Tuon umí zasmát žertu, protože občas to vypadalo, že nemá smysl pro humor, ani co by se za nehet vešlo. Selucia, zabalená v zeleném vlněném plášti s kapuci zakrývající červený šátek, si ho podezíravě prohlížela, ale to ona dělala

pořád. Tuon se se šátkem neobtěžovala, protože když měla kapuci svého modrého pláště nasazenou, nebylo moc vidět, jak krátké černé vlasy má.
"Zakrej si oči, Skvoste," řekl jí. "Mám pro tebe překvapení."
"Mám ráda překvapení," opáčila a zakryla si oči rukama. Na okamžik se v očekávání usmála, ale jen na okamžik. "Některá překvapení, Hračko." To znělo jako varování. Selucia stála za ním, a i když tato prsatá žena vypadala klidně, něco mu říkalo, že je napjatá jako kočka před skokem. Tušil, že ona překvapení ráda nemá.
"Počkej tady," pokračoval Mat a obešel purpurový vůz. Když se vrátil, vedl Oka a břitvu, oba nasedlané a nauždněné. Klisna našlapovala živě, těšila se na vyjížďku. "Už se můžeš podívat. Myslel jsem, že by ses chtěla projet." Měli několik hodin. Cirkus mohl být klidně opuštěný podle toho, kolik lidí bylo vidět mezi vozy. Jenom z hrstky komínů stoupal kouř. "Je tvoje," dodal a strnul, jak mu slova málem zamrzla v hrdle.
Tentokrát nebylo pochyb. Řekl, že kůň je její, a kostky mu náhle v hlavě netloukly zdaleka tak hlasitě jako předtím. Ne že by se zpomalily, tím si byl jistý. Spíš jako kdyby se jedna sada vytratila. Jedna se zastavila, když uzavřel dohodu s Aludrou, druhá, když řekl Tuon, že kůň je její. To bylo divné samo o sobě - ale jak pro něj mohlo být osudové, že ji obstaral koně? - ale Světlo, zlé to bylo, už když mu varování poskytovala jen jedna sada kostek. Kolik sad se mu odráží v hlavě? Kolik osudových okamžiků čeká, aby ho zdrtilo?
Tuon ihned vyrazila k břitvě a s úsměvem si ji prohlížela stejně pozorně, jako předtím on. Cvičila koně pro zábavu. Koně a damane. Světlo mu pomáhej. Uvědomil si, že Selucia si prohlíží jeho se zcela bezvýraznou tváří. Kvůli koni, nebo kvůli tomu, že ztuhl jako kolík?
"Je to břitva," vysvětloval a poplácával Oka po nose. Valach měl hodně pohybu, ale nadšení břitvy se zřejmě přeneslo i na něj. "Domanští urození dávají přednost břitvám, a není pravděpodobný, že nějakou uvidíš mimo Arad Doman. Jak ji pojmenuješ?"
"Přináší smůlu pojmenovat koně, než se na něm projedeš," odsekla Tuon a vzala si otěže. Pořád zářila. Velké oči jí svítily. "Je to moc hezké zvíře, Hračko. Úžasný dar. Buď máš dobré oko, nebo jsi měl ohromné štěstí."
"Mám dobrý oko, Skvoste," řekl ustaraně. Tvářila se nadšeněji, než by se patřilo.
"Když to říkáš. Kde je Seluciin kůň?"
No skvěle. Stálo to za zkoušku. Chytrý muž se zajišťuje na více stranách, takže Mat hvízdl, a Metwyn klusem přivedl osedlaného grošáka. Mat si nevšímal jeho širokého úsměvu. Cairhieňan si byl jistý, že mu neprojde nechat Selucii v táboře. Mat usoudil, že grošovaný desetiletý valach bude pro Selucii dost mírný - podle jeho vzpomínek nebývaly komorné urozených dam zrovna dobré jezdkyně - ale ona zvíře prohlédla stejně důkladně jako Tuon před ní. A když skončila, upřela na Mata pohled, jenž prozrazoval, že na tom koni pojede, aby nedělala potíže, ale rozhodně jí nepřipadá vhodný. Ženy dokážou do jednoho pohledu nacpat opravdu hodně.
Když vyjeli z pole, na kterém tábořil cirkus, Tuon chvíli vedla břitvu po silnici krokem, pak ji naklusala a nakonec nacválala. Povrch tu byl z udusaného žlutého jílu, z něhož vyčnívaly staré dlažební kameny. Pro dobře okutého koně to ale neznamenalo žádný problém, a on se ujistil, že břitva má dobré podkovy. Držel Oka vedle Tuon hlavně pro potěšení z jejího úsměvu. Když se Tuon bavila, byla přísná soudkyně zapomenuta a tvář jí zářila čistou radostí. Ne že by na ni pořádně viděl, protože Selucia se nacpala mezi ně. Žlutovlasá žena byla pozoruhodná komorná, a podle toho, jak po něm loupala pohledem a usmívala se jí dělalo velkou radost pít mu krev.
Zpočátku měli silnici jenom sami pro sebe až na pár žebříňáků, avšak po chvíli se před nimi objevila cikánská karavana, řada křiklavě barevných vozů pomalu se valící k jihu po druhé straně cesty. Kolem klusali mohutní psi. Ti psi byli jediná skutečná ochrana, již cikáni měli. Vozka na prvním voze, rudém jako Lucův kabát, lemovaném žlutou a se zelenožlutými koly, se pozvedl, aby na Mata lépe viděl, potom se zase posadil a řekl něco ženě vedle sebe. Bezpochyby ho přítomnost dvou žen vedle Mata uklidnila. Cikáni byli z nezbytí opatrní. Celá karavana by pobídla koně a prchala před jediným mužem, kdyby si mysleli, že jim chce uškodit.
Mat kývl na chlapíka na voze a projel kolem. Hubený šedovlasý muž měl kabát s vysokým límcem stejně

zelený jako kola vozu a žena měla šaty s modrými pruhy. Většina pruhů byla tak řvavého odstínu, že by to ocenili i cirkusáci. Šedovlasý muž zvedl ruku, aby mu zamával…
A Tuon náhle otočila koně a odcválala do lesa. Plášť za ní jen vlál. Selucia se okamžitě vrhla za ní. Mat si strhl klobouk, aby ho neztratil, otočil Oka a vydal se za ženami. Od vozů zněl křik, ale on si toho nevšímal a soustředil se jen na Tuon. Moc rád by věděl, co má za lubem. Určitě neutíkala, tím si byl jistý. Nejspíš se ho jenom snažila donutit, aby si rval vlasy. Pokud ano, tak se jí to podařilo.
Oko rychle dohnal grošáka a mračící se Selucii nechali za sebou tlouci koně otěžemi. Tuon na břitvě se držela vepředu a hnala se do kopců. Koni zpod kopyt vyletovala hejna polekaných ptáků, šedých holubů a hnědě skvrnitých křepelek, občas i jeřábek. Stačilo jen, aby se kobyla lekla nějakého ptáka, a katastrofa byla na světě. I nejlépe vycvičený kůň se může vzepnout a spadnout, když mu zpod kopyt vyletí pták. Horší bylo, že Tuon se hnala jako šílená, nezpomalila, jenom uhýbala před hustým křovím a přeskakovala vyvrácené stromy, jako by věděla, co leží za nimi. Musel se hnát jako blázen taky, aby s ní udržel krok, i když sebou trhl pokaždé, když pobídl Oka ke skoku. Některé byly skoro tak tlusté, jako byl sám vysoký. Pobízel valacha patami a štval ho stále rychleji, i když věděl, že Oko se žene, jak nejrychleji to jde. Tu zatracenou břitvu vybral až příliš dobře. Vřítili se do lesa.
Tuon, stejně náhle jako vyrazila, zastavila koně asi míli od cesty. Stromy tu byly starší a rostly dál od sebe, černé borovice dvacet sáhů vysoké a rozložité duby s větvemi sklánějícími se k zemi, než se zase zvedly, a kdyby je rozřízl, mohl by z nich být stůl pro tucet lidí. Balvany a skaliska byly porostlé popínavkami, ale kromě toho se prstí protlačilo jen pár rostlin. Takhle velké duby zabíjejí podrost.
"Tvoje zvíře je lepší, než vypadá," prohlásila ta pitomá ženská a poplácávala koně po krku, když se k ní dostal. Byla sama nevinnost, jako by si jenom vyjela na příjemnou projížďku. "Možná máš opravdu dobré oko." Kapuce jí spadla a krátké vlasy se jí leskly jako černé hedvábí. Mat potlačil touhu si je pohladit.
"Světlo spal, jak dobrý mám oko," zavrčel a narazil si klobouk na hlavu. Věděl, že by měl mluvit klidně, jenomže nemohl potlačit vztek. "To vždycky jezdíš jako měsícem oslepený idiot? Mohla jsi tý kobyle srazit vaz, dřív než ji pojmenuješ. A horší, mohla sis srazit vaz sama. Slíbil jsem, že tě v pořádku dopravím domů, a to taky hodlám udělat. Jestli budeš riskovat, že se zabiješ, při každý vyjížďce, tak už tě na koně nepustím." Přál si, aby mohl ta poslední slova vzít zpátky, jakmile je vypustil z úst. Muž se mohl nad takovou výhrůžkou zasmát, pokud by měl štěstí, ale žena… Teď už mohl jen čekat na výbuch. Čekal, že Aludřiny noční květy budou ve srovnání s tím hadra.
Tuon si nasadila kapuci, prohlížela si ho a nakláněla hlavu sem a tam. Nakonec si pro sebe kývla. "Pojmenuju ji Akein. To znamená ‚vlaštovka'."
Mat zamrkal. To je všecko? Žádný výbuch? "Já vím. To je dobrý jméno. Hodí se k ní." Co má za lubem? Ta ženská nikdy neudělá ani neřekne nic, co čeká.
"Co je tohle za místo, Hračko?" optala se a zamračila se na stromy. "Nebo bych měla říct, co to bylo? Víš to?"
Co tím myslí? Je to přece jenom zatracený les. Jenomže najednou se z toho, co vypadalo jako velký balvan téměř zakrytý hustým vínem, vyklubala obrovská kamenná hlava nakloněná poněkud na stranu. Ženská hlava, zřejmě. Hladké kruhy asi měly být šperky ve vlasech. Původní socha musela být ohromná. Hlava byla na sáh velká, a to z ní čouhaly pouze oči a vršek hlavy. A ta bílá skála, na které rostl dub, byl kus spirálovitého sloupu. Všude kolem rozeznával sloupy a velké opracované kameny, očividně patřící k nějaké velkolepé stavbě, a něco, co musel být kamenný meč dva sáhy dlouhý. Všechno bylo zanořené do hlíny. Ale trosky měst a pomníků se nalézaly na mnoha místech a jenom málokdo, včetně Aes Sedai, tušil, co tam bývalo. Otevřel ústa, aby řekl, že neví, když mezi stromy zachytil tři vysoké kopce v řadě asi o míli dál. Prostřední kopec měl rozeklaný vrcholek, jako kdyby ho rozštípl klín, a kopec nalevo měl dva vrcholky. Věděl, kde je. Takové tři kopce mohly být těžko někde jinde.
Kopce se nazývaly Tanečníci, když tady ještě stával Londaren Cor, hlavní město Eharonu. Silnice za nimi byla tehdy vydlážděná a vedla srdcem města, které se táhlo na míle kolem. Lidé říkali, že umění, jež ogierové vložili do kamene v Tar Valonu, zdokonalili v Londaren Coru. Pochopitelně lidé z každého ogiery postaveného města tvrdili, že to jejich je lepší než Tar Valon, ale všechna tato místa se podle Tar Valonu porovnávala. Mat měl na město několik vzpomínek - tancoval na bále v Měsíčním paláci, obrážel

vojácké krčmy, kde se vrtěly zahalené tanečnice, a při Požehnání mečů pozoroval flétnové procesí - ale kupodivu měl na ty kopce vzpomínku z doby pět set let poté, co trolloci nenechali v Londaren Coru kámen na kameni a Eharon zahynul v krvi a plamenech. Proč museli Nerevan a Esandara vpadnout do Shioty, jak se to tady jmenovalo tenkrát, to nevěděl. Staré vzpomínky byly jen útržky, i když zahrnovaly delší dobu a byly plné děr. Netušil, proč se kopce jmenují Tanečníci nebo co je Požehnání mečů. Ale pamatoval se, že byl esandarský pán v bitvě probíhající mezi těmito troskami, a vzpomínal si, že ty kopce viděl, když chytil šíp do krku. Musel padnout jenom půl míle od místa, kde teď seděl na Okovi, a utopil se vlastní krví.

Světlo, jak nenávidím vzpomínky na umírání, pomyslel si, a jako by měl v hlavě řeřavý uhlík. Uhlík, který byl stále rozžhavenější. Vzpomínal si na smrt těch mužů, a nebylo jich málo. Pamatoval si umírání.

"Hračko, je ti dobře?" Tuon přivedla kobylu blíž a dívala se mu do obličeje. Tvářila se ustaraně. "Zbledl jsi jako měsíc."

"Jsem v pořádku jako voda u pramene," zamumlal. Byla dost blízko, aby ji mohl políbit, kdyby sklonil hlavu, ale nepohnul se. Nemohl. Přemýšlel tak usilovně, že na hýbání už mu nezbylo. Jen Světlo vědělo jak, jenže Eelfinnové nějak shromáždili vzpomínky, které měl nacpané v hlavě, ale jak mohli dostat vzpomínky z mrtvoly? A ještě mrtvoly ve světě lidí. Byl si jistý, že na tuhle stranu ter'angrialu v podobě pokrouceného dveřního rámu se nikdy nedostali na déle než pár minut. Možná si vytvořili nějaké spojení s každým člověkem, který je navštívil, a ten jim umožňoval okopírovat všechny jeho vzpomínky až do okamžiku, kdy umíral. V některých vzpomínkách jiných mužů byl bělovlasý, v jiných jen o pár let starší, než byl ve skutečnosti, a cokoliv mezi tím, ale neměl žádné vzpomínky na dětství a dospívání. Jaká na to byla šance, pokud mu nacpali do hlavy náhodné útržky, nejspíš věci, které považovali za zbytečné nebo nepotřebné? A co vůbec dělali s těmi vzpomínkami? Museli mít nějaký důvod, proč je shromažďovali, kromě toho, aby je předali dál. Ne, jenom se snažil vyhnout tomu, kam ho tohle uvažování vedlo. Světlo ho spal, právě teď měl v hlavě zatracené lišky! Muselo to tak být. Jiné vysvětlení totiž nedávalo smysl.

"Vypadáš, že budeš zvracet," pokračovala Tuon a s úšklebkem couvla. "Kdo u cirkusu by mohl mít nějaké bylinky? Něco o nich vím."

"Jsem v pořádku, vždyť to povídám." Ale opravdu mu bylo na zvracení. Mít v hlavě lišky bylo tisíckrát horší než kostky, jakkoliv hlasitě rachotily. Mohli Eelfinnové vidět jeho očima? Světlo, co bude dělat? Pochyboval, že by mu tohle nějaká Aes Sedai vyléčila, ne že by byl ochotný se jim svěřit, ne, když to znamenalo sundat liščí hlavu. Nedalo se nic dělat. Bude s tím prostě muset žít. Při tom pomyšlení zasténal.

Docválala k nim Selucia a na oba vrhla rychlý pohled, jako by zvažovala, jestli, když byli o samotě, něco nevyvedli. Ale zas tak moc se za nimi nehnala, právě aby jim ten čas poskytla. To bylo nadějné. "Příště pojedeš ty na tomhle hodném koni a já si vezmu tvého valacha," oznámila Matovi. "Vznešená paní, lidé z těch vozů nás sledují se psy. Jdou pěšky, ale brzy budou tady. Ti psi neštěkají."

"Takže to jsou cvičení strážní psi," poznamenala Tuon a chopila se otěží. "Na koních jim snadno ujedeme."

"Není třeba to zkoušet, ničemu by to neprospělo," řekl jí Mat. Měl to čekat. "Jsou to cikáni, Tuatha'an, a neznamenají nebezpečí pro nikoho. Nemohli by spáchat násilí, ani kdyby na tom závisel jejich život. Nepřeháním, je to prostá pravda. Jenomže viděli vás dvě, jak zdrháte - muselo to vypadat, že utíkáte přede mnou a já vás honím. Psi určitě chytili stopu a cikáni za náma půjdou až zpátky k cirkusu, aby se ujistili, že vás dvě nikdo neunesl a nic vám neudělal. Půjdeme jim naproti, ať jim ušetříme čas a trable."

Nezáleželo mu však na čase cikánů. Lucovi by nejspíš bylo fuk, kdyby tlupa cikánů zdržela odjezd, ale Matovi to rozhodně jedno nebylo.

Selucia se na něj rozčileně zamračila a zakmitala prsty, ale Tuon se hlasitě zasmála. "Hračka si přeje být dnes ve velení, Selucie. Nechám ho velet a uvidím, jak si povede." To od ní bylo zatraceně laskavé.

Klusali zpátky směrem, odkud přijeli - tentokrát padlé stromy objížděli, i když občas Tuon popadla otěže, jako by chtěla skočit, a vrhla po Matovi rozpustilý úsměv - a brzy se před nimi mezi stromy objevili běžící cikáni. Hnali se za obrovskými hafany jako hejno motýlů, asi padesát lidí v jasných barvách a často děsivých kombinacích. Muž mohl mít červenomodře pruhovaný kabát a pytlovité žluté kalhoty nacpané do holínek nebo fialový kabát a červené kalhoty nebo ještě něco horšího. Některé ženy měly

pruhy všech možných barev, dokonce i těch, které Mat neuměl pojmenovat, a jiné měly sukně a haleny v různých třískajících se odstínech stejně jako muži kabáty a kalhoty. Hodně jich mělo šátky s dalšími barvami a z těch kombinací až oči přecházely. Až na šedovlasého vozku z prvního vozu vypadali ostatní ve středních letech. Stařík musel být hledač, vůdce karavany. Mat sesedl a po chvíli ho následovaly i Tuon a Selucia.

Cikáni se zastavili a přivolali si psy. Ti sebou plácli na zem, jazyky vyplazené, a lidé se k trojici blížili pomaleji. Nikdo neměl ani hůl, i když Mat nenesl viditelně žádné zbraně, a všichni si ho ostražitě prohlíželi. Muži se shlukli před ním a ženy obstoupily Tuon se Selucií. Nebyla v tom žádná hrozba, ale Tuon a Selucii od něj oddělili, aby se cikánky mohly vyptat, na co budou chtít. Mata napadlo, že Tuon by mohlo připadat zábavné, kdyby prohlásila, že se ji pokoušel obtěžovat. Mohla se Selucií odjet, zatímco on by se snažil uklidnit cikány stojící tak těsně kolem něj a Oka, že ani nemohl nasednout. Jinak by nehnuli prstem, a pokud by Mat nebyl ochotný se mezi nimi probojovat, mohli ho tak držet celé hodiny, aby měly ty dvě čas "uniknout".

Šedovlasý muž se uklonil s rukama zkříženýma na prsou. "Mír s tebou i s tvými, můj pane. Odpusť, že zasahujeme, ale báli jsme se, že naši psi splašili dámám koně."

Mat se uklonil stejně. "Mír buď vždy s tebou, hledači, i s celým lidem. Koně dam se nesplašili. Dámy jsou… občas zbrklý." Co si povídají ženy? Napínal uši, ale mluvily tlumeně.

"Ty víš něco o lidu, můj pane?" Hledač mluvil překvapeně, a právem. Tuatha'an se drželi mimo všechny větší osady a lidi v hedvábných kabátech potkávali zřídkakdy.

"Jen málo," opáčil Mat. Velmi málo. Měl vzpomínky na setkání s cikány, ale on sám s žádným ještě nikdy nemluvil. Co si povídají ty zatracené ženské? "Odpovíš mi na otázku? V minulých dnech jsem viděl hodně karavan, víc, než bych čekal, a všechny mířily do Ebú Daru. Je k tomu nějaký důvod?"

Muž poněkud zaváhal a střelil pohledem po ženách. Ty stále něco huhlaly a jeho začínalo znepokojovat, že hovor trvá tak dlouho. Nakonec říci ano, nepotřebuju žádnou pomoc, nebo opak, zabere jen chvíli.

"Jedná se o lid zvaný Seanchané, můj pane," promluvil konečně stařec. "Šíří se zvěst, že tam, kde Seanchané vládnou, je bezpečno a stejná spravedlnost pro všechny. Jinde… Chápeš, můj pane?"

Mat chápal. Stejně tak jako cirkusáci, byli i cikáni všude cizinci, a navíc cizinci s nezaslouženou pověstí zlodějů - no, kradli, ale ne víc než všichni ostatní - a zaslouženou pověstí lidí, kteří se snaží přimět mládež, aby se k nim připojila. A navrch u cikánů neexistovalo, že by se bránili, když je chtěl někdo oloupit nebo vyhnat. "Opatruj se, hledači. Jejich bezpečí není zadarmo a některý jejich zákony jsou drsný. Víš, co dělají se ženami, který dokážou usměrňovat?"

"Děkuju za připomenutí, můj pane," odtušil muž klidně, "ale jen málokterá z našich žen začne usměrňovat, a v tom případě s ní uděláme to, co vždycky, a odvedeme ji do Tar Valonu."

Ženy pojednou vybuchly smíchem. Hledač se viditelně uklidnil. Když se ženy řehtají, není Mat muž, jenž by jim ublížil nebo je zabil za to, že se mu připletli do cesty. Mat se ale zamračil. Ten smích se mu rozhodně nezamlouval.

Cikáni odešli s dalšími omluvami, že obtěžovali, avšak ženy se ohlížely a chechtaly se do dlaní. Někteří muži se k nim nakláněli, očividně se ptali, co se stalo, ale ženy jen vrtěly hlavami. A se smíchem se ohlížely.

"Co jste jim řekly?" zeptal se Mat nasupeně.

"Do toho ti nic není, že, Hračko?" odvětila Tuon a Selucia se zasmála. Řehonila se jako blázen. Mat usoudil, že lepší bude nic nevědět. Ženy prostě k smrti rády vrážejí do mužů jehly.

KAPITOLA DEVÁTÁ
Krátká cesta

Tuon se Selucií pochopitelně nebyly jediné ženské, které Matovi dělaly těžkou hlavu. Občas se zdálo, že většina jeho potíží pochází od žen, čemuž za nic na světě nerozuměl, protože se k nim odjakživa choval slušně. Dokonce i Egeanin mu způsobila svůj díl hoře, i když byl, pravda, nejmenší.

"Měla jsem pravdu. Myslíš si, že se s ní můžeš oženit," protáhla, když ji požádal o pomoc s Tuon. S Domonem seděli na schůdcích svého vozu a objímali se. Domon bafal z fajfky. Bylo hezké dopoledne,

přestože mraky na obzoru slibovaly déšť, a cirkusáci předváděli svá čísla obyvatelům čtyř malých vesních, které dohromady odpovídaly zhruba Runnienskému Brodu. Mat se nechtěl dívat. Hadí ženy ho stále bavily, a ještě víc akrobatky a žonglérky, ale když vídáte žongléře a polykače ohně každý den, dokonce i Miyora a její panteři začnou být o něco méně zajímaví, když už ne vyloženě obyčejní.
"Zapomeň, co si myslíš, Egeanin. Povíš mi, co o ní víš? Když se snažím přijít na to, co je zač, je to jako chytat poslepu a holýma rukama králíka v ostružiní."
"Jmenuju se Leilwin, Cauthone. Už na to nezapomínej," pronesla hlasem hodícím se k vydávání rozkazů na palubě lodi. Modré oči měla jako kladiva. "Proč bych ti měla pomáhat? Myslíš si příliš vysoko, jako krtek toužící po slunci. Můžeš čekat popravu jen za to, že řekneš, že se s ní chceš oženit. Je to nechutné. Kromě toho jsem to všechno nechala za sebou," prohlásila trpce a Domon ji rychle stiskl.
"Jestli jsi to všechno nechala za sebou, tak proč ti záleží, jak je nechutný, jestli se s ní chci oženit?" Tak. Bylo to venku. Alespoň částečně.
Domon si vyndal fajfku z pusy a vyfoukl Matovi do obličeje malý kroužek dýmu. "Jestli ti nechce pomoct, tak to vzdej." Měl stejný velitelský hlas jako ona.
Egeanin si cosi zamumlala. Zřejmě se hádala sama se sebou. Nakonec zavrtěla hlavou. "Ne, Bayle. Má pravdu. Jestli jsem unášená proudem, musím si najít novou loď a nový kurs. Do Seanchanu se vrátit nemůžu, takže můžu klidně přeseknout lano a skoncovat s tím."
O Tuon věděla jenom drby - císařská rodina zřejmě žije za vysokými hradbami, i když je všem na očích, a za ty hradby uniknou jen ždibíčky - ale stačilo to, aby se Matovi zježily vlasy. Jeho budoucí žena nechala zavraždit svého bratra a sestru? Poté, co se oni snažili zabít ji, pravda, ale stejně! V jaké rodině se vraždí navzájem? Seanchanští urození a císařská rodina, pro začátek. Polovina jejích sourozenců byla mrtvá, většinou zavražděná, a ostatní možná taky. Něco z toho, co Egeanin - Leilwin - říkala, se mezi Seanchany vědělo, a nebylo to nic potěšujícího. Tuon se o intrikách učila od malička, rovněž zacházet se zbraní a v boji holýma rukama, třebaže kolem sebe měla spoustu stráží, ale čekalo se od ní, že se dokáže ubránit i sama. Všichni urození se učili podvádět, maskovat svoje záměry a ambice. Mezi urozenými se moc neustále přesouvala, někteří šplhali výš, jiní padali dolů, a v císařské rodině ten tanec byl ještě rychlejší a nebezpečnější. Císařovna - chtěla dodat: "Kéž žije věčně," a málem se udávila, než pokračovala - císařovna porodila mnoho dětí, jako každá císařovna před ní, takže ty, jež přežijí, budou schopné vládnout po ní. Na Křišťálový trůn nemohl usednout nějaký hlupák. A Tuon nikdo za hloupou nepovažoval. Světlo! Ta ženská, kterou si měl vzít, byla horší než strážce s Aes Sedai dohromady. A možná stejně nebezpečná.
S Egeanin - dával si pozor, aby před ní říkal Leilwin, jinak by po něm skočila s dýkou, ale myslel na ni jako na Egeanin - mluvil několikrát a snažil se zjistit víc, ale ona o urozených věděla jenom zvenčí a o císařském dvoře, podle vlastních slov, jen tolik co každý uličník v Seanchanu. V den, kdy dal Tuon koně, jel vedle Egeaninina vozu a vedl jeden z těch neplodných rozhovorů. Chvíli doprovázel Tuon a Selucii, ale ony se po něm pořád dívaly úkosem, pak si vyměnily pohled a rozesmály se. Bezpochyby o tom, co navykládaly těm cikánkám. Muž snese takové věci jenom po určitou mez.
"Chytrý dárek, ta klisna," řekla Egeanin a vyklonila se z kozlíku, aby viděla na řadu vozů. Opratě držel Domon. Egeanin občas také řídila, ale na lodích se to zrovna moc dobře nenaučila. "Jak jsi to věděl?"
"Co jsem měl vědět?" podivil se Mat.
Egeanin se narovnala a upravila si paruku. Nevěděl, proč ji pořád nosí. Černé vlasy měla krátké, avšak o nic kratší než Selucia. "O dvořících darech. Mezi urozenými, když se dvoříš někomu výš postavenému, je tradiční dar něco exotického nebo vzácného. Nejlepší je, když se ti podaří dar spojit s něčím, co příjemce dělá rád, a je všeobecně známo, že vznešená paní miluje koně. Taky je dobré, že jsi uznal, že ji nehodláš být roven. Ne že by to fungovalo, pochop. Netuším, proč je pořád ještě tady, když jsi ji přestal hlídat, ale nemůžu uvěřit, že ta slova skutečně pronese. Až se vdá, bude to pro dobro říše, ne proto, že ji nějaký damošlap dal koně nebo ji rozesmál."
Mat zaskřípal zuby, jak polykal kletbu. On že něco uznal? Nebylo divu, že se kostky zastavily. Tuon ho na to nechá zapomenout, leda až o Letnicích nasněží. Tím si byl jistý.
Jestliže byl nešťastný ze zatracené Leilwin Bez lodi, Aes Sedai ho štvaly mnohem víc. A měly z toho ohromnou radost. Smířil se s tím, že se couraly po každé vesnici a městě, u kterých zastavili, pořád se na

něco ptaly a vyváděly Světlo ví co. Nemohl dělat nic jiného než se s tím smířit, neměl je jak zastavit. Tvrdily, že si dávají pozor - přinejmenším Teslyn s Edesinou, Joline jenom štěkla, jaký je pitomec, že si dělá starosti - ale Aes Sedai, co si dává pozor, byla pořád důležitá žena, ať už někdo poznal, co je zač, nebo ne. Neměly peníze na hedvábí, a tak si v Juradoru koupily štůčky dobrého sukna a švadleny na ně dřely jako za Matovo zlato, takže se brzy naparovaly v šatech jako pro bohaté obchodnice a tvářily se sebejistě jako každý šlechtic. Nikdo je neuviděl udělat pět kroků, aniž by okamžitě poznal, že čekají, že se jim svět podřídí. Tři takové ženské u cirkusu, to muselo vyvolat řeči. Aspoň že Joline nechala prsten s Velkým hadem v měšci. Druhé dvě o ty své přišly u Seanchanů. Kdyby Mat uviděl Joline s prstenem na prstě, nejspíš by zaplakal.

Od bývalých sul'dam už žádná hlášení o jejich činnosti nedostával. Joline měla Bethamin pevně v ruce. Vysoká tmavá žena se rozběhla, když Joline řekal běž, a skočila, když řekla žába. Edesina jí taky dávala lekce, ale Joline považovala z nějakého důvodu Bethamin za osobní projekt. Mat ji nikdy neviděl, že by se chovala drsně, ne po těch fackách, ale člověk by si myslel, že připravuje Bethamin na cestu do Věže, a Bethamin jí to vracela jistou vděčností, z čehož bylo jasné, komu je věrná nyní. Zlutovlasá Seta se sester tak bála, že se už neodvažovala je sledovat. Když to Mat navrhl, otřásla se. Jakkoliv to bylo divné, Seta a Bethamin byly tak zvyklé, jak samy sebe vidí seanchanské ženy, které dokážou usměrňovat, že si myslely, že Aes Sedai nemůžou být jiné. Mimo vodítko byly nebezpečné, ale i nebezpečné psy zvládne někdo, kdo ví jak, a ony byly na takové nebezpečné psy zvyklé. Teď věděly, že Aes Sedai nejsou žádní psi, ale vlci. Seta by radši spala někde jinde, kdyby to bylo možné, a od panímámy Ananové se Mat dozvěděl, že si dává ruce přes oči, kdykoliv Joline nebo Edesina Bethamin něco ve voze učí.

"Jsem si jistá, že vidí tkaniva," dodávala Setalle. Mat by řekl, že mluví závistivě, až na to, že pochyboval, že by ona někomu něco záviděla. "Skoro to přiznala, jinak by si nezakrývala oči. Dřív nebo později se vzpamatuje a taky se bude chtít učit." Možná mluvila závistivě i teď.

Mat si velice přál, aby se Seta vzpamatovala spíš dřív než později. S další studentkou by měly Aes Sedai méně času dělat mu starosti. Když se cirkus zastavil, nemohl se ani otočit, aby po něm Joline nebo Edesina kradmo nekoukaly ze stanu nebo z vozu. Obvykle jeho liščí hlava zchladla. Nemohl dokázat, že usměrňují na něj, nicméně si tím byl jistý. Jen si nebyl jistý, která z nich našla díru v jeho obraně, jako předtím Adeleas a Vandene, že něco vržené jedinou silou ho zasáhne, ale pak nemohl ani vyjít ze stanu, aby ho nezasáhl kámen a později další věci, hořící uhlíky jako sprška z kovářské výhně, až nadskakoval a vlasy mu vstávaly hrůzou. Byl si jistý, že je za tím Joline. Když už pro nic jiného, tak proto, že ji nikdy neviděl bez Blaerika nebo Fena na ochranu. A usmívala se na něj, jako se kočka usmívá na myš. Plánoval, jak ji někam dostat samotnou - buď to, nebo se před ní bude muset začít schovávat - když na sebe s Teslyn začaly řvát, při čemž Edesina vypadla z bílého vozu skoro tak rychle jako Bethamin se Setou, a ty dvě na vůz jen ohromeně civěly. Žlutá sestra se klidně vrátila k česání svých dlouhých černých vlasů, jednou rukou si je nadzdvihla a druhou jimi projížděla s kartáčem. Když uviděla Mata, usmála se na něj a pokračovala v česání. Medailon zchladl a řvaní utichlo, jako by je uřízl nůž.

Nikdy nezjistil, co si za tím s pomocí jediné síly spleteným štítem řekly. Teslyn mu z nějakého důvodu nadržovala, ale když se jí zeptal, jenom se po něm podívala a mlčela. Byla to věc Aes Sedai, a ne jeho. Ale ať se stalo cokoliv, kameny a jiskry přestaly. Chtěl Teslyn poděkovat, ale ona ho nenechala.

"Když se o něčem nemluví, tak se o tom prostě nemluví," sdělila mu rázně. "Bylo by dobré, kdyby ses to naučil, pokud se máš pohybovat mezi sestrami, a já myslím, že teď je tvůj život s Aes Sedai svázaný, jestli nebyl předtím." To ho vážně nesmírně potěšilo.

O jeho ter'angrialu se nikdy ani slovíčkem nezmínila, jenže totéž se nedalo říci o Joline a Edesině, ani po té hádce. Snažily se ho každý den přinutit, aby jim ho dal. Edesina ho zaháněla do rohu sama, Joline se strážci mračícími se jí přes rameno. Ter'angrialy jsou prý právem majetkem Bílé věže. Ter'angrialy je třeba studovat, zvlášť takové, co mají podivné vlastnosti jako ten jeho. Ter'angrialy můžou být nebezpečné, pokud se ponechají v rukou nezasvěcených. Neřekly v rukou muže, ale Joline se k tomu hodně přiblížila. Mat se začínal bát, že zelená řekne Blaerikovi s Fenem, aby mu ho prostě sebrali. Ti dva si pořád mysleli, že měl prsty v tom, co se jí stalo, a jejich temné pohledy mu sdělovaly, že hledají důvod zmlátit ho jako žito.

"To by byla krádež," vysvětlila mu panímáma Ananová a přitáhla si plášť k tělu. Slunce zapadalo a ochlazovalo se. Stáli před Tuoniným vozem a Mat doufal, že se dovnitř dostane včas na večeři. Noal s Olverem už byli tam. Setalle se zřejmě vydala na návštěvu Aes Sedai, což dělávala často. "Věžový zákon je v tom jasný. Mohlo by dojít k velké… debatě… ohledně toho, jestli ti má být vrácen - myslím, že nakonec by ti ho zpátky nedaly - ale Joline by čelila drsnému trestu za krádež tak jako tak."
"Možná si myslí, že to za ten trest stojí," zamumlal Mat. Zakručelo mu v žaludku. Nakládané pěnkavy a cibule na smetaně, které mu Lopin hrdě předložil k obědu, byly zkažené, což Tairena nesmírně mrzelo, což znamenalo, že Mat měl od snídaně jen skývu chleba. "Víš toho o Bílé věži opravdu hodně."
"To, co vím, urozený pane Mate, je, že jsi udělal skoro všechny chyby, jaké může muž s Aes Sedai udělat, tedy kromě toho, že by ses nějakou pokusil zabít. Šla jsem s tebou místo se svým manželem a zůstávám s tebou hlavně proto, abych se ti pokusila zabránit udělat příliš mnoho chyb. Pravdou je, že nevím, proč by mi to mělo vadit, ale vadí, a tím to končí. Kdyby ses ode mě nechal vést, neměl bys s nimi teď potíže. Nevím, nakolik to ještě můžu napravit, ale pořád jsem ochotná to zkusit."
Mat potřásl hlavou. S Aes Sedai se dalo jednat jen dvěma způsoby, aniž by se člověk spálil, a to nechat je mluvit člověku přes hlavu nebo se od nich držet co nejdál. To první nehodlal dopustit a to druhé udělat nemohl, takže si musel najít třetí způsob, a pochyboval, že by mu k tomu pomohly rady Setalle. Ženy obvykle vzhledem k Aes Sedai radily vydat se po první cestě, i když to tak nikdy neřekly nahlas. Mluvily o přizpůsobení, avšak od Aes Sedai se nikdy neočekávalo, že by se alespoň trochu přizpůsobily. "Hlavně proto? A co ten zbytek…?" Zabručel, jako kdyby dostal pořádnou ránu pěstí do břicha. "Tuon? Myslíš si, že se mi ohledně Tuon nedá věřit?"
Panímáma Ananová se mu vysmála. "Jsi rošťák, můj pane. Z některých rošťáků jsou nakonec dobří manželé, jakmile se poněkud ochočí - můj Jasfer byl taky rošťák, když jsem ho potkala - ale ty si pořád myslíš, že můžeš okousat paštiku tady a paštiku tam a pak odtancovat k jiné."
"Od týhle se odtancovat nedá," zavrčel Mat zamračeně ke dvířkům do vozu. Kostky mu cvakaly v hlavě. "Já teda ne." Nebyl si jistý, jestli ještě chce odtancovat, ale i kdyby chtěl, stejně v tom vězel až po uši.
"Tak takhle je to?" opáčila Setalle. "To sis tedy vybral tu pravou, aby ti zlomila srdce."
"To je možný, panímámo Ananová, ale mám svý důvody. Půjdu dovnitř, než mi všechno snědí." Obrátil se ke schůdkům a ona mu položila ruku na paži.
"Můžu ho vidět? Jenom vidět."
Nebylo pochyb, co myslí. Mat zaváhal, pak zalovil za výstřihem pro koženou šňůrku, na které měl medailon pověšený. Neuměl říci proč. Odmítl ho Joline s Edesinou jen ukázat. Byl to krásný stříbrný kousek, velký jako dlaň. Lišce bylo vidět jen jedno oko, a když se člověk podíval hodně zblízka, rozeznal, že duhovka je z poloviny zastíněná a vytváří starobylý symbol Aes Sedai. Když prstem sledovala oko, třásla se jí ruka. Řekla, že chce medailon jenom vidět, ale dovolil jí si sáhnout. Dlouze si povzdechla.
"Ty jsi kdysi bývala Aes Sedai," podotkl Mat tiše a panímáma Ananová strnula.
Vzpamatovala se tak rychle, že si nebyl jistý, jestli si to jenom nepředstavoval. Byla pořád majestátní Setalle Ananová, hostinská z Ebú Daru, s velkými zlatými kruhy v uších a svatebním nožem ve výstřihu.
"Sestry si myslí, že lžu, že jsem nikdy nebyla ve Věži. Myslí si, že jsem tam jako mladá žena sloužila a poslouchala jsem, kde jsem neměla."
"Neviděly tě dívat se na toto." Nadhodil si medailon v dlani, než si ho zastrčil zpět za košili. Předstírala, že jí to nevadí, a on předstíral, že neví, že to předstírá.
Rty se jí zkřivily v lítostivém úsměvu, jako kdyby věděla, na co Mat myslí. "Sestry by to viděly, kdyby chtěly," pravila prostě, jako kdyby se bavila o tom, že bude pršet, "ale Aes Sedai čekají, že když se stanou… jisté věci… žena slušně odejde a brzy zemře. Já odešla, ale polomrtvou hladem a nemocnou mě v ulicích Ebú Daru našel Jasfer a odvedl mě ke své matce." Zasmála se jako žena vyprávějící, jak se seznámila se svým manželem. "Měl ve zvyku nosit jí i zatoulaná koťata. Teď znáš nějaká má tajemství a já znám tvoje. Necháme si je pro sebe?"
"Jaká moje tajemství znáš?" vyhrkl Mat, okamžitě napružený. Některá jeho tajemství byla nebezpečná, a kdyby se o nich dozvědělo příliš mnoho lidí, už by to žádná tajemství nebyla.
Panímáma Ananová se zamračeně ohlédla k vozu. "Ta dívka si s tebou hraje stejně jistě, jako ty si hraješ

s ní. Ale není to stejná hra. Ona je spíš jako generál plánující bitvu než žena, které se někdo dvoří. Jestli zjistí, že jsi do ní blázen, získá další výhodu. Nechám ti šanci. Tedy jakou šanci má muž u aspoň trochu chytré ženy. Platí?"
"Platí," řekl ulehčeně. "Rozhodně." Nepřekvapilo by ho, kdyby se kostky zastavily, ale ty rachotily dál. Kdyby byla fixace sester na jeho medailon jediný problém, kdyby se spokojily s vyvoláváním řečí všude, kde se zastavili, byl by řekl, že tyto dny byly jen snesitelně špatné na to, že musí cestovat s Aes Sedai. Naneštěstí, když odjížděli z Juradoru, už věděly, kdo je Tuon. Ne že je Dcera Devíti měsíců, ale že je seanchanská vznešená paní, žena s hodností a vlivem.
"Myslíš, že jsem pitomec?" bránil se Luca, když ho Mat obvinil, že jim to prozradil. Rozkročil se před svým vozem, pěsti v bok, muž spravedlivě rozhořčený a připravený bojovat zamračenými pohledy. "To je tajemství, které bych chtěl hluboko pohřbít, dokud… no… dokud neřekne, že můžu použít ten glejt na ochranu. K ničemu by mi to nebylo, kdyby ho zrušila, protože jsem řekl něco, co chce uchovat v tajnosti." Ale mluvil příliš upřímně a uhnul pohledem těsně předtím, než se setkal s Matovýma očima. Pravdou bylo, že se Luca chvástal skoro stejně rád, jako rád vydělával. Musel si myslet, že je to bezpečné - bezpečné! - povědět to sestrám, a teprve když to vypustil z úst, uvědomil si, do jaké šlamastyky se dostal.
A šlamastyka to byla stejně nebezpečná jako jáma plná hadů. Vznešená paní Tuon, hezky po ruce, poskytla Aes Sedai příležitost, jíž nedokázaly odolat. Teslyn byla stejně hrozná jako Joline s Edesinou. Každý den Tuon navštěvovaly ve voze a vrhaly se na ni, když si vyšla na procházku. Žvanily o smlouvách a příměří a vyjednávání, snažily se zjistit, jaký má vztah k vůdcům invaze, a pokoušely se ji přesvědčit, aby jim pomohla navázat styky, až skončí boje. Často jí nabízely pomoc při odchodu od cirkusu a návratu domů!
Naneštěstí pro ně, Tuon ve třech Aes Sedai neviděla zástupkyně Bílé věže, možná největší moci na zemi, dokonce ani poté, co jim švadleny začaly dodávat jezdecké šaty a ony se mohly převléknout z hadrů, které pro ně Mat dokázal najít. Ona viděla dvě uniklé damane a marath'damane a neměla pro ně využití, dokud nebudou zase slušně na vodítku. To byla její slova. Když přišly k jejímu vozu, zavřela dveře na závoru, a pokud se jim podařilo vlézt dovnitř dřív, odešla. Když ji zahnaly do rohu, obešla je, jako by obcházela pařez. Mohly se umluvit k smrti, ale ona odmítala poslouchat.
Každá Aes Sedai by mohla učit kámen trpělivosti, pokud měla dobrý důvod, ale nebyly zvyklé na to, aby je někdo jednoduše ignoroval. Mat viděl, jak jsou stále vzteklejší, mhouřily oči a tiskly rty stále déle, než je to přešlo, a mačkaly si sukně a zatínaly pěsti, jako by nechtěly Tuon popadnout a zatřást s ní. Všechno to ale přestalo dřív, než čekal, a ne tak, jak si představoval.
Večer poté, co dal Tuon koně, večeřel s ní a Selucií. A pochopitelně s Noalem a Olverem. Ti dva trávili s Tuon tolik času co on. Lopin s Nerimem, formální, jako kdyby obsluhovali v paláci, místo aby se tlačili ve voze, podávali typické jarní jídlo, tuhé skopové s hrachem a tuříny, které někomu ležely příliš dlouho ve sklepě. Na sklizeň čehokoliv bylo ještě příliš brzy. Přesto Lopin ke skopovému připravil pepřovou omáčku a Nerim našel dost piniových oříšků do hrachu, že bylo jídla dost a nic nechutnalo moc hnusně, takže to nakonec byla docela slušná krmě. Olver hned po večeři odešel, protože si s Tuon už zahrál, a Mat si vyměnil místo se Selucií, aby se dostal blíž k desce. Noal zůstal také, i přes významné pohledy, které po něm Mat vrhal, a žvanil něco o Sedmi věžích v mrtvém Malkieru, což očividně předčilo všechno v Cairhienu a Shol Arbele, Městě deseti tisíc zvonů, v Arafelu, i všechny možné divy z Hraničních států, zvláštní věže vyrobené z křišťálu tvrdšího než ocel a kovovou mísu sto kroků v průměru, zasazené do úbočí kopce. Občas během vyprávění poznamenal, že se Mat odkryl nalevo nebo že napravo chystá hezkou past ve chvíli, kdy se do ní Tuon chystala spadnout. A tak podobně. Mat mlčel, jen žvanil s Tuon, i když několikrát musel zaskřípat zuby, aby se udržel na uzdě. Tuon Noalovo kecání připadalo zábavné.
Studoval desku a říkal si, jestli má šanci aspoň na remízu, když Joline přivedla Teslyn a Edesinu do vozu jako nadutost na podstavci, Aes Sedai s hladkou tváří až po konečky prstů. Joline měla svůj prsten s Velkým hadem. Protáhly se kolem Selucie, a když jim hned neuhnula z cesty, vrhly po ní velmi chladný pohled. Noal strnul a úkosem sestry pozoroval. Jednu ruku měl pod kabátem, jako kdyby si ten hlupák myslel, že mu tady budou nože k něčemu platné.

"Tohle musí skončit, vznešená paní," začala Joline a Mata si jednoduše nevšímala. Sdělovala, neprosila, oznamovala, co je zapotřebí udělat. "Tví lidé přivedli do zdejších zemí válku, jakou jsme neviděli od stoleté války, možná ne od trollockých válek. Tarmon Gai'don se blíží a tahle válka musí skončit, než přivodí zkázu celého světa. A hrozí právě tohle. Takže bude konec tvé netýkavosti. Doručíš naši nabídku těm, kdo u vás velí. Dokud se nevrátíte do svých zemí za mořem, může být mír, jinak budete čelit plné moci Bílé věže s podporou každého trůnu od Hraničních států po Bouřlivé moře. Amyrlin už je nejspíš proti vám svolala. Slyšela jsem, že velká vojska z Hraničních států už jsou na jihu a další vojska jsou na pochodu. Lepší ale bude skončit to bez dalšího krveprolévání. Tak odvrať zkázu svých lidí a pomoz nastolit mír."
Mat neviděl Edesininu reakci, ale Teslyn jen zamrkala. Na Aes Sedai to bylo jako zalapání po dechu. Možná nečekala, že Joline řekne právě tohle. Joline nebyla šedá, zběhlá ve vyjednávání jako obratný žonglér, to bylo jisté, ale to nebyl ani Mat, a přece si myslel, že našla krátkou cestu, jak Tuon narovnat páteř.
Ale Tuon jen sepjala ruce v klíně a dívala se přímo skrz Aes Sedai. Tvářila se vážně jako na Mata. "Selucie," řekla tiše.
Žlutovlasá žena se přesunula za Teslyn a vytáhla něco zpod pokrývky, na které Mat seděl. Když se narovnala, všechno jako kdyby se stalo naráz. Cvaklo to a Teslyn zaječela a chytila se rukama za krk. Liščí hlava na Matových prsou se změnila v led a Joline otočila hlavu a upřela na červenou nevěřícný pohled. Edesina se obrátila a rozběhla se ke dveřím, které se rozletěly a zase s prásknutím zavřely. Předtím shodily Blaerica a Fena ze schůdků. Edesina se prudce zastavila a strnula s rukama u boků. Neviditelné provazy jí tiskly sukně k nohám. Stačila jen chvilka a Selucia ještě neskončila. Sehnula se k posteli, na níž seděl Noal, a další stříbrný obojek a'damu zacvakla kolem krku Joline. Mat konečně viděl, co Teslyn oběma rukama drží. Nesnažila se ho sundat, jenom ho držela, klouby rukou bílé. Tvářila se zoufale a zničeně. Joline získala naprostý klid Aes Sedai, ale dotýkala se článkovaného obojku na krku.
"Jestli si myslíš, že můžeš," začala, a náhle se odmlčela a stiskla rty. Oči jí svítily vzteky.
"Víš, a'dam je možné použít i k potrestání, i když to se dělá jen zřídkakdy." Tuon vstala. Na zápěstích měla náramky a'damu a pod pokrývkami vedle stolu mizela lesklá vodítka. Jak se jí pod Světlem povedlo si je nasadit?
"Ne," pravil Mat. "Slíbila jsi, že mým následovníkům neublížíš, Skvoste." Možná nebylo nejmoudřejší takto ji oslovit, ale bylo pozdě to vzít zpátky. "Zatím jsi svoje sliby dodržela. Nepokaz to teď."
"Slíbila jsem, že mezi tvými následovníky nevyvolám rozkol, Hračko," odsekla, "a v každém případě je jasné, že tyto tři nejsou tvoje následovnice." Malá posuvná dvířka, přes které se mluvilo s vozkou nebo podávalo jídlo, se s prásknutím otevřela. Tuon se ohlédla přes rameno a dvířka se zavřela. Venku se ozvalo zaklení a bušení.
"A'dam lze také použít k poskytnutí potěchy, a to jako zvlášť velké odměny," sdělila Tuon Joline a nevšímala si pěstí tlukoucích do dřeva za ní.
Joline otevřela pusu a vykulila oči. Zakymácela se a stůl zavěšený na provazech se zhoupl, jak se ho oběma rukama zachytila, aby neupadla. Ale udělalo to na ni dojem, ačkoliv to dobře skrývala. Když se znovu narovnala, jen jednou si uhladila tmavošedé sukně, ale to nemuselo nic znamenat. Tvářila se vyrovnaně. Edesina se ohlédla přes rameno a tvářila se stejně klidně, i když teď měla kolem krku třetí a'dam - i když byla poněkud bledší než obvykle - avšak Teslyn se tiše rozplakala, ramena se jí třásla a po lících jí tekly slzy.
Noal byl napjatý, muž chystající se udělat nějakou nepředloženost. Mat ho pod stolem kopl, a když se na něj muž zamračil, zavrtěl hlavou. Noal se zamračil ještě víc, ale dal ruku na stůl a opřel se o zeď vozu. Stále se mračil. No ať si. Nože tu byly k ničemu, možná by však něco zmohla slova. Bude mnohem lepší, když se to podaří vyřídit řečmi.
"Hele," obrátil se Mat na Tuon, "když si to promyslíš, uvidíš tisíc důvodů, proč to nebude fungovat. Světlo, ty se můžeš sama naučit usměrňovat. Copak se tím všecko nemění? Jsi stejná jako ony." Jako by se proměnil v kouř a nechal se odvát větrem, kolik mu věnovala pozornosti.
"Zkus obejmout saidar," protáhla, oči upřené na Joline. Ve srovnání s tím, jak se tvářila, mluvila mírně, očividně však očekávala poslušnost. Poslušnost? Vypadala jako zatracený panter před třemi uvázanými

kozami. A kupodivu jí to slušelo ještě víc než obvykle. Krásný panter, který by ho mohl roztrhat stejně rychle jako ty kozy. No, už párkrát panterům čelil, a to i podle vlastních vzpomínek. Střet s panterem v něm vyvolával zvláštní vzrušení. "Jenom do toho," pokračovala. "Víš, že štít je pryč." Joline překvapeně zabručela a Tuon kývla. "Dobře. Poprvé jsi poslechla. A zjistila jsi, že když máš na sobě a'dam, nemůžeš se dotknout jediné síly, pokud si to nepřeju. Ale když jsem si teď přála, abys držela jedinou sílu, tak ji držíš, aniž bys objala pravý zdroj." Joline vykulila oči, malá trhlina ve zbroji. "A teď," pokračovala Tuon, "si přeju, abys nedržela jedinou sílu, a ta je pryč. První lekce." Joline se zhluboka nadechla. Začínala se tvářit… ne ustrašeně, ale znepokojeně.
"Krev a zatracenej popel, ženská," zavrčel ostře Mat, "copak si myslíš, že je tady můžeš vodit na vodítku, aniž by si toho někdo všiml?" Ozvala se hlasitá rána na dveře. Při druhé dřevo zapraskalo. A na dřevěné okno taky někdo pořád tloukl. Ale nevyvolávalo to žádné napětí. I kdyby se strážci dostali dovnitř, co by mohli udělat?
"Nechám je ve voze, jejž používají, a budu je cvičit v noci," odsekla Tuon podrážděně. "Nejsem jako ony, Hračko. Rozhodně ne. Možná bych se to mohla naučit, jenže nechci, stejně jako nechci vraždit nebo krást. V tom je celý ten rozdíl." S viditelnou námahou se uklidnila, položila ruce na stůl a znovu se soustředila na Aes Sedai. "Se ženami jako ty mám pozoruhodné úspěchy." Edesina zalapala po dechu a zamumlala potichu nějaké jméno. "Ano," pravila Tuon, "musela ses s Mylen setkat v kotcích nebo při cvičení. Všechny vás vycvičím stejně dobře jako ji. Byly jste proklety temnou skvrnou, ale já vás naučím, jak být hrdé na službu, kterou prokážete říši."
"Nevyvedl jsem ty tři z Ebú Daru, abys je mohla odvést zpátky," prohlásil Mat odhodlaně a posunul se podél stolu. Liščí hlava zastudila ještě víc a Tuon vykřikla.
"Jak jsi to… udělal, Hračko? To tkanivo se… rozpustilo… když se tě dotklo."
"To je dar, Skvoste."
Když vstal, Selucia k němu vyrazila, přikrčila se a prosebně natáhla ruce. Tvář měla zkřivenou strachem.
"To nesmíš," začala.
"Ne!" vyjela Tuon ostře.
Selucia se narovnala a couvla, i když na něho stále upírala oči. Kupodivu se přestala tvářit ustrašeně. Mat užasle kroutil hlavou. Věděl, že prsatá žena Tuon okamžitě poslechne - nakonec byla só'džin, majetek, stejně jako Tuonin kůň, a ve skutečnosti to považovala za správné a dobré -, ale jak poslušný musí člověk být, aby se na rozkaz přestal bát?
"Obtěžovaly mne, Hračko," řekla Tuon, když Mat položil ruku na Teslynin obojek. Ta se pořád ještě třásla a brečela a tvářila se, jako by nevěřila, že tu věc dokáže sundat.
"Mne obtěžovaly taky." Položil správně prsty a zatlačil - cvaklo to a zámek se otevřel.
Teslyn ho popadla za ruce a začala ho líbat. "Děkuju," skytala pořád dokola. "Děkuju. Děkuju."
Mat si odkašlal. "Nemáš zač, tohle nemusíš… Necháš už toho? Teslyn?" Zbavil se jí s jistou námahou.
"Chci, aby mě přestaly obtěžovat, Hračko," pokračovala Tuon, když se obrátil k Joline. Od kohokoliv jiného by to mohlo znít trucovitě. Od ní jako požadavek.
"Myslím, že s tím teď už budou souhlasit," pronesl suše. Ale Joline se na něj dívala s umíněně zaťatými zuby. "Souhlasíš, že ano?" Zelená mlčela.
"Já souhlasím," vyhrkla Teslyn. "Všechny souhlasíme."
"Ano, souhlasíme," dodala Edesina.
Joline na něj jen umanutě civěla a Mat si povzdechl.
"Mohl bych nechat Skvost, ať si tě na pár dní podrží, než změníš názor." Jolinin obojek cvakl. "Ale neudělám to."
Stále mu zírala do očí a sáhla si na krk, jako kdyby se chtěla ujistit, že obojek je dole. "Nechtěl by ses stát dalším mým strážcem?" zeptala se se smíchem. "Netvař se tak. I kdybych se s tebou chtěla spojit proti tvé vůli, nemůžu to udělat, dokud nosíš ten ter'angrial. Souhlasím, pane Cauthone. Sice jsme tak zřejmě přišly o nejlepší šanci, jak zastavit Seanchany, ale už nebudu… Skvost… obtěžovat."
Tuon zasyčela jako namočená kočka a Mat si znovu povzdechl. To, co získá na jedné straně, na druhé vzápětí ztratí.
Zbytek večera strávil tím, co na světě nejvíc nesnášel. Prací. Kopal hlubokou jámu pro tři a'damy. Tu

práci dělal sám, neboť je kupodivu chtěla Joline. Nakonec to jsou ter'angrialy a Bílá věž je musí prostudovat. To sice bylo moc hezké, ale Věž si bude muset své a'damy najít někde jinde. Mat si byl docela jistý, že by jí je žádný z Rudých paží nedal, kdyby jim prozradil, kde je zakopal, ale nehodlal riskovat, že se znovu objeví a vyvolají potíže. Než byla jáma hluboká po kolena, začalo pršet a on byl do pasu promočený a zablácený. Pěkný konec pěkného večera, a v lebce mu pořád rachotily kostky.

KAPITOLA DESÁTÁ
Vesnice v Shiotě

Následující den přinesl přestávku, nebo to tak alespoň vypadalo. Tuon v jezdeckých šatech z modrého hedvábí se širokým koženým opaskem nejenže jela po jeho boku, když cirkus pomalu vyrazil k severu, ale zašermovala prsty na Selucii, když se pokoušela nacpat svého koně mezi ně. Selucia nějak získala vlastního koně, odolného šedáka, který se sice nevyrovnal Okovi nebo Akein, ale byl pořád o hodný kus lepší než grošák. Modrooká žena, dnes se zeleným šátkem pod kapuci, se zařadila z druhé strany vedle Tuon a na její výraz by byla hrdá každá Aes Sedai, když přišlo na to, nic neprozradit. Mat se musel zakřenit. Ať pro změnu skrývá pocity ona. Jelikož jim scházeli koně, skutečné Aes Sedai se musely vézt na voze. Metwyn byl daleko, na kozlíku, než aby slyšel, co Mat řekl Tuon. Na obloze po nočním dešti zůstalo jen pár obláčků a svět vypadal v pořádku. Dokonce i kostky v hlavě mu v tom nepřekážely. Pár ošklivých chvilek se objevilo, ale byly skutečně krátké.

Zpočátku nad nimi přeletělo hejno krkavců, asi desítka velkých černých ptáků. Letěli rychle, neuhnuli ze směru, avšak on je stejně sledoval, dokud mu nezmizeli z dohledu. Dnešek nic nepokazí. Aspoň jemu ne. Možná někomu dál na sever.

"Neviděl jsi v nich špatné znamení, Hračko?" zeptala se Tuon. V sedle seděla půvabně, stejně jako všechno dělala s půvabem. Mat si nevzpomínal, že by byla při něčem neohrabaná. "Většina zlých znamení týkajících se krkavců, co znám, se týkají toho, že někomu sedí na střeše nebo krákají za úsvitu či za soumraku."

"Můžou to být špehové Temného," vysvětlil jí Mat. "Někteří. Taky vrány a krysy. Ale nezastavili se, aby si nás prohlídli, takže si nemusíme dělat starosti."

Tuon si přejela přes hlavu rukou v zelené rukavičce a povzdechla si. "Hračko, Hračko," zamumlala a vrátila si kapuci na hlavu. "Kolika dětským povídačkám ještě věříš? Myslíš si snad, že když se za úplňku vyspíš na kopci starého šotka, hadi ti pravdivě odpovědí na tři otázky, nebo že lišky kradou lidské kůže a seberou ti výživu z jídla, takže můžeš umřít hladem, i když se najíš dosyta?"

Usmát se vyžadovalo značnou námahu. "Myslím, že nic takového jsem jaktěživ neslyšel." Mluvit pobaveně taky dalo námahu. Jaké byly šance, že se zmíní o hadech dávajících pravdivé odpovědi, což nakonec Aelfinnové dělají, a jedním dechem přihodí lišky kradoucí kůže? Byl si jistý, že tohle dělají Eelfinnové a z těch kůží si vyrábějí předměty. Ale cukl sebou hlavně kvůli starému šotkovi. To první mohl být jen vliv ta'veren na svět. O něm a hadech a liškách určitě nic nevěděla. V Shandalle, zemi, kde se narodil Artuš Jestřábí křídlo, ale bylo starý šotek, Caisen Hob, jiné jméno pro Temného. Aelfinnové a Eelfinnové si určitě spojení s Temným zasloužili, ale rozhodně na to nechtěl myslet, když byl sám ve spojení s těmi zatracenými liškami. A co s hady? Z té možnosti se mu obrátil žaludek.

Přesto to byla příjemná jízda. Oteplovalo se, i když žádné horko nebude. Mat zažongloval se šesti dřevěnými koulemi a Tuon se smála a tleskala, což bylo v pořádku. Matův výkon udělal dojem na žonglére, od něhož si koule půjčil, navíc při jízdě to bylo těžší. Řekl několik vtipů, jimž se zasmála, a nad dalším zakoulela očima a chvíli si se Selucií vyměňovaly znamení rukama. Možná se jí nelíbily vtipy o šenkýřkách. A to nebyl ten nejvíc lechtivý. Nebyl žádný hlupák. Ale přál si, aby se byla zasmála. Měla úžasný smích, zvučný, hřejivý a volný. Mluvili o koních, hádali se o metodách výcviku tvrdohlavých zvířat. V té své hezké hlavičce měla podivné představy, jako že jankovitého koně uklidní, když ho kousne do ucha! To by ho spíš rozzuřilo, jako by podpálil stoh. A dosud nikdy neslyšela, že koně uklidní tiché broukání, a nevěřila, že ho tomu naučil otec, pokud jí to neukáže.

"To můžu těžko udělat, když nemám koně, který by potřeboval uklidnit, ne?" namítl. Tuon znovu zakoulela očima a Selucia taky.

Ale nehádali se vztekle, jen s vervou. Tuon byla tak ohnivá, že se to do tak malého těla ani nemohlo vejít. Den však Matovi trochu kazilo její mlčení, víc než hadi a lišky. Byli daleko a nedalo se s nimi nic dělat. Ona byla vedle něj a on s ní měl hodně co do činění. O tom, co se přihodilo se třemi Aes Sedai, se slovíčkem nezmínila, ani o sestrách samotných. O jeho ter'angrialu taky neřekla ani popel, ani o tom, že to, co přiměla Teslyn nebo Joline proti němu použít, selhalo. Včerejší noc mohla být klidně sen.
Setalle říkala, že je jako generál plánující bitvu. Od dětství cvičená v intrikaření a pokrytectví, podle Egeanin. A to všechno používala na něj. Ale k čemu? Určitě to nemohlo být dvoření seanchanských urozených. Egeanin o tom věděla jen málo, ale tímhle si byla jistá. Znal Tuon jenom pár týdnů a unesl ji, ona mu říkala Hračko a pokoušela se ho koupit, a jen hlupák by si to překroutil do chování zamilované ženské. Takže zůstávalo cokoliv, od nesmírně složitého plánu na pomstu po… Světlo ví co. Vyhrožovala, že si z něj udělá číšonoše. To podle Egeanin znamenalo da'covale, i když se nad tou představou pošklebovala. Číšonoši jsou údajně vybíráni pro tělesnou krásu, a ta mu podle Egeanina odhadu scházela. Tedy i podle jeho vlastního názoru, ale ne že by to byl ochotný někomu přiznat. Hodně žen obdivovalo jeho tvář. Nikdo neříkal, že Tuon by nemohla dokončit svatební obřad, jenom aby si myslel, že to má v suchu a je v bezpečí, aby ho vzápětí dala popravit. Ženy nikdy nejsou jednoduché, ale vedle Tuon ostatní vypadají jako malé holky.
Dlouho neuviděli žádné stavení, avšak asi dvě hodiny po poledni narazili na slušně velkou dědinu. Zvonění kovářského kladiva o kovadlinu znělo tlumeně. Domy, některé i dvouposchoďové, byly z těžkých trámů a prostory mezi nimi byly vyplněné bílou omítkou. Všude byly vidět vysoké došková střechy a kamenné komíny. Něco na nich bylo Matovi povědomé, nedokázal na to však ukázat prstem. V neporušeném lese okolo nebyl vidět jediný statek. Jenže vesnice jsou vždycky spojené se statky, které jim dodávají potraviny. Budou muset být dál od silnice mezi stromy.
Kupodivu lidé si blížící se cirkusové karavany nevšímali. Chlapík v košili hned vedle cesty vzhlédl od sekery, kterou si brousil na nohou poháněném brousku, ale hned zase sklonil hlavu, jako by nic neviděl. Zpoza rohu se vyřítilo klubko dětí a vrhlo se do další ulice, aniž by se na cirkus byť jenom kouklo. Velmi zvláštní. Většina vesnických dětí na projíždějící karavany civěla s otevřenou pusou a přemítala, odkud asi vozy přijíždějí, a u cirkusu bylo víc vozů než v několika kupeckých karavanách dohromady. Od severu se blížil formanský povoz tažený šestispřežím. Plachta vozu téměř nebyla vidět pod svazky hrnců, pánví a kotlíků. To by také mělo vyvolat zájem. Dokonce i větší vesnice na frekventované silnici byla na formanech silně závislá. Ale nikdo neukazoval ani nevykřikoval, že přijel forman. Všichni si prostě šli po své práci.
Asi tři sta kroků před vesnicí se Luca mírně vztyčil na kozlíku a ohlédl se přes střechu vozu. "Zabočíme tady," zařval a ukázal na velkou louku, kde jarní trávu již půl lokte vysokou zdobilo luční kvítí, kočičí kopretiny, vyskočky a něco, co vypadalo jako laskavky. Luca se zase posadil a zařídil se podle svých slov. Ostatní vozy ho následovaly a vyrývaly hluboké rýhy v podmáčené půdě.
Když Mat obrátil Oka k louce, zaslechl na dláždění kopyta formanových koní. Ten zvuk s ním trhl. Silnice nebyla dlážděná od… Otočil valacha. Vůz zakrytý plachtou rachotil po hladkých šedých dlažebních kamenech táhnoucích se na celou šířku vesnice. Forman, kulatý chlapík v širokém klobouku, zažíral na dláždění a potřásl hlavou, otočil se k vesnici a potřásl hlavou. Formani jezdí po stálých trasách. Musel tudy projíždět nejmíň stokrát. Teď zastavil spřežení a přivázal opratě k brzdě.
Mat si přiložil ruce k ústům. "Jeď dál, dobrý muži!" křikl na něj z plných plic. "Jak nejrychleji to půjde! Jeď dál!"
Forman se po něm podíval a vyskočil zpátky na kozlík, na tak mohutného muže docela obratně. Mávl rukou stejně velkolepě jako Luca a cosi recitoval. Mat slovům nerozuměl, ale věděl, co asi říká. Zprávy o světě, které posbíral cestou, promísené seznamem svého zboží a jeho nemístným vychvalováním. Nikdo ve vesnici se nezastavil, aby si ho poslechl.
"Jeď dál!" řval Mat. "Oni jsou mrtví! Jeď dál!" Někdo za ním zalapal po dechu. Tuon nebo Selucia. Možná obě.
Formanovi koně náhle zařičeli a šíleně pohazovali hlavami. Řičeli jako vyděšení k smrti a nepřestávali. Oko sebou ustrašeně trhl a Mat měl najednou plné ruce práce. Kůň skákal v kruzích, chtěl utéci, kamkoliv, jen aby nemusel být tady. Všichni cirkusoví koně to řičení slyšeli a ustrašeně se přidáli. Lvi a

medvědi začali řvát a panteři nezůstávali pozadu. To vyděsilo koně ještě víc, začali se vzpínat v postrojích. Zmatek narůstal. Jak se Mat otáčel a snažil se zvládnout Oka, všichni, koho viděl, škubali za opratě a snažili se zabránit šílejícímu spřežení zdrhat nebo se zranit. Tuonina klisna i Seluciin sedák taky tancovali. Mat se chvíli bál o Tuon, ale zřejmě zvládala Akein stejně dobře jako při honičce v lese. Dokonce i Selucia seděla sebejistě, když už se jí kůň plašil. Mat zahlédl i formana, jenž si strhl klobouk a ohlížel se po cirkuse. Konečně Mat Oka zvládl. Ztěžka dýchal, jako by uběhl závod, ale už nikam neprchal. Bylo příliš pozdě. Pravděpodobně bylo vždycky příliš pozdě. Tlustý forman s kloboukem v ruce seskočil na zem, aby se podíval, co se děje s jeho koňmi.
Neohrabaně popoběhl a rozhlížel se ulicí. Klobouk mu vypadl z ruky a dopadl na udusanou hlínu ulice. Teď začal ječet i on. Dlažební kameny byly pryč a on byl po kotníky zabořený v silnici, stejně jako jeho ječící koně. A bořil se dál do jako kámen tvrdého jílu, jako by to byla bažina, i s koňmi a vozem. A vesnice, domy i lidé, se pomalu rozplývala v zemi. Lidé se v tom, co dělali, ani na chvíli nezastavili. Ženy dál nosily koše, řada mužů nesla na ramenou těžký trám, děti pobíhaly kolem, chlapík u brusu dál brousil sekeru, a to už byli všichni po kolena v hlíně.
Tuon chytila Mata za kabát z jedné a Selucia z druhé strany. Teprve tehdy si Mat uvědomil, že pobídl Oka. Směrem k formanovi. Světlo!
"Co bys asi tak mohl udělat?" chtěla vědět Tuon a velice se přitom vztekala.
"Nic," přiznal. Luk měl hotový, rohovinové špičky nasazené, lněnou tětivu spletenou a navoskovanou, ale hlavice šípů neměl připevněné k jasanovým dříkům a se vším tím deštěm bylo lepidlo na husím opeření stále lepkavé. Nic jiného ho nenapadlo, jen milosrdenství, šíp do srdce, než to formana úplně stáhne pod zem. Zemře tam, nebo ho to vtáhlo mezi mrtvé Shioťany? To ho na domech upoutalo. Takhle stavěli venkované v Shiotě před třemi tisíci lety.
Nedokázal od výjevu odtrhnout oči. Propadající se forman ječel dost hlasitě, aby ho bylo slyšet přes řičení jeho koní.
"Póóómóóóóóc!" vřískal a mával rukama. Díval se snad přímo na Mata. "Póóómóóóóc!" Pořád dokola. Mat čekal, až zemře, doufal, že zemře - určitě to byla lepší z těch dvou možností - avšak muž ječel, i když už byl ponořený do pasu a pak po prsa. Zoufale zvrátil hlavu, jako člověk potápějící se do vody, a dostal do plic poslední vzduch. Pak zmizela i jeho hlava, zůstaly jen ruce, zoufale mávající, než byly pryč i ty. Jen jeho klobouk na silnici svědčil o tom, že tu někdy byl.
Když se ztratily i poslední doškové střechy a vysoké komíny, Mat si dlouze vydechl. Tam, kde předtím byla vesnice, se objevila další louka s kočičími kopretinami a vyskočkami, mezi nimiž poletovali červení a žlutí motýli. Všude panoval klid. Mat by byl moc rád věřil, že forman je mrtvý.
Kromě těch několika, kteří následovali Lucu na louku, zůstali ostatní cirkusáci s vozy na silnici. Všichni byli dole, ženy uklidňovaly děti, muži se snažili utišit třesoucí se koně, všichni mluvili ustrašeně a nahlas, aby je bylo slyšet přes medvědy, lvy a pantery. Tedy všichni kromě tří Aes Sedai. Ty se rychle nesly po silnici, Joline s Blaericem a Fenem v patách. Podle jejich výrazů, Aes Sedai i strážců, by si člověk myslel, že propadající se vesnice jsou běžné jako domácí kočky. Zastavili se u formanova širokého klobouku a tři Aes Sedai se na něj zadívaly. Teslyn ho zvedla, obrátila ho v rukou a zase ho hodila na zem. Zamířili na louku, kde stála vesnice. Sestry se cestou bavily, rozhlížely se, jako by mohly zjistit něco z květin a trávy. Žádná se neobtěžovala vzít si plášť, ale Mat jim za to nedokázal vynadat. Dokonce možná usměrňovaly, ale pokud ano, nepoužily dost jediné síly, aby liščí hlava zchladla. Ale i tak by jim nespílal. Ne dnes, ne po tom, co právě viděl.
Hádky propukly okamžitě. Nikdo nechtěl vstoupit na ten kus udusané hlíny, který byl předtím vydlážděný kameny. Křičeli jeden přes druhého včetně koňáků a švadlen, a všichni Lucovi říkali, co je třeba udělat hned teď. Někteří se chtěli vrátit a najít nějakou vedlejší silnici, po níž by se dostali do Lugardu. Jiní chtěli na Lugard docela zapomenout a zamířit po vedlejších silnicích do Illianu nebo dokonce vrátit se až do Ebú Daru a dál. Pořád tu byla Amadicie a Tarabon. I Ghealdan. Spousta měst a vesnic, daleko od tohoto Stínem prokletého místa.
Mat seděl v sedle, pohrával si s otěžemi a zachovával klid. Oko se občas zachvěl, ale už se nepokoušel utéci. Davem se protlačil Tom a položil Okovi ruku na krk. Juilin s Amatherou šli hned za ním. Amathera se chytače zlodějů držela jako klíště a ustrašeně si prohlížela cirkusáky. Za nimi se objevili Noal s

Olverem. Chlapec vypadal, že by se taky rád někoho držel, ale byl dost starý, aby nechtěl, aby ho považovali ostatní za dítě, kdyby to uviděli. Noal se tvářil ustaraně, potřásal hlavou a cosi si pro sebe mumlal. Neustále pokukoval po Aes Sedai. Bezpochyby bude večer tvrdit, že něco podobného už viděl, jenom v mnohem větším měřítku.
"Myslím, že odsud dál pojedeme sami," poznamenal Tom a Juilin ponuře kývl.
"Jestli budeme muset," opáčil Mat. Pro ty, kdo hledají Tuon, unesenou dědičku Seanchanské říše, bude malá skupinka nápadnější, jinak by byl cirkus opustil už dávno. Dostat se do bezpečí bez cirkusu, v němž se mohli ukrýt, bude mnohem nebezpečnější, ale dalo se to provést. Nemohl prostě změnit názor těchto lidí. Stačil mu jediný pohled na ustrašené tváře, aby věděl, že tolik zlata prostě nemá. Tolik ho možná nebylo ani na celém světě.
Luca mlčky poslouchal, jasně rudý plášť ovinutý kolem těla, dokud většině cirkusáků nedošla energie. Když pomalu přestávali řvát, odhodil si plášť dozadu a prošel mezi nimi. Tentokrát nedělal žádná velkolepá gesta. Tady poplácal muže po rameni, tam se poctivě podíval ženě do očí. Venkovské silnice? Ty budou po jarních deštích rozbahněné, spíš potoky než silnice. Dostat se do Lugardu takhle bude trvat dvakrát tak dlouho, možná třikrát. Mat se málem udávil, když slyšel, jak Luca zdůrazňuje rychlost, ale to se principál ještě ani pořádně nerozehřál. Mluvil o dřině při vyprošťování zapadlých vozů, a jeho posluchači se téměř viděli, jak pomáhají koním projet blátem sahajícím téměř po náboje kol. Ne každá silnice bude v tak bídném stavu, ale podle jeho líčení to tak vypadalo. Přinejmenším Matovi to tak připadalo. Měst bude málo a budou dál od sebe a vesnice budou mrňavé. Bude méně míst k vystupování a bude obtížnější obstarat pro cirkus jídlo. Tohle se smutným úsměvem vykládal šestileté dívence vykukující mámě zpod sukní, a člověk prostě věděl, že si představuje, jak hladoví a pláče. Nejedna žena si přitáhla děti k sobě.
Co se Amadicie a Tarabonu, ano, a Ghealdanu týká, to jsou dobrá místa k vystupování. Velkolepý kočovný cirkus a úžasná výstava divů a zázraků Valana Lucy ty země navštíví a přitáhne ohromné davy. Jednou. Aby se tam dostali, museli by se nejdřív vrátit do Ebú Daru a překonat stejnou vzdálenost, již urazili v minulých týdnech, projet stejnými městy a vesnicemi, jejichž obyvatelé budou stěží ochotní rozloučit se s penězi, aby znovu viděli to, co navštívili před tak krátkou dobou. Cesta to bude dlouhá, všem měšcům odlehčí a břicha budou mít každý den prázdnější. Nebo by mohli pokračovat do Lugardu. Jeho hlas začal nabírat na síle. Mával rukama, avšak jednoduše. Pořád procházel mezi lidmi, ale rychleji. Lugard je velkolepé město. Ebú Dar byl ve srovnání s ním pouhý stín. Lugard byl opravdu jedním z největších měst, tak lidnatý, že by tam mohli vystupovat celé jaro a neustále by měli nové diváky. Mat v Lugardu dosud nikdy nebyl, ale slyšel, že je napůl v troskách a jeho král si nemůže dovolit udržet ulice čisté, avšak podle Lucy vypadal jako druhý Caemlyn. Někteří z cirkusáků tam určitě byli, nicméně ho uchváceně poslouchali, když popisoval paláce, ve srovnání s nimiž byl Tarasinský palác v Ebú Daru chatrčí, hovořil o šlechticích oděných v hedvábí, kteří budou přicházet do cirkusu nebo si dokonce objednají soukromá představení. Král Roedran tedy určitě. Už někdy někdo z nich vystupoval před králem? Teď budou. Z Lugardu do Caemlynu, města, vedle kterého Lugard vypadá jen jako nápodoba města. Do Caemlynu, jednoho z největších a nejbohatších měst na světě, kde by mohli předvádět celé léto před neztenčujícími se davy.
"Ta města bych moc ráda viděla," poznamenala Tuon a pobidla Akein blíž k Okovi. "Ukážeš mi je, Hračko?" Selucia držela šedáka vedle ní. Vypadala klidně, ale nepochybně byla tím, co viděla, pořádně otřesena.
"Možná Lugard. Tam už najdu způsob, jak tě poslat zpět do Ebú Daru." S dobře chráněnou kupeckou karavanou a tolika spolehlivými strážci, kolik jich jenom najde. Tuon možná byla tak schopná a nebezpečná, jak tvrdila Egeanin, ale dvě samotné ženy by byly snadnou kořistí pro kdekoho, ne jen pro bandity. "Možná i Caemlyn." Nakonec by po Lugardu mohl potřebovat víc času.
"Uvidíme, co uvidíme," odtušila Tuon tajemně a začala si se Selucií vyměňovat gesta.
Mluví o mně za mými zády, akorát mi to dělají přímo pod nosem. Nesnášel to. "Luca je dobrý jako kejklíř, Tome, ale myslím, že je nepřesvědčí."
Tom opovržlivě zafrkal a pohladil si dlouhé bílé kníry. "Není špatný, to mu přiznám, ale není žádný kejklíř. Ale řekl bych, že je upoutal. Vsadíme se, chlapče? O jednu zlatou korunu?"

Mat se k vlastnímu překvapení rozesmál. Byl si jistý, že už se nedokáže zasmát, dokud se nezbaví obrazu formana propadajícího se do silnice. A koní. Skoro je ještě slyšel, jak řičí, dost hlasitě, že to málem přehlušilo kostky. "Ty se chceš vsadit se mnou? Tak dobře. Platí."
"Kostky bych s tebou nehrál," pronesl Tom suše, "ale poznám, když někdo upoutá pozornost zástupu, když to vidím. Sám jsem v tom byl dobrý."
Luca skončil s popisováním Caemlynu a narovnal se s jiskrou své obvyklé velkoleposti. Zase se naparoval. "A odtamtud," oznámil, "půjdeme do samotného Tar Valonu. Najmu lodě, aby nás tam všechny dopravily." Teď se Mat začal dusit doopravdy. Luca že najme lodě? Luca, který byl tak skoupý, že by byl ochotný používat na svíce i myší sádlo? "A v Tar Valonu se sejdou takové davy, že v tom nádherném městě budeme moct strávit zbytek života. Tam i krámy, jež postavili ogierové, vypadají jako paláce. Vládci, kteří Tar Valon uvidí poprvé, pláčou, že jejich města jsou jako vesnice a jejich vlastní paláce jako vesnické chýše. A v Tar Valonu je sama Bílá věž, nezapomeňte, největší stavba na světě. Sama amyrlin nás požádá o představení. Poskytli jsme útočiště třem Aes Sedai v nouzi. Kdo by nevěřil, že se za nás u amyrlin nepřimluví?"
Mat se ohlédl přes rameno. Tři sestry se už nepotulovaly po louce, na níž zmizela vesnice. Teď stály bok po boku na silnici a pozorovaly ho, dokonalá aessedaiovská vyrovnanost. Ne, uvědomil si, nepozorovaly jej. Studovaly Tuon. Souhlasily, že ji už nebudou obtěžovat, a poněvadž byly Aes Sedai, byly svým slovem vázány, jenže jak dalece kdy slovo Aes Sedai platilo? Každou chvíli se jim podařilo obejít přísahu zapovídající lhaní. Takže Tuon neuvidí Caemlyn a nejspíš ani Lugard ne. Bylo vysoce pravděpodobné, že v obou městech budou další Aes Sedai. Co by bylo pro Joline a ostatní snazší než informovat ty Aes Sedai, že Tuon je seanchanská vznešená paní? S největší pravděpodobností by byla Tuon na cestě do Tar Valonu dřív, než by stačil mrknout. Pochopitelně jako "host", aby pomohla zastavit boje. Mnozí by řekli, že je to pro dobrou věc, že by ji měl předat sám a prozradit, kdo je doopravdy, ale on dal své slovo. Začal počítat, nakolik se odváží přiblížit k Lugardu, než pro ni najde dopravu do Ebú Daru.
Luca měl co dělat, aby Tar Valon vylíčil ještě skvěleji než Caemlyn, a jestli se někdy do Tar Valonu skutečně dostanou, někteří cirkusáci by mohli být zklamaní srovnáním s jeho šíleným popisem - Bílá věž vysoká tisíc kroků? Paláce zbudované ogiery, velké jako malé hory? Tvrdil dokonce, že kdysi byla ve městě ogierská država! - ale nakonec požádal o hlasování o pokračování v cestě. Všichni zvedli ruce včetně dětí a nic se nemuselo počítat.
Mat vytáhl z kabátu měšec a podal Tomovi ebúdarskou korunu. "Ještě nikdy jsem neprohrál radši, Tome." Tedy on nikdy neprohrával rád, ale v této situaci to bylo lepší než výhra.
Tom s úklonou přijal. "Myslím, že si ji nechám na památku," poznamenal a převaloval těžkou zlatou minci mezi prsty. "Aby mi připomínala, že i ten největší šťastlivec na světě může prohrát."
Třebaže všichni hlasovali pro cestu, přejít ten kus silnice se všichni zdráhali. Když Luca k tomu místu přijel, jen seděl na kozlíku a civěl a Latelle se ho držela pevně jako Amathera Juilina. Nakonec zamumlal něco, co mohla být kletba, a opratěmi pobídl spřežení. Než koně dorazili k osudnému místu, hnali se cvalem a Luca je zastavil až hodný kus za ním. Stejné to bylo se všemi vozy. Zastávka, čekání, až se na druhou stranu dostane vůz vepředu, pak mávnutí opratěmi a rychlý cval. Mat sám se zhluboka nadechl, než Oka pobídl. Do kroku, ne do cvalu, ale bylo těžké nepobídnout ho do trysku, zvlášť když míjel formanský klobouk. Tuon i Selucia se tvářily stejně jako Aes Sedai.
"Jednoho dne Tar Valon uvidím," prohlásila Tuon uprostřed cesty. "Nejspíš si z něj udělám hlavní město. Nechám tě, abys mi to město ukázal, Hračko. Byl jsi tam někdy?"
Světlo! Ale že byla tvrdá. Úchvatná, ale tvrdá jako hřebíky.
Když Luca konečně zpomalil, nasadil celkem slušné tempo místo obvyklého ploužení se. Slunce klesalo a minuli několik palouků u silnice, které byly dost velké, aby se tam cirkus vešel, avšak Luca jel dál, dokud se daleko před něj netáhly stíny a slunce nebylo pouze ohnivou rudou koulí na obzoru. I pak jen seděl na kozlíku, držel opratě a civěl na travnatou pláň u cesty.
"Je to jenom pastvina," prohlásil nakonec, příliš hlasitě, a otočil spřežení.
Mat předal koně Metwynovi a doprovodil Tuon a Selucii k purpurovému vozu, ale večer ho žádná hra či večeře nečekaly.

"Dnes je noc pro modlitbu," sdělila mu, než odešla s komornou. "Copak ty nic nevíš, Hračko? Vidět mrtvé chodit je znamení, že se Tarmon Gai'don blíží." Tohle nepovažoval za jednu z jejích pověr. Nakonec si sám myslel něco podobného. Na modlení moc nebyl, ale občas nějakou tu modlitbičku odříkal. Občas se nedalo dělat nic jiného.
Nikomu se nechtělo spát, a tak lampy hořely dlouho do noci po celém táboře. A nikdo také nechtěl být sám. Mat se najedl sám ve svém stanu, ale hned jak dojedl, přišel si Tom zahrát, a brzy po něm se objevil Noal. Každou chvíli zaskočili Lopin s Nerimem, uklonili se a zeptali, zda Mat nebo ostatní něco nepotřebují. Ale jakmile donesli víno a poháry - Lopin přinesl vysoký hliněný džbán a ulomil zátku, Nerim donesl poháry na dřevěném podnose - Mat je poslal pro Harnana a ostatní vojáky.
"Určitě se někde opíjejí, což mi připadá jako dobrý nápad," prohlásil. "To je rozkaz. Vyřiď jim, že jsem řekl, ať se s váma podělí."
Lopin se hluboko poklonil. "Pomáhal jsem veliteli, občas jsem mu obstaral pár věcí, můj pane. Čekám, že bude s pálenkou velkorysý. Pojď, Nerime. Urozený pán Mat chce, abychom se opili, a ty se se mnou opiješ, i kdybych si na tebe měl sednout a nalít ti kořalku do krku." Střídmý Cairhieňan nesouhlasem vcucl tváře, nicméně se uklonil a ochotně za Tairenem odešel. Mat si nemyslel, že na něm bude muset Lopin sedět, ne dnes večer.
Přišel Juilin s Amatherou a Olverem, takže ke kamenům přidali na stůl ještě kus plátna pro hady a lišky. Amathera uměla hrát slušně, což nebylo divu, vzhledem k tomu, že bývala vládkyní, ale když s Olverem prohráli, našpulila rty ještě víc, třebaže s ním nikdy nikdo nevyhrál. Jenže Mat tušil, že nebyla nijak zvlášť dobrá vládkyně. Ti, kdo nehráli, seděli na kavalci. Mat pozoroval, jak hrají ostatní, a Juilin se díval, jak hraje Amathera. Zřídkakdy od ní odtrhl oči, jen když byl s hraním na řadě sám. Noal žvanil jako obvykle - ale dokázal si vymýšlet i při hraní a mluvení na jeho hru zřejmě nemělo žádný vliv - a Tom si četl dopis, který mu Mat kdysi dávno přinesl. Stránka byla celá pomačkaná, jak ji nosil v kapse, a ušmudlaná, jak ji četl pořád dokola. Řekl, že je to dopis od mrtvé ženy.
K všeobecnému překvapení se objevil Domon s Egeanin. Ne že by se Matovi vyhýbali, co se vystěhoval ze zeleného vozu, ale ani ho nijak zvlášť nevyhledávali. Jako všichni ostatní, i oni měli lepší šaty, než byl jejich původní převlek. Egeanin měla rozdělené sukně a kabát s vysokým límcem, obojí z modrého sukna, žlutě vyšívaného na lemech a manžetách, což působilo trochu jako uniforma. Domon byl v dobře střiženém hnědém kabátě a pytlovitých kalhotách zastrčených do holínek s manžetami pod koleny. Vypadal na úspěšného, byť ne úplně bohatého illánského kupce.
Jakmile Egeanin vstoupila, Amathera, která právě hrála s Olverem, se jí u nohou stočila do klubíčka. Juilin si povzdechl a vstal, ale Egeanin se k ní sklonila první.
"To nemusíš dělat, ani se mnou, ani s ostatními," protáhla, popadla Amatheru za ramena a zvedla ji na nohy. Amathera vstávala pomalu, váhavě, a pořád klopila oči, dokud jí Egeanin nedala ruku pod bradu a hlavu jí jemně nezvedla. "Dívej se mi do očí. Dívej se každému do očí." Taraboňanka si nervózně olízla rty, ale i když Egeanin odtáhla ruku, dál se jí dívala do obličeje. Na druhou stranu měla oči pořádně vykulené.
"To je změna," zabručel Juilin podezíravě. A s nádechem hněvu. Vypadal jako socha vyřezaná z tmavého dřeva. Nesnášel Seanchany za to, co udělali Amatheře. "Nazvala jsi mě zlodějem, že jsem ji osvobodil." Vztekal se stále víc. Nesnášel zloděje. A pašeráky, což byl zase Domonův obor.
"Všechno se časem mění," opáčil Domon žoviálně a usmíval se, aby sebral ostří svým slovům. "Díváš se na poctivého muže, pane chytači zlodějů. Leilwin mě přiměla slíbit, že se vzdám pašování, než souhlasila, že se za mě provdá. Ať se propadnu, kdo kdy slyšel o ženě, jež se odmítne vdát za muže, pokud se on nevzdá výnosného obchodu?" Smál se, jako by to byl nejlegračnější vtip na světě.
Egeanin ho praštila pěstí do žeber dost silně, aby se smát přestal. Když si ji vzal, musel mít žebra jednu podlitinu. "Čekám, že ten slib dodržíš, Bayle. Já se měním a ty musíš taky." Zalétla pohledem k Amatheře - nejspíš aby se ujistila, že ji pořád poslouchá. Egeanin chtěla, aby ostatní poslouchali její rozkazy - a napřáhla ruku k Juilinovi. "Já se měním, pane Sandare. A co ty?"
Juilin zaváhal, pak jí ruku stiskl. "Zkusím to." Mluvil pochybovačně.
"Žádám jen o upřímnou snahu." Zamračila se kolem sebe a zakroutila hlavou. "Viděla jsem paluby orlopů míň přecpané, než je to tady. Máme ve voze slušné víno, pane Sandare. Připojíš se k nám se svou

dámou na pohár?"
Juilin opět zaváhal. "Už skoro vyhrál," prohlásil nakonec. "Nemá smysl v tom pokračovat." Narazil si na hlavu červený klobouk, upravil si tmavý, dole rozšířený tairenský kabát, což bylo zbytečné, a obřadně nabídl rámě Amatheře. Ona se ho chytila, a i když oči pořád upírala do tváře Egeanin, třásla se.
"Předpokládám, že Olver tady bude chtít zůstat a hrát si, ale my s mou paní se s tebou a tvým manželem, paní Bez lodi, rádi napijeme." Tvářil se maličko vyzývavě. Jemu bylo zcela jasné, že se Egeanin bude muset ještě hodně snažit, než mu dokáže, že v Amatheře už nevidí ukradený majetek.
Egeanin kývla, jako by mu dokonale rozuměla. "Světlo na vás dnes večer i po všechny dny a noci, co nám zbývají, sviť," rozloučila se, na sebe docela vesele.
Poté co odešly, zaduněl hrom. A ještě jednou, a do střechy stanu zabušil déšť a rychle se měnil v liják. Jestli Juilin a ostatní neutíkali, museli být promočení až na kůži.
Noal se usadil naproti Olverovi a převzal Amatheřinu hru. Hodil kostky pro hady a lišky. Černá kolečka, představující Olvera a jej, byla na kraji látky s namalovanou pavučinou, ale každému bylo jasné, že to nezvládnou. Aspoň každému kromě Olvera. Ten hlasitě zasténal, když se světlé kolečko vlnivě protáhlo jako had, dotklo se jeho kolečka, a znovu, když se kolečko s trojúhelníkem dotklo Noalova.
Noal pokračoval ve vyprávění od místa, kde ho vyrušili Egeanin s Domonem, o nějaké údajné plavbě lodi Mořského národa. "Ženy Atha'an Miere jsou nejpůvabnější na světě," prohlásil a posunul černá kolečka do kruhu uprostřed látky, "jsou půvabnější než Domanky, a to o něčem svědčí. A když jsou mimo dohled pevniny -" Náhle se odmlčel, odkašlal si a zadíval se na Olvera, který skládal hady a lišky do rohů.
"Co pak udělají?" zeptal se Olver.
"No…" Noal si ohnutým prstem přetřel nos. "Lezou v lanoví tak obratně, až by sis myslel, že mají místo nohou ruce. To dělají." Olver otevřel pusu a Noal si vydechl úlevou.
Mat začal sundávat černé a bílé kameny z desky a ukládal je do dvou vyřezávaných dřevěných krabic. Kostky v hlavě mu rachotily, i když hrom duněl stále víc. "Ještě hru, Tome?"
Bělovlasý muž vzhlédl od dopisu. "Myslím, že ne, Mate. Dneska v noci mám v hlavě zmatek."
"Jestli se můžu zeptat, Tome, proč ten dopis pořád čteš? Teda, občas se tváříš, jako by ses snažil rozluštit nějakou hádanku." Olver nadšeně zavýskl nad dobrým hodem.
"Protože se snažím, jistým způsobem. Na." Natáhl ruku, ale Mat zavrtěl hlavou.
"To není moje věc, Tome. Je to tvůj dopis a já na hádanky nemám hlavu."
"Ale je. Moirain ho napsala těsně před… No, napsala ho."
Mat na něj dlouho jen zíral, než si pomačkaný papír vzal, a když mu zrak padl na rozmazaný atrament, zamrkal. Stránka byla pokrytá drobnými písmenky a začínala: "Můj nejdražší Tome." Kdo by si pomyslel, že právě Moirain bude starého Toma Merrilina oslovovat takto? "Tome, tohle je osobní, neměl bych -"
"Čti," přerušil ho Tom. "Uvidíš."
Mat se zhluboka nadechl. Dopis od mrtvé Aes Sedai, který byl hádankou a nějak se ho týkal? Najednou se mu vůbec číst nechtělo. Ale stejně začal. A stávaly mu z něj vlasy hrůzou.

Můj nejdražší Tome,
je mnoho slov, která bych ti ráda napsala, slov ze srdce, ale odsunula jsem je, protože vím, že musím, a je málo času. Spoustu věcí ti nemohu říci, protože bych tím přivodila pohromu, ale povím ti, co mohu. Věnuj pozornost tomu, co říkám. Zakrátko sejdu dolů do přístavu a tam se střetnu s Lanfear. Jak to vím? To tajemství patří jiným. Postačí, že to vím, a ať je tato vědomost důkazem toho ostatního, co říkám.
Až dostaneš tento dopis, uslyšíš, že jsem mrtvá. Všichni tomu budou věřit. Nejsem mrtvá a je možné, že se dožiju určeného stáří. Je také možné, že ty, Mat Cauthon a další muž, kterého neznám, se mě pokusíte zachránit. Říkám možná, protože je možné, že to neuděláte nebo to nepůjde nebo Mat odmítne. Nemá mě v takové lásce jako zřejmě ty a má k tomu důvody, které bezpochyby považuje za dobré. Víc bude znamenat smrt pro všechny. Méně bude znamenat smrt pro všechny. I když půjdeš jen s Matem a tím dalším, může to znamenat smrt. Viděla jsem vás, jak to zkoušíte, jeden, dva i všichni tři. Viděla jsem sebe, jak při tom pokusu umírám. Viděla jsem nás všechny, jak žijeme a umíráme jako zajatci.

Pokud se přesto rozhodneš to zkusit, mladý Mat zná způsob, jak mě najít, ale nesmíš mu tento dopis ukázat, dokud o něj nepožádá. To je nesmírně důležitě. Nesmí se o tomto dopise dozvědět, dokud se nezeptá. Události musejí proběhnout jistým způsobem za každou cenu.
Jestli ještě uvidíš Lana, vyřiď mu, že tohle je pro dobro všech. Jeho osud vede po jiné stezce. Přeji mu s Nyneivou hodně štěstí.
Poslední věc. Zapamatuj si, co víš o hře Hadi a lišky. Zapamatuj si to a řiď se tím.
Je čas, musím udělat, co musím.
Kéž na tebe svítí Světlo a dá ti radost, můj nejdražší Tome, ať už se ještě někdy uvidíme nebo ne.
Moirain

Zaduněl hrom. Vhodné. Mat potřásl hlavou a vrátil dopis Tomovi. "Tome," začal mírně, "Lanovo pouto s ní bylo zlomeno. To udělá jenom smrt. Řekl, že je mrtvá."
"A její dopis říká, že tomu všichni uvěří. Věděla to, Mate. Věděla to dopředu."
"To je možný, jenže Moirain a Lanfear propadly tím dveřovým ter'angrialem a ten se roztavil. Byl z krevele, nebo tak aspoň vypadal, jako kámen, Tome, a přece se roztavil jako vosk. Viděl jsem to. Odešla tam, kde jsou Eelfinnové, a jestli je naživu, my se tam už nedostaneme."
"Věž Ghenjei," pípl Olver a všichni tři dospělí se k němu otočili. "Řekla mi to Birgitte," bránil se. "Věž Ghenjei je cesta do zemí Aelfinnů a Eelfinnů." Udělal gesto, jímž začínala hra Hadi a lišky, trojúhelník načrtnutý ve vzduchu a vlnitou linku přes něj. "Ona ví ještě víc příběhů než ty, pantáto Charine."
"Nemyslíš snad Birgitte Se stříbrným lukem, že ne?" zavrčel Noal suše.
Chlapec se na něho významně podíval. "Nejsem malý, pantáto Charine. Ale s lukem to vážně umí, takže to možná je ona. Teda Birgitte znovu narozená."
"To je jen málo pravděpodobný," prohlásil Mat. "Taky jsem s ní mluvil, víš, a poslední, co chce, je být nějaká zatracená hrdinka." Slovo držel a Birgittino tajemství u něj bylo v bezpečí. "V každým případě nám tohle moc nepomůže, leda by ti řekla, kde stojí." Olver smutně zavrtěl hlavou a Mat mu protřepl vlasy. "To není tvoje chyba, chlapče. Bez tebe bychom ani nevěděli, že existuje." Zřejmě to moc nepomůže. Olver sklíčeně hleděl na červené plátno.
"Věž Ghenjei," ozval se Noal, posadil se se zkříženýma nohama a urovnal si kabát. "Ten příběh zná už jen málokdo. Jain vždy říkal, že ji jednou půjde hledat. Prý je to někde na Stínovým pobřeží."
"To je ale pořádný kus země." Mat vrátil víko na krabičku s kameny. "Mohlo by to trvat celý roky." Jestli mela Tuon pravdu, tolik času neměli, a on si byl jistý, že pravdu má.
Tom zavrtěl hlavou. "Říká, že to víš, Mate. ‚Mat zná způsob, jak mě najít.' Pochybuju, že to napsala jen tak."
"Já přece nemůžu za to, co říká, ne? O žádný věži Ghenjei jsem doteď nikdy neslyšel."
"Škoda," povzdechl si Noal. "Rád bych ji viděl, něco, co zatracený Jaim Dalekokroký nikdy nedokázal. Klidně to vzdej," dodal, když Tom otevřel ústa. "Nezapomněl by, kdyby ji viděl, a i kdyby to jméno nikdy neslyšel, musel by si vzpomenout, až by uslyšel o divné věži, která posílá lidi do cizích zemí. Prý se leskne jako leštěná ocel, je padesát sáhů vysoká, deset široká a není na ní žádný otvor. Kdo by zapomněl na tohle?"
Mat strnul. Černý šátek ho najednou tísnil kolem krku. Jizva po oběšení mu najednou připadala čerstvá a pálila ho. Nemohl se nadechnout.
"Jestli tam není žádný otvor, jak se dostaneme dovnitř?" poznamenal Tom.
Noal jen pokrčil rameny, ale promluvil Olver. "Birgitte říkala, že bronzovým nožem uděláš znamení na kterékoliv její straně." Zopakoval znamení začínající hru. "Říkala, že to musí být bronzový nůž. Uděláš to znamení a dveře se otevřou."
"Co ještě ti říkala o -" začal Tom a zamračeně se odmlčel. "Co tě trápí, Mate? Vypadáš, že začneš zvracet."
Trápila ho vzpomínka, a pro změnu to nebyla vzpomínka jiného muže. Ty měl nacpané do hlavy, aby mu vyplnily mezery ve vlastní paměti, což dělaly, a víc, jak se zdálo. Rozhodně si pamatoval mnohem víc dní, než kolik jich prožil. Ale celé úseky vlastního života byly pro něj ztraceny a jiné byly jako moly prožrané pokrývky či byly šeré a nejasné. Na útěk ze Shadar Logothu měl jen útržky vzpomínek a velmi nejasné

vzpomínky na útěk na Domonově říčním korábu, ale jedna věc z té plavby byla jasná. Věž lesknoucí se jako leštěná ocel. Na zvracení? To mu tedy rozhodně bylo.
"Asi vím, kde ta věž je, Tome. Nebo spíš, ví to Domon. Ale nemůžu jít s tebou. Eelfinnové budou vědět, že přicházím, a Aelfinnové možná taky. Ať shořím, už možná vědí o tom dopise, protože jsem si ho přečetl. Možná znají každý slovo, co jsme tu řekli. Nedá se jim věřit. Využijí každé příležitosti, a jestli zjistí, že přicházíš, naplánují si udělat právě tohle. Stáhnou tě z kůže a udělají si z ní postroje." Jeho vzpomínky na ně byly jeho vlastní, ale další je podpořily.
Všichni na něho zírali, jako by se zbláznil, dokonce i Olver. Musel jim povědět o svém setkání s Aelfinny a Eelfinny. Alespoň to nejnutnější. Ne o odpovědích od Eelfinnů ani o dvou darech od Aelfinnů. Ale jiné vzpomínky byly nutné, aby mohl vysvětlit, jak přišel na to, že jsou s ním Eelfinnové a Aelfinnové spojení. I světle kožené řemeny, které nosili Eelfinnové. To bylo důležité. Řekl, že chce odejít, ale zapomněl říct živý, a tak ho odvedli ven a oběsili ho. Dokonce si sundal šátek, aby jim ukázal tu jizvu, což dělával málokdy. Všichni tři ho mlčky poslouchali, Tom s Noalem pozorně, Olver užasle. Déšť bušící do stanu byl jediným hlasem zvenčí.
"Tohle všechno musí zůstat jenom mezi námi," dokončil. "Aes Sedai už tak mají dost důvodů, dostat mě do rukou. Jestli zjistí to o těch vzpomínkách, už se jich nadosmrti nezbavím." A zbaví se jich někdy? Začínal si myslet, že ne, ale to nebyl důvod poskytnout jim další důvody, aby strkaly nos do jeho věcí.
"Nejsi nějak spřízněný s Jainem?" Noal mírně zvedl ruce, aby ho uklidnil. "Mír, člověče. Věřím ti. Jde jen o to, že to překonává všechno, co jsem kdy dokázal já. Všechno, co kdy dokázal Jain. Nevadilo by, kdybych byl ten třetí? V nesnázích umím být užitečný, víš."
"Ať shořím, copak ti všechno, co jsem říkal, jen prošlo jedním uchem dovnitř a druhým ven? Oni budou vědět, že jsem na cestě. Možná už teď vědí všechno!"
"Na tom nezáleží," přidal se Tom. "Ne mně. Půjdu sám, jestli to bude nutný. Ale pakliže jsem to četl správně," začal znovu skládat dopis, téměř něžně, "jedinou naději na úspěch máme, když jedním z těch tří budeš ty." Dál se jen mlčky díval Matovi do očí.
Mat chtěl odvrátit zrak, jenomže nemohl. Zatracená Aes Sedai! Ta ženská je skoro určitě mrtvá, a přece se ho pořád snaží dokopat k tomu, aby byl hrdina. No, hrdiny akorát vždycky poplácají po hlavě a odstrčí z cesty, dokud je zase nepotřebují, teda, pokud vůbec přežijí být hrdiny. Což se nestávalo často. Moirain nikdy nevěřil a neměl ji ani rád. Jenom hlupáci věří Aes Sedai. Ale nebýt jí, byl by doma ve Dvouříčí, kydal stáje a staral se o tátovy krávy. Nebo by byl mrtvý. A starý Tom si tady jenom tak sedí a civí na něho. To ho štvalo. Měl Toma rád. Krev a zatracený popel.
"Ať shořím jako hlupák," zamumlal. "Tak já půjdu."
Nad hlavou se jim zablýsklo tak jasně, že ve stanu bylo náhle jasno, a hned udeřil hrom. Když utichl, měl Mat v hlavě naprosté ticho. Zastavily se poslední kostky. Bylo mu do pláče.

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho začátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho záznamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se datuje od konce válek a oslavuje domnělé osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenává každý rok jako Svobodný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, rozbíjení a rozvratu, způsobenými stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávající léta Nové éry (NE), se používá v současné době.

Aelfinnové: Rasa bytostí, vzhledem podobných lidem, ale s hadími rysy, kteří dávají pravdivé odpovědi na tři otázky. Ať je otázka jakákoliv, jejich odpověď je vždycky pravdivá, byť je často vyjádřena v nejasné formě, ale otázky týkající se Stínu mohou být nesmírně nebezpečné. Není známo, kde žijí, ale lze

je navštívit přes ter'angrial, který kdysi patřil Mayene, ale v současné době je držen v Tearském Kameni. Prý se za nimi lze dostat také přes věž Ghenjei. Hovoří starým jazykem, zmiňují se o smlouvách a ptají se těch, kdo vstoupí, jestli nemají železo, hudební nástroje nebo nástroje na rozděláni ohně. Viz též Eelfinnové.
Amayarové: Suchozemští obyvatelé ostrovů Mořského národa. Kromě Atha'an Miere o nich ví jen málokdo. Amayarové jsou řemeslníci, kteří vyrábějí porcelán Mořského národa. Jsou vyznavači vodní cesty, která si cení smíření s tím, co je, a ne přání po něčem, co by mohlo být, na moři se cítí nepříjemně a vydávají se na vodu jenom v malých člunech kvůli rybaření. Nikdy se nepouštějí z dohledu pevniny. Jsou velmi mírumilovní a guvernéři Atha'an Miere s nimi mají jenom málo práce. A protože guvernéři Atha'an Miere se zase netouží příliš vzdalovat z moře, Amayarové si své vesnice v podstatě řídí podle vlastních pravidel a zvyků.
Arad Doman: Stát na pobřeží Arythského oceánu, v současné době zmítaný občanskou válkou a válkami proti těm, kteří se přidali k Draku Znovuzrozenému. Hlavním městem je Bandar Eban. V Arad Domanu volí vladaře (krále či královnu) rada hlav kupeckých cechů (kupecká rada), složená téměř výhradně z žen. Vladař musí být urozeného rodu, ne kupec, a je volen doživotně. Legálně má absolutní moc, může však být sesazen tříčtvrtinovou většinou rady. Současným vladařem je král Alsalam Saeed Almadar, urozený pán z Almadaru, hlava rodu Almadar. Místo jeho současného pobytu je zahaleno tajemstvím.
asha'mani: 1. Ve starém jazyce: "obránci" nebo "ochránci", ale vždy obránci spravedlnosti a pravdy. 2. Společné jméno a také hodnost dané mužům, kteří přišli do Černé věže poblíž Caemlynu v Andoru, aby se zde naučili usměrňovat. Jejich výcvik se soustředí na způsoby, jakými lze použít jedinou sílu jako zbraň, a dalším rozdílem oproti Bílé věži je to, že jakmile se naučí uchopit saidín, mužskou polovici jediné síly, vyžaduje se od nich, aby všechny denní práce vykonávali s pomocí jediné síly. Novým rekrutům se říká vojáci. Nosí prosté černé kabáty s vysokým límcem podle andorské módy. Povýšení na zasvěceného s sebou přináší právo nosit na límci kabátu stříbrný špendlík, nazývaný meč. Povýšení na asha'mana přináší právo nosit dračí špendlík, červený smalt ve zlatě, na límci spolu s mečem. Ačkoliv mnoho žen, včetně manželek, uprchne, když zjistí, že jejich muži skutečně dokážou usměrňovat, značný počet mužů v Černé věži je ženatých a používá jistou variantu strážcovského pouta, aby si s manželkami vytvořili propojení. Totéž pouto, pozměněné, takže vynucuje poslušnost, se v poslední době používá ke spojení lapených Aes Sedai. S některými asha'many se mohly spojit Aes Sedai, třebaže použily tradiční strážcovské pouto. Asha'many vede Mazrim Taim, který si říká M'Hael, ve starém jazyce "vůdce".
Balwer, Sebban: Původně tajemník Pedrona Nialla (pan velicí kapitán dětí Světla) na veřejnosti a tajně jeho mistr špion. Z vlastních důvodů pomohl po Niallově smrti Morgase (bývalé královně Andoru) uniknout před Seanchany z Amadoru a nyní je zaměstnán jako tajemník Perrina t'Bashereho Aybary a Faile ni Bashere t'Aybara. Jeho povinnosti se ale rozšířily a nyní řídí činnost Cha Faile a funguje jako Perrinův mistr špion, třebaže ho za něj Perrin nepovažuje. Viz též Cha Faile.
Banda Rudé ruky: Viz Shen an Calhar
corenne: Ve starém jazyce "návrat". Jméno, které Seanchané dali flotile tisíce lodí a stovkám tisíc vojáků, řemeslníků a ostatních, plujících na těch lodích, kteří přijdou za Předběžníky, aby si vyžádali země ukradené potomkům Artuše Jestřábí křídlo. Corenne vede hlavní kapitán Lunal Galgan. Viz též Hailene, Rhyagelle.
cuendillar: Údajně nezničitelná substance vytvořená ve věku pověstí. Každou známou sílu použitou k jeho rozbití je schopen pohltit a tím zesílit. Ačkoliv se jeho výroba považovala za navždy ztracenou, vynořily se povídačky o tom, že se objevily nové předměty z něj vyrobené. Známý též jako srdečník.
da'covale: 1. Ve starém jazyce: "ten, kdo je vlastněn" nebo "osoba, která je majetkem". 2. Mezi Seanchany velice často používný výraz pro otroky. Otroctví má v Seanchanu dlouhou a neobvyklou tradici, neboť otroci mají možnost získat postavení s velikou mocí a otevřenými pravomocemi včetně nad těmi, kteří jsou svobodní. Je také možné, aby ti s velkou mocí skončili jako da'covale. Viz též só'džin.
der'morat-: 1. Ve starém jazyce: "mistr cvičitel". 2. Mezi Seanchany předpona ukazující na staršího a velmi zkušeného cvičitele jednoho druhu exotických zvířat, který cvičí ostatní, jako např. der'morat'raken. Der'morat může mít velmi vysoké společenské postavení, k nejvýše postaveným patří der'sul'dam, cvičitelka sul'dam, což je ve vojsku velmi vysoká důstojnická hodnost. Viz též morat.

depozitář: Část věžové knihovny. Existuje dvanáct veřejně známých depozitářů. V každém jsou knihy a záznamy týkající se konkrétního tématu, případně témat spřízněných. Ve třináctém depozitáři, o kterém vědí jen některé Aes Sedai, se skladují tajné dokumenty, záznamy a dějiny, k nimž má přístup pouze amyrlin, kronikářka a přísedící věžové sněmovny. A pochopitelně ta hrstka knihovnic, které ho udržují.
děti Světla: Společenství držící se přísné asketické víry, odhodlané porazit Temného a zničit jeho temné druhy. Založeno během stoleté války Lothairem Mantelarem na obranu víry před rostoucím počtem temných druhů, během války se vyvinulo v plně vojenskou organizaci, jejíž členové jsou naprosto nesmlouvaví v otázkách víry a jsou přesvědčeni, že pouze oni znají pravdu a právo. Nenávidí Aes Sedai a považují je a všechny, kdož jim pomáhají nebo se s nimi přátelí, za temné druhy. Neuctivě se jim přezdívá bělokabátníci, hlavní velitelství měli původně v Amadoru v Amadicii, ale když Seanchané město dobyli, museli odejít. Ve znaku mají ve stříbrném poli zlaté sluneční paprsky. Viz též tazatelé.
Dračí legie: Velký vojenský pěší útvar, spojenci Draka Znovuzrozeného. Cvičí ji Davram Bashere podle pravidel, která vymyslel s Matem Cauthonem, pravidel, jež se výrazně liší od obvyklého výcviku pěšáků. I když se mnoho mužů přihlásilo dobrovolně, velký počet legionářů seberou verbíři z Černé věže, když zprvu shromáždí všechny muže v oblasti, kteří chtějí následovat Draka Znovuzrozeného, a teprve poté, co je provedou průchodem poblíž Caemlynu, z nich vyberou ty, kteří se mohou naučit usměrňovat. Zbytek, mnohem větši počet, pošlou do Bashereho výcvikových táborů.
Eelfinnové: Rasa bytostí, vzhledem podobných lidem, ale s liščími rysy, které plní přání, třebaže žádají něco na oplátku. Pokud žádající osoba nedojedná cenu, určí si ji Eelfinnové. Nejběžnější cenou za takových okolností je smrt, avšak Eelfinnové přesto splní svou část dohody, i když obvykle ne způsobem, jaký žadatel očekává. Není známo, kde žijí, ale je možné je navštívit přes ter'angrial, který se nalézal v Rhuideanu. Tento ter'angrial odvezla Moirain Damodred do Cairhienu, kde byl zničen. Prý se za nimi lze dostat také přes věž Ghenjei. Kladou stejné otázky ohledně ohně, železa a hudebních nástrojů jako Aelfinnové. Viz též Aelfinnové.
Fain, Padan: Bývalý temný druh, nyní něco víc a horší než temný druh, také nepřítel Zaprodanců stejně jako nepřítel Randa al'Thora, jehož z duše nenávidí. Naposledy byl viděn ve Far Maddingu ve společnosti Torama Riatina, jenž tam zahynul.
Fel, Herid: Autor Rozumu a nerozumu a dalších knih. Byl studentem (a učitelem) historie a filozofie na akademii v Cairhienu. Byl nalezen ve své pracovně roztrhán na kusy.
Hadi a lišky: Hra, kterou milují děti, dokud nevyrostou a neuvědomí si, že pokud neporuší pravidla, nemůžou nikdy vyhrát. Hraje se na desce se sítí čar a šipkami ukazujícími směr. Je tu deset koleček s namalovanými trojúhelníky, představujících lišky, a deset koleček s vlnovkou, představujících hady. Hra začíná průpovídkou "Odvaha posiluje, oheň oslepuje, hudba omamuje, železo poutá", přičemž se jednou rukou kreslí ve vzduchu trojúhelník s vlnovkou. Háže se kostkami a hody určují tahy hráčů, hadů a lišek. Pokud had nebo liška skončí na kolečku hráče, ten vypadává ze hry, a pokud jsou dodržována pravidla, dojde k tomu vždy.
Hailene: Ve starém jazyce "Předběžníci" nebo "Ti, kteří přišli předtím". Název pro velký seanchanský expediční sbor, jenž byl vyslaný přes Arythský oceán na výzvědy do zemí, kde kdysi vládl Artuš Jestřábí křídlo. Nyní pod velením vznešené paní Suroth, kdy se rozrostl o rekruty z porobených území, Hailene zašlo mnohem dál, než byl jeho původní cíl, a po něm nastoupilo Corenne. Viz též Corenne, Rhyagelle.
Hanlon, Daved: Temný druh, kdysi velitel Stříbrných lvů sloužících Zaprodanci Rahvinovi, když držel Caemlyn pod jménem urozený pán Gaebril. Odsud vzal Hanlon Stříbrné lvy do Cairhienu, protože dostal rozkaz vyvolat další vzpouru proti Draku Znovuzrozenému. Stříbrné lvy zničila "bublina zla" a Hanlona odveleli zpět do Caemlynu a pod jménem Doilin Mellar se vnutil do přízně dědičce Elain. Podle jistých řečí udělal mnohem víc, než že se jí jen vnutil do přízně.
hlavní kapitán: 1. Vojenská hodnost velitele královniny gardy v Andoru. V současné době má tuto hodnost urozená paní Birgitte Trahelion. 2. Titul hlavy zeleného adžah, ačkoliv je známý pouze zeleným. V současné době má tuto hodnost Adelorna Bastine ve Věži a Myrelle Berengari mezi vzbouřenými Aes Sedai pod velením Egwain z al'Vereů. 3. Seanchanská hodnost, nejvyšší u Vždyvítězného vojska kromě hlavního maršála, což je dočasná hodnost, občas udělovaná hlavnímu kapitánovi velícímu válce.
hledači: Formálněji hledači pravdy. Je to policejní a špionážní organizace seanchanského císařského

trůnu. Ačkoliv je většina hledačů da'covale, tedy majetkem císařské rodiny, mají rozsáhlé pravomoci. Dokonce i urození mohou být zatčeni, pokud nezodpovědí hledačům jejich otázky nebo s nimi plně nespolupracují, kdy míru spolupráce určují sami hledači, podléhající pouze císařovně. Svá hlášení posílají nižším rukám, které ovládají je i naslouchače. Většina hledačů má dojem, že ruce nepředávají tolik informací, kolik by měly. Na rozdíl od naslouchačů je úloha hledačů aktivní. Hledači, kteří jsou da'covale, mají na rameni znamení krkavce a věže. Na rozdíl od smrtonošů se hledači tímto znamením málokdy chlubí, částečně proto, že potom nezbytně prozradí, kdo jsou. Viz též naslouchači, ruka.
hradební legie: Bývalý elitní vojenský útvar Ghealdanu, který tvořil nejen jádro vojska, tvořeného ozbrojenci ghealdanské šlechty, ale také poskytoval tělesnou stráž vládci Ghealdanu a místo městské hlídky spravoval hlavní město Jehannah. Poté co byli pobiti a rozprášeni stoupenci proroka Masemy, šlechtici z korunní rady se rozhodli obejít bez legie a jejich vliv a moc se zvýšily, takže mohli zabránit novému vytvoření legie. Současná královna Ghealdanu, Alliandra Maritha Kigarin, však hodlá udělat právě to. Její plány by měly dalekosáhlé důsledky, pokud by se o nich korunní rada doslechla.
Cha Faile: 1. Ve starém jazyce: "sokolí spár". 2. Jméno, které přijali mladí Cairhieňané a Tairenové, kteří se pokoušejí řídit ji'e'toh a přísahali věrnost Faile ni Bashere t'Aybara. Potají fungují jako její osobní zvědové a špioni. Od jejího zajetí Shaidy pokračují ve své činnosti pod vedením Sebbana Balwera.
Ishara: První královna Andoru (asi 994 - 1020 SR). Po smrti Artuše Jestřábí křídlo Ishara přesvědčila svého manžela, jednoho z nejlepších Artušových generálů, aby vzdal obléhání Tar Valonu a doprovodil ji do Caemlynu s tolika vojáky, kolik jich sežene. Ostatní se pokoušeli zabrat celou Artušovu říši a neuspěli, ale Ishara se zmocnila malé části a uspěla. Dnes skoro každý urozený rod v Andoru udává svůj původ od Ishary a právo na Lví trůn závisí na počtu jejích přímých potomků i na počtu linií, které se od ní odvozují.
jednotky délky: 30 coulů = 9 dlaní = 1 krok; 2 kroky = 1 sáh; 1 000 sáhů = 1 míle; 4 míle = 1 legue.
jednotky hmotnosti: 10 uncí = 1 libra; 10 liber = 1 kámen; 10 kamenů = 1 centnýř; 10 centnýřů = 1 tuna.
Kaensada: Oblast v Seanchanu, obydlená méně civilizovanými horskými kmeny. Tyhle kmeny hodně bojují mezi sebou, stejně jako individuální rodiny uvnitř kmenů. Každý kmen má vlastní zvyky a tabu, která většinou nedávají smysl nikomu mimo kmen. Většina domorodců se civilizovanějším obyvatelům Seanchanu vyhýbá.
kalendář: Týden má 10 dní, měsíc 28 dní, rok 13 měsíců. Několik svátků nepatří do žádného měsíce. Sem patří Letnice (nejdelší den v roce), svátek Díkůvzdání (jednou za čtyři roky o jarní rovnodennosti) a svátek Spásy všech duší, také zvaný Všedušní den (jednou za deset let o podzimní rovnodennosti). Měsíce mají jména - taisham, jumara, saban, aine, adar, saven, amadaine, tammaz, maighdal, choren, shaldine, nesan a danu -, ale ta se používají téměř výhradně v úředních dokumentech. Většina lidí si docela vystačí s ročními dobami.
kopinický kapitán: Ve většině zemí šlechtičny obvykle samy nevodí své ozbrojence do bitev a najímají si na to profesionálního vojáka, téměř vždycky prostého rodu, jenž je zodpovědný za výcvik i velení ozbrojencům. Podle toho, o kterou zemi se jedná, se takový muž nazývá kopinický kapitán, mečový kapitán, vrchní podkoní či vrchní kopiník. Vykládá se o blízkých vztazích, které mezi urozenou paní a sluhou často vznikají, snad nevyhnutelně. Občas jsou dokonce pravdivé.
královnina garda: Elitní vojenský útvar v Andoru. V době míru je garda zodpovědná za udržování královnina zákona a míru. K uniformě královniny gardy patří červený kabát, leštěná kroužková a plátová zbroj, jasně rudý plášť a kónická přílba s mřížovým hledím. Vysocí důstojníci nosí uzly hodnosti na ramenou a mohou mít i zlaté ostruhy se lví hlavou. Nedávným příspěvkem ke královnině gardě je osobní stráž dědičky, tvořená výhradně ženami. Jedinou výjimkou je její kapitán Doilin Melar. Gardistky nosí mnohem složitější uniformy než gardisté, včetně klobouků se širokými krempami s bílými chocholy a rudě lakované kyrysy a přílby s bílým lemem a krajkou lemované šerpy s bílým lvem Andoru.
marath'damane: Ve starém jazyce "ty, které je nutné uvázat" a také "ta, kterou je nutné uvázat". Seanchané tenhle výraz používají pro každou ženu, která je schopná usměrňovat a není uvázaná jako damane.
mečový kapitán: Viz kopinický kapitán.
Mellar, Doilin: Viz Hanlon, Daved.

měna: Po mnoha staletích obchodování se ve všech zemích užívají standardizované výrazy pro peníze: koruny (největší mince), marky a groše. Koruny a marky se razí ve zlatě nebo stříbře, groše jsou stříbrné nebo měděné, těm se někdy říká měďáky. V různých zemích ale mohou mít mince různou velikost a váhu. Dokonce i v jednom státě se mince ražené různými vládci mohou lišit váhou a velikostí. Kvůli obchodu se dají peníze mnoha států najít téměř kdekoliv. Z toho důvodu všichni bankéři, lichváři a kupci používají váhy, aby určili hodnotu té které mince. Z tohoto důvodu převažují i velké množství mincí. Nejtěžší mince jsou z Andoru a Tar Valonu, a na těchto dvou místech je jejich poměrná hodnota takováto: 10 měděných grošů = 1 stříbrný groš. 100 stříbrných grošů = 1 stříbrná marka. 10 stříbrných marek = 1 stříbrná koruna. 10 stříbrných korun = 1 zlatá marka. 10 zlatých marek = 1 zlatá koruna. Naproti tomu v Altaře, kde největší mince obsahují méně zlata a stříbra, je jejich poměrná hodnota takováto: 10 měděných grošů = 1 stříbrný groš. 21 stříbrných grošů = 1 stříbrná marka. 20 stříbrných marek = 1 stříbrná koruna. 20 stříbrných korun = 1 zlatá marka. 20 zlatých marek = 1 zlatá koruna. Jediným papírovým oběživem jsou "průvodní listiny", které vydávají bankéři, jež zaručují, že při předložení listiny obdrží dotyčný určitou sumu peněz. Kvůli velkým vzdálenostem mezi městy je cestování časově náročné a ztěžuje tak transakce na velké vzdálenosti, takže průvodní listina může být přejata za plnou cenu ve městě poblíž sídla banky, která ji vydala, ale ve vzdálenějším městě už za cenu nižší. Pokud se někdo vydává na delší cestu, má s sebou obvykle jednu či víc průvodních listin, aby je v případě potřeby směnil za peníze. Průvodní listiny obvykle přijímají pouze bankéři nebo kupci a nelze jimi platit v obchodech.
Mera'din: Ve starém jazyce "bezbratří". Jméno přijali, jako společenstvo, ti Aielové, kteří opustili kmen i klan a odešli k Shaidům, neboť nedokážou přijmout Randa al'Thora, mokřiňana, jako Car'a'carna, nebo proto, že odmítli přijmout odhalení týkající se dějin a původu Aielů. Opuštění kmene a klanu je mezi Aiely téměř neslýchané, proto je shaidská válečná společenstva odmítla přijmout a oni si tudíž vytvořili vlastní společenstvo Bezbratrých.
morat-: Ve starém jazyce "cvičitel". Seanchané tento výraz používají pro ty, kteří cvičí exotická zvířata, jako morat'raken, tedy ten, kdo cvičí či jezdí na raken, jimž se také neformálně říká létavci. Viz též der'morat-.
Mořský národ, hierarchie: Atha'an Miere, Mořskému národu, vládne paní lodí Atha'an Miere. Této pomáhá hledačka větru paní lodí a mistr šermíř. Pod nimi stojí klanové paní vln, každá má k ruce svou hledačku větru a mistra meče. Pod nimi jsou paní plavby (kapitáni lodí) jejich klanu, každá s hledačkou větru a správcem nákladu. Hledačka větru paní lodí je nadřazena všem hledačkám větru klanových paní vln, jež jsou zase nadřazeny hledačkám větru svých klanů. Stejně tak stojí mistr šermíř nad všemi mistry meče a ti zase nad správci nákladu svých klanů. Hodnost není u Mořského národa dědičná. Paní lodí na doživotí volí prvních dvanáct Atha'an Miere, což je dvanáct nejstarších klanových paní vln. Klanovou paní vln volí dvanáct nejstarších paní plavby jejího klanu, jimž se říká prostě prvních dvanáct, kterýžto výraz rovněž označuje nejstarší paní plavby na jednom místě. Stejných prvních dvanáct ji může odvolat. Vlastně každý kromě paní lodí může být degradován až na plavčíka za přestoupení zákona, zbabělost či jiné zločiny. Také hledačka větru paní vln či paní lodí, která zemře, musí z nezbytí sloužit níže postavené ženě a její hodnost tím klesne na nejnižší, odpovídající té, jakou měla v den, kdy byla povýšena z učednice na hledačku větru. Atha'an Miere, kteří se donedávna drželi mimo Aes Sedai s pomocí nejrůznějších způsobů odvracení pozornosti, vědí, že ženy, jež dokážou usměrňovat, žijí mnohem déle než ostatní ženy, třebaže život na moři je natolik nebezpečný, že se zřídkakdy dožívají vyššího stáří, a proto vědí, že hledačka větru se může pozvednout a zase klesnout mnohokrát, než zemře.
moudrá žena: Uctivé oslovení používané v Ebú Daru pro ženy vyhlášené svými neuvěřitelnými schopnostmi vyléčit téměř každé zraněni. Moudrou ženu podle tradice označuje červený pás. Třebaže si hodně lidí všimlo, že mnoho, vlastně většina ebúdarských moudrých žen ani nepochází z Altary, natož z Ebú Daru, donedávna nebylo známo, a stále to ví jen několik málo lidí, že všechny moudré ženy patří ve skutečnosti do rodinky a používají různé verze léčení. Bylinky a lektvary rozdávají jen jako krytí. Když po vpádu Seanchanů do města rodinka z Ebú Daru uprchla, nezůstala tu žádná moudrá žena. Viz též rodinka.
naslouchači: Seanchanští špioni. Téměř každý v domácnosti seanchanského šlechtice, kupce či bankéře

může být naslouchač, občas i da'covale, třebaže só'džin málokdy. Nehrají aktivní roli, jen pozorují, naslouchají a hlásí. Jejich hlášení se posílá nižším rukám, které řídí je a hledače a rozhodují, které informace by měly být předány hledačům. Viz též hledači, ruka.
nástupnictví: Všeobecně, když jeden rod nastupuje po jiném na trůn. V Andoru se tento výraz používá pro zápas o trůn, který vznikl po smrti Mordrellen. Po zmizení Tigrain zůstal Mantear bez dědičky, a uběhly dva roky, než na trůn usedla Morgasa z rodu Trakandů. Mimo Andor je tento konflikt znám jako třetí válka o andorské nástupnictví.
návrat: Viz corenne.
nucení: Když někdo se schopností usměrňovat zvládá tolik jediné síly, kolik jen dokáže, delší dobu a neustále usměrňuje, učí se rychleji a rychleji získává sílu. Tomu Aes Sedai říkají nucení nebo být nucená, ale tyto praktiky u mladších a přijatých novicek nepoužívají, neboť hrozí smrt či spálení.
obránci Kamene: Elitní vojenský útvar v Tearu. Současným kapitánem Kamene (velitelem obránců) je Rodrivar Tihera. K obráncům se přijímají výhradně Tairenové a důstojníci jsou obvykle urozeného rodu, i když často z nižších rodů nebo vedlejších větví silných rodů. Obránci mají za úkol držet obrovskou pevnost zvanou Tearský Kámen ve městě Tear, bránit město a provozovat policejní služby ve městě místo městské hlídky. Není-li válka, jejich povinnosti je málokdy zavedou dál od města. Ale stejně jako u většiny elitních útvarů, obránci jsou jádrem, kolem něhož je vytvořeno vojsko. Uniformu obránců tvoří černý kabát s vycpávanými rukávy s černozlatými pruhy a černými manžetami, leštěný kyrys a kapalín s mřížovým hledím. Kapitán Kamene nosí na přílbě tři krátké bílé chocholy a na manžetách kabátu má tři propletené zlaté šňůry na bílém podkladě. Kapitáni nosí dva bílé chocholy a jednu zlatou šňůru na bílých manžetách, poručící jeden bílý chochol a černou šňůru na bílých manžetách, podporučíci jeden krátký černý chochol a prosté bílé manžety. Praporečníci pak mají zlaté manžety a rytmistři černozlatě pruhované.
ohňostrůjci, cech: Společnost, držící v tajnosti výrobu rachejtlí. Toto tajemství stráží velmi přísně, jsou kvůli němu schopni i vraždit. Cech získal jméno podle velkých přehlídek zvaných ohňostroje, jež pořádal pro vládce a bohatší urozené pány. Menší rachejtle byly prodávány k použití jiným lidem, ale s důkladným varováním před nebezpečím, jaké by mohlo vzejít, kdyby se dotyčný pokoušel zjistit, co je uvnitř. Cech kdysi měl kapituly v Cairhienu a Tanchiku, ale obě již byly zničeny. Navíc členové cechu v Tanchiku vzdorovali vpádu Seanchanů a z přeživších byli nadělání da'covale. Cech jako takový již neexistuje. Nicméně jednotliví ohňostrůjci seanchanské nadvládě unikli a snaží se zajistit, aby se na cech jen tak nezapomnělo. Viz též da'covale.
okřídlená garda: Osobní stráž první z Mayene a elitní vojenský útvar Mayene. Příslušníci okřídlené gardy nosí červeně natřené kyrysy a červené barbuty a na kopích červené fáborky. Důstojníci mají na přílbách křídla a hodnost určují tenké chocholy.
ozbrojenci, zbrojný lid: Vojáci, spojenci či leníci toho kterého urozeného pána nebo paní.
pařez: Veřejné setkání ogierů. Setkání se může pořádat v jedné državě nebo mezi državami, ale smí na něm promluvit každý dospělý ogier, nebo si může vybrat zástupce, aby promluvil za něj. Pařez se často pořádá na největším pařezu stromu v državě a může trvat několik let. Když se vynoří problém či otázka týkající se všech ogierů, uspořádá se velký pařez a na něm se sejdou ogierové ze všech držav. V pořádání velkého pařezu se mohou střídat různé državy.
praporonoš: Seanchanská hodnost odpovídající praporečníkovi.
prorok: Formálněji prorok pána Draka. Kdysi známý jako Masema Dagar, shienarský voják, jemuž se dostalo osvícení a on se rozhodl, že byl povolán, aby světem šířil zprávu o znovuzrození Draka. Věří, že nic - nic! - není důležitější než uznat Draka Znovuzrozeného jako vtělení Světla a být připraven, až Drak Znovuzrozený zavolá, a on a jeho stoupenci používají všechny prostředky, aby ostatní přinutili opěvovat Draka Znovuzrozeného. Ti, kteří odmítnou, jsou odsouzeni k smrti a těm, kteří jsou pomalí, mohou vypálit domy a krámy a je samotné zbičovat. Vzdal se jména kromě "prorok" a přivedl chaos do velké části Ghealdanu a Amadicie, kde ovládá značná území, i když po jeho odchodu Seanchané v Amadicii znovu zavedli pořádek a v Ghealdanu korunní radu. Spojil se s Perrinem Aybarou, kterého pro něj poslal Rand, a z neznámých důvodů se snaží jeho odchod k Draku Znovuzrozenému zdržet. Jeho stoupenci jsou nejbídnější lidé, a pokud takoví nebyli, když je zlákalo jeho charisma, stali se jimi pod jeho vlivem.

první kasuistka: Titul hlavy bílého adžah. V současné době toto bílé adžah drží Ferane Neheran, Aes Sedai v Bílé věži. Ferane Sedai je jednou z pouze dvou hlav adžah zasedajících v současné době ve sněmovně.
první tkadlena: Titul hlavy žlutého adžah. V současné době jej drží Suana Dragand v Bílé věži. Suana Sedai je jednou z pouze dvou hlav adžah zasedajících v současné době ve sněmovně. Mezi vzbouřenými Aes Sedai tento titul drží Romanda Cassin.
Předběžních Viz Hailene.
Rhyagelle: Ve starém jazyce "Ti, kteří se vrátili domů". Jiný výraz pro Seanchany, kteří se vrátili do zemí kdysi ovládaných Artušem Jestřábí křídlo. Viz též Corenne, Hailene.
rodinka: I během trollockých válek před více než dvěma tisíci lety (asi 1000 - 1350 PR) udržovala Bílá věž své zásady a vyhazovala ženy, které se nedokázaly zařadit. Jedna skupina těchto žen, obávající se návratu domů uprostřed válečné vřavy, uprchla do Barashty (nedaleko současného Ebú Daru), jak nejdál se v té době dalo vzdálit od bojů. Říkaly si rodinka a schovávaly se dál a nabízely bezpečný přístav ženám, které vyhodily z Věže. Časem to, jak chodily za ženami, jež měly opustit Věž, vedlo ke kontaktům s uprchlicemi, a přestože přesné důvody možná nikdy nebudou známy, začala rodinka přijímat i uprchlice. Dává si velkou práci, aby těmto dívkám zabránila zjistit cokoliv o rodince, dokud si není jistá, že se na ně Aes Sedai nevrhnou a neodvlečou je pryč. Koneckonců, všichni vědí, že uprchlice jsou vždycky chyceny, dříve nebo později, a rodinka ví, že pokud nebude zachovávat utajení, sama bude přísně potrestána.
Ačkoliv to rodinka neví, Aes Sedai ve Věži o její existenci věděly téměř od samého začátku, ale ve válce neměly čas je vyřídit. Koncem války si Věž uvědomila, že zničit rodinku nemusí být v jejím nejlepším zájmu. Do té doby se většině uprchlic skutečně podařilo uniknout, bez ohledu na věžovou propagandu, ale jakmile jim rodinka začala pomáhat, Věž věděla přesně, kam každá uprchlice míří, a pochytala devět z deseti. Jelikož se rodinka, ve snaze utajit svou existenci i počty svých členech, stěhovala do Barashty a zase ven (totéž platí později pro Ebú Dar) a nikdy nezůstala na jednom místě déle než deset let, aby si nikdo nevšiml, že ženy nestárnou obvyklou rychlostí, Věž věřila, že jich je pár a rozhodně se drží při zemi. Aby využila rodinku jako past na uprchlice, rozhodla se Věž nechat ji na pokoji, na rozdíl ode všech podobných skupin v minulosti, a udržet samotnou existenci rodinky v tajnosti, takže o ní ví jen pár hotových Aes Sedai.
Rodinka nemá zákony, ale pravidla založená částečně na pravidlech platících pro mladší a přijaté novicky v Bílé věži a částečně na nutnosti udržet se v tajnosti. Jak se vzhledem k původu rodinky dalo čekat, svá pravidla dodržuje velmi přísně a platí pro všechny členky.
Současné otevřené kontakty mezi Aes Sedai a ženami z rodinky, o nichž ví jen hrstka sester, odhalily několik šokujících věcí včetně toho, že žen z rodinky je dvakrát víc než Aes Sedai a některé jsou o sto let starší, než kolik se dožila kterákoliv Aes Sedai od trollockých válek. Účinek těchto odhalení jak na Aes Sedai, tak na rodinku, je prozatím otázkou spekulací. Viz též Mlčící dcery; šicí kroužek.
Rudé paže: Vojáci Bandy Rudé ruky, vybraní k dočasné policejní službě, aby zajistili, že ostatní vojáci Bandy nebudou dělat potíže či škody v osadách. Jméno získali podle toho, že ve službě nosí široké červené pásky na pažích, téměř zcela zakrývající rukávy. Obvykle jsou vybíráni z nejzkušenějších a nejspolehlivějších mužů. Protože veškeré případné škody musí zaplatit muži sloužící jako Rudé paže, dávají si záležet, aby byl všude klid a pořádek. Hodně bývalých Rudých paží bylo vybráno, aby doprovázely Mata Cauthona do Ebú Daru. Viz též Shen an Calhar.
ruka: V Seanchanu ruka znamená prvního pomocníka nebo někoho z hierarchie císařských funkcionářů. Ruka císařovny je první hodnost, nižší ruky jsou na nižších úrovních. Některé ruky jednají potají, jako ty, jež vedou hledače a naslouchače, jiné jsou známé a svou hodnost předvádějí příslušným počtem zlatých ruk vyšitých na šatech.
rytí: 1. Schopnost používat jedinou sílu k diagnostice tělesného stavu při nemoci. 2. Schopnost najít ložiska kovové rudy s pomocí jediné síly. Za skutečnost, že tuto schopnost Aes Sedai dávno ztratily, může být zodpovědné to, že se název přiřadil jiné schopnosti.
rytíři: Elitní vojenský útvar v Illianu, jemuž v současné době velí první kapitán Demetre Carcolin. Rytíři poskytují osobní stráž králi Illianu a stráží klíčové body ve státě. Navíc v bitvě tradičně útočili na

nejsilnější nepřátelské pozice, aby zjistili slabiny nepřítele, a v případě nutnosti, aby kryli králův ústup. Na rozdíl od většiny obdobných elitních útvarů, cizinci (s výjimkou Tairenů, Altařanů a Muranďanů) jsou nejenom vítáni, ale mohou dosáhnout i nejvyšších hodností, stejně jako obyčejní lidé, což je také neobvyklé. Uniformu rytíře tvoří zelený kabát, kyrys s devíti včelami Illianu a kónická přílba s hledím z ocelové mřížky. První kapitán nosí na manžetách čtyři zlaté šňůry na každé manžetě a tři zlaté chocholy se zelenou špičkou. Poručici nosí dvě žluté šňůry na manžetách a dva tenké zelené chocholy, podporučíci jednu žlutou šňůru a jeden zelený chochol. Praporečníky označují dvě přerušené žluté šňůry na manžetách a jeden žlutý chochol, rytmistra jedna přerušená žlutá šňůra.
Seandar: Císařské hlavní město Seanchanu, ležící na severovýchodě seanchanského kontinentu. Je to také největší město říše.
sei'mosiev: Ve starém jazyce "sklopené oči". Když se o někom mezi Seanchany řekne, že "se stal sei'mosiev", znamená to, že člověk "ztratil tvář". Viz též sei'taer.
sei'taer: Ve starém jazyce "přímé oči" nebo "rovné oči". Mezi Seanchany se tento termín vztahuje na čest či zachování tváře, na schopnost dívat se druhému do očí. Je možné "být" či "mít" sei'taer, což znamená, že člověk má čest či tvář, a také "získat" či "ztratit" sei'taer. Viz též sei'mosiev.
Shara: Záhadná země východně od Aielské pustiny, zdroj hedvábí, slonoviny a dalšího zboží. Země chrání nehostinná příroda i lidskýma rukama zbudované hradby. O Shaře je známo jen málo, protože tamní lidé se snaží udržet svou kulturu v tajnosti. Shařané popírají, že by je ovlivnily trollocké války, třebaže Aielové tvrdí opak. Popírají, že vědí o pokusu o invazi Artuše Jestřábí křídlo, i přes očitá svědectví Mořského národa. Ven proniklo jen pár informací o tom, že Shařanům vládne absolutní vládce, sh'boan, je-li to žena, sh'botay, je-li to muž. Vládce vládne přesně sedm let, pak umírá. Vláda přechází na druha tohoto vládce, jenž vládne sedm let a zemře. Takto se to opakuje od Rozbiti světa. Shařané věří, že úmrtí jsou "vůlí vzoru".
V Shaře existují usměrňovači, nazývaní ayyadové, kteří jsou při narození potetováni ve tváři. Ayyadské ženy přísně prosazují ayyadské zákony. Sex mezi ayyady a neayyady je trestán smrtí pro neayyada, a ayyad je také popraven, pokud se dokáže, že si sex na neayyadovi vynutil. Narodí-li se z tohoto spojení dítě, je ponecháno živlům a zemře. Ayyadové jsou používáni výhradně k chovu. Jsou naprosto nevzdělaní, neumějí ani číst a psát, a ve věku jedenadvaceti let, či když začnou usměrňovat, jsou zabiti a tělo je spáleno. Ayyadové údajně usměrňují jedinou sílu pouze na příkaz sh'boan nebo sh'botaye, kteří jsou neustále obklopeni ayyadkami.
Dokonce také jméno té země je pochybné. Domorodci ji nazývají mnoha jmény včetně Shamara, Co'dansin, Tomaka, Kigali a Shibouya.
Shen an Calhar: Ve starém jazyce "Banda Rudé ruky". 1. Bájná skupina hrdinů, kteří vykonali mnoho pozoruhodných činů a nakonec padli při obraně Manetherenu, když byla země zničena během trollockých válek. 2. Vojenský útvar, který téměř náhodou dal dohromady Mat Cauthon a zorganizoval jej podle vojenských oddílů z dob považovaných za vrchol válečného umění za dnů Artuše Jestřábí Křídlo a bezprostředně předcházejících století.
Sisnera, Darlin: Vznešený pán Tearu, původně se vzbouřil proti Draku Znovuzrozenému, ale nyní slouží jako správce Tearu pro Draka Znovuzrozeného.
sjednocení: Když vojska vyslaná Artušem Jestřábí křídlo pod velením jeho syna Luthaira přistála v Seanchanu, objevila různorodé a pestré státy, často válčící proti sobě, jimž často vládly Aes Sedai. Bez Bílé věže Aes Sedai usilovaly o svou osobní moc s použitím jediné síly. Vytvářely malé skupinky a neustále proti sobě kuly pikle. Z velké části právě toto neustálé intrikování kvůli osobním výhodám a následné války mezi mnoha státy umožnily vojskům z východu začít dobývání celého kontinentu a jejich potomkům dobývání dokončit. Toto dobývání, během něhož se z potomků původních vojsk stali Seanchané, stejní jako ti, které si porobili, trvalo déle než devět set let a nazývá se sjednocení.
smrtonosná garda, smrtonoši: Elitní vojenský útvar Seanchanské říše, zahrnující lidi a ogiery. Všichni lidští příslušníci smrtonosné gardy jsou da'covale, zrození jako majetek a v mládí vybraní pro službu císařovně, jejímž jsou osobním majetkem. Jsou fanaticky věrní a nesmírně hrdí a často předvádějí krkavce vytetované na ramenou, značku císařovnin ých da'covale. Ogierští příslušníci jsou známi jako zahradníci a nejsou da'covale. Zahradníci jsou stejně oddaní jako lidští smrtonoši a jsou mnohem obávanější. Ať lidé

či ogierové, smrtonoši jsou nejen připraveni za císařovnu a její rodinu položit život, ale jsou také přesvědčení, že jejich životy jsou majetkem císařovny a ona s nimi může volně nakládat. Přilbice a zbroj mají nalakované na tmavozeleno a krvavě rudo, štíty na černo a na oštěpech, sekerách, halapartnách a mečích nosí černé střapce. Viz též da'covale.
só'džin: Nejlepší překlad ze starého jazyka by zněl "výše mezi nízkostí", třebaže některé překlady znamenají "obloha i údolí", kromě několika dalších možností. Só'džin je seanchanský výraz pro dědičné vyšší služebnictvo. Jsou da'covale, zaujímají však postavení se značnými pravomocemi a často též mocí. Kolem só'džin chodí opatrně i urození a se só'džin císařovny mluví jako se sobě rovnými. Viz též urození; da'covale.
srdce: Základní organizační jednotka černého adžah. Vlastně je to buňka. Srdce tvoří tři sestry, které se znají navzájem, každá pak zná jednu další černou sestru, kterou neznají druhé dvě.
šicí kroužek: Vůdkyně rodinky. Jelikož žádná členka rodinky nikdy nevěděla, jak Aes Sedai vytvářejí svou hierarchii - tyto informace získá přijatá novicka teprve poté, co projde zkouškou na šátek - nepřikládají velkou váhu síle v jediné síle, ale věku. Starší žena vždycky stojí nad mladší. Šicí kroužek (jméno zvolené, stejně jako rodinka, kvůli své nenápadnosti) se tudíž skládá ze třinácti nejstarších žen z rodinky sídlících v Ebú Daru, a nejstarší z nich získává titul nejstarší. Podle pravidel musejí všechny odstoupit, když nadejde čas, aby se přestěhovaly, ale dokud sídlí v Ebú Daru, mají nad rodinkou svrchované pravomoci, jaké by jim každá amyrlin mohla jen závidět. Od odchodu z Ebú Daru šicí kroužek technicky neexistuje. Viz též rodinka.
Taborwin, Breana: Narozená ve šlechtické rodině v Cairhienu, ale o majetek i postavení přišla a nyní je služebná, vážně zamilovaná do muže, nad nímž by dříve ohrnovala nos.
Taborwin, Dobraine: Urozený pán z Cairhienu. V současné době je správcem Cairhienu pro Draka Znovuzrozeného.
Tarabon: Stát na pobřeží Arythského oceánu. Kdysi významný stát obchodníků, zdroj mezi jiným tkaných koberců, barev a rachejtlí, sídlo cechu ohňostrůjců. Nyní na Tarabon dopadly těžké časy. Rozvrácený anarchií a občanskou válkou, navíc válkami proti Arad Domanu a Dračím spřísahancům, byl zralý k utržení, když dorazili Seanchané. Nyní jej cele ovládají Seanchané. Kapitula cechu ohňostrůjců byla zničena a z většina ohňostrůjců naděláni da'covale. Většina Taraboňanů vypadá vděčná, že Seanchané znovu nastolili pořádek, a protože jim Seanchané dovolují pokračovat v tom, co dělali předtím, jen s nepatrným vměšováním, netouží vyvolávat další války tím, že by se pokoušeli Seanchany vyhnat. Někteří urození páni a paní ale zůstávají mimo seanchanskou sféru vlivu a doufají, že znovu získají svou zemi.
tazatelé: Řád uvnitř dětí Světla. Zapřísáhl se objevit pravdu polemikami a odhalováním temných druhů. Při pátrání po pravdě a po Světle obvykle používají útrpné právo. Obvykle zastávají názor, že již pravdu stejně znají a je jen třeba přinutit oběť, aby se k ní přiznala. Říkají si ruka Světla, ruka, která vyhrabe pravdu, a občas jednají tak, jako by byli zcela odděleni od ostatních dětí a rady pomazaných, která dětem velí. Hlavou tazatelů je hlavní inkvizitor, v současnosti Rhadam Asunawa, který sedí v radě pomazaných. Ve znaku mají krvavě rudou pastýřskou hůl.
urození: Výraz používaný Seanchany pro svou šlechtu. Existují čtyři stupně šlechty, dva vysoce urozené a dva nižší či níže urozené. Vysoce urození si nechávají narůst nehty do délky jednoho coulu a holí si boky hlavy, takže jim zůstane jen hřeben uprostřed, u mužů užší než u žen. Délka hřebene se různí podle módy. Nízko urození si také nechávají dlouhé nehty, ale holi si boky hlavy i týl, takže jim zůstane jen jakási miska z vlasů se širokým ohonem vzadu, často až na ramena u mužů a do pasu u žen. Ti nejvýše vysoko urození se nazývají vznešená paní či vznešený pán a lakují si nehty na ukazováku a prostředníku. Ti pod nimi jsou prostě urozený pán nebo paní a lakují si jen nehet na ukazováku. Níže urození se také nazývají prostě urozený pán či paní, ale ti z vyšší vrstvy si lakují nehty na prsteníku a malíku, kdežto ti úplně nejnižší jen nehet na malíku. Císařovna a nejbližší členové císařské rodiny si holí celou hlavu a lakují všechny nehty. Člověk se může urozeným stát rodem či na něj být povýšen, což je často odměnou za vynikající úspěchy či služby říši.
vrchní kopiník: Viz kopinický kapitán.
vrchní podkoní: Viz kopinický kapitán.

Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku pověstí, takže byli i jedni z nejsilnějších Aes Sedai vůbec, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného a při uzavírání Vrtu uvízli ve věznici Temného. Dlouho bylo předpokládáno, že Světlo během války Stínu opustili jen oni, ale byli tu i další, jen těchto třináct mezi nimi mělo nejvyšší postavení. Počet Zaprodanců (oni sami si říkají Vyvolení) se od jejich probuzení poněkud snížil. Někteří se znovu narodili v nových tělech a dostali nová jména, ale není známa jejich totožnost a kde se nalézají.

Kolo času
Kniha jedenáctá
Svazek 1

Robert Jordan
Nůž snů 1

Z anglického originálu
THE WHEEL OF TIME - Book Eleven
KNIFE OF DREAMS volume 1
vydaného firmou Orbit, An imprint of Time Warner Books UK
Brettenham House
Lancaster Place, London WC2E 7EN v roce 2005
přeložila Dana Krejčová
Vydáno v nakladatelství NÁVRAT
Vydal Radomír Suchánek,
ul. Kosmonautů 2, Brno,
jako svou 888. publikaci v roce 2007
První vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Doporučená cena včetně DPH 249 Kč

ISBN 978-80-7174-666-9